

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Burning Daylight

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

EMILY MCINTIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Burning Daylight

NEW YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZAR

EMILY IRE

Telif hakkı © 2025 Emily McIntire

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak

tasarımı Julie Schrader/Sourcebooks Kapak resmi

Apryl Bielejeski @little_bee__ sanatçı

İç kapak resmi Apryl Bielejeski @little_bee sanatçısı Harita

resmi Sarah Waites @illustratedpagebookdesign İç resim ©

Brittany Petrone @inkyandbookish

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz — Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Bloom Books tarafından

yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-

2773

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır. Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

LSC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OKUYUCULARIN İHTİYATLI DAVRANMASI ÖNERİLİR

Burning Daylight, çağdaş bir aşk romanı ve birbiriyle bağlantılı bağımsız bir serinin ilk kitabıdır.

Ana karakterler bu kitapta mutlu sona ulaşacaklar; ancak, birinci kitapta çözülmeyen ve serinin devamında devam edecek olan olaylar ve hikayeler bulunmaktadır.

Gerekli olmasa da, tam bir okuma deneyimi için bu seriyi sırayla okumanız şiddetle tavsiye edilir.

Burning Daylight, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek küfürlü dil, açık cinsel sahneler, uyuşturucu kullanımı, ölümcül hastalık (kanser), kronik hastalık (nöbetler dahil), şiddet ve bazıları için tetikleyici olabilecek yetişkinlere yönelik durumlar içermektedir. Tetikleyici uyarıların ayrıntılı listesi [EmilyMcIntire.com](https://emilymcintire.com) adresinde veya bu notun sonundaki QR kodunu tarayarak bulabilirsiniz.

Bu hikaye, birinci şahıs sınırlı bakış açısıyla anlatılmaktadır. Travma ve geçmişteki incinmelerle şekillenmiştir ve karmaşık bir durumun tüm boyutlarını yansıtmayabilir.

Bağımlılığı veya bağımlılığı yaşayan insanları tanımlamak amacıyla yazılmamıştır. Siz veya sevdiğiniz biri bu sorunla mücadele ediyorsa, yalnız değilsiniz. Siz daha az değilsiniz. Siz değerlisiniz.

[Kaynakları kitabın sonunda bulabilirsiniz.](#)

Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Yine de sevenlere.

Tek nefretimden doğan tek aşkım,
Çok erken görüldü, bilinmedi ve çok geç bilindi!
Aşkın olağanüstü doğuşu benim için
Nefret ettiğim düşmanı sevmek zorunda kalmam.

— WILLIAM SHAKESPEARE, ROMEO & JULIET

ÇALMA LİSTESİ

Teenage Dirtbag – Wheatus
Love Story (Taylor'ın Versiyonu) – Taylor Swift
Save Tonight – Eagle-Eye Cherry
As I Lay Me Down – Sophie B. Hawkins
Lovefool – The Cardigans
arkadaş olamayız (aşkını bekle) – Ariana Grande
Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum – Sonny
Tennet Seni seviyorum, özür dilerim – Gracie
Abrams
Tanıştığımız Gece – Lord Huron
Sevdiğin biri – Lewis Capaldi Paris – The
Chainsmokers
Sen Sebebimsin (Düet Versiyonu) – Calum Scott & Leona Lewis
Seni Seviyorum – Ruelle

İÇİNDEKİLER

Okuyucunun Dikkatine Playlist

The WayMont Compact Anlaşması Önsöz

Rosebrook Rag

1. Juliette
2. Juliette
3. Juliette
4. Roman
5. Juliette
6. Roman

The Rosebrook Rag

7. Roman

Rosebrook Rag

8. Juliette
9. Roman
10. Juliette
11. Roman
12. Roman
13. Roman

The Rosebrook Rag

14. Juliette
15. Roman
16. Roman

Rosebrook Rag

17. Juliette
18. Juliette
19. Roman
20. Juliette
21. Juliette

The Rosebrook Rag

22. Roman

23. Roman

Rosebrook Rag

24. Roman

25. Juliette

26. Roman

Rosebrook Rag

27. Juliette

28. Roman

29. Juliette

30. Juliette

31. Roman

The Rosebrook Rag

32. Roman

33. Juliette

34. Juliette

35. Roman

36. Juliette

The Rosebrook Rag

37. Juliette

Rosebrook Rag

38. Roman

39. Juliette

40. Juliette

Rosebrook Rag

41. Roman

42. Roman

43. Juliette

44. Roman

45. Roman

46. Juliette

47. Roman

48. Roman

49. [Juliette](#)

[The Rosebrook Rag](#)

50. [Roman](#)

51. [Juliette](#)

52. [Roman](#)

[Rosebrook Rag](#)

53. [Juliette](#)

[Epilog](#)

[Rosebrook Rag'ı takip edin](#)

[Emily'yi takip edin!](#)

[Kaynaklar/ Yazarın Notu](#)

[Emily McIntire'in diğer eserleri](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

WAYMONT KOMPAKT ANLAŞMASI

ROSEBROOK FALLS, CONNECTICUT

Bu Anlaşma, 13 Ağustos 1930 tarihinde, aşağıda imzası bulunan kurucu şirketler (topluca "Kurucular" olarak anılacaktır) arasında imzalanmıştır.

KURUCULAR, Verona İlçesi içinde Rosebrook Falls adında yeni bir kasaba kurmak için işbirliği yapmak ve bu kasabayı gelişen ve sürdürülebilir bir topluluk haline getirmek istemektedirler.

Kurucular, adil temsil, eşitlikçi kalkınma ve kasaba içinde kaynakların, liderliğin veya karar alma sürecinin tekelleştirilmesinin önlenmesinin önemini kabul ederler.

kaynakların, liderliğin veya karar alma sürecinin tekelleşmesini önlemenin önemini kabul ederler.

BUNUN TANIKLIĞI OLARAK, Kurucular bu Anlaşmayı yukarıda belirtilen tarihte imzalamışlardır.

ŞİRKET **A**:
CALLOWAY ENTERPRISES
İSİM: ALABASTER CALLOWAY

Alabaster Calloway

ŞİRKET **B**:
THE MONTGOMERY ORGANIZATION İSİM:
THEODORE MONTGOMERY

Theodore Montgomery

ÖNSÖZ

JULIETTE

On üç yaşında

Burada olmamam gerekiyor.

Dadım Beverly ve aşçımız Aaron, *The Rosebrook Rag* gazetesi muhabirleri gibi market alışverişlerini taşıyıp dedikodu yaparken, ben olduğum yerde çömeliyorum.

Beverly, kulak misafiri olduğumu bilse beni öldürür.

Özellikle de bugün Verona Üniversitesi'nde her yıl düzenlenen Founders' Gala için kıyafet provam olduğu için.

"Sence Marcus Montgomery karısının Craig ile yattığını biliyor mu?" Aaron ona soruyor.

"Yapma. Rosebrook Falls'ta en kötü saklanan sır bu." "Sence Marcus bu yüzden mi öldürdü..."

Beverly onun koluna vurur. "Sus. Ölümler hakkında konuşma. Bu kabalıktır."

Şef Aaron ellerini havaya kaldırır. "Sadece soruyorum. Marcus'un *burada* olması garip, değil mi?"

Beverly omuz silker. "Bunu umursayacak vaktim yok, senin de yok. O küçük haylaz Juliette'i bulmama yardım et."

Merdivenlerin altındaki gölgelerin içine daha da giriyorum. Burası boş bir yer, sadece yanıp sönen bir lamba ve boş sayfaları olan kitapların bulunduğu karanlık bir köşe.

Ama bu konakta kendimi evimde hissedebileceğim tek yer burası. Mükemmel bir şekilde koreografisi yapılmış bir yer olmayan tek yer burası.

Okul. Piyano dersi. Görgü kuralları dersi. Fransızca dersi. Tekrar. Yıkama. Tekrarla.

Hayatım böyle.

Ama bugün Pazar ve saklanıp yazabileceğim tek gün bu.

Koridorun karşısındaki iki dedikoducu böyle gevezelik etmeye başlayana kadar ben de bunu yapıyordum.

Kaşlarım çatıldı. Yıllar boyunca Marcus Montgomery'yi Kurucular Galası'nda veya güzel giyinip mükemmel bir Calloway çocuğu rolünü oynamam gereken diğer etkinliklerde görmüştüm, ama Montgomery ismine duyulan nefret, doğduğumuz andan itibaren tüm ailemizin damarlarında dolaşıyor.

Nefret bile bu durumu tarif etmek için fazla hafif kalır. Marcus'un bizim malikanemizde olması mı? Bu... tuhaf.

Beverly ve Aaron köşeyi dönüp kaybolurlar, ben de hikayelerimi yazdığım defterimi kapatır, saklandığım yerden fırlar ve babamın ev ofisinin bulunduğu kanada gizlice girerim.

Oraya vardığımda, kapı ile çerçeve arasındaki küçük bir aralıktan odaya bakıyorum ve onu ve Marcus'u görünce adrenalinim yükseliyor.

Ağırlığımı kaydırdığımda, sert ahşap gıcırıyor ve yüksek tavanlarda yankılanıyor. Daha iyi görebilmek için kapıyı hafifçe aralarken, kalbim davul gibi çarpıyor.

İkisi de fark etmediğinde, titrek bir nefes veriyorum.

Babam her zaman kolalı takım elbiseler giyer ve bıçak gibi keskin, mükemmel yerleştirilmiş gülümsemeler takınır ve bu gece de bir istisna değildir. Kendi evinde bile

kendi evinde bile savaşı hazır gibi görünüyor, sadece senin iradesini kendi iradesine boyun eğdirmek için doğru anı bekliyor.

Benimkiyle aynı renkteki siyah saçları geriye taranmış ve şekillendirilmiş, kalın kaşları ise yüzünde bir tırtıl varmış gibi bir araya toplanmış. Sert bir şekilde dururken kaşlarını çatmış, solgun parmak eklemleri büyük masasının üstüne bastırıldığı yerlerde bembeyaz olmuş.

Marcus benzer görünüyor, ama bir şekilde tamamen farklı.

Babam sert ve kibar biriyken, Marcus Montgomery ise... akıcıdır.

Ancak ikisi de güç yayarlar.

Marcus koyu renk kot pantolon ve altında beyaz tişörtü görünen lacivert spor ceket giyiyor ve sarı saçları babamın saçlarının tam tersi. Sanki elini saçlarının arasından geçirmiş gibi üst kısmı hafif ve dağınık. Gözlerini göremiyorum ama yerel tabloid gazetemiz *The Rosebrook Rag*'daki fotoğraflarından, gözlerinin o kadar soğuk olduğunu ve insanı iliklerine kadar ürpertiğini biliyorum.

Marcus odanın sol tarafındaki kitaplığa yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi.

"Hayır," diyor, tırnaklarına bakarak.

"Beni zorlama," diyor babam, sesi gergin.

Bu, kardeşim Lance başını belaya soktuğunda kullandığı ses tonuyla aynı... ki bu neredeyse her zaman olur.

Marcus dikleşir. "Hayır, siktir git Craig. HillPoint'teki insanları evlerinden kovup *onunla birlikte* inşaat yapabilmen için WayMont anlaşmasını bozamam."

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. HillPoint, Rosebrook Falls'un batı tarafında yer alır ve tamamen Montgomery bölgesidir. Oraya gitmem bile yasaktır.

Babam omuz silkiyor. "İnsanlar benim yüzümden hiçbir şeye zorlanmıyor. Ben sadece önerilerde bulunuyorum."

"Evet, peki, senin önerilerin dinlenilmediğinde, insanlar zarar görüyor. Ne garip, değil mi?"

"Masum rolü oynamak hoş, Marcus, ama burada sadece biz varız. Kimse izlemiyor, dramatik davranmaya gerek yok."

"O zaman pislik gibi davranma."

Babam gülümser. "Ne derler bilirsin, ne yersen osun. Bu arada, karın nasıl?"

Midemden bir mide bulantısı geçer. *Annemi aldatıyor mu?*

Marcus gerginleşir. " bu bu bu bu bu Sen Eleanor'un emirlerini yerine getiriyor musun?"

Babam omuz silkiyor. "Öyleyse ne olmuş?"

"Onun amını sikebilirsin Craig, ama beni sınıyorsun, benim olan her şeyi almaya çalışıyorsun."

"Ve sen, iki ölü adamın imzaladığı asırlık bir sözleşmeye çok fazla güveniyorsun," diye cevaplar babam soğukkanlılıkla. "Özellikle de karımın kardeşi yeni vefat etmişken. *Senin* tarafında da bir trajedi yaşanmasını hiç istemem."

Marcus, babamın yüzüne yaklaşık beş santim yaklaşıp yaklaşıp kadar ona doğru yürür. "Ailemden uzak dur Craig, yoksa yemin ederim pişman olursun. *Bu* bir tehdit."

Endişeden göğsüm sıkışır, ama babam sadece sırtarak "Eleanor'a asla zarar vermem" der.

"Ben onu kastetmedim, bunu sen de biliyorsun." Marcus'un sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşür.

"Kağıtları imzala ve endişelenecek bir şeyin kalmasın."

Marcus sırtıyor. "Benden o kadar mı korkuyorsun ki bu kadar ileri gidiyorsun? O daha çocuk, hayatımda bile yok. Hiçbir sorun çıkarmaz."

"Senin soyadını taşıyor, bu yüzden iddialarını güven verici bulmadığım için beni affet," diye cevaplar babam.

"Sen hayal görüyorsun ve ben hiçbir şeyi imzalamayacağım."

Babam o kadar geniş bir gülümsemeye gülümser ki, tüylerim diken diken olur. "O zaman misafirlerine selamımı söyle."

Marcus alaycı bir şekilde güler ve kapıya doğru döner.

Kalbim boğazıma kadar çıkarken, sendeleyerek koridordan geçip yemek odasını geçerek fuayeye ve merdivenlerden yukarı odama çıkıyorum. Arkamdaki kapıyı çarparak kapatıp, sırtımı duvara dayayıp, derin nefesler alıyorum.

Nefesimi geri kazandığımda, defterimi alıp annemin canavara dönüştüğü hikayeyi geçip, az önce gördüklerimi karaladım.

az önce gördüğüm her şeyi yazdım.

Hiç mantıklı gelmiyordu, ama yine de asla unutmak istemiyorum.

İşimi bitirdiğimde, balkonumun Fransız kapılarının kilitli olup olmadığını kontrol ederim ve sonra yorganın altına girip, karanlıkta boğulacakmışım gibi hissedene kadar yorganı başımın üzerine çekerim.

Sonunda uykuya dalarım.

İki gün sonra, babam kahvaltı köşesindeki büyük yuvarlak masada oturmuş, kahvesini yudumlarken etrafındaki her şeyi görmezden geliyor.

Onu şaşkınlıkla izliyorum. *Neden yine evde?*

Bu bir haftada ikinci kez oluyor. Aylardır onu bu kadar sık görmemiştim.

Beyaz mermer adaya yaslanıp portakal suyumdan bir yudum alıyorum, gözlerim yerel haberleri yayınlayan televizyona takılıyor.

Ekran ikiye bölünmüş. Bir tarafta *Rosebrook Rag'ın* sosyal medya paylaşımı, diğer tarafta ise sunucunun gergin ifadesi var.

Ekran, parçalanmış bir arabanın bir ağaca sarıldığı, alevlerin parçalanmış camlardan ve bükülmüş metalden dışarı çıktığı bir fotoğrafı gösteriyor, ardından tekrar tabloid'in gönderisine dönüyor.

HILLPOINT'TE ÖLÜMCÜL KAZA: KAZA MI, İNTİHAR MI?

Montgomery bölgesinde gece geç saatlerde meydana gelen bir kazada, gelecek vaat eden sanatçı Heather Argent ve iki çocuğu hayatını kaybetti. Polis, frenlerin

bazılarının intihar olduğunu fısıldadığını belirtiyor.

Kaynaklar, kazadan saatler önce Marcus Montgomery'ye
bağırırken görüldüğünü söylüyor.

Yokuş aşağı mı gidiyordu... yoksa bu sadece trajik bir kader miydi?

Her halükarda, Rosebrook Falls'ta ortalık karıştı ve biz araştırmaya devam ediyoruz. #RosebrookRag #TownWhispers #MontgomeryMess
#WasItSuicide

Kalbim sıkışıyor.

Babama baktığımda, gülümsüyor.

The **ROSEBROOK** Rag

PAXTON CALLOWAY NİŞANLANDI MI?! AŞK MI, YOKSA BASKI MI?

Rosebrook Falls'un en yakışıklı bekârı Paxton Calloway resmen evlendi ve kasaba çalkalanıyor.

Şanslı kadın kim mi? *Tiffany Heartinger*. Petrol mirasçısı, elmas sever ve profesyonel bir gizem. Kaynaklara göre evlilik teklifi özel, mükemmel ve şüpheli bir şekilde zamanlaması çok iyiymiş.

Bu aşk mı? Yoksa masal gibi görünen yüksek riskli bir birleşme mi?

Söylentilere göre: Heartinger adı *aylardır* Calloway yönetim kurulu odalarında dolaşıyor.

Her ne olursa olsun, bu düğün (eğer gerçekten gerçekleşirse) tam bir Rosebrook gösterisi olacak. Ve biz de izleyeceğiz, biliyorsunuz.

#PaxtonPutARingOnIt #CallowayPowerPlay #HeartingerHustle
#LoveOrLeverage #RosebrookRag #CallowayWatch

JULIETTE

ON YEDİ YAŞINDA

Rosebrook Falls lanetlidir.

En azından efsaneler öyle söylüyor.

Beverly, üç erkek kardeşim ve bana her zaman bu kasabanın efsanelerini anlatırdı.

Gerçek binaların kırık kalpler ve gömülü sırların üzerine inşa edildiğini fısıldardı. İki kişinin başkalarına söz verilmiş olmalarına rağmen nasıl aşık olduklarını ve bunun nasıl umutsuzlukla sonuçlandığını anlatırdı.

Onun hikayelerine inanmamıştım. En azından tam olarak değil. Ta ki bana birinin Calloway, diğerinin Montgomery olduğunu söyleyene kadar.

O kısmına inandım.

Sadakat bu ailede her şey demektir, bu yüzden önceki nesillerin de aynı şekilde hissetmiş olması mantıklı.

Hiç açıkça söylemedi, ama sanırım kasabanın gerçek kurucuları olan Theodore Montgomery ve *benim* büyük büyük dedem Alabaster Calloway'den bahsediyordu.

Bir inşaat devi ve bir emlak kralı.

Aralarında bir anlaşma vardı. Rosebrook Falls'u birlikte inşa edecekler, her şeyin yarı yarıya bölünmesini sağlamak için WayMont Compact Anlaşması'nı imzalayacaklar ve sonra çocuklarını birbirleriyle evlendirerek aile içindeki gücü ve nüfuzu ellerinde tutacaklardı.

Theodore'un oğlu Kenneth gidip kendine aşık olacak bir *Voltaire* kızına aşık olunca? Alabaster bunu kişisel algıladı.

Voltaire kızı öldü ve suçlamalar Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtılır gibi yağdı.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama Marcus'un karısı Eleanor'un da ölmeden önce Voltaire soyadını taşıdığını biliyorum.

Kardeşim Alex, kamp yapmaya gittiğimizde Beverly'nin hikayelerini anlatmayı çok severdi. Sabun kutusunun üzerine atlayıp, sivil ellerin sivil kanla lekелendiğı ve şiddetli aşkın öldüğü ölüm ve yıkım sahneleri yaratırdı.

Onu kendi ortamında, sahneleri canlandırırken ve dinleyicilerini büyülerken izlemeyi çok severdim. Bazen onun başrol oynadığı romanlar yazmayı hayal bile ederdim.

Alex bugüne kadar bunların hepsinin gerçek hikayeler olduğuna yemin ediyor, ancak çenesinin altında bir el feneriyle ve sesinin büyük büyükbabamızın ruhu bizi yakalamak için atlayacakmış gibi titreyerek anlatıldığını düşünürsek, onun iddialarına pek güvenmiyorum.

En büyük ağabeyim Paxton, Beverly'nin anne babamızın neden sürekli birbirlerinin boğazına sarıldıklarını açıklamak için trajik masallar uydurduğunu söylüyor.

Sanırım bu mantıklı.

Dürüst olmak gerekirse, Rosebrook Falls'taki eşlerin hikayesini yıllardır hiç düşünmemiştim.

Ama bugün, bu hikaye beynime takıldı.

Belki de Paxton, Pennsylvania'lı petrol mirasçısı Tiffany Heartinger ile nişanlandığını duyurduğu için ve herkes onlara hayran hayran bakarken, Paxton'ın bu durumu hiç umursamadığını görebiliyorum.

Onun için bu sadece başka bir iş anlaşması. Aile bağlarını güçlendirmek falan.

Ama onun kaderine bu kadar boyun eğdiğini görünce, belki de Beverly haklıdır diye düşünmeye başladım.

Belki de kasaba lanetlenmiştir.

Her halükarda, annem beni boşuna bir arayışa göndermiş olsa da, kutlamadan uzaklaşabildiğim için minnettarım.

Lanet olası Lance.

Onu bulduğumda boğazına yumruk atacağım.

Onun gibi aptal birinin ortadan kaybolması çok normal, ve nedense, ne zaman kaybolursa, onu bulmak zorunda kalan hep ben oluyorum.

Verona Üniversitesi'nin küçük kampüsünden, kasaba meydanındaki yerel tiyatro Fortune's Fool'a kadar her zamanki yerleri kontrol ettim.

Ama sorunlu kardeşim hiçbir yerde bulunamıyor.

Şimdi son çare olarak Rosebrook Şelalesi'nin en yüksek noktasına tırmanıyorum: Upside Down Rock, Verona County Park'taki yabani otlarla kaplı patikalardan uzakta gizli bir bölge.

Dik tepeyi tırmanırken telefonum çalıyor, ama bunun Paxton ya da annem olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

Otlarla kaplı ve tozlu patikada yürürken, nostalji içimi kaplıyor.

On üçüncü doğum günümde Lance bana buraya gizlice gelmeyi öğretmişti. Bunun "Calloway"lerin gençlik geçit töreni" olduğunu söylemişti.

Bu bölgenin onu sakinleştirdiğini iddia ediyor.

Bence burası, babamız onu kızdırdığında kaçabileceği bir yer.

Uçurumun kenarında büyük bir kaya parçası var, yüzeyi küçük bir SUV büyüklüğündedir. Her zaman dikkatlice üzerine tırmanır, ayaklarımızı gökyüzüne doğru uzatır ve kan başımıza hücum edene kadar, bayılacağımızı ya da düşeceğimizi düşünerek uzanırdık.

Bu heyecan vericiydi... ve tehlikeliydi.

Lance'in gözlerinde o zamanki gibi kaygısız bir bakışın en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum.

Kayaya önümde durup ellerimi belime koyup etrafa bakınca nostalji daha da şiddetli vuruyor.

Rosebrook Şelalesi bir vadide yer alır ve burası en iyi manzara noktasıdır. Doğudaki VU'dan batıda, uçuruma en yakın HillPoint'in kenarlarını çevreleyen tren raylarına kadar her şey görülebilir.

Sessizdir. Huzurludur. Sakin.

Ve Lance kesinlikle burada değil.

Gün batımının muhteşem turuncu-kırmızı ve pembe renklerine dalmışken, telefonum tekrar titreyerek beni hayallerimden uyandırır. İç çekerek

arkamdaki cebimden telefonu çıkarıp kardeşlerimle olan grup sohbetini açıyorum.

CALLOWAY KRALLARI (VE KRALİÇESİ)

ALEX:

■

Annemin ne kadar kızgın olduğu gerçekten etkileyici.

BEN:

■

Ona "dinlenen kaltak surat" denir.

ALEX:

■

Bugün ekstra sinirli. Lance'i yeraltından çağırabilecekmiş gibi ön kapıya bakıyor. Çok ürkütücü. 🤪

PAXTON:

■

O yaşayacak. Jules, şansın yaver gitti mi?

Ve suçluluk duygusu başlıyor. Lance'i kaybetmiş değilim, ama onu bulamamak kendimi sorumlu hissettiriyor.

BEN:

■

Hayır. Lance, bunu okuyorsan, benim için öldüğünü bil.

ALEX:

■

Aynı şey.

Ben burun kıvırıyorum.

ALEX:

■

Tiyatroya baktın mı? A Midsummer Night's Dream'de başrol oyuncusuyla yatıyor.

Tiksinti ile burnumu kıvırıyorum.

BEN:

Iyy, başrol Heidi değil mi?

ALEX:

Evet.

BEN:

İğrenç.

ALEX:

BİLİYORUM! BEN DE AYNI ŞEYİ SÖYLEDİM.

BEN:

Bilmiyorum, her yeri aradım. Yorgunum, terliyim ve annem bu elbiseye yaptığımı görünce beni öldürecek.

Aslında çıkmadan önce üstümü değiştirdim ama onların bunu bilmesine gerek yok.

ALEX:

Her yeri derken, her yeri mi?

Ne sorduğunu biliyorum. Benim "her yeri"nin HillPoint'i de kapsayıp kapsamadığını bilmek istiyor.

BEN

Olmaz. Vurulmak istemiyorum.

ALEX:

Lütfen. Orada insanları vurmazlar, bıçaklarlar. PAXTON:

Şu anda neredesin Jules?

BEN:

Senin park bekçin olarak.

PAXTON:

Verona Parkı'nda mısın? Hava karardıktan sonra orada takılma.

BEN:

Tamam, BABA.

Paxton'ın aşırı koruyucu tavırlarına gözlerimi deviriyorum, ama yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz mutlu ediyor.

Teknik olarak Verona Parkı tarafsız bir yer, ama parkın müdürü işini ve yıllık ikramiyesini babama borçlu, bu yüzden şans bizim lehimizde.

ALEX:

Bir ayı tarafından parçalanıp The Rosebrook Rag'ın kapağına çıkmanı görmek istemem.

PAXTON:

Ayılar ve magazin dergilerinden daha kötü şeyler de var. Karanlık basmadan eve gel. ALEX:

Evet... Montgomery'nin gorilleri tarafından bıçaklanmak gibi.

Sırtımı uçuşuma dönerek Rosebrook Şelalesi'nin arkamda uzanmasını sağladım, sonra alaycı bir gülümsemeyle onlara orta parmak gösterirken fotoğrafımı çektim.

Telefonumu cebime koyduktan sonra kayaya doğru yürüdüm, tırmandım ve bacaklarım başımın üstünde, omurgam kayaya yaslanmış şekilde uzanana kadar döndüm. Geriye yaslanırken kalbim çarpıyor, saçlarım uçuşumun kenarında esen rüzgarda dalgalanıyor. Adrenalin, o yükselen, pervasız heyecanı hissetmeye yetecek kadar devreye giriyor ve gözlerimi kapatıp, Connecticut'a özgü kırmızı huş ağaçlarının kokusunu içime çekiyorum, bu koku göğsümü acıtıyor.

Arkamdan bir dal kırılır ve midem ağzıma gelir. Gözlerimi daha da sıkı kapatırım, umarım bir çakal ya da ayı değildir.

Yemin ederim, eğer burada ölürsem ve Paxton'ın haklı olduğunu kanıtlarsam, geri dönüp burayı sonsuza kadar musallat olacağım.

"Lance?" Umutla sesleniyorum.

Cevap yok.

Birkaç saniye sonra, başka bir ses duyulur. Ayak sesleri, anlarım.

Çok hızlı bir hareketle kayadan kalkmaya çalışıyorum, ama dik oturmak yerine tamamen kayıyorum.

Vücudum kayarken ağzımdan hava çıkıyor ve parmaklarım pürüzsüz kayaya tutunmaya çalışıyor, ama tutunacak hiçbir şey yok. Bacaklarım başımın üzerine düşerken ağzımdan bir çığlık çıkıyor, tutunacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışırken tırnaklarım taşla çarpıyor.

Aniden, bir şey kolumu yakaladı ve beni geri çekti.

Yere sertçe çarptım, ciğerlerimden nefesim zorla çıktı.

Gözlerim sıkıca kapalı ve kalbim kulaklarımda çarpıyor, bu yüzden dünyanın olması gerektiği kadar sağlam olmadığını anlamam bir saniye sürüyor.

Ve *nefes* alıyor.

Sıcak, yumuşak ve —gözlerim açılır— kesinlikle bir insan.

Gözlerimiz buluştu, kestane rengi gözlerim buz mavisi gözlere kilitlendi.

JULIETTE

Bir erkek.

Vücudu sert hatlarla dolu; benim altımda gergin, esnek, ince kaslar ve belime gömülen kalın parmaklar, beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğini anlamamı imkansız kılıyor.

Düşünmeden hareket ediyorum ve o homurdanıyor. Düşük, boğuk bir ses, içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Geriye doğru sıçırıyorum, ellerim çakılları kazıyarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve ona bakıyorum.

O yerde uzanmış, ben ise bir geyik gibi donakalmışken, o çok sakın görünüyor.

Rahat.

Sanki dünyada hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi.

Koyu kahverengi, neredeyse siyah gibi görünen bir tutam saç alnına düşer ve o da onu gözlerinden uzaklaştırır. Damarlı elinden bileğine kadar uzanan bir dövme, mavi kapüşonlu sweatshirtinin kolunun altında kaybolur, siyah mürekkep soluk teninde belirgin bir kontrast oluşturur.

Isı içime işliyor, sanki elektrik çarpmış gibi her sinir ucumda alevleniyor.

O çok seksi.

Tabii ki öyle.

Neredeyse ölüyordum ve evren beni işi bitirecek kadar keskin bir çene hattıyla ödüllendirdi. *Tipik.*

Adrenalin kalıntıları ellerimin titremesine neden oluyor. Hiç şüphe yok ki o az önce hayatımı kurtardı, bu yüzden durduramıyorum kendimi. Bakmaktan.

Ayağa kalkmasını bekliyorum. Bir şey söylemesini ya da, bilmiyorum, *bir şey* yapmasını, ama yapmıyor.

Bunun yerine sırtıyor. Gülümsemesiyle beni kör ederken, köşeli yanaklarında gamzeler beliriyor ve çene hattı bir şekilde daha da keskinleşiyor.

Tabii ki o da yakışıklı görünüyor.

Bakışları üzerimde dolaştığında, tenim kızarıyor.

Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum ve eklemimde zonklayan bir ağrı hissedince yüzümü buruşturuyorum, ama acıyı görmezden gelip, sanki beni hiç etkilemiyormuş gibi ifademi düzleştiriyorum.

Ayak bileklerini çaprazlayarak uzanır, dirseklerine yaslanır. Kapüşonlu sweatshirt'ü, beyaz tişörtünü ve gümüş zincirini gösterecek kadar açılır ve saçları o kadar ustaca dağınıktır ki, sabahları benim kadar zaman harcamadığına imkan yok.

Onun özelliklerini incelerken, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sanki benim bakışlarımla parçalanmaktan daha çok istediği bir şey yokmuş gibi.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, Calloway'in alışkanlık haline getirdiği şekilde çenemi kaldırarak.

Kaşlarını kaldırır, dilini alt dudağına sürer. "Senin hayatını kurtaran adamım. *Sen* kimsin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Alaycı mı davranıyor yoksa gerçekten bilmiyor mu, anlayamıyorum. "Bilmiyor musun?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyuyorum. Kibirli konuşmuşum, ama öyle niyetim yoktu. Rosebrook'ta Craig ve Martha'nın tek kızını tanımayan biri olması alışılmadık bir durum.

Ayağa kalkar, kot pantolonunu silkeler, sanki ben dünyadaki en komik şeymişim gibi gülümsemesi daha da genişler. "Vay canına. *Hem* güzel *hem de* alçakgönüllü."

"Hayır, bu..." Kafamı sallıyorum, boynum kızarıyor. "Öyle demek istemedim."

Elini, sinir bozucu derecede mükemmel saçlarının arasına geçirip, saçlarını daha da dağınık hale getirir ve belki de saçlarına ne kadar zaman ayırdığı konusunda yanıltıcıdır.

Bu şekilde doğal olarak mı düşünüyor? Tanrım, adalet nerede?

O yaklaşıyor. Aslında çok fazla yaklaşıyor — botlarının burunları Adidas'larımın yanına değiyor.

Ona bakmak için boynumu uzatıyorum ve midem sıkışıyor. O uzun boylu. Ben 1,75 boyundayım ama o benden çok daha uzun.

Onu hikayelerimde bir karakter olarak yazacak olsaydım, fiziksel özelliklerinde değiştireceğim tek bir şey bile olmazdı.

Tek mantıklı sonuç, onun tam bir pislik olduğu. Dünya, ona iyi bir kişilik verip onu gezegendeki en seksi erkeklerden biri yapacak kadar önyargılı olamaz. Bu fizik kurallarına aykırı falan.

O eğildiğinde, aptal kalbim atlamaya başladı.

"Sanırım aradığın kelime 'teşekkür ederim'," diye mırıldanır.

Nedense kelimeleri ağızımdan çıkaramıyorum. Belki de yabancılar bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmadığım içindir. *Evde yeterince duyuyorum zaten.*

"Sen buralı değilsin," diye konuyu saptırıyorum.

O, parmağındaki yüzüğü başparmağıyla çevirerek iç geçirir. "O kadar belli mi?"

Sesinin yenilgiye uğramış gibi olması beni kötü hissettiriyor, bu yüzden ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Biraz."

"En azından dürüstsün."

Gözlerim onun dövmelerine kayıyor, sonra tekrar yukarıya dönüyor. O kadar doğal bir şekilde kaba ki, sanki yapmacık gibi görünüyor. Kenarları pürüzlü, sanki istese daha fazla çaba gösterebilirmiş gibi ama umursamıyor gibi.

O, ailemin nefret edeceği türden bir adam.

Ne yazık ki, bu onu sonsuz derecede daha çekici yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum zorlanarak.

Başını eğdi. "Neyi takdir ediyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Teşekkür etmek mi istiyordun, istemiyor muydun?" "Her zaman bu kadar kavgacı mısın?"

"Sen her zaman bu kadar çekilmez misin?"

Sırıltışı yayılır, gamzeleriyle birlikte. "Bu çok eğlenceli, birbirimizi böyle tanımak."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Seni *tanımak* istemiyorum."

"Ah, prenses." Sanki onu incitmişim gibi göğsünü tutar ve sendeler. "Kalbime saplandı. Terbiye diye bir şey duydun mu hiç?"

Yanaklarım kızardı. Çatal tutacak yaşa geldiğimden beri görgü kuralları dersleri alıyorum, ama ona bunu bilmenin zevkini yaşatmayacağım.

Kim olduğunu sanıyor da *beni* yargılıyor?

Bu adamda bir şey var. Enerjisi cildimi zımpara kağıdı gibi aşındırıyor, beni çıplak ve savunmasız bırakıyor.

"Bana prenses deme," diye tersliyorum.

"Nasıl istersen... Prensес." Bu kelimeyi tadını çıkarır gibi yavaşça söylüyor.

Yüzüm daha da kızardı.

"Her zaman bu kadar kolay kızarır mısın?"

"Bunu kontrol edebileceğimden değil." Ellerim yüzümü kapatmak için havaya uçuyor. "Biliyorsun, çok fazla soru soruyorsun."

Yabancı tsk tsk diye ses çıkarır ve yaklaşır.

Ve nedense, ben de olduğu gibi hareketsiz kalırım.

"Bunu yapma," der yumuşak bir sesle, parmaklarımı yanaklarımdan ayırarak. "Böylesine güzel bir şeyi saklamak yazık olur."

Midem yine kıpır kıpır oluyor ve bu hissi sevmiyorum.

"Bu seri katillerin söyleyeceği türden bir şey," diyorum ona. "Sen suçlu musun?"

"Duruma bağlı. Güzel bir kızı tanımak istemek suç mu?"

"Belki," I reply. "Sen çekicisin. Ve sen bir erkeksin. İstatistiksel olarak, bunun seni bir tehlike işareti yaptığından eminim."

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. "*Demek* beni çekici buluyorsun."

Ağzım açılır, ama kelimeler dilimde takılır ve tökezler, sonunda "Bir erkek arkadaşım var" derim.

Harika, Juliette. Çok akıllıca.

Suçluluk duygusu beni sarar, çünkü bu yabancıyla tanıştığımдан beri ilk kez Preston'ı düşündüm.

"Şanslı adam," diyor, hiç etkilenmeden. "Ona da sebepsiz yere bağırıyor musun, yoksa ben özel miyim?"

"Bağırmıyorum."

"Doğru. Benim hatam." O gülümser. "Bilgin olsun, ben de seni çekici buluyorum. Özellikle kızgın olduğunda."

Onun iltifatı bana dopamin gibi etki ediyor.

Gözlerimi kısarak dudaklarımın içini ısıtırım. "Evet, şey... Sakın bu yüzden kendini beğenmişlik yapma."

O eğilir. "Çok geç. Beni cinayete teşebbüsle suçladın bile, ve bu kadar kendine güvenen birinin bana etkisi büyük."

Tamam, şimdi yüzümdeki gülümsemeyi saklamak için *gerçekten* çok uğraşıyorum. "Buna çevremdeki olayların farkında olmak denir."

"Oh, öyle mi?"

Gülümseme yüzüme yayılıyor. Elimde değil. O çok çekici ve son zamanlarda birinin bana gizli bir amaç gütmekten konuştuğunu hatırlamıyorum.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?" Tekrar kontrol ediyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de *beni* tanımalısın diye *beni* tanımak zorunda olduğun hiç aklına geldi mi?"

"Peki. Adın ne?" Sessiz

kalır.

"Ciddi misin? Söylemeyecek misin?"

Sadece yavaşça ve sinir bozucu bir şekilde gülümser ve dudaklarını birbirine bastırır. "Tamam, gördün mü? Seri katiller tam da böyle yapar."

"Seni öldürmeyi planlasaydım, sana bir takma ad verirdim, adını tamamen saklamazdım."

"Beni öldürseydin, ismin önemi kalmazdı."

Omuzlarını silkiyor. "Evet, ama ya bir şeyler ters giderse ve sen kaçarsan? Polislere benim adımı veremezsin. Markamı korumam lazım."

Gülüyorum. "Seri katilin markası mı?"

"Söylemeye gerek yok, hükümdarlığımın sonunda kötü şöhretli olurdum."

Gözlerim kısılır, dudaklarım seğirir. "Biraz sinir bozucusun."

"Daha kötüsü de söylendi bana." O sırıtıyor. "*Suçlu*, mesela."

Elimi, sanki onu uzaklaştırmaya çalışıyormuşum gibi ona doğru salladım. "Eğer tulum sana uyuyorsa..."

"Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur" ne oldu?

"Bana adını bile söylemiyorsun. Ormanın ortasında, bol giysiler giymiş ve dövmelele kaplı bir şekilde birdenbire ortaya çıkıyorsun." Onu bir kez daha baştan aşağı süzdüm. "*Kesinlikle* bir şeyler saklıyormuş gibi görünüyorsun."

Kollarını kaldırır, avuç içlerini yukarıya doğru çevirir, teslim olmuş gibi, yüzünde hala o kötücül gülümsemeyle. "Haklısın. Tehlikeli görünüyorum. Beni aramaktan çekinme."

Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Kollarımı kavuşturup, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Muhtemelen tüm kurbanlarını böyle tuzağa düşürüyorsundur."

"İtiraz ediyorum," diyor şakacı bir şekilde. "Tanığı yönlendiriyorsun."

"Mahkeme salonunda değiliz." Ona bakıyorum. "Ve sen berbat bir avukat olurdun." "Kim diyor bunu?"

"Ben söylüyorum."

Başını eğip, sanki bir bilmeceymişim gibi beni inceliyor. "Ne?" diye soruyorum, temkinli bir şekilde.

"Hiçbir şey, sadece avukata benzemiyorsun."

"Peki avukat tam olarak neye benziyor?"

Bakışları yavaşça ve pişmanlık duymadan üzerimde dolaşüyor. "Senin gibi değil."

"Kırılmam gerekmiş gibi hissediyorum. Kim bilir, belki de avukat olmayı planlıyorum."

Gülümsemesi derinleşir. "O zaman uslu durmalıyım."

"Bunun için biraz geç kaldın, Trouble."

Kızdığında çok tatlısın der gibi başını sallar ve sonra bana dik dik bakar.

Kollarımı tekrar kavuşturup dirseğimin iç kısmına parmaklarımla hafifçe vuruyorum. "Tamam, söyleme. Ne de olsa isim ne önemi var ki?"

"Aynen öyle," diyor, sanki onun yerine savunmasını yapmışım gibi. "Ama ben yabancılarla konuşmam."

"Hadi ama Prenses, böyle yapma." Kıkırdar, sesi alçak ve alaycıdır. Bu ses göğsüme çarpar.

Yüzümü buruşturdum. "Bana *Prenses* deme, Trouble."

Tam o anda, cebimdeki telefonum titrer ve onu çıkarıp, sırtarak ona gösteririm.

"Gidiyorum. Mesaj sayesinde kurtuldum."

O sırtıyor. "Cesur bir hareket, kaçış planını
gözümün önünden
kaçış planını
açıklamak
cesurca bir
hareket."
Gözlerimi
deviriyorum.

Ellerini tekrar ceplerine soktu, dövmeli ön kolları dikkatimi dağıtacak kadar gerildi. "Belki görüşürüz? Yarın, aynı saatte mesela?"

Kalbim hızla atıyor. "Sanmıyorum. Buraya sık gelmem."

"Bekleyebilirim."

"Harika. O zaman burayı kesinlikle kaçınacağım."

Beni kurtardığı kayanın kenarına oturana kadar birkaç adım geri yürüdü. "Yok. Bence blöf yapıyorsun."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Ben nereden bileyim? Belki de erkek arkadaşına *rağmen* bana ne kadar çekildiğini itiraf etmek zorunda kalmamak için."

Gülüyorum. "Tamam, şimdi *gerçekten* gidiyorum." "Tabii ki, prenses."

Uzakta bir şey parladı, hızlı ama inkar edilemez bir şekilde. O yöne doğru döndüm, gözlerimi kısarak baktım ama hiçbir şey görmedim.

Yine de, burada yeterince uzun süre yaşadım ve burada kalmamam gerektiğini biliyorum. Ya *Rag* için çalışan aptal paparazzilerden biri ise?

"Burada fazla rahat olmamalısın, biliyorsun." Ona doğru dönüyorum.

"Çok geç," diyor, rahatça arkalarına yaslanarak, gözleri beni süzerken. "Görünüşü şimdiden beğendim."

Onun sözlerinin beni sinirlendirmediğini göstermeye çalışarak kıpır kıpır oturuyorum. "Neyse. Hoşça kal, Trouble."

O başını sallar. "Geri döndüğünde görüşürüz."

"Biraz beklemen gerekecek."

"O zaman gün ışığını bol bol yakacağım."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama iyi eğlenceler."

Sonra kendimi zorlayarak arkayı dönüp uzaklaşıyorum. Aksi takdirde, bütün gece bu adamla sahte tartışmalar yapmaktan korkuyorum.

Bu flört müydü? Flört gibi geldi.

"Sanırım bana sonra teşekkür edebilirsin!" diye arkamdan seslendi.

Yüzümde bir gülümseme belirir.

Kahretsin.

Kalbim arabama kadar yol boyunca çarpıyor, adrenalin damarlarımdan akıyor.

O da kimdi böyle?

Eve döndüğümde, onu düşündüğümde bile kalbim hala hızla atıyor, bu yüzden hikaye defterimi çıkarıp yazmaya başlıyorum.

Ormanın bir adı yoktu; en azından, yüksek sesle söylenen bir adı yoktu. Yolcular, yeterince uzun süre dinlerseniz ormanın sırlarını fısıldadığını söylerlerdi, ama ona hiç hikaye anlatmamıştı. Orada kimseyi bulmayı beklemiyordu, en azından onu. Kayada duran haydut, okuyamadığı runik yazılarla kaplı, okyanus gibi gözleri ve krallıkları yıkabilecek bir gülümsemesi vardı.

O, sanki hikayelerinin nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi, alaycı bir selamla ona Prenses diye seslendi.

Kendine onun lanetli olduğunu söyledi. Ya da belki bir hırsız. Ama ne olursa olsun, onu tanımak istediğini fark etti.

Ertesi gün Upside Down Rock'a geri dönmedim.

Sonraki gün de.

Ancak, tanıdık yüzlerin oluşturduğu bir okyanusta sorun aramakla çok fazla zaman harcıyorum.

Ama onu bir daha görmüyorum.

JULIETTE

YİRMİ BİR YAŞINDA

Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım ve son dört yıldır oda arkadaşım olan Felicity, bir şeyleri istemek yerine talep eder. Bu yüzden, son iki saat içinde on üçüncü kez "Bu gece dışarı çıkıyorsun" dediğinde, onunla tartışmanın boşuna olduğunu biliyorum.

Bu yöntemi denedim ve birçok kez başarısız oldum.

Son zamanlarda, kendimi çok ciddiye aldığım için bana çok kızgın. Birkaç günüm kaldığı için anı yaşamam gerektiğini söyleyip duruyor. Üniversite bitmeden ve "anne ve babamın" yanına dönmeden önce.

Onun sözleri. Benim değil.

Ailesi Second Circle Market market zincirini işletiyor, bu yüzden paralı bir ailede büyümek nasıl bir şey olduğunu biliyor, ama kurucu ailelerden biri değil.

Benim yaşadığım dünyayı anlayacak kadar yakın, ama ona kızacak kadar da uzak. Ayrıca, ailemin hayatımı ne kadar sıkı kontrol ettiğini tahammül edemiyor ve benim bunu bu kadar kolay kabul etmemi daha da fazla nefret ediyor.

Sanırım, birine hayatı boyunca öğretilen tek şey bu olduğunda, o kişinin geliştirdiği pasiflik düzeyini anlamak zor.

"Beni duydun mu?" Defterimin arkasına vurur ve kalemim kelimenin ortasında sarsılır, "s" harfini bir dalgaya dönüştürür.

İç çekerek, üzerinde çalıştığım hikayeyi kapatıp başımı kaldırıyorum.

Her zamanki gibi çok güzel görünüyor, kıvrımlı silueti arkamızda Kaliforniya okyanusuna açılan sürgülü cam kapı tarafından vurgulanıyor, uzun, düz sarı saçları ve güneşten bronzlaşmış teni öğleden sonra ışığında parlıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Yüzüme parmaklarını şıklatıyor. "Beni dinlemediğini *biliyordum*, aptal."

Elini itiyorum. "Seni duydum, sadece beni huzur içinde inzivaya çekilmeme izin vermeni umuyordum."

Felicity gülüyor. "Bunu yapsaydım, yirmi kedin olan ve hiç arkadaşın olmayan huysuz bir yaşlı kadın olurdun."

"Kedilere alerjim var."

"Oh, evet." Durur, kaşlarını çatarak. "Ama ben kedileri severim."

"Sanırım bu artık arkadaş olamayacağımız anlamına geliyor," derim ciddi bir ifadeyle.

"Lütfen, dört yaşındayken hayatına zorla girdim ve o zamandan beri çıkmadım. Artık resmen vücudunun bir parçasıyım," diye cevaplar.

"Daha çok bir tümör gibisin," diye mırıldandım.

"Anlam bilimi." Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. "Bu yüzden bu gece benimle gelmekten kurtulacağını düşünmen daha da aşağılayıcı. Lütfen Jules. Bir gecelik eğlence. Burada ölüyorum."

Suçluluk duygusu beni sert bir şekilde vurur ve kavgayı bırakırım.

"Tamam.

"

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırır, ince sarı kaşları yukarı doğru kıvrılır.

"Gerçekten eğlenecek misin, yoksa bütün gece huysuz bir kaltak mı olacaksın?"

İç çekip saçlarımı elime alıyorum, koyu renkli saçlarım kolumun arkasını gıdıklıyor. "Seninle ilgili konularda direnmenin faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

O nefesini tutar. "Bu *Trek*'e bir gönderme miydi?"

Felicity, bir hafta sonu benim evimde kardeşim Paxton ile maraton izledikten sonra yıllardır *Star Trek*'e takıntılı. Bunu asla unutmayacağım çünkü bu, onların ilk ve tek uyum içinde oldukları andı.

"Biraz ilgilenirim."

Elini göğsüne koydu. "Gerçekten *hiç bu kadar* gurur duymamıştım."
Kollarımı başımın üzerine uzatıp, tatmin edici bir çatırtı sesi duyulana kadar geriye yaslandım. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Şöyle ki..."

"Dur," diye sözünü kesip, avucumu havaya kaldırdım. "Daha da önemlisi, *kiminle* gidiyoruz?"

Keagan deme. Keagan deme. Keagan deme...

"Keagan ve bazı arkadaşları."

Felicity, tiksinti dolu bakışımı açıkça görüyor. Ama hiçbir şey söylemiyor, çünkü aniden telefonuna dikkatini veriyor, parmakları sıradan bir cevap vermek için çok hızlı hareket ediyor.

"Kime mesaj atıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Kimseye."

"Keagan'a benim gideceğimi söylüyorsan, bu kanepeden bir daha kalkmam."

"Biraz abartmıyor musun?" "Felicity."

O iç geçirip telefonunu bir kenara atıyor. "Keagan değil. Alex."

Ağzım açık kalır. "*Kardeşim* Alex mi?" Omuzlarını silker, gülümsemesini saklamaya çalışır.

"Aman Tanrım."

"Sanki onu hayatım boyunca tanımamışım gibi davranıyorsun." Felicity gülüyor. "O komik. Ve tatlı. Ve gülümsediğinde ağzında küçük bir kırıksıklık oluyor..."

Parmağımı boğazıma sokup sahte bir öğürme hareketi yapıyorum ve bu onu daha da güldürüyor.

"Şaka yapıyorum," diye sonunda bana söyler.

Ona kanepa yastığını fırlatarak, "Senden nefret ediyorum" diye sızlanıyorum.

O hala gülümseyerek başını sallar. "Hadi ama kızım. Alex'e aşık olmadığımı biliyorsun, o *benim* kardeşim gibidir."

"Evet, tabii," diye mırıldanıyorum. "Belki. Ama ona karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Gülümsemesi kaybolur. "Bu ne demek şimdi?"

Ona keskin bir bakış atıyorum. "Onun sana yarı aşık olduğunu biliyorsun."

O dikleşir. "*Değil*. Ve zaten önemi yok, ben Keagan'la birlikteyim."

Keagan'ın adını duyunca yüzüm buruşur.

"Onunla olan meseleni bir an önce halletmelisin," diyor.

"Öyle mi?"

Kanepenin yanıma uzanıp avuçlarını birbirine doğru çevirir.

"O benim erkek arkadaşım," der, bir elini sallayarak. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye ekler, diğer elini sallayarak. Sonra iki elini birbirine çarpar. "Birlikte yaşayabiliriz."

"Senin sevmediğin birçok erkek arkadaşım oldu."

"O farklı."

"Nasıl farklı?"

"Sen hiçbirini umursamadın, ben neden umursayayım?"

Haksız sayılmaz. En azından tam olarak değil. Preston beni bir mesajla terk edip bir ay boyunca kalbimi kırdığından beri, kimsenin bana yakınlaşmasına izin vermedim.

"Haklısın. Ama bu Keagan'ın pisliğin teki olduğu gerçeğini değiştirmmez." "Belki," diye kabul ediyor. "Ama o *benim* pisliğim."

Ağzım yine açık kalır, ama Felicity'nin gözleri kısıldığında, hemen kapatırım.

"Ne?" diye masumca soruyorum.

"Düşüncelerin çok gürültülü," diye şikayet ediyor.

"Tamam, peki. Tanrım, sanki biraz huysuzlanınca dünyanın sonu gelecekmiş gibi davranıyorsun."

Gülümser ve öne eğilir, kollarını boynuma dolayarak çilek şampuanının kokusu duyarımı doldurur.

"Bu gece eğlenceli olacak," diyor omzuma yaslanarak.

"Göreceksin." "Sen öyle diyorsan."

Geri çekilir ve elimi tutar, küstahlığının ardında bir anlık samimiyet belirir. "Senin için en iyisinin ne olduğunu her zaman bildiğimi ne zaman kabul edeceksin?"

"Bu *çok* tartışmalı bir konu." Gülerek, "Beni birkaç kez zor durumda bıraktığın örnekleri sayabilirim."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Onları unutmanı söylemiştim."

"Ne yapmamı istiyorsun, kendime lobotomi mi yapayım?"
Gülümserim, şakağımı okşayarak. "Aklım çelik bir tuzak gibidir, bebeğim."

O inleyerek arkasına yaslanır. "Her neyse. Mesele şu ki, özgürlükler ülkesinde sadece birkaç günün kaldı ve bir kez bile, olman gerektiğini düşündüğün kişiyi bırakıp sadece..."

"Ne yapmalıydım?"

"Bilirsin... kendini bırak. Sadece Juliette ol."

Başımı sallıyorum, ama boğazıma yükselen sözleri yutuyorum. Juliette'in kim olduğunu bile *bilmediğimden* eminim. Eskiden bir defterle köşelerde gizlice dolaşan ve dedikodulara meraklı olan o küçük kız, yolun bir yerinde kayboldu. Yıllarca aileme evet deyip gazetelere güzel gülümsedikten sonra, tam da onların istediği gibi oldum. Sıradan bir kalıptan çıkmış bir başka kişi.

Sadece üniversitede o küçük kızı yeniden bulmaya başladım.

Fark etmez. Mezuniyet haftaya ve ondan sonra Rosebrook Falls'a, eve döneceğim. Yine kendimin cilalı, hoş bir versiyonu olacağım.

"Benim tavsiyemi istiyorsan," Felicity düşüncelerimi keser. "Eski kafalı ailen mezuniyet töreni için şehre gelip şansını mahvetmeden önce sevişecek birini bulmalısın."

Kahkahayla gülerim.

O kaşlarını çatar. "Neden gülüyorsun? İyi bir sikiş sana iyi gelir."

"İğrenç, öyle söyleme."

O kıkırdar. "Ne? Sadece söylüyorum. Keagan bana vermeye başladığından beri, çok daha iyi bir ruh halindeyim."

Yüzüm buruşuyor.

"O yüz ifadesini yapma," diyor.

Yüzümü düzeltiyorum. "Ne yüzü?"

"Keagan'ın şeytan olduğunu düşündüğün yüz ifaden. Onun sikinin ne kadar büyük olduğunu görsen onu nefret etmezdin, orası kesin."

"Büyük bir penis, onu kullanmayı bildikleri anlamına gelmez. Ve yine de onunla yatacak kişi ben olmazdım, o yüzden bundan şüpheliyim."

"Onunla yatmana izin verirdim." Bana bakar. "Muhtemelen ben de seninle yatardım." "Kulağa çok romantik geliyor."

"Sikişmek romantiktir."

"Öyle mi?" Başımı eğiyorum.

"Ben yaptığım da romantiktir." Gülümser.

"Cazip," diyorum düz bir sesle. "Ama ben almayayım."

Beni izler ve sonra benim kararımı kabul etmiş gibi başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, akıllıca bir hareket. Dilimle seni mahvedecek bir şey yaparım ve sonra tabii ki bana aşık olursun."

"*Elbette*," diye tekrarlarım.

"Seni incitmeden ayrılmaya çalışırdım," diye devam ediyor, yılmadan. "Ama sen çılgına dönerdin, işler garipleşirdi, artık takılmayız, sen de trajik bir roman yazıp pasif-agresif bir notla bana ithaf ederdin. Yani gerçekten, böylesi daha iyi. Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum."

Gözlerimi kırkıyorum. "Bu... çok fazlaydı."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece sahip olduğumuz şeyi korumaya çalışıyorum."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "İşleri garip hale getirmemi *istemezsin*." Kanepeye yaslanarak iç çekiyor. "Aynen öyle."

"*Her neyse*," diyorum, dizüstü bilgisayarımı kucağımdan sehpa taşıyarak. "Sanat sergisi olduğunu mu söyledin? Sanatçı kim?"

Felicity sesimdeki tedirginliği hissetmiş olmalı ki, hiç tereddüt etmeden şöyle diyor: "Merak etme, senin o şık itibarını zedeleyebilecek bir yere seni götürmeyeceğim."

"Onu dert etmiyordum." Bu bir yalan.

Şahsen benim umurumda değil, ama ailemin umurunda ve Connecticut'tan bu kadar uzakta olsam bile, çok skandal bir şey yaparsam, bu kaçınılmaz olarak memleketimdeki *The Rosebrook Rag* gazetesinde yer alır. Ailem, bu haberi örtbas etmek için avukatları Frederick ile iletişime geçmek zorunda kalır ve bir sonraki büyük skandal haberlere çıkana kadar bana soğuk davranırlardı.

Felicity bana bir bakış atar ve ben de kabul ederim, "Tamam, belki öyleydin, ama nasıl olduğunu bilirsin."

O dudaklarını büküyor. "Sen olmak yorucu."

Bana mı söylüyorsun?

"Aslında bir sokak sanatçısı için."

"Oh, gerçekten mi?" Sanatla pek ilgilenmem ama kulağa ilginç geliyor. "Adı ne?"

Gülümsedi ve kaşlarını oynattı. "En iyi kısmı da bu. Kimse bilmiyor."

"Kimse bilmiyor da ne demek? Sanat sergisi varsa birileri biliyor olmalı."

Dudaklarını büzüştürdü. "Haklısın. Ama genel olarak, o anonim birisi. Her şeye RMO yazıyor, hepsi bu. Bu onun gizeminin bir parçası ya da her neyse."

"Onun *erkek* olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, sanırım." Bu düşünce gerçekten hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatar. "Ama bunun önemi yok."

"O zaman ne önemli?"

"*Önemli* olan senin dışarı çıkman, biraz temiz hava alman, biraz hayatın tadını çıkarman."

"Gideceğimi söyledim zaten, benden başka ne istiyorsun?"

Felicity gülümser. "Üçlü yapmayı tekrar teklif etmem tuhaf olur mu?"

Ona bir kanepye yastığı daha fırlatıyorum, o da onu yakalıyor, yere düşüyor ve gülüyor.

Gülümseyerek defterimi tekrar elime alıp açıyorum, ama kelimeler normalde olduğu gibi akıyor. Bunun yerine, bunun için sadece birkaç günüm kaldığını fark ettiğimde göğsümde bir melankoli hissi yayılıyor.

Felicity de eve geri dönüyor, yani hala birbirimizin yanında olacağız, ama... artık eskisi gibi olmayacak.

Sessizce, bu gece gerçekten eğlenmeye çalışacağıma dair kendime söz veriyorum.

ROMAN

YİRMİ ÜÇ YAŞINDA

Annemi ziyaret etmek hiç kolay değil.

Sadece onun hangi halini göreceğimi bilmediğim için değil, aynı zamanda onu her gördüğümde, eskiden olduğu kişinin anıları beni kör bir bıçak gibi delip geçiyor.

Eskiden sağlıklıydı.

Eskiden insanların saygı duyduğu bir kadındı.

Eskiden beni seven biriydi.

Şimdi ise bunların hiçbiri değil.

Yine de benim annem, o bu gerçeği unutmak istese de.

Onun dubleks evinin ön kapısına giden kırık beton yolu ağır adımlarla yürüyorum. Çimlerin arasında birkaç çöp parçası dağılmış durumda: burada bir peçete, orada parlak kırmızı, çiğnenmiş bir pipet. Botumun burnuyla onları kenara itip ilerlemeden önce, neden burada olduğumu bir kez daha kendime hatırlatıyorum.

Neden devam ediyorum.

Brooklynn için.

Kız kardeşimi düşündüğümde her zamanki gibi içim sıkışıyor.

Her gün ona yardım etmenin yollarını arıyorum ama yetersiz kalıyorum çünkü onu kendim korumak, bu ortamdan tamamen kurtarmak istesem de

bu ortamdan tamamen kurtarmak istesem de, yeterli param yok.

Asla yeterli olmuyor.

Aslında iyi bir hayatım yok da değil. Sanatımla geçinmek için yeterli para kazanıyorum. Ya da anneme her kuruşumu vermeseydim, yeterli olurdu.

Sorun şu ki, annemin uyuşturucu bağımlılığı var, bu yüzden her zaman kötü bir karar yüzünden kız kardeşim ihtiyaç duyduğu bakımı alamıyor.

Brooklynn son dört yıldır kronik bir hastalıkla mücadele ediyor. Onun neyi olduğunu bilmiyoruz ve ne kadar test yaparlarsa yapsınlar, ne kadar hastanede kalırsa kalsın, kimse ne olduğunu anlayamıyor gibi görünüyor.

Sürekli tıbbi masrafları var, sık sık kontrollerden geçiyor ve herhangi bir ağrı veya sızının daha kötü bir şeye dönüşebileceğinden korkuyor.

Son zamanlarda nöbetler geçiriyor ve doktorları bunun nedenini bulamasa da, ilaçlarla durumunu stabilize ettiler. Ama her gün, beyin ameliyatı gibi bir şeyin gerekli olduğunu veya tedavi masraflarını karşılayamayacağımız bir şeyin geliştiğini söyleyeceklerinden korkuyorum.

Tıbbi masraflar ucuz değil. İlaçları da öyle.

Lanet olası büyük ilaç şirketleri.

Ön kapıya ulaşıyorum, alüminyum ekran kırmızımsı kahverengi lekelerle aşınmış, beyaz boyası dökülmüş. İki kez kapıyı çaldıktan sonra kapı açılıyor ve küçük kız kardeşimin ceylan gözleriyle karşılaşıyorum.

Beni görünce gülümsüyor, kahverengi gözleri parlıyor. Annemizin tıpatıp aynısı — en azından annemizin eskiden nasıl görüldüğünün — ve onu her gördüğümde, göğsümde hayali bir acı hissediyorum, bana eskiden nasıl olduğunu hatırlatıyor.

"Selam," diyor Brooklynn, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak.

Onun için güzel bir gün.

Ben de gülümsüyorum. "Sınıfta olman gerekmiyor mu?"

O on yedi yaşında ve lise ikinci sınıfta okuyor ve benim gibi okulu asma eğiliminde, ancak içimden bir ses bunun derslerinin ona zor gelmediğinden kaynaklandığını söylüyor. Benden *farklı* olarak, o hiç sevmediği bir ders kitabı ile karşılaşmadı.

"Okul sıkıcı." Brooklynn omuz silkiyor. "Ayrıca, son dersim çalışma saati, o yüzden hep eve geliyorum."

Kenara çekilip beni içeri alır ve küçük oturma odasına girer girmez annemin sesini duyarım. "Burada ne yapıyorsun?"

Soru boş, hatta monoton, ama yine de mideme yumruk gibi geliyor.

Dönüp baktığımda, 1,57 boyundaki annemin dar mutfağa açılan kapıda durduğunu görüyorum. Soluk eliyle kırık sarı bir bardağı tutarken, diğer elini kalçasına koymuş.

"Her zamanki gibi seninle vakit geçirmek için geldim anne."

Burnunu çekip, kulak arkasına kaçırmış koyu kahverengi bir saç telini itiyor. Aramızdaki bu gelgitler yorucu, ama her şey gibi, ben de bunu beynimin derinliklerine itip, beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum.

Hayır, numara değil. Beni etkilemiyor.

Etkileyemez.

Eğer etkilenirsem, buraya gelmeye devam edemem ve hoşuma gitse de gitmese de, Brooklynn ve ben annemin bu dünyada sahip olduğu tek şeyiz.

Uzun zamandır, annem benim için her şeydi. Şimdi ise, onu bile kaybettiğimi hissediyorum.

"Burada olduğun için mutluyum," diyor annem, sesi yumuşuyor.

Bu ince değişiklik beni tedirgin ediyor, çünkü sonra ne olacağını biliyorum.

Yaklaşıyor, fincanını daha sıkı tutuyor. "Seni aramak istiyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama cevap vermiyorum. Gözümün ucuyla Brooklynn'in iç çekip kanepeye geçip bir felsefe kitabını açtığını görüyorum.

Muhtemelen bizi dinlemiyor.

İyi. Keşke buna hiç tanık olmak zorunda kalmasaydı.

"Son zamanlarda işler biraz zorlaştı," diye devam ediyor. Bakışları Brooklynn'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, yüzünde gergin bir gülümseme belirliyor. "Yine işten çıkarıldım ve..."

"Yine işten mi çıkarıldın?" diye sözünü kestim.

"Benim hatam değildi," diye tersler ve sonra nefes alır, sanki öfkesini yok edebilecekmiş gibi yüzündeki ifadeyi yumuşatır. "Önemli değil. Ama iki gün içinde kirayı ödeyemezsem o zaman... şey..."

Dişlerimi, azı dişlerim kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkıyorum. "Bu akşam bir sanat sergisi var. Ondan sonra ne yapabileceğime bakarım."

"Senin sanatın." Alaycı bir şekilde güldü. "Bu yeterli olmayacak, sen de biliyorsun." Göğsüm sıkıştı, ama bu duyguyu bir kenara ittim. O hiç bana destek olmamıştı ki. Küçükken, onu gururlandırabileceğim günü hayal ederdim. Şimdi ise, o naif çocuğu düşündüğümde kanımı kaynatıyor.

"Tamam, *siktir* et sanatı," diyorum. "Sergiyi iptal edeceğim."

Yüzünde bir şey parıldıyor. Panik olabilir.

"*Hayır*," diye bağırır. "Saçmalama. O paraya ihtiyacımız var ve senin de orada görünmen gerekiyor. Sana bu sergiyi *ayarlamak* için neler yaptığımı biliyor musun?"

Haklı. Kendi sanat günlerinden, yaratmaya yeterince önem verdiği zamanlardan kalan bağlantılarını kullandı. Yeterince uğraşırsam, bunun benim için olduğunu, onun cebini doldurmak ya da bir sonraki uyuşturucu dozunu finanse etmek için olmadığını neredeyse inandırabilirim.

"Ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum," diyorum. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Yutkunur, kırık kahve fincanını dudaklarına götürür ve mırıldanır, "Babanla konuşabilirsin."

İç çekerek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Yine mi bu." "Sadece söylüyorum..."

"O bizim için hiçbir şey hissetmiyor!" diye bağırıyorum, istemediğim kadar yüksek sesle daha yüksek sesle bağırırım.

Annem sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, ama sözlerimi geri almadım.

Çirkin ve çürümüş bir durum, ama gerçek bu. O sadece bunu görmek istemiyor. Hiçbir zaman istemedi.

Adamın yaptığı onca şeyden sonra annem hala onun hayaline tutunuyor, sanki adamın sihirli bir penisi varmış gibi.

"Bak, üzgünüm," diyorum, daha sessizce. "Sadece, benden istediğin şey..." Kafamı sallıyorum. "Ona gitmek istemiyorum. Bizi, seni bu kadar kolay bıraktığı halde. Sen kendini umursamıyor olabilirsin, ama ben hala umursuyorum."

Gözleri benimkilere doğru yükselir, parlak ve okunaksızdır. "Onun nedenleri vardı."

Kuru bir kahkaha attım, ama o devam etti, sesi meydan okurcasına. "Ve sen onun tek oğlusun. Onunla konuşursan, o..."

"Ne yapacak?" diye sözünü kestim. "Bu konuşmadan bıkmadın mı? Yıllardır bunu konuşuyoruz ve hiçbir şey değişmiyor."

Anlamıyor. Ya da belki anlıyor ama umursamıyor. Her halükarda, bana o sıkıntılı, çok yorgun ifadesiyle bakıyor. "Sana *borçlu*."

"Onun berbat mirasının ya da bununla birlikte gelen her şeyin bir parçası olmakla ilgilenmiyorum." Sesim bıçak gibi havayı kesiyor. "Onu dört yıldır görmedim bile, ve sen benden ne yapmamı istiyorsun, onu arayıp, piç çocuğuna, eski metresine ve onun bile olmayan kızına yardım etmek için para mı talep etmemi? *Ölmüş* olması gerekenlere mi?"

Kaşlarını çatıyor, parmağını göğsüme batırıyor, tırnağının keskin kenarı gömleğimi çiziyor. Gözleri kısılıyor ve ben kendimi hazırlıyorum, çünkü söyleyeceği her ne olursa olsun canımı yakacağını biliyorum.

Bu uyuşturucunun etkisi, diye kendime hatırlatıyorum. *O değil*.

"Hayatında bir kez olsun erkek olmanı ve bize bakmak için bir şeyler yapmanı istiyorum."

Gözlerim yanıyor, öfke boğazımı yakıyor. Bunca zamandır ne yaptığımı sanıyor ki?

Her bir maaşımı biriktirdim, her gece aç kaldım ki o ve Brooklynn aç kalmasınlar, ışıklar sönmesin, buzdolabı dolu olsun ve o tamamen dağılmasın diye yaptığım tüm aptalca, *çaresizce* şeyler.

"Sen ne işe *yararsın*, Roman?" diye devam ediyor.

"Bana öyle deme," diyorum, saçımı elime alıp köklerinden tutuyorum.

Alaycı bir şekilde gülümser. "Hoşuna gitse de gitmese de, bu senin gerçek adın."

"Artık değil." Eğilip, alçak ve soğuk bir sesle konuşuyorum. "Senin taparcasına sevdiğin adam bunu sağladı."

Göz bebekleri büyümüş, geniş ve cam gibi. Onlara bakıyorum, eskiden tanıdığım annemin izlerini arıyorum.

Kalbim çok tanıdık bir ritimle çarpıyor. "Uçmuşsun." Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve yüzünü yana çeviriyor. "Sırtım ağrıyor." Yıllardır ciğerlerimde sıkışmış gibi, ağır ve acı bir nefes veriyorum. "Bana ona gitmemi her söylediğinde," diye sessizce söylüyorum, "içimden bir parça daha ölüyor."

İçimde bir yerlerde, hala onun daha fazlası olmasını istiyorum. Başka bir şey.

Birbaba.

Onun parasını istemiyorum. Onun gücünü istemiyorum. Sadece *onu* istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ellerim dizlerimin üzerinde yumruk haline geliyor, tırnaklarım avuç içlerimi acıtana kadar ısıyorum.

Gözlerimi sertçe kırıyorum. Bir kez. İki kez.

Sonra burnumdan nefes veririm ve o duyguyu ait olduğu yere geri iterim. Gömülmüş ve unutulmuş, ona rağmen olduğum her şeyin arkasında bir köşeye kilitlenmiş.

"O bizi istemedi, hatırladın mı? Ona ihtiyacımız yok."

"O seni istiyor. İstemeseydi sana soyadını vermezdi. Sorun *onda*."

Bariz olanı belirtmeliyim: Annem beni on beş yaşımıdayken ziyaret ettikten sonra eski kimliklerimizi yeryüzünden silen babamdı. Annem arabamızı bir ağaca çarptı ve babam hemen ardından kendi tanık koruma programını devreye soktu. Temiz bir sayfa ve geçmişteki hatalarının mükemmel geleceğini lekelemesini önlemenin kolay bir yolu.

Sanırım onun boktan Connecticut kasabasında hiç yaşamamış olmamız yetmemişti. Artık hiç var olmadığımızdan emin olmak istiyordu.

Annemin lanet gibi tükürdüğü "o" babamın karısı. Ölmüş karısı.

Eleanor Montgomery. Ya da kızlık soyadıyla Voltaire.

Ve eğer sorun gerçekten o olsaydı, beni uzak tutan o olsaydı, cenazeden sonra ortaya çıktığımda beni içeri alırdı.

Ama bırakmadı.

Eleanor Montgomery hakkında bana söylenen her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

Ama annem hayal dünyasında yaşamayı seviyor.

Dilimi yanağımın iç tarafına bastırıyorum. "O zaman *onu* istemiyorum."

Çenesini kaldırır. "Kız kardeşini kurtarabilecek olsa bile mi?" Suçluluk duygusu göğsümü sarar ve sıkıştırır.

Kupasını masaya koyup eğildi, sanki hala onun sevgisinden başka hiçbir şeyi göremeyen o çocukmuşum gibi yüzümü avuçladı.

"Sen hala bir *Montgomery'sin*, Ry," diyor yumuşak bir sesle. "Hoşuna gitse de gitmese de. Belki de bir Montgomery gibi davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

JULIETTE

Galeri beklediğimden daha gürültülü, sesler, kadehlerin tıkırdaması ve gizli hoparlörlerden yankılanan asansör müziğinin huysuz uğultusu ile dolup taşıyor.

Felicity çoktan iki adım önde, sanki birini arıyormuş gibi odayı tarıyor. Muhtemelen o pislik Keagan'ı.

Onu dirseклиyorum. "Peki, burada tam olarak ne arıyoruz? Duygusal gelişim mi? Gizemli sanatçı kendini ortaya çıkarır ve acı dolu bir geçmiş olan seksi bir milyarder olduğu ortaya çıkar mı?"

Alt dudağını dışarı çıkarır. "Bu gece pislik olmayacağına söz vermiştin."

"Eğlenmeye çalışacağıma söz verdim," diye düzeltiyorum. "Sadece neden beni 'rahatla ve yaşa' anım için buraya sürüklediğini anlamıyorum."

Şimdi neredeyse suçluluk duyarak gülümsüyor. "Sana söyledim, ama sinirlenirdin ve ben seni neşeli ve mutlu tutmaya çalışıyorum."

Kaşlarımı kaldırırım. "Bu senin için hiç işe yaradığı bir örnek ver."

Felicity kolunu koluma takar ve beni sanat snobları ve şampanya tepsilerinin labirentinden geçirir.

"Doğru." Diye iç geçiriyor. "Ama sen benim üzgün, küçük emo köpeğim gibisin ve seni güneşe çıkarmak ve soğuk, ölü kalbine dopamin pompalamak benim ahlaki görevim."

"Kırılmam gerekmiş gibi hissediyorum." Etrafıma bakıyorum. "Ama mantığında bir kusur görmüyorum... bunu yapmak için bir sanat sergisi seçmen dışında."

"Seni buraya rastgele getirmeye karar vermedim, aslında geçen hafta Bevie ile konuştum."

"Bevie." Tereddüt ediyorum. "Neden çocukluğumun dadısıyla konuşuyorsun?" Omuz silkiyor. "Zaman zaman seni kontrol ediyor."

İçimde bir sıcaklık yayılır. Beverly'yi severim. O benim için bir anne gibidir.

"Geçen gün beni aradı ve annenin gözlerinde gözlerinde o bakış *vardı*."

"Bir bakış," diye cevap verdim düz bir sesle.

"Evet, ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi davranma. O tedirgin edici, ruhunu ele geçiren bakış, sanki senin cenazende takacağın küpeleri çoktan seçmiş gibi."

Dürüst olmak gerekirse, annemin bunu yaptığını görebiliyordum, bu yüzden irkildim. "Bu çok ürkütücü."

"Bevie endişeliydi," diye devam etti. "Özellikle de son zamanlarda ne kadar keyifsiz olduğunu söylediğimde."

"O zaman ona bunu söylememeliydin."

Omuz silkiyor. "Aynı fikirde değiliz. Neyse, bir kıza bu sanat sergisi biletlerini ayarlayan oydu."

"*Beverly'nin* buna bilet aldığını mı inanmamı istiyorsun? Bir sanat sergisi. Kaliforniya'da."

Felicity, yürümekten vazgeçtiğimizde omzunu omzuma çarptı. "İstediyine inanabilirsin, ama ben sana gerçeği söylüyorum. Sanırım eskiden burayı ziyaret ederdi. Ayrıca bana köşedeki bir kahve dükkanından, The Em-Tee Cup'tan bahsetti."

Ona bakıyorum. Beverly, üniversite için buraya gelmekten bahsettiğimde, burayı tanıdığından hiç bahsetmemiştir.

"Biletleri nasıl aldı?"

"Bevie ile tanıştın mı? O çok korkutucu biridir. Tabii ki sormadım."

Bu doğru. Beverly yumuşak huylu biri olarak bilinmez.

"Neden bir sanat sergisini seçti?" diye düşünüyorum, daha çok kendime.

"Küçükken kaldırım tebeşiriyle resimler çizip, onlara uygun hikayeler uydurduğunu söyledi. Alex'e de seninle birlikte bunları canlandırmasını yaptırmışsın. Muhtemelen hoşuna gideceğini düşünmüştür."

Dudaklarım isteksizce gülümsedi.

"O kızı özlüyorum," diye itiraf ettim, yanımdaki duvara bakarak.

Eserlerden biri, köşesinde RMO imzası olan, pürüzlü çizgiler ve yanık turuncu renklerden oluşan bir kaos.

"Ben de," diyor Felicity sessizce.

Sanki burada bir an yaşanıyor gibi. Sanki büyüüp geleceğimiz ve ona neyi dahil edeceğimiz gibi şeyleri düşünmeye başlamadan önce, kim olduğumuzu hatırlamak için geçmişe adım atmışız gibi.

Ya da benim durumumda, ailemin izin vereceği şeyleri.

Felicity, Keagan'ı görünce canlanır ve vücudu dikleşir. "İşte orada, hadi." Beni de kendisiyle birlikte çekmeye çalışır, ama ben "Sen git. Ben etrafa bakacağım. Kaldırım tebeşiri falan bulmaya çalışacağım."

"Sen git. Ben etrafa bakacağım. Kaldırım tebeşiri falan bulmaya çalışacağım."

O sırtarak, "Tamam, ama kaybolma. Ve *unutma*: yabancılar tehlikelidir... tabii konuştuğumuz o iyi sikini gönüllü olarak sunmuyorsa."

Elimi sallayarak onu uğurlarım.

"Bilgin olsun, çantana prezervatif koydum!" diye bağırır, çok yüksek sesle.

Takım elbiseli bir adam, sanki onun önünde sevişecek birini seçecekmişim gibi dehşete kapılmış bir şekilde bana bakar.

Gülümserim ve gözlerimi deviririm. "Bazı insanlar, değil mi? Hayatımda o kadını hiç görmedim."

Sonra en uzak duvara kadar yürümeye devam ediyorum ve en yakın tablonun önünde duruyorum.

İkinci sınıfta aldığım sanat tarihi dersinde hocam farklı sanat araçlarının öneminden bahsetmişti. Saatlerce müzede tek bir esere bakarak, o eserin kendisine hissettirdiklerine kendini kaptırabildiğini anlatmıştı. O zamanlar ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Açıkçası, onun sadece boş boş konuşup, tuval üzerine boyanmış bir resme daha derin bir anlam yüklemeye çalıştığını düşünmüştüm.

Ama şimdi... Sanata hayranlık duyuyorum, bir sprey boya kutusu ile bu kadar karmaşık tasarımların nasıl yaratılabildiğini merak ediyorum ve

farklı eserleri görmek için yürürken, beynimde bir kaşıntı hissediyorum.

Üniversiteden bir sınıf arkadaşımın fiziksel olarak çarpışana kadar, sersemlemiş bir şekilde dolaştığımı fark etmedim.

"Kahretsin, özür dilerim," diye özür dilerim. "Amanda, değil mi?"

Başını eğdi, ağartılmış sarı saçları sol omzuna döküldü, sonra keskin bir sesle "Doğru" dedi.

Soğuk tavırları beni şaşırttı, ama ben uyum sağlamayı çok iyi bilirim. Rahatsız edici durumlarda parlamak ve ışıldamak için doğdum ve büyüdüm.

"Juliette." Kendimi işaret ettim.

Beni baştan aşağı süzer ve sanki benim yeterli olmadığımı düşünürcesine burnunu kırıştırır.

"Sanırım birlikte siyaset bilimi dersine girmiştik." Tekrar denerim. "Sanatçının hayranı mısın yoksa genel olarak sanatı mı seviyorsun?"

Şampanyasından bir yudum aldı. "Yaz sanat temelleri dersim, şehirdeki sergilere katılırsak ekstra kredi veriyor."

Gözleri benden odanın ortasındaki çerçeveli beton levhaya kayıyor.

Yazıya geri dönüyorum. Üstünde "Sağlık" yazan büyük bir binaya çıkan beton merdivenlerin dibinde diz çökmüş küçük bir çocuk var. Gökyüzünden para ve ilaç şişeleri yağıyor, ancak kıza yaklaşıpken alev alıyorlar ve sonunda yerde onu çevreleyen tek şey kül ve is kalıyor.

Köşede, keskin kenarlı ve abartılı çizgilerle tamamen siyah renkte RMO harfleri yazıyor. "RMO ne anlama geliyor?"

Amanda iç çekiyor. "Belli ki bir imza."

"Ah, doğru. Anonim bir ressam." Komplo kurarcasına kaşlarını kaldırıyorum.

"İnsanlar ona Romeo diyor. 'Eserlerindeki tutku' nedeniyle." Bunu, duyduğu en saçma şey gibi söylüyor.

"Sen aynı fikirde değil misin?"

"İnsanlar en sıradan eserlerde bile romantizmi görmekten hoşlanırlar bence. Bu onun ilk resmi sanat sergisi; normalde insanlar eserlerini rastgele bina duvarlarında bulurlar.

bu tür yasadışı faaliyetleri onlara platform sağlayarak teşvik etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Hmm." Ben de başımı sallıyorum. "Bir mesaj gönderseler bile mi?"

Bu duvar resmi açıkça bunu yapıyor. Karmaşık ve unutulmaz bir güzelliğe sahip.

Resmedilenlere benzer bir şey yaşamadım, bu yüzden kişisel olarak ilişki kurmak zor, ama yine de göğsümün ortası sıkışıyor. Kafamı eğip sanata tekrar bakıyorum.

"Bence şiirsel," diyorum ve kadehimi kaldırıp bir yudum daha şampanya içiyorum.

"Bazı insanlar her şeyde şiir görebiliyorlar galiba."

Kalbim hızla çarpar ve şampanyayı boğazıma geçiririm, gözlerim yanana kadar öksürürüm.

Bu Amanda'nın sesi değil.

Alçak ve kaba, karanlık bir eğlenceyle dolu.

Derin bir nefes alıyorum, ama buz mavisi gözlere bakışım takıldığında nefes almayı neredeyse unutuyorum.

Tanıdık buz mavisi gözler.

Belalı.

Orada, galeri ışıklarının altında yarı gölgede duruyor, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir düğmeli gömlek giymiş. Başparmağında gümüş bir yüzük parlıyor ve ön kollarında dört yıl öncesine göre daha fazla dövme var. Ama *bu o*. Aynı dağınık kahverengi saçlar, aynı tembel özgüven ve aynı lanet sırtıyla birlikte o iğrenç gamzeler.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve hiç sarsılmıyor.

Amanda'nın sesi beynimdeki gürültüyü zar zor kesiyor. "Ry, bu..."

"Prenses," diye sözünü keser.

Küçük bir gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Merhaba, Sorun."

Dudakları seğirir ve Amanda onun yanına yaklaşır. Ama o kıpırdamaz. Gözünü bile kırpmaz. Dikkatini bana vermiştir.

Ve ilk tanıştığımızda olduğu gibi, bu beni dengesizleştirir.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sorar keskin bir sesle.

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor. Ve ben de bakıyorum, yapmamam gerektiğini bilsem de. Aramızdaki hava her saniye

her saniye daha da inceliyor gibi hissetsem de.

Nedenini bilmiyorum, ama bu önemli gibi geliyor.

"Merhaba?" Amanda parmaklarını şıklatıyor.

"Dedim ki..." "Evet," diye cevaplıyor.

"Hayır," diye aynı anda cevap veriyorum.

Bir an sessizlik olur ve sonra gülümsemem genişler, saklamak imkansızdır.

"Bir kez tanışmıştık," derim sonunda, gözlerimi ondan ayırıp ona bakarak. "Uzun zaman önce."

"O kadar da uzun zaman önce değildi," diye mırıldanır.

"Zamanın uzunluğu önemli değil," diye tartışıyorum. "Bir kez yine de küçük bir şeydir."

"Bazen en küçük şeyler kalbinde en çok yer kaplar."

Ben çantam dudaklarım dudaklarımı düşünüyorum
tarafından tarafından tarafından "Bu garip
bir şekilde derin."

Elini göğsüne koyarak ciddiyetle başını sallar. "Winnie the Pooh söylemiş."

"Tabii ki öyle demiş." Gülerek, "Seni aydınlanmış gibi göstermek için doldurulmuş bir ayıya bırak" dedim.

"İşte ." O gülümser. "İşte anlamına
şans senin seninki. Bu arada, hala inanılmaz
derecede seksi."

Yanaklarım kızardı ve Amanda onun yanında sertleşti.

"Sadece bunun alakasız olduğunu söylüyorum," diye karşılık veriyorum. "İlk karşılaşmamızı böyle hatırlamıyorum."

Benim hatırladığım *tam* olarak öyle.

O gecedan beri onu düşünmeden duramıyorum, onu zihnimden silmek için kaç hikaye yazmış olsam da.

"Senin versiyonunu daha fazla duymak isterim," diyor, dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor. "*Benim* hatırladığım kadarıyla, beni gördüğün en seksi erkek olarak görmüşsün ve bu seni... mantıksız bir şekilde huysuzlaştırmış."

Tereddüt ediyorum, tırnaklarımla bardağıma vuruyorum. "Bunun başına vurmasına izin verme demiştim."

Omuzlarını silkiyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Maalesef, oldu. Şimdi çok büyük. Yanımda olmak neredeyse imkansız."

"Yani, eskisi gibisin."

Amanda'nın sesi gerginliği keser. "Tamam, kafam karıştı. Siz ikiniz tanışıyor musunuz, tanışmıyor musunuz?"

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "O kadar kısaydı ki, belki de onu hayal ettim diye düşündüm."

"Beni sık sık rüyanda görüyor musun?" diye sorar, gözleri parıldayarak. "Ben öyle demek istemedim."

"Ry," diye Amanda fısıldayarak uyarır.

Ve ancak o zaman onların belki de birlikte burada olduklarını anlıyorum.

Belki de o, *onun sevgilisi*.

"Dediğim gibi, bir kez karşılaştık. Önemli bir şey değildi." "Ben öyle demezdim," diyor sessizce.

İç çekerek, ben yüz ona tekrar "Sen biliyorsun sen daha daha sinir bozucu."

Gülümsemesi manyetik bir hale geliyor ve sanki *onun* merkezinde olduğu bir yerçekimi girdabına çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Bu tuhaf ve sanırım bundan nefret ediyorum.

Amanda'nın bakışları beni dünyaya geri getiriyor. Onun için kim olursa olsun, açıkça onun bölgesine izinsiz giriyorum.

"Şey," diye başlıyorum, çoktan geri adım atmışım. "Bu... ilginç bir zamandı." Omzumun üzerinden belirsiz bir şekilde işaret ediyorum.

"Ben sadece... evet."

Sonra topuklarımı döndürüp, akıl sağlığım buna bağlıymış gibi uzaklaşıyorum. Çünkü eminim ki öyle.

ROMAN

Uzaklaşırken yanakları kızarır ve ben onu izlemekten kendimi alamam. Sırtı dik, omuzları gergindir, sanki bir şeyi görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi. *Ya da birini.*

Onu bırakmalıyım. İşleri basit tutmalıyım. Ama zihnim, onun *burada* olduğu gerçeğiyle hala dönüp duruyor ve onu sadece bir kez görmüş olsam da, yıllardır hayatımın ağırlığından başka bir şey hissetmemi sağlayan tek şey o oldu.

Kalabalığın içinde kayboluyor ve bir anlığına onu kaybediyorum. "Ryder," diyor Amanda keskin bir sesle.

Ona bakıp kaşlarımı çattım. "Biraz daha nazik olabilirdin."

"Sen de benim de sohbetin bir parçasıymışım gibi davranabilirdin," diye karşılık veriyor.

Haklı olduğunu bilerek yüzümü buruşturuyorum, ama buraya onunla gelmedim ki. O benim randevum değil, sadece ekstra kredi için gelen bir arkadaş. Duvarlardaki resimlerin *benim* eserim olduğunu bile bilmiyor.

"Evet," diyorum, ama gözlerim onda değil. Kalabalığın üzerinde dolaşıyor, arıyor. "Dinle, hemen dönerim."

Ve sonra gizemli kızın peşinden koşarım.

Deponun arkasındaki parlak kırmızı çıkış işaretine doğru dönmeden hemen önce onu görüyorum ve hiç düşünmeden peşinden gidiyorum.

Kapıdan içeri girdiğim anda, gece soğuğu ince bir sis gibi tenime çarpar ve galerinin gürültüsü arkamda kaybolur.

Burada hava daha serin, hava smog ve yakındaki çöp konteynırlarından gelen hafif çürüme kokusuyla dolu. Birkaç yıldız, sanki şehir kimsenin bulmasını istemediği sırlar gibi, loş bir şekilde parıldıyor.

O, şimdiden sokağın tuğla duvarına yaslanmış, başını gökyüzüne doğru eğmiş durumda.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

Omuzları gerginleşiyor, sonra sanki benim olduğumu zaten biliyormuş gibi gevşiyor. Bir gözünü aralıyor, bakacak kadar.

"Tanrım, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibisin," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım kıvrılır, göğsümde bir çekim hissi uyandırır. *Kahretsin*, onu kızdırmak çok eğlenceli. O kadar gergin ve patlamaya hazır ki.

"Bu, uslu durursam beni okşayacağın anlamına mı geliyor?"

Cevap vermiyor, ama yanakları yine kızarıyor, sokak lambasının ışığı altında bile belli oluyor.

El yapımı bir esrar sigarası çıkarıp dudaklarıma bastırıyorum ve yakıyorum. Gözleri hemen ona odaklanıyor.

Kaşlarını kaldırır. "Bunun burada yasal olduğunu sanmıyorum."

"Yasal," diye cevap veriyorum, yavaşça nefes verip, onu aramızda tutuyorum. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Kollarını kavuşturup duvara yaslanır. "Pek değil. Sadece 'sen bir sapıksın' teorimi daha da kanıtlıyor."

Gülümserim, ama "*dejenere*" kelimesi göğsümde bir sıkışma hissi yaratır. Muhtemelen geldiğim yeri görseydi böyle düşünürdü. Annemi kanepede uzanmış, kucağında unutulmuş bir eskizle görseydi.

"Bu oldukça ayrıcalıklı bir bakış açısı, Prenses... Sigara içen herkesin dejenere olduğunu düşünmek. Dünyayı siyah beyaz görmek güzel olmalı."

Cevap vermez, ama gözlerinde bir suçluluk parıltısı belirir. "Erkek arkadaşın nasıl?" diye sorarım, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak "Ne erkek arkadaşı?"

Memnuniyet ve bir parça umut içimi kaplar ve bir kz gibi parlar.
"Soğuk kalpli sürtük kişiiliğini kaldıramadın mı?"

"Ben gayet iyiyim."

"Doğru." Sırtarak bir nefes daha çekip, dumanın aramızda dolanmasına izin verdim.

"Bu senin neyin ilgilendirir ki?" diye tersler.

Ses tonu beni kızdırmıyor, ama onun bu tavrını sikip atmak istediğimi dşinmeme neden oluyor. Onu duvara dayayıp, sevdiği keskin sözlerin dışında ağzına dolduracak başka bir şey vermek ne kadar kolay olurdu.

Esrarı tuğlaya vurup söndürdüm ve sonra sokağın karşısına geçtim.

O irkilir ve sanki dengede kalmak için ihtiyaç duyuyormuş gibi sırtı duvara değene kadar geri çekilir. Aramızdaki mesafeyi, vücudunun ısısının benimkine değdiğini hissedene kadar kapatırım.

Nefesi kesilir.

"Bunu işim haline getirebilirim," diye ikna ederim, gözlerimi onun ağzına indiririm.

Ve *lanet olsun*, onu tatmak istiyorum. Her santimini. Ellerimi yanlarından aşağıya doğru kaydırmak, yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu dilimle becerirken saçlarımı tırmalamasını istiyorum.

Aslında, aramızdaki bu kimya neredeyse çok yoğun. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bir yanım, hala aklım başımdayken kaçmak istiyor.

Ama kamıyorum. Onu pmyorum da.

Gözleri parlıyor ve birbirimize o kadar yakınız ki, sözlerinin sıcaklığı dudaklarımı kaplıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyor.

Eğilip parmaklarımla çenesini sıkıştırıyorum, yüzündeki her özelliği ezberleyip hafızama kazıyorum. "Hayır, sevmiyorsun."

Sonra geri adım atıp, ayağımı tuğlaya dayayarak karşı duvara yaslanıyorum ve gülümsüyorum, umarım bu hareketim rahat görünür ve kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi atmadığını belli etmez.

"O benim kız arkadaşım değil,
bilgin olsun," diyorum. "Ne?"

"Amanda. O benim kız arkadaşım değil."
Gözleri kısıılır. "O bunu biliyor mu?" "Biliyor.
Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaşlar gibi... sadece arkadaşlar mı, yoksa onu ölümden kurtarıp, sonra da senin hayali çocuklarının isimlerini saymaya başlayana kadar flört ettiğin türden arkadaşlar mı?"

Göğsümde bir eğlence dalgası yükselir ve acaba o da böyle mi yapıyordur diye merak ederim. Dürüst olmak gerekirse, bu fikir beni heyecanlandırır. Onun da benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı olduğunu hayal etmek hoşuma gider.

Sırıttım ve o da mükemmel bir pembe tonunda kızardı.

"Arkadaşlar," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha yavaş. "Hatta tanıdıklar."

İnanmamış gibi mırıldanıyor, gözlerini benden ayırıyor
ben

Bakışlarını takip ediyorum ve çukurlu çöp kutusuna yazılmış bir grafiti im. görüyorum.

Çöp "Grafiti sevmezsin," diyorum.

"Aslında, bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum." "O
kut zaman neden buradasın?"

Tereddüt ediyor, dişlerini o dolgun alt dudağına batırıyor.
usu "Bilmiyorum," diye itiraf eder. "İçerideki sanat eserleri? Hiç

. Yani, Rosebrook'a gittin, oranın nasıl olduğunu biliyorsun. Böyle bir şeyin" —çöpün üzerindeki blok harfleri işaret ediyor—"orada asılı olanlarla aynı sınıfta olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Galeriye doğru bakıyorum, benim çalışmalarımı beğendiği için gurur duyuyorum. "Aynı kişi tarafından yapılmadığını nereden biliyorsun?"

Sanki şaka yapıyormuşum
gibi gülüyor. Yapmıyorum.

"Ciddi misin?"

"Sanat sanattır," diyorum. "Tek farkı, birinin çerçevelenmesi, diğerinin ise seni tutuklatması."

"Ve yetenek seviyesi," diye karşılık veriyor.

Dudaklarımı yalayıp, içimde yarattığı öfkeyi söndürmeye çalışıyorum. "Bu kadar sert bir eleştirmen olduğunu bilmiyordum."

O, açıkça sinirlenerek dikleşir. "Peki sen nesen? İşkence görmüş bir sanat uzmanı mı?"

Parmağımdaki yüzüğü bir kez çeviriyorum. "Bir iki şey çizdiğim bilinir."

Nefesi kesilir. "Oh." "Bu kadar şaşırmış gibi davranma." Onu takılırım.

"Ne çizmeyi seversin?" diye sorar, sesi artık daha yumuşaktır.

"Her türlü şeyi." Bir süre durup eklerim, "Şu anda mı? Seni çizmek isterim."

Bunu gerçekten istediğimden emin değilim. Aslında, onun ne diyeceğini görmek istiyorum. Her zamanki gibi ateşli ve savunmacı bir tavırla tepki verecek mi? Bu tavrı, sikimi sertleştirip kalbimi çarpıtıyor.

Bana bakıyor. "Anlamadım?"

"Duydun beni," diyorum ve parmak eklemlerim yanağına değene kadar tekrar sokağın karşısına geçiyorum.

O titrer, ben de onun teninin dokunuşuyla çenemi sıkarım. Yumuşaktır. Tereyağı gibidir. *Mükemmeldir.*

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." "Evet diyebilirsin."

Gülüyor, ama sesi biraz nefes nefese ve biraz fazla yüksek çıkıyor. "Ben, şey... hayır. Bu... Bu çok kişisel bir şey. Adını bile bilmiyorum. Ve senden hoşlanmıyorum."

"Adımı bilmek ister misin?" diye soruyorum.

Şu anda, ona her şeyi anlatabilirim.

"Tabii, önce bana yıllar önce Rosebrook Falls'ta ne yaptığını anlat." Ve işte orada.

Enerji değişiyor, tembel babamın görüntüleri beynimin ön saflarına çıkıyor, sonra *ağırlık* geri geliyor. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, ben benim. İstemediğim halde.

Eğer bu konuyu çok fazla düşünürsem, muhtemelen *onun* kim olduğunu da tam olarak tahmin edebilirim.

Geri çekilip saçlarımı elime alıyorum. "Pas geçiyorum."

"Neden?" diye ısrar ediyor. "Arkadaş olmamızı isteyen sensin, değil mi?"

"Öyle bir şey demedim."

Gülümsemesi kaybolur. "Bu, seninle ilk tanıştığım zamanki kadar sinir bozucu oldu, o yüzden ben gidiyorum."

Panik beni sarar. Henüz gitmesini istemiyorum. "Bekle." Beni görmezden gelir, kapıya doğru aceleyle yürür.

"Bir dakika bekle," diye yalvarırım, peşinden koşarak.

Arkasına geçip sesimi alçaltıyorum. "Gitme."

Dönüyor, sırtı kapıya yaslanmış, midem boğazıma kadar çıkıyor ve sonra ayaklarıma iniyor. Bu kıza her baktığımda, sanki rollercoaster'da gibiyim. Acaba o da bunu hissediyor mu? Bu çekimi.

O bunu yapmak zorunda.

"Bence sen beni seviyorsun," diyorum.

Çenesini kaldırır. "Bu sadece karakteri ne kadar kötü değerlendirdiğini kanıtlıyor."

Dudaklarım kulağına değiyor. "Benim zevkim mükemmeldir." Yutkunuyor. "Bana adını söyle, *Ry*."

Tereddüt ediyorum. Sonra topuklarımdan üzerine geriye doğru eğiliyorum. Ona söylemek istiyorum, gerçekten, ama bana *Ry* demesi, bunu yapamayacağım tüm nedenleri hatırlatıyor.

"Hayır. Ben
iyiyim." "Sen...
iyisin?"

"Evet." Gülümserim, ellerimi ceplerime sokarım, böylece ona uzanıp dokunmak gibi aptalca bir şey yapmam. "Artık bu bizim şeyimiz gibi geliyor."

Gözlerini kısıyor. "Bizim bir şeyimiz yok."

"Olduğundan eminim."

Keskin ve inanmaz bir şekilde güldü. "Aman Tanrım, sen çok *sinir bozucusun*."

Ve onunla bu tür bir flört etmek hoş. Kolay. *Bununla* başa çıkabilirim. "Öyle duydum."

Kapı aniden açılır ve gizemli kızım itilir. Vücudu benimkine çarpar ve her şey kaybolur. Elleri göğsüme konar, kıvrımları bana bastırır ve onu kollarımda hissetmek tüm mantıklı düşüncelerimi silip süpürür.

Hareketsiz kalırım, parmaklarım onu daha yakın çekme dürtüsüyle seğirir.

Onu daha sıkı tut.

Bir kadın kapıdan çıkar, gözleri yaşlı ve makyajı akmış, ve o an paramparça olur.

"İşte buradasın," diye boğuk bir sesle söyler.

Benim gizemli kız dikleşir, iterek beni beni, anında endişelenir. "Ne oldu?"

Arkadaşı beni görür, tereddüt eder, ama kendini toparlamaya çalışır.

"Hiçbir şey.

Sadece gitmek istiyorum, gidebilir miyiz?"

Gitmesini istemiyorum.

Arkadaşı bana ikinci kez bakıp, "Acele etme" dedi.

"Sadece konuşuyorduk," diye cevapladı kızım. "Git Dimitri'ye hazır olduğumuzu söyle."

Kızım başını sallar, sonra ortadan kaybolur ve kapıyı arkasında sallanarak kapatır.

"Dimitri kim?" diye soruyorum, içimde sebepsiz bir kıskançlık dalgası yükseliyor.

"Şoförüm." Bana bakmıyor. "Gitmem gerek." "Belki görüşürüz?" diyorum. Hafif. Umutlu. "Sanmıyorum."

Demek o da bizim ilk tanışmamızı benim gibi hatırlıyor.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirliyor. "Bekleyebilirim."

Kapı kolunu tutar, omzunun üzerinden bana bakar. "Uzun süre bekleyeceksin."

Ve sonra, ilk tanıştığımızda olduğu gibi, ortadan kaybolur.

The **ROSEBROOK** Rag

GÖRÜLDÜ: Frederick Lawrence — Güçlü Takım Elbise Sürümü

Marcus Montgomery adına *bir kez daha* ortaya çıkan (ilginç...) her zamanki gibi şık avukat, bu sabah VU Vakfı'nın brunch'ında el sıkışıyor, kameralardan kaçıyor ve biraz fazla geniş bir gülümsemeyle görülüyordu.

Gizemli milletvekilini görmekten çok hoşlanıyoruz, ancak Marcus Montgomery'nin nerede olduğunu ve neden birdenbire bu kadar inzivaya çekildiğini merak ediyoruz.

#RosebrookRag #MontgomeryWatch #MontgomeryMoves
#VUFoundation

ROMAN

Gölgeleme bozuk.

İç çekerek, sanki beni kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi siyah defterime bakıyorum.

Sabahtan beri gri eşofman altı ve içimi kemiren bir hisle yatıp duruyorum, parmaklarımı bir kalem alıp yeni bir tasarım çizmeye zorluyorum. Ama tasarım *doğru* değil. Ve onu dün geceki diğerleri gibi gerçek bir parçaya dönüştürmeden önce mükemmel olması gerekiyor.

Çizimin üzerinde parmaklarımı gezdirirken kaşlarım çatıldı.

Bu bir gül. Kan kırmızısı, sapından hançer gibi çıkan dikenleri var. Yaprakları ıslak boya gibi damlıyor, eriyor ve parçalanıyor.

Bu, Rosebrook Falls'tan gelen kızla karşılaşmanın nasıl bir his olduğunu fiziksel olarak temsil ediyor. Yumuşak olmayan bir şekilde kırılğan ve çok yaklaşırsanız çürükler oluşturan bir güzellik. O, tavırlı ve savunmacı. Bana söylediği her kelime zehir ve dikenlerle dolu.

Rengi, onunla flört ettiğimde yanaklarında açan şeftali rengi olmalı. O rengi defalarca düşündüm. Onun güzel küçük boğazını elimle kavramayı hayal ederken sikimi sıktım, o pembe rengin boynundan aşağıya doğru akıp köprücük kemiğine dökülmesini izledim, o ise bana derisine spermimi boşaltmam için yalvarıyordu.

Siktir.

Onunla karşılaştığımdan beri hala kendime gelemedim.

Onu bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum, özellikle de Cali'de. Ve onunla bu kadar iyi anlaşacağımızı ya da onun *benden* bu kadar etkileneceğini de hiç beklemiyordum. Tabii sinyalleri tamamen yanlış okumadıysam, öyle olduğunu düşünüyorum.

Dört yıl önce Verona County Park'ta onunla ilk tanıştığımda, o kadar tanıdık geldi ki midem ağrıdı ve oradan uzaklaşmak istedim. Orada bulunmamın tek nedeni, uçurumdan aşağıya bakmak ve ayrılmadan önce bir yer bulup işaretlemektir. Boktan babam için bir iz bırakmak, onun istese de istemese de değerli kasabasını lekelemek için bir isyan.

Belki de "Ben hayattayım, pislikler" ya da sadece "Roman Montgomery buradaydı" yazan bir şey. Sonunda, cesaretim yetmedi.

Annem her zaman bizi korumak için ölümümüzü sahte olarak göstermiş olduğunu söylerdi, ama ben yetişkin olduğumda, karısı ortadan kalktığı sürece beni geri isteyeceğini söylerdi. Öyleyse, cenazesinden sonra geri döndüğümde yine reddedildiğim mi? Omuzlarımdaki yükün her zamankinden daha ağır olduğunu söyleyebilirsiniz.

O kayalığa tek bir düşünceyle çıktım: öfke.

Ama sonra o mükemmel küçük ağzını açtı ve sanki onun hayatını kurtarmak benim için kişisel bir rahatsızlıkmiş gibi hakaretler yağdırmaya başladı ve *lanet olsun*, bu beni tahrik etti.

Birdenbire, boktan babamı ya da onun inşa ettiği her şeyi, beni uzak tuttuğu her şeyi yakmak istediğimi düşünmüyordum.

Onu düşünüyordum.

Onu ne kadar kolay etkileyebileceğimi. O kemiren reddedilme hissinden başka bir şey yaşamak ne kadar güzeldi.

O, onun beni ne kadar küçük hissettirdiğini unutturdu. Ne kadar sevilmediğimi.

Onun sinirlenmesi mi? Ona tutunabileceğim bir şeydi. Rosebrook Falls'tan onun lekelemediği bir anı.

Sorun şu ki, onun kim olduğunu biliyorum galiba.

Annem, babamla ilgili her şeyi, yaşadığı kasabayı da dahil olmak üzere, hep takip etmiştir ve bu da, The Rosebrook Rag'ın manşetlerini ve çeşitli etkinliklerden ve gazetelerden makaleleri

Rosebrook Rag manşetlerini ve çeşitli olaylar ve gazetelerden makaleleri gördüm.

Ve onun hayatına sadece bir seyirci olmama rağmen, annem Montgomery olmakla ilgili her şeyi bilmemi sağladı, onunla Calloway'ler arasındaki rekabet de dahil.

Onun Juliette Calloway olduğundan yüzde doksan eminim, ama adını aramak için kendimi zor tuttum. Bunun doğrulanmasını istemiyorum, çünkü şu anda o sadece flört etmekten zevk aldığı güzel bir kız.

Bağlanma olmadığında potansiyel sınırsızdır.

Ve onun bir Calloway olduğunu fark etmek, benim varlığımdan haberi olmasa bile, kesinlikle bazı bağlar yaratacaktır.

Marcus beni bir ganimet gibi sergilemek için zaman harcamadı ve ben hayatım boyunca Rosebrook Falls'a sadece iki kez gittim.

Aklım, sekiz yıl önceki araba kazasından sonra ilk uyandığım anı hatırlıyor: göğsüme bantlanmış kabloların olduğu karanlık bir oda ve solumda kalp monitörünün sürekli bip sesi.

"Kimse senin benim için ne ifade ettiğini bilemez, anlıyor musun?"

Babamın parmakları omuzlarımı sertçe kavrar ve ben bu baskıdan yüzümü buruştururum, vücudum hala çok harap olduğu için çekilemem.

Beni hafifçe sarsar ve bu hareketle başım zonklar. "Cevap ver," der, alçak ve keskin bir sesle.

Sisli gözlerimi kırıştıtararak yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. "E-evet, anlıyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Ama neden? Neden bilmemeleri gerekiyor?"

Gözleri, sanki biri dinliyor olabilirmiş gibi kapıya doğru kayıyor. Etrafında, sanki her an o kapıdan girebilecek korkunç bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi, çılgın bir enerji var.

"Çünkü eğer hayatta olduğunu öğrenirlerse..."

Durur. Sözünü keser ve söylemediği sözler kafamdaki zonklamadan daha yüksek sesle çınlar. Hava sessiz ve gerginleşir, sonra...

"Bay Montgomery," bir ses sözünü keser, ancak görüşüm o kadar bulanık ki, kim olduğunu görmek çok zor.

"Ne?" diye bağırır, mavi gözleri hala sanki yok olacaktım gibi bana bakmaktadır.

"Uyandı."

Anıdan sıyrılıp, göğsümde yayılan acıyı bastırmak için yutkunuyorum.

Ona adımı söylememek doğru bir karardı. Aslında tek seçenektir. Sonuçta, beni tanımıyor olsa bile, eve koşup benden bahsedebilirdi ve o zaman kim bilir ne olurdu?

Sperm bağışçımı ve annemin hala onu bir tür çarpık kurtuluş olarak görmeye devam ettiğini düşündüğümde tüm vücudum geriliyor. Annem benim dizlerimin üzerine çöküp para dilenmemi istiyor. Onun bizi, kayıp oğul hikayesindeki gibi tekrar kabul edeceğini düşünüyor. Ya da belki de onun kurtarıcısı olmasını diliyor.

Orada beni gerçekte neyin beklediğini biliyorum. Acı bir hayal kırıklığı dışında hiçbir şey.

Onun soyadını taşıdığım zamanlarda bile, bunun getirdiği avantajlardan yararlanamadım, o halde neden şimdi bir şeylerin değişeceğini düşündüğünü anlamıyorum.

Siyah defterimdeki çizime bakarken çenemi sıkıyorum.

İç çekerek, başımın üstündeki hafif dağınıklığı parmaklarımla düzelterip, köklerini kavrayıp acı hissedene kadar çekiyorum. Fiziksel acı, aileme odaklandığımda içimi kaplayan boşluk hissinden daha kolay.

Telefonum çalıyor ve beni dalgınlığımdan uyandırıyor. Saate bakıyorum. *Öğlen.*

On dakika sonra annemle kahve dükkanında buluşmam gerekiyor.

Kahretsin.

Yataktan kalkarak telefona cevap veriyorum. "Brooklynn?"

Kız kardeşim telefonun diğer ucunda hıçkırıyor. "Brooke? İyi misin?"

"R... Ry-Ry?" diye telefonda kekeliyor.

Ses tonu beni donduracak kadar korkutur, nöbet geçirmiş ya da bir şekilde yaralanmış olabileceğinden paniğe kapılırım.

Giysilerimi giyip birkaç saniye içinde ön kapıya koşarak anahtarlarımı alıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hepsi g-gitti." diyor.

Onun iyi olduğuna dair rahatlama hissi içimi kaplar, ama sonra sözlerinin anlamını kavrarım. Kaşlarım çatılır. "Ne demek istiyorsun?" "P-para. Bana başlatmanı istediğın acil durum fonu? Hepsi... Hepsi yok olmuş."

Şaka yaptığını düşünerek gülüyorum, çünkü bu imkansız. Onun part-time işi ve benim sanatımdan kazandığım her ekstra parayı ona aktardığım için, şimdiye kadar on bin dolara yakın birikim yapmış olmalı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Para... Yatağımın altında saklıyordum ve Felbamate'imi almak için birazını yanıma almaya gittim ve... O... O yok olmuş." Telefonda hıçkırıyor.

Midemi bir ağrı kapladı. "Dur, neden sana verdiğim parayı nöbet ilaçlarını almak için kullanıyorsun?"

Sessizlik cevap veriyor ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenemin kırılmamasına şaşıyorum. "Brooklynn. Annen ilaçlarının masraflarını karşılamıyor mu?"

"Bazen ödüyor," diye fısıldadı.

İç çekerek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Burada kazanamam. "Hepsi gitti mi?" diye soruyorum.

Brooklynn yine hıçkırır. "Daha iyi bir saklanma yeri bulmalıydım, ben sadece... Ben..."

"Sorun değil," diye sakinleştiririm, sesimde endişenin belli olmamasını sağlamaya çalışarak. "Sadece ne olduğunu anlat."

Masama bakarak cüzdanımı gözden geçiriyorum, içinde sadece birkaç yüz dolar olduğunu zaten biliyorum. Sigortamız olmadığı için aldığımız kuponlarla bile, onun ilaçlarını almaya yetmez bu para.

"Annem seni aramamı söyledi. O... senin yardım edebileceğini söyledi."

Öfke içimi o kadar şiddetli bir şekilde sarar ki, boğazımı yakar. "Bunu annemiz mi yaptı?"

Brooklynn yine tereddüt etti. "O yapmadığını söyledi."

Yutkunuyorum, dilim ağzımın tavanına yapışmış gibi. "Dinle Brooke, endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Ben hallederim. Kaç tane hapın kaldı?"

"Birkaç gün yeter, ama Ry, üzgünüm, ben... ben öyle demek istemedim.

O beni göremese de başımı sallıyorum, annemin yaptıklarının annemin yaptıklarının ağırlığı içime işliyor. Brooklyn'nin sağlıklı kalmasını sağlamak için yapmam gerekenleri biliyorum.

"Hey, sorun yok," diyorum. "Ne olursa olsun ben yanıdayım, tamam mı?" Burnunu çekiyor. "Evet."

"Bana güveniyor musun?" "Her zaman."

"Ben hallederim." Kapımın yanındaki askıdan kapüşonlu ceketimi alıp giyerken telefonumu hoparlöre alıyorum. "Peki ya Brooke?"

"Evet?"

"Lanet olası annemize güvenmeyi bırak."

The **ROSEBROOK** Rag

Son dakika haberi! Belediye Başkanı Penngrove geri mi dönüyor?

Rosebrook Falls'un en sevilen "halk adamı" yeniden seçilme kampanyasını başlattı. Kampanyasında parlak vaatler, büyük sloganlar ve

Calloway ailesinin bol miktarda parasıyla.

Kaynaklara göre Calloway malikanesi önümüzdeki hafta sadece davetlilerin katılabileceği bir bağış toplama etkinliği düzenliyor. Ama asıl manşet ne? Üniversitenin gözdesi haline gelen altın kız Juliette Calloway, bu etkinlik için nihayet eve dönüyor olabilir.

Babasının yüksek riskli oyununda bir sonraki siyasi piyon mu olacak? Yoksa sonunda sahneye çıkıp kraliçe rolünü üstlenecek mi?

#CallowayDrama #JulietteGeriDönüyor #GüçOyunu #RosebrookRag
#CallowayWatch

JULIETTE

"Gelmeyecek misin ne demek?"

Barista bana ieeğimi uzattığında ona hızlıca gülümsedim ve sonra telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak pencerenin önündeki küçük masaya doğru yürüdüm.

Normalde kampüsten bu kadar uzağa gelmem, ama Beverly'ye sanat biletleri için teşekkür ettikten sonra, "*dünyanın en iyisi*" olduğu için buraya uğrayıp kahvelerini denememi istedi.

Paxton o kadar derin bir nefes alır ki, telefonun diğer ucunda titreşim hissedilir. "Döndüğünde kutlama yapacağız," diye yatıştırmaya çalışır. "Zaten planlandı bile."

"Evet." Burnumu kırıştırıyorum. "Kim planlıyor?"

"Kimi olduğunu biliyorsun."

Annem.

Bu da demek oluyor ki, bu *benim* için bir parti değil. Martha Calloway ile kutlamalar asla sadece kutlama değildir. Her zaman gizli bir amaç, kamuoyu için bir tür konumlandırma veya tavır vardır.

"İkimiz de bunun benim için VU Kurucular Galası kadar önemli olduğunu biliyoruz

kadar benim için de önemli olduğunu biliyoruz."

Hatta kağıt hışırtısı duyuldu ve ardından, "Üzgünüm, Jules. Elimden bir şey gelmez."

Bunu monoton bir sesle söylüyor ve kardeşim olduğunu bilmesem, aslında hiç umursamadığını düşünürdüm.

Yanağımın içini ısıyorum.

Paxton birçok yönden babama benziyor, örneğin toplum içinde duygu göstermenin kendisine yakışmadığını düşünmesi gibi. En büyük çocuk olduğu için, geri kalanımızın katlanmak zorunda kalmadığı bir sorumluluk yükünü omuzlamak zorunda kaldı.

Calloway Enterprises'ın başkan yardımcısı olarak, tek ilgilendiği şey gayrimenkul geliştirme gibi görünüyor ve bu göreve gelmeden önce bile, hiçbirimizin anlayamadığı bir şekilde babamızı hep gölgede bırakıyordu.

Felicity ona "Altın Çocuk" diyor. Bence çok uygun bir lakap.

Aklıma birden bir düşünce geliyor. "Bir dakika. *Gelmeyeceğini* söylediğinde

"Bu saçmalık!" diye yüksek sesle bağıyorum.

"Bu saçmalık!" diye bağıyorum.

Yanımdaki bayan bağırmamın sesinden irkilir ve kahvesinin bir kısmı eline dökülür. Ona özür diler gibi bakarım ve fısıldayarak tekrar ederim, "Pax, bu *saçmalık*."

"Hadi ama Jules." Şimdi sesi sinirli geliyor ve bu da canımı yakıyor. Hislerim haklı.

"Durum gergin, onaylanmasını beklediğimiz bir sürü yeni proje var ve Montgomery'nin küçük askerleri her fırsatta engel oluyorlar. Ayrıca, Frank'in yeniden seçilme kampanyasına başlamak üzere olduğunu biliyorsun."

"Art'ın babası yine belediye başkanlığına mı aday oluyor?" Kardeşim Lance'in en iyi arkadaşını düşünerek burnumu kırıştırıyorum. "Yani, belediye başkanının bizim ailemizin kontrolünde olmasını sağlamak benim mezuniyetimden daha önemli."

Bu konuşma onu yoruyormuş gibi içini çekiyor. "Ben öyle demedim."

"Bu adil değil. Herkes senin ve Alex'in mezuniyetine katıldı."

Lance hariç, ama o okulu bıraktığı için.

"Aynı şey değil," diyor. "VU Rosebrook'ta."

Gözlerimin arkasındaki yanmayı bastırıyorum. "Yani, sana çok fazla rahatsızlık vermediği sürece yapacaksın."

"Öyle değil."

Göğüs kafesimden bir acı yayılıyor. "Öyle hissediyorum."

"Bekle," diyor ve tekrar konuşmaya başlıyor, ama bu sefer sesi boğuk, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi.

İç çekerek, kahve kutumun üzerindeki karton koruyucuyu karıştırıyorum ve dükkânın içindeki insanlara bakıyorum. Bakışlarım, sıranın başında duran tanıdık bir yabancıda takıldığında kalbim hızla atmaya başlıyor ve nefesim kesiliyor.

Hay sıçayım.

"Jules." Paxton'ın sesi şimdi yumuşak, sanki etrafında konuşmasını duymasını istemediği insanlar varmış gibi. "Dinle, ben..."

"Neden fısıldıyorsun?" diye sözünü kesiyorum.

"Ne?" diye biraz daha yüksek sesle diyor. "Fısıldamıyorum."

"Ses tonunla beni manipüle etmeye çalışma, dostum."

Sanki benimle konuşmak dünyadaki en sinir bozucu şeymiş gibi iç geçiriyor. "Seninle oynayacağım yok."

"Garip davranıyorsun. Bunun sebebi ben miyim, yoksa nefret ettiğin karın mı?"

O zaten sinirliken onu kışkırtmamam gerekirdi, ama bunu yapmasam gerçekten küçük kız kardeş olabilir miydim?

"Tiffany hakkında konuşma," diyor.

"Neden?" Öfke göğsümde bir yangın gibi yayılıyor. "O benim yengem sonuçta. Onun hakkında istediğim kadar konuşabilmeliyim."

"İki gün sonra seni eve getirmek için jet hazır." Sesi düz.

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açılır ve telefonumu kulağımdan uzaklaştırıp, sanki onun ne kadar çılgınca konuştuğunu görebiliyormuş gibi ona bakarım, sonra telefonu tekrar kulağıma götürür ve tıslayarak, "Şimdi mezuniyetime bile gidemeyeceğim mi?" *derim.*

"Diplomanı postayla alacaksın. Törene ne ihtiyacın var ki?"

"Bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum." "Ben de," diye mırıldanır.

Kaşlarımı çattım. "Peki, ama Felicity'ye söylemelisin."

O homurdanır. "O küçük vелеde hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Onun bu aileyle hiçbir ilgisi yok."

"O *velet* senin için büyürken sahte bir kız kardeş gibiydi ve onu tanımadığını iddia edebilirsin, ama bu onun eve gelip, benimle mezuniyetimi kutlamama izin vermediğin için seni dövmeyeceği gerçeğini değiştirmez."

Sessiz kalır ve çenesini sıkıldığını neredeyse görebiliyorum.
"Tamam."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu sana kim yaptırıyor? Annem mi? Ona beni kendisi aramasını söyle."

Olamaz.

"Tabii ki annem," diye sertçe nefes verir Pax. "Ve tabii ki bu senin için bir parti değil, Jules. Gerçekçi ol. Bu bir bağış toplama etkinliği. Frank için."

Gözlerimi kırpiyorum. "Dalga geçiyorsun."

"Değilim. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır, aslında. Mutlu olmaktan çok uzağım. Annemin siyasi kuklası olarak giyinip süslenebilmek için kendi mezuniyetimi kaçırmam gerektiğini mi söylüyorsun bana?"

Bir duraklama olur, ardından sesi yumuşar. "Durum bu, Jules. Her zaman böyle oldu. *Lütfen* uçağa binip eve gelir misin?"

Suçluluk duygusu sırtımı bir korse gibi sarıyor. Her zaman dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını hissetmesinden nefret ediyorum. "Yorgun görünüyorsun, Pax."

"Lütfen," diye ekledi, sesi şimdi daha sessizdi. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

Tık.

Telefonuma bakıyorum, ağzım inanamama hissiyle yarı açık.

Dört yıl özgürlük. Boşluk. Calloway adı boğazımı sıkmadan nefes alabilmek. Ve bir anda, üzerime çullanıp tasmayı tekrar taktılar. Hayatım boyunca bunu yaşadığım halde, hala canımı yakmamalıydı. Ama yakıyor.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırıyorum, parmaklarım çenemde kıvrılıyor ve zaten biliyorum... Gidiyorum.

İstediğim için değil, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Biri yüksek sesle gülüyor ve tam o anda başımı kaldırıp, bir şeyden hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak ön kapıdan çıkan yabancıyı görüyorum.

Midem bulanıyor. *O hala burada.*

Şu anda hissettiğim duygulardan kafamı alabilecek biri varsa, o da odur. Muhtemelen beni o kadar kızdıracak ki, şu anda mücadele ettiğim diğer tüm duyguları bastıracaktır. Ve belki de tam da ihtiyacım olan şey budur.

O ayrıldıktan hemen sonra kalkıp kapıdan çıkıyorum, mesafemi korumaya özen gösteriyorum. Ya cesaretim kırılırsa diye.

Birkaç blok boyunca caddeyi dümdüz yürüdükten sonra, sonunda sağa dönerek, iki katlı bir motel gibi görünen, ancak dış cephesinde soluk mavi kapıları olan bir apartman binasına giriyoruz.

O, apartmanlardan birine giriyor, bu yüzden burada yaşadığını varsayıyorum. Etrafıma bakıyorum, ne yapacağım konusunda kararsızım.

Bu benim tarzım değil. İnsanları takip etmem ve olası sonuçları ve bunun bana nasıl etki edeceğini analiz etmeden kesinlikle aceleci kararlar almam.

Felicity'nin dün gece ima ettiği gibi, hala şansım varken biraz hayatın tadını çıkarmalıyım. Belki de sevişmeliyim.

İçimdeki ses beni sakinleştirmiyor. Hatta, Paxton'la telefonda konuşurken içimde alevlenen ateş, avuçlarım terleyene ve kalbim göğsümde yumruk gibi çarpmaya başlayana kadar cehennem gibi yanıp tutuşuyor.

İki gün sonra buradan ayrılıyorum. Gidiyorum.

Derin bir nefes alıp, cesaretimi kaybetmeden önce caddenin karşısına koşuyorum ve elimi kapıyı çalmak için kaldırmış halde onun kapısının önünde duruyorum.

Kollarım titriyor.

Ne yapıyorsun sen, Jules?

Gözlerimi sıkıca kapatıp kapıyı çalıyorum.

Aman Tanrım, sanırım kusacağım.

Bu aptalca. Çok, çok aptalca.

Kaçmak üzereyim, ama kaçamadan kapı açılır ve Trouble ile karşı karşıya gelirim.

ROMAN

Şok, benim küçük gülümün, ateş gibi seksi bir şekilde, sanki bir ateşli rüya gibi ön kapımda durduğunu görmek nasıl bir his olduğunu tarif etmeye yetmez.

"Ne tesadüf," diye mırıldanıyorum, kapı çerçevesine rahatça yaslanarak. "Tam da seni düşünüyordum."

Dudakları, kapıyı açtığım için şaşırmış gibi aralanır ve ben konuşunca, dudaklarını kapatır ve boğazını temizler. "Öyle mi?"

"Evet." Kollarımı yavaşça kavuşturuyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Alt dudağını yalar, uzun, koyu kirpiklerinin altından gözlerini bana diker ve midem bir mengene gibi sıkışır.

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum," diye cevapladı.

Göğsümde rahatsız edici bir his oluşur, çünkü garip bir şekilde naziktir. Ama bunu kabul ederim, çünkü eğer giderse, sorunlarımla - ailemin sorunlarıyla - tek başıma kalırım ve o çok iyi bir rahatlama kaynağıdır.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Özellikle annem gelmediğinden.

Başımı eğip gözlerimi gezdirdim, yavaşça aşağıya doğru kaydırıp sonra tekrar yukarıya doğru kaydardım. Bakışlarımız buluştuğunda, tabii ki kızardı, kulaklarına kadar kızardı.

Bu, o lanet çizimde aradığım pembe tonunun *aynısıydı*.

"Şikayet ettiğimden değil, ama benim nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Seni kahve dükkanında gördüm," diye itiraf etti. "Ve... seni takip ettim." Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Demek beni takip ediyorsun."

"Seni takip *etmiyorum*."

"Sorun değil, prenses. Gerçekten, hoşuma gitti."

Gözlerini kısıyor. "Takipçinin olmasını mı istiyorsun?"

"Duruma bağlı." Eğilip, kolumu kapı çerçevesinin üstüne, onun başının üzerine koyuyorum, onun teninden yayılan ısıyı hissedebilecek kadar yakın. "Takipçisi sana benziyor mu?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Yani, sadece çirkinlerse mi ürkütücü oluyor? Bu çok saçma

."

"Ben '*seçici olarak rahatsız olmamak*' terimini tercih ederim."

"*Tanrım*, buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu neden düşündüm ki?" buraya gelmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm ki?"

"Seninle benimle ilgili her şey iyi bir fikirdir."

Şimdi gülüyor ve bu gülüşü göğsümü delip geçiyor. "Bunu sevdim," diye aptalca patlıyorum.

Sessizleşiyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Neyi beğendin?" "Gülüşünü."

Aramızdaki hava değişiyor, bir şekilde daha yoğun hissediyorum. Gergin.

Sanki yarım santim bile yaklaşısam, bir şey patlayacakmış gibi. "Seni takip *etmiyorum*," diyor yine. "Özür dilemek istedim, aslında."

"Endişelenmeli miyim? Sen biraz... Ne demiştin? *Seri katil havası veriyorsun*."

Yüzü kızarır, boynu da kızarır. Parmaklarım onu izlemek için kıpırdanır. Ya da çizmek için. Ya da yalamak için.

"Lütfen, biz aynı *değiliz*," diye itiraz etti.

"Oh, katılıyorum." Gülümserim ve bakışlarımı onun ağzına indiririm. "Ama ne derler bilirsin. Zıt kutuplar birbirini çeker."

Küçük bir gülümseme belirir yüzünde. "Beni içeri davet edecek misin, böylece özür dileyebileyim, yoksa ne olacak?"

Açık kapıyı işaret ederek içeri girmesi için ona yer açtım. Ama o kıpırdamadı. Sadece bana baktı ve *lanet olsun*, o kadar güzeldi ki canım acıdı.

Eğilip, ağzımı kulağına bir saç teli kadar yaklaştırıyorum, nefesinin kesildiğini hissedecek kadar yakın.

"Bu," diye fısıldadım, "seni içeri davet etmemdi."

Tarçın, vanilya ve başka bir şey gibi kokuyor. Baş döndürücü, sıcak ve biraz da şehvetli bir koku. Ağzım sulanıyor, bu koku yapay mı yoksa başımı bacaklarının arasına gömdersem dilimde hissedebileceğim bir şey mi diye merak ediyorum.

"Oh, tamam," diyor. "Teşekkürler."

Ona geçmesi için kenara çekiliyorum ve o, vücudunun ön kısmı benimkine değerek yanımdan geçiyor.

Nefesim kesiliyor ve midemin derinliklerinde yavaşça bir yanma hissi başlıyor, damarlarımı yalayan bir alev gibi içimi kaplıyor.

O, ön kapının yanındaki küçük, dar mutfak geçip sağdaki minik banyoyu geçerek stüdyo dairemdeki ana alana doğru ilerlerken, ben sessizce onu takip ediyorum.

Duvarda biraz eğri bir şekilde monte edilmiş bir televizyon, geçen yıl kaldırımda bulduğum dikdörtgen bir sehpa ve muhtemelen ikimizden de daha eski olan küçük mavi bir kanepeler var. Bunların yanında köşede yatağım var, ama aslında sadece basit bir yatak çerçevesi ve bir şilte.

Odanın ortasında durup başını eğerek her şeyi inceliyor.

Sanki odayı ölçüyormuş gibi.

Ve nedense bu, midemi düğümler ve göğsümü sıkıştırır.

Eğer o gerçekten Juliette Calloway ise, bu daire ona bir ayakkabı kutusu gibi görünmüş olmalı. Yeterli olmama hissi boğazımı sıkıyor.

"Fazla bir şey yok," diye mırıldanıyorum.

Dönüyor ve gülümsüyor. *Gerçekten* gülümsüyor. Bu görüntü nefesimi kesiyor.

"Mükemmel," diyor. "Tamam, neyin var senin?"

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Garip bir şekilde nazıksın." Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir tuzak mı? Beni öldürmek için mi buradasın? Dürüst ol. Kendimi savunma şansını hak ediyorum."

"Yemin ederim, değilim." O gülümser. "Burası tam *sana* göre, bu acı verici."

"Birbirimizi tanımadığımızı ısrarla söyleyen bir kızıdan gelen bu sözler, ya çok ürkütücü ya da çok gurur verici."

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Bilmiyorum, ev gibi hissettiriyor. Sleepytime çayı gibi falan."

Ona bakıyorum.

"Beni insanları uyutan bir içecek mi karşılaştırdın? Beni sıkıcı mı buluyorsun?" Etrafıma bakıyorum, onun gözünden görmeye çalışıyorum. "Sıkıcı mıyım?"

Dudakları seğirir. "Bu bir iltifattı."

Ona doğru yavaşça bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Tamam. Ama beni sıkıcı buluyorsan, yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Gülümsemesi kaybolur ve sohbetimizin neşesi su gibi buharlaşır, yerine baş döndürücü bir şey gelir.

"Burada ne yapıyorsun, Küçük Gül?" diye soruyorum, sesim alçak bir fısıltı.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum," diye kekeliyor. Sonra, "Bana ne dedin?"

Başımı eğip, elimi kaldırdım ve elimin arkası çenesinin üzerinden geçip, sonra da boynunun düzgün çizgisini takip ederek aşağı indi. Dokunmadan... ama *neredeyse dokunacak kadar*.

"Beğenmedin mi? İstersen *Prences*'e geri dönebilirim."

Kaşlarını kaldırır. "Seçme hakkı bende mi?"

"Her zaman."

Sonra yüzü değişir, gözlerinde ağırlık belirir. "Gerçekten berbat bir gün geçirdim ve seni kahve dükkanında gördüğümde..."

Sözünü bitirmez.

Bir adım daha yaklaşıyorum, aramızdaki hava titreşecek kadar yakınlaşırız. Dürtüye kapılırım, elim boynunun ve omzunun birleştiği yere iner, temasla midem altüst olur. "*Ne yaptın?*"

Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Her konuştuğumuzda sana kötü davrandığımı fark ettim. Hak etmediğin halde bile."

Parmaklarımla onun tenini okşayarak boğazının dibine kadar hafifçe dokundum. "Seninle başa çıkabilirim."

Titrek bir nefes alır, gözleri ağızma düşer. "Ben *idare edilmeye* ihtiyacım yok."

Avuç içimi yukarı kaydırıp çenesinin altındaki çukuru kavradım. "Bu, istemeyeceğin anlamına gelmez."

Nefesi kesilir, ama sonra kendine gelir ve bir adım geri atar. "Bana adını söylemeyen biri için çok cesursun."

Gülümsedim ve kollarımı kavuşturdum. Telaşlanmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve yüzünde mükemmel bir gül rengi kızarıklık belirdi. Eminim parmaklarımı boynuna bastırırsaydım, nabzının çılgınca attığını hissederdim.

Kahretsin, çok seksi. Onu buradan çıkarmam lazım, yoksa tamamen seksi olmayan bir şey düşünmem gerekecek, örneğin Pisagor Teoremi ya da ilkokuldan seksen yaşındaki hemşirem Bayan Tucker gibi, çünkü ben tüm beşinci sınıfı ona Bayan Fucker demesi için kışkırtmıştım ve o da benden nefret ediyordu.

Oh. Evet. İşte oldu. Ereksiyon önlendi.

"Özrünüzü kabul ediyorum," diyorum, elimi saçlarımla arasından geçirerek. "Hepsi bu mu?"

Alt dudağını ısırarak yerinden kıpırdanıyor. "Belki teklifini kabul ederim diye düşündüm."

Kaşlarımla havaya kalkar. "Seninle ilgili birkaç teklifte bulundum, bu yüzden daha açık olman gerek."

"Beni çizmek," diye açıklıyor, elleriyle ellerini ovuşturarak.

Yalan söylemeyeceğim, bunu yapmak istemediğimi söyleyemem. Başlangıçta bunu ona sinirini bozmak için önermişim, çünkü sinirliken çok sevimli oluyor, ama şimdi o bunu masaya yatırdığına göre, ben de istiyorum. Hem de çok.

Ama belki de tam da bu yüzden yapmamalıyım. Zaten onu kafamdan çıkarmakta yeterince zorlanıyorum. Durumu isteyerek daha da kötüleştirmeye gerek yok.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye isteksizce itiraf ediyorum.

Yüzü soluyor ve sonra sanki onurunu arıyormuş gibi yere bakıyor, ayak parmağıyla sert ahşap zeminde gergin bir yarım daire çiziyor. "Haklısın. Bu aptalca bir şeydi. Tabii ki ciddi değildin... Sadece bunun iyi bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşündüm ve şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye *ihtiyacım var*."

Komik. Ben de onun hakkında aynı şeyi düşünmüştüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, birdenbire bu kadar üzgün görünmesini sevmiyorum, sanki birinin onu *görmesini* ve kötülüklerin ortadan kalkmasını umutsuzca bekliyor gibi. Bu, içimde sıkı sıkıya kilitli tuttuğum, aynı şeyi dilediğim o parçayı sarsıyor.

"Uzan."

Kafasını kaldırdı. "Anlamadım?"

Gülümsüyorum. "Senden çıplak olmanı istemiyorum, Prenses. Sadece poz verirken rahat olmanı istiyorum. Öyleyse uzan."

O başını sallar, bakışları kanepeden yatağa, sonra bana kayar ve bunu tekrarlar. Gergindir ve ben yüzümde beliren gülümsemeyi bastırıyorum.

"Kanepe yeter."

"Bu arada, bana saçma bir lakap takmakta ısrarcıysan, ben diğerini tercih ederim," diyor ve kanepeye geçip yastıklara yaslanıyor.

Onun mobilyalarımnda rahatça uzandığını izlerken, içimi bir işaret fişeği gibi bir sıcaklık kaplıyor. Sırt üstü yatıyor, parmaklarını gövdesinde birbirine doluyor. Elleri kapanıyor, sonra açılıyor. Bacakları hareket ediyor. Bir kez. İki kez.

Yanına gidiyorum, eğiliyorum ve nazikçe bileğini tutuyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve kalbim çarpıyor.

"Bu şekilde iyi mi?"

diye soruyorum.

"Evet, evet."

Kollarını başının üzerine kaldırırken yüzümü dikkatle izliyor, sanki çözmeye çalıştığı bir denkleymişim gibi.

"Normalde bunu yapmam, biliyorsun değil mi?" diyor.

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "İyi. Ben sahipleniciyimdir."

"Bu ne demek?"

"Sen *benimsin* demek."

Dudakları aralanıyor.

"Çizmek için," diye ekliyorum, ikimizi de hazır olmadığımız bir alana girmeden kurtarmaya çalışarak.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp, vücudunu istediğim şekilde konumlandırmaya odaklanıyorum. Ellerimin altında ne kadar iyi hissettirdiğine tepki vermemek için deli gibi uğraşıyorum. Onu daha sıkı kavramak ve *başka* şekillerde konumlandırmak istiyorum.

Kanepenin koluna eğilmiş. Yatağımda sırtüstü. Duvara yaslanmış, bacakları belime dolanmış.

Kıpırdanarak, sikimin uslu durmasını sağlıyorum.

"Adımı bilmek ister misin?" diye fısıldadı. Siktir.

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"Adının ne olduğu önemli değil," diye cevap veriyorum sonunda. "Kader seni benim ellerime teslim etmeyi seviyor gibi görünüyor, ne olursa olsun."

Elimi uzatıp, avucumu çenesinden kulak arkasına kadar gezdiriyorum. Parmaklarım ensesindeki ipeksi saç tellerini kavrayıp, o uygun bir pozisyona gelene kadar hafifçe çekiyorum.

"Mükemmel," diye mırıldandım.

O nefesini verir ve ben ona karşı hissettiğim bu çılgın şehvetin etkisine kapılmamak için dişlerimi sıkarım. Daha önce pek çok tek gecelik ilişkim oldu ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti.

Bunun yerine boğazımı temizlerim ve odanın diğer tarafına geçerim, masa sandalyemi alıp güvenli bir mesafeye yerleştiririm. Yataktan eskiz defterimi ve kalemlerimi alıp karşısına otururum.

"Rahatsız olursan bana söyle," diyorum. "Sen beni rahatsız etmiyorsun."

Göğsüm ısınır. "Bu iyi. Ama ben pozunu kastetmiştim."

"Oh. Doğru." Dudaklarını yalar ve sonra tavana bakar, sanki bakışlarım onu ateşe verecekmiş gibi dikkatle bakışlarımdan kaçınır.

Muhtemelen akıllıca.

"Hareket etmemeye

çalış." "Tamam," diye

fısıldadı.

Bir an için, sadece ona bakıyorum, kalbim yapay bir ritimle atarken, vücudunun kıvrımlarını ve hatlarını içime çekiyorum. Her yumuşak çizgi, hissetmiyormuş gibi davrandığı her küçük kırılma belirtisi.

O kaos ve rahatlık. Mükemmel bir sanat eseri olarak anmak istediğim bir çelişki.

Kalemimi alıyorum, boş bir sayfayı açıyorum ve çizmeye başlıyorum.

JULIETTE

Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Pervasız, ateşli ve... bir nevi mükemmel.

Hiç kimsenin önünde bu kadar savunmasız hissetmemiştim ve odanın diğer ucunda kalemini her hareket ettirdiğinde, sanki onun önünde çıplakmışım gibi, en büyük güvensizliklerimi tek kelime etmeden ortaya çıkarıyor.

Bu noktadan saat görünmediği için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve hareket etmeye korkuyorum.

Bunun yerine, onu içime çekiyorum.

Konsantre olduğunda kaşlarının nasıl çöktüğünü, başını eğdiğinde çenesinin nasıl gerildiğini, gözlerinin en karanlık ateşle parladığını, gözlerini vücudumun farklı yerlerine dikip sonra sayfaya indirdiğini izliyorum.

Eskiz defteri bacağı üzerinde duruyor, bir ayak bileği diğer dizinin üzerine atılmış, kollardaki dövmeler kaleminin her vuruşunda geriliyor.

Bir tutam saç alnına düşüyor ve dalgın dalgın onu geriye doğru tarıyor, dili alt dudağını yalıyor.

Ateş omurgamı yakıyor, heyecan içimi kaplıyor, ta ki sarhoş olana kadar.

Karanlık bakışları benimkilere kayıyor. "İyi misin?"

Söyleyiş şekli - alçak, kaba ve kısık - bacaklarımın arasında bir sarsıntı yaratıyor. Tonuyla uyluklarım geriliyor, karnımın altında bir sıcaklık yükseliyor ve bencil tarafım, onun da benden etkilendiğini umuyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, ama sesim fısıltı gibi çıkıyor. "Kıpırdama," diye tekrar uyarıyor. "Üzgünüm."

Çizmeye devam ederken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Özür dilemeyi sevmeyen bir kız için, bunu çok sık yapıyorsun."

"Hiç sevmediğimi söylemedim."

"Bunu bilgili bir tahmin olarak kabul et."

Yutkunuyorum. "Hak eden insanlardan özür dilemekten çekinmem."

Yarım saniye hareketsiz kalıyor, sonra kalemi tekrar hareket ediyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Konuşmamam mı gerekiyor?"

"Sesini seviyorum." Gülümser. "Onu duymamak yazık olur."

Midem altüst olur, kelekler yeniden canlanır ve her zamanki gibi beni tedirgin eder.

"Bana böyle flört ediyorsun, ama beni *tanımıyorsun* bile," diye mırıldanırım. "Bu senin tarzın mı? Kapından giren her kıza bu genel çekicilik mi?"

"Tam olarak tökezlemedin." Eğlenerek başını kaldırır. "Sen takip ettin; tarihi yeniden yazmayalım."

Ona bir bakış attım.

"Ayrıca, seni tanıyorum," diye devam etti, sesi daha ciddiydi.

Gözlerim onun gözlerine kayar, bakışlarını yakalar. "Öyle mi? Peki ne biliyorsun?"

Birkaç saniye sessizlik olur, sanki ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi, sonra tekrar kağıda bakmaya başlar, kalemi tekrar hareket eder. "Bence sen yalnızsın."

Sözleri göğsüme çarptı ve kaslarım gerildi.

Kalem sayfanın bir yerinden diğerine kaymaya devam eder, gözleri bana kayar ve sonra tekrar kaleme döner, odaklanmış ve sakindir. "Bir şey senin rahatlık alanının dışına çıktığında, hakaretlerle saldırırsın, kollarını kavuşturursun ve umursamadığını kendine ikna etmeye çalışır gibi gözlerini kısarsın."

Kalemle bir vuruş daha. Bir başka sessiz an.

"Fazla düşündüğünde alt dudağını ısıyorsun, gergin olduğunda parmaklarını birbirine doluyorsun ve *her* gülümsediğinde... benim yanımda *gerçekten* gülümsediğinde, sanki nasıl bir his olduğunu unutmuşsun gibi şaşkın görünüyorsun."

Boğazım düğümlenir, içimde kararsız bir his büyür ve dikkatini verdiği için ona *lanet okurum*. Sanki hakkı varmış gibi beni öyle *gördüğü* için.

"Herkes öyle değil mi?" diye soruyorum. "Yani, yalnızlık hissetmiyor mu?"

"Haklısın." O başını sallar. "O zaman bana kendinden bahset, Küçük Gül."

Vücudum hareket ediyor, ama o çizim yaparken mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

"Yıllarca ders almış olmama rağmen çok iyi olmasa da piyano çalışıyorum. Dört farklı dilde konuşabilirim ve lisedeki mezuniyet töreninde konuşma yapan öğrenciydim."

"Balo kraliçesi de olduğundan şüphe yok." Yüzünde küçük bir gülümseme belirir. Kendinden emin ve doğal bir gülümseme, ve bu gülümsemenin yüz hatlarına mükemmel bir şekilde uymasına sinir oluyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Haklı, ama ona bunu söylemeyeceğim.

"Bu hafta mezun oluyorum," diye devam ediyorum, sesim giderek yumuşuyor. "Sonra da Rosebrook Falls'a, evime döneceğim. Aslında, sanırım ondan önce döneceğim."

Kalemi yavaşlar. "Kendi mezuniyetine gitmeyecek misin?"

Gülümsemeye çalışıyorum, bilmiyorum... gülüp geçmeye çalışıyorum ama bu çok zor geliyor. Boğazımda yavaşça bir yanma hissi oluşuyor, gözlerimin arkasına kadar yayılıyor. Gözlerimi hızlıca kırpyorum.

Ağlama. Ağlama. Lanet olsun, ağlama.

Onun önünde ağlarsam ve o da bunu sanki benim bir parçamış gibi çizimine eklerlerse, kendimi kanepeden atıp en yakın pencereden dışarı atlarım.

Gözümün ucuyla, onun benim *olmayan* gözyaşlarıma odaklandığını görüyorum

ama bunu dile getirmiyor. Durumu daha da kötüleştiriyor.

Düşük bir homurtu çıkarır ve sonra yavaşça, "Bu çok ilginç, ama ben *seni* sordum. Ne yaptığını ya da yapmadığını değil," der.

Kaşlarımı çattım. "Ben... Sanırım sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben buyum. Bildiğim tek şey bu."

Artık çizmeyi tamamen bırakır, gözleri sabit, karanlık ve beni delip geçecekmiş gibi yanar. "Bu çok yazık."

Yüzüm kızarıyor. Ağzım birden kuruyor, zorlukla yutkunuyorum. "Artık konuşmak istemiyorum."

Çenesi sıkılır ve başını sallar, kalemi yine geniş vuruşlar yapmaya başlar.

Hava değişir ve aramızdaki boşlukta farklı bir tür kırılma hissedilir.

Dakikalar geçer ve ben bunların çoğunu ya ona hastalıklı bir hayranlıkla bakarak ya da tavana bakarak ve ona bunu yapmasını istediğim için pişman olmamaya çalışarak geçiririm.

"Yazmayı seviyorum."

Neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle söylüyorum, ama sanki sessiz bir odada bağırışım gibi hissediyorum.

Çalışmasını durdurur, ama sonra sanki benim sözlerime tepki verirse, konuşmayı keseceğimden korkuyormuş gibi çizmeye devam eder.

"Ne yazıyorsun?" diye soruyor.

"Her şeyi. Bilmiyorum, sanki... bu hikayeler kafamda belirliyor ve karakterler onları kağıda dökene kadar susmuyorlar."

"Okula bunun için mi gittin?"

"Evet, tabii." Bu saçmalığa gülüyorum. Ailem, yazmakla ilgili bir bölümde okumama asla izin vermezdi. "Psikoloji." "Ah." Dilini şaklatarak, kalemini dizine vuruyor.

"Ne okuyacağını bilmediğinde aldığın diploma." "Bazıları çok seviyor," diye karşı çıkıyorum.

"Peki sen seviyor musun?"

Seviyor muyum?

"Gerçekten yapmak istediğim tek şey hikayeler anlatmak," diye itiraf ettim.

Öne eğilir, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi beni izler. Sesi alçak ama karardır. "O zaman hikayeler anlat, Küçük Gül."

Midem düğümleniyor.

O anlamıyor. Ya da belki de bu tutkuyu döküp, ardından bu konuda hiçbir şey yapmadığımı itiraf ederek ne kadar acınası bir durumda olduğumu şimdi fark ediyorum.

Ama ne anlamı var ki?

Eve döndüğüm anda ailem benim geleceğimi planlayacak. Bu *zaten* her zamanki gibi sessizce ve stratejik bir şekilde gerçekleşiyor. Sonuçta mezuniyeti kaçırmamın nedeni bu, çünkü annem zıpla dediğinde nedenini sormam. "Ne kadar yükseğe?" diye sorarım.

Buna karşı koymanın bir anlamı yok.

Ailemdeki hiç kimse için işe yaramadı ve benim için işe yarayacağına dair hiçbir yanılsamam yok.

Özellikle de benim için.

"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyorum. "O zaman bana açıkla."

"Ailemle ilgili olarak..." Tereddüt ediyorum, çünkü belki de onu bir terapist gibi muamele etmek üzereyim ve bu, onun adını bile bilmediğim düşünülürse çılgınca bir şey. Ama bunu bir *yabancıya* söyleyemezsem, muhtemelen hiç kimseye söyleyemeyeceğim.

Derin bir nefes alıp, her şeyi anlatmaya başlıyorum.

"Ben ailenin kızıyım. Gülümsemem, sessiz kalmam, iyi bir evlilik yapmam ve söylendiğinde ortaya çıkmam bekleniyor. Her şey görünüşle ilgili, anlıyor musun? İtibar. Görünüş..."

O, gözlerinde bir şey parlayarak mırıldanır. "Ve yazmak bu kalıba uymuyor."

Boğazımda sıkışan düğümü yutuyorum.

"Yazmak sana uymuyor," diye tekrar ediyorum. "Senin için de durum böyle mi?" diye soruyorum, onun eskiz defterine bakarak. "Sadece çizmek istiyorsun ve çiziyorsun, öyle mi?"

O başını sallar. "Aynen öyle."

Onun cevabındaki özgürlüğü düşünüyorum ve sanırım onu anlayabiliyorum. Son dört yıldır, annemin boğucu sesinden ve babamın yokluğundan uzak, bir... boşluk var.

Nefes almak için alan. Düşünmek için. Yazmak için.

Ve o anlarda, günlüğümü açtığımda ya da dizüstü bilgisayarımda boş bir sayfa açıp kendimi bir hikayeye kaptırdığımda, eksikliğini fark etmediğim bir şey hissettim.

Özgürlük.

Sadece ailemden değil, *kendimden* de. Herkesin ihtiyaçlarına göre şekillenen halimden. Uyumlu kız. Gülümser Calloway kızı. Ses tellerim çığlık atmaktan ağrısada, söylenenlere başını sallayan kız.

Ama burada, Kaliforniya'da, niversitede? O versiyonumun ortadan kaybolmasına izin verildi.

En azından bazı zamanlar.

Sanırım *bu* versiyonun kim olduğu için şimdiden yas tutuyorum. Ben eve döndüğümde, mecazi anlamda, o ölmek üzere.

"İçindeki bu şey, dışarı çıkmak için çaresizce yüzeye çıkmaya mı çalışıyor?" diye soruyorum. "Yani, izim yaparken."

Beni uzun bir süre izliyor, sonra derin bir nefes veriyor. "Evet. Aslında tam olarak yle."

"Ve geçimini bununla mı sağlıyorsun? Sanatınla mı?"

"Aileme bakabilmek için yapmam gerekeni yapıyorum."

Bu benim sorumun cevabı değildi, ama ısrar etmedim.

O içini çekerek, siyah eskiz defterini kahve masasına *sertçe* koydu ve ayağa kalktı. Hareketlerini takip ettim ve birkaç adımda, sanki beni yutmak üzereymiş gibi üzerime çöktü.

"Bitirdin mi?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor.

Hemen cevap vermez. Sadece gözlerinin arkasında vahşi bir bakışla bana bakar.

"Senin neyin var?" diye mırıldanır, bakışları sanki açlıktan ölüyormuş gibi üzerimde dolaşır.

Kalbim hızla atmaya başlar. Daha önce hissettiğim aynı heyecan geri gelir ve beni olduğum yere iviler.

"*Biliyorsun... rahat ol. Sadece Juliette ol.*" Felicity'nin sesi kafamın içinde fısıldayarak beni alay ediyor. Ve *Tanrım*, bunu istiyorum.

Ama bu bir sınır gibi geliyor. Annemin ülkenin diğer ucundan bile benim bu sınırı aştığımı hissedebileceği bir sınır.

Yine de, beynim itiraz etmeden vücudum hareket ediyor ve başımın üstünde duran kolumu kaldırıyorum, ona uzanırken parmaklarım hafifçe titriyor.

Çenesi gerginleşir ve gözleri yanar, ama geri çekilmez.

Elimi onun elinin etrafına doluyorum ve kol kemiğime değene kadar aşağı doğru yönlendiriyorum, nabzım avucunun altında atıyor. "Bana dokun," diye fısıldıyorum.

Dokunur.

Eli göğsümden geçip boğazıma kadar uzanıyor, parmakları bir kolye gibi hafifçe boğazımı sarıyor.

Aramda filizlenen acıyı durdurmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, ama kıpırdamıyorum. *Kıpırdamıyorum.*

Onun dokunuşuyla her sinirim parlıyor, sanki cildim elektriklenmiş gibi.

Diğer eli, hala başımın üzerinde duran parmak uçlarımdan başlayarak, kolumun uzunluğu boyunca yavaş ve saygılı bir hareketle kayıyor ve beni titretir.

Omzumun kıvrımından aşağı, göğsümün üstünden geçip daha da aşağıya doğru ilerliyor, ta ki göğsümün üzerinde kaybolana kadar. Nefesim kesiliyor ve düşünmeden ona doğru eğiliyorum, daha fazlasını istiyorum.

"*Siktir,*" diye mırıldanıyor.

Boğazımı sıkıyan eli, canımı yakmayacak kadar sıkı, sadece orada olduğunu hatırlatacak kadar sıkıdır ve diğer eli beni tamamen kavrar, ince gömleğimin üzerinden avucuyla okşar, bunu yaparken göğsünden düşük bir inilti çıkar, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

Avuç içi boynumdan kayar ve karnıma doğru yavaşça ve sahiplenici bir şekilde iner, parmakları belimin kenarını okşayana kadar.

Bir duraklama olur. Bir anlık tereddüt, gözlerimiz karşılaşır; onun gözlerinde bir soru, benimkilerde izin vardır.

"Söyle," diye emretti, sesi alçaktı. "Bunu istediğini söyle."

"İstiyorum," diye yalvardım neredeyse.

Ve sonra *orada*. Kalın parmakları kumaşın altında ve en çok istediğim yerde beni okşuyor.

Ben inlerim, onun gözleri parlar, parmakları keşfe çıkar. "Hoşuna gitti mi?" diye sorar boğuk bir sesle.

"Çok iyi," diye cevap veriyorum, dudağımı ısırarak.

Daha sert bastırıyor, klitorisime yavaşça daireler çiziyor, ta ki ben zonklayıp şişene ve onun beni doldurmasını arzulayana kadar.

"*Lanet* olsun, sıırıslıklamsın." Sesi hayranlık dolu. "Hepsi benim için mi, Küçük Gül?"

"Evet," diye fısıldarım. "*Tanrım*, evet."

Başını eğiyor, dudakları çeneme değiyor, parmakları yavaş ve alaycı hareketlerle beni nefes nefese bırakıyor.

"Seni gördüğüm andan beri beni delirtiyorsun. Ne kadar seksi olduğunu bilmiyormuş gibi dolaşıyorsun." Nefes nefese, gömleğinin kumaşını sıkıca tutuyorum.

Ağzı kulağımı okşadı. "Beni, bu kanepede, senin amına elimi koyarak, seni orgazm etmeme izin vereceksin, değil mi?"

"Evet," diye tekrar nefes veriyorum, çünkü görünüşe göre söyleyebileceğim tek şey bu.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdanır, sesi kısık çıkmıştır.

"Senin parmaklarına ihtiyacım var," diye yalvarırım, cildimin altında bir sıcaklık yayılır. "Onları içime sok."

O dinliyor, parmaklarını klitorisimden girişime doğru kaydırıyor ve içeri sokuyor, ve ben daha *düşünemedem*, ağzı benimkine çarpıyor, sıcak ve talepkar, dudakları boğazımdan bir inilti koparıyor. Tamamen avantajını kullanıyor, dilini içeri sokuyor ve sanki artık nefesim de ona aitmiş gibi benimkine dolanıyor. Tadı *bela* gibi, ayartıcı gibi, ve tanıştığımız andan beri aramızda çitirdayan bu gerginlik neyse onun gibi.

Dişleri, dili, açlığı... Onun gömleğinin önünü, sanki beni bu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi yumruklarım ile sıkıyorum.

Alt dudağını ısırduğimde göğsünden düşük bir inilti geliyor ve bu ses içimde yankılanıyor.

Serbest eliyle yüzümü kavrar, başparmağıyla çenemi okşar ve çaresiz ağzıyla saygılı dokunuşunun kontrastı başımı döndürür. Başımı eğip öpücüğü derinleştiririm ve dilini emdiğimde sanki bir baraj yıkılır.

Aniden, artık *sadece* öpüşmüyoruz, birbirimizi yutuyoruz.

Sonunda çekildi, parmakları içimde derinlemesine kıvrıldı ve avucuyla klitorisime mükemmel bir basınç uygulayarak yavaş daireler çizdi.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diyor. "Çok yumuşak. Çok ıslak."

Ona doğru eğiliyorum, her düşüncem yok oluyor, sadece onun parmaklarıyla beni ölümüne sikmesi ve başka hiçbir erkeğin onun eliyle yaptığı kadar iyi hissettirememesi nasıl *mümkün* olabilir?

"O uçurumda o akıllı küçük ağzını açtığın andan beri bunu istedim," diye mırıldanır. "Sesinin nasıl olacağını düşündüm. Tadının nasıl olacağını."

İnliyorum. "Sen tam bir yalancısın."

"Öyleyim." O sırtıyor. "Ama bu konuda değil."

Başparmağı klitorisimi yavaş, yıkıcı vuruşlarla daireler çiziyor. "Şimdi sessiz kalma, bebeğim. Sesini duymak istiyorum."

"Yapamam..."

"*Yapabilirsin.*"

Başım geriye düşer, gözlerim kapanır. "Durma."

Ağız boynumu bulur, dişleri oradaki deriyi sürter ve gerginlik sıkışır, sıcaklık bacaklarıma yayılır, sırtıma sarılır ve göğsüme sıkışır.

Amım parmaklarının etrafında titriyor.

"İşte böyle. Aynen böyle," diye övüyor. "Bana ver."

Veririm. Kendimi bırakırım, onun altında titreyerek, beyaz sıcaklıkta zevk dalgaları vücudumu sarar ve geri çekilir, sonra tekrar yükselir ve beni yeniden boğar.

O beni tutar, parmakları şimdi nazikçe hareket eder, dudakları yanağımlı okşarken yumuşaktır, sanki şiddetli bir fırtınada beni sabit tutuyormuş gibi.

Aşağı inerken titriyorum, artçı sarsıntılar akıntı gibi dalgalanıyor ve onun yüzünde sersemlemiş bir ifade var.

Bakışlarında içgüdüsel ve çaresiz bir şey var, parmaklarını içimden çıkarıp ağzına götürüyor, emiyor ve tadımı duyunca inliyor.

Tanrım.

Öne doğru atılıyorum, ona uzanıyorum, ellerim belindeki kemeri arıyor, sanki ele geçirilmiş gibi ani bir çaresizlik beni ele geçiriyor. Bu iyiliğin karşılığını vermem lazım. Kalın sikinin dilimde durmasını, saçlarımlı tutmasını, kulaklarımda inlemelerini hissetmek istiyorum.

Onun gri eşofmanının altına kayarken, boxerının üzerinden elimi gezdirirken, nefes alış ı düzensiz, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve bu bakış o kadar şiddetli ki midem düğüm leniyor.

"Küçük Rose," diye başlıyor, elimi uzaklaşt ırmaya çalışıyor.

"İstiyorum," diye tartış ıyorum, dizlerimin üzerine kalkarak dudaklar ım çenesine değ ene kadar yaklaşıyorum. Kumaş ın üzerinden onu okşuyorum ve o elimde titriyor. "Seni mutlu edeyim."

Bir kez daha çektim ve penisi yine titredi. Yüz hatları zevkten çarpıldı, dişlerinin aras ından tısladı, kasları gerildi.

"Bekle," der, parmakları benimkileri yakalar.

Durdum, ona bakarak gözlerimi kırptırdım, kalbim göğsümde kab

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir, sanki durduğ u için kendinden nefret urga ediyormuş gibi.

lar. Dürüst olmak gerekirse, ben de şu anda onu bunun için biraz nefret ediyorum. "Yapman gereken bir şey var..."

ben. diye başlar.

Bu sefer onu kesen ben değilim. Kapı çal ınıyor.

ROMAN

O lanet olası kapı çalma zamanlaması, başıma gelen en uygunsuz şeydi.

Kapıda kim varsa tekrar çalıyor.

"Boş ver," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

Gözleri sesin geldiği yöne doğru kayar ve sonra geri döner.

Tereddüt eder, ama sonra başını sallar.

Tadı hala dilimde, sıcak, misk kokulu ve biraz tatlı, ve amının parmaklarımı nasıl mükemmel bir şekilde sıkıldığını hatırlayınca sikim titrer. Onun içine tamamen girerken sikimi aynı şekilde sıkıca kavradığını düşünmek?

Şeytani.

Kapı yine çalınır ve bu sefer o iç çeker. "Belki de kader bize durmamızı söylüyor."

"Ry, orada olduğunu biliyorum!" Annemin sesi dışarıdan geliyor.

Ellerim sanki yanıyormuş gibi vücudundan çekilir. Sinirli bir şekilde "*Siktir*" diye mırıldanırım.

Gözleri büyüdü, belki de benim takma adımı duyduğu için - Amanda daha önce onun önünde söylemişti - ya da belki de kapıda başka bir kadının sesini duyduğu için varsayımlarda bulunduğu için.

Kafasını sallar ve benden uzaklaşır, ayağa fırlar, kıyafetlerini düzeltir ve

Kapı. Onu takip ediyorum, çünkü onun gitmesinden daha kötü olan tek şey, annemle yüz yüze gelmesi olurdu.

Kolunu tutar ve kapıya vardığımızda onu nazikçe yana çekerim, kapıyı biraz aralarım, böylece bedenim kapının genişliğini kaplar ve annem içeriği tam olarak göremez. Boş bir bakışla ona bakarım.

Annem aktif olarak ağlamıyor, ama yanaklarında kuruyan siyah maskara izleri var ve ellerini ovuşturuyor, yüzünde panik bir ifade var.

"Anne," diyorum, endişe tüylerimi diken diken ediyor. "İyi misin?"

"Evet." Burnunu çekip içeri girmeye çalışır gibi bir adım atıyor.

Kapıyı sıkıca kapalı tutuyorum ve bu onu geri çekilmeye zorluyor. "Beni içeri almayacak mısınız?" diye soruyor.

"Şu an uygun bir zaman değil."

Annem yanımda duran kadının kim olduğunu biliyor olabilir.

Annemin onun adını öğrenmemin nedeni olması ya da daha kötüsü, benim hakkımdaki gerçeği öğrenmesi beni neden rahatsız ediyor, bilmiyorum.

Annem alaycı bir şekilde güler, gözlerinin alt kapağına su birikir ve suçluluk duygusu direncimi kırar.

Zaten benimle gizemli kız arasındaki bu şey bugünden sonra bir yere varacak gibi görünmüyor, öyleyse sonuçta ne önemi var ki? Onu tanımıyorum ve annemle karmaşık bir ilişkim olsa da, o hala benim annem. Onu hala seviyorum ve üzülmesini istemiyorum.

İç çekerek, kapıyı biraz daha açıp onu içeri almak ve bu kaçınılmaz gerçeği öğrenmek üzereyim. Aniden, annem hareket eder, parmakları uzun kollu elbisesini kaşır ve ben ona daha yakından bakarım.

İğne ucu kadar göz bebekleri.

Sadece sulu gözler değil, parlak bir bakış ve her birkaç saniyede bir, başı çok az sallanıyor, sanki daha uyanık görünmeye çalışıyor ama sürekli sönüyor gibi.

Üzüntü içimi parçaladı.

O kafası güzel. Tabii ki öyle.

"Meşgulüm," diyorum ona, duvarlarım yeniden sertleşiyor.

Yine burnunu çekip sokağa bakıyor. "Eskiden benim için hiç meşgul olmazdın."

Yine iç çekerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Anne..."

"Brooke'un ilaç parasını almaya geldim. *Bunun* için vaktin var mı?"

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. *Ne halt ediyor bu kadın?*

"Ne yapıyorsun, sen...?" Aniden durur, gözleri kısılır, sisli bakışlarında keskin bir ışık parlar. "Orada biri mi var?"

Görmek için iyi bir aç bulmaya çalışır gibi kapının etrafına bakındı.

Küçük gülüm de annemi görmek istermiş gibi yanıma yaklaşıp da, onun görüşünü engelliyorum.

"Sokağın aşağısındaki kafede beni bekle, tamam mı?"

Daha önce buluşacağımız yerde." Ona keskin bir bakış atarım.

Küçük Rose şimdi o kadar yakınımda ki, ısısı omuzlarımdan arasına yayılıyor.

"Aman Tanrım, kız mı?" diye bağırır annem.

Ağzım kıvrılır, çünkü bu ses *anneminkine* benziyor, uyuşturucunun değil. "Tanrım, çok meraklısın. Kendi işine bak."

İfadesi değişir, gözleri kapıya kayar, sonra tekrar bana döner, sanki burada bir kızım olma ihtimalinden mutluymuş gibi.

Sırtımda sıcak bir el hissediyorum ve omurgamdan elektrik akımı geçiyor.

"Sorun yok, *Ry.*"

Küçük Rose takma adımı vurgular ve ben kapı koluna tutunduğum elimi bırakıp ona dönerek bakarım.

Birçok nedenden dolayı sorun yok değil, ama ona bunu söyleyemem. Şu anda ona karşı hissettiğim karmaşık duyguları bile açıklayamıyorum, çünkü hiç mantıklı gelmiyorlar.

En azından artık beni öldürmek üzereymiş gibi bakmıyor.

Gülümsüyor ve alt dudağını ısırtıyor, sonra eli kapı kolundaki elimi kapıyor ve geri kalanını da açıyor

ve annemle yüz yüze gelir.

Kaynayan endişem paniğe dönüşür, midem kusacakmışım gibi isyan eder, ama ben stoik bir şekilde ayakta dururum.

İkisini de dikkatle izlerim, yüzlerinde bir tanıma kıvılcımı parlamasını beklerim.

"Merhaba," diyor Küçük Rose gülümseyerek, elini uzatıyor. "Ben..."

"Tatlım, gerçekten umurumda değil."

Annem gözünü kırpmadan sözünü keser.

Kahretsin.

"Oh." Küçük Rose'un eli düşer. "Tamam."

Bana dönüp gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme atıyor ve ben onu gitmekten alıkoymakla, gitmesine izin vermek arasında kalıyorum.

Ama hiçbir şey yapmıyorum. Çünkü açıkça görülüyor ki, ben bir aptalım.

Annem onu tamamen görmezden gelirken, anneme yine yumuşak bir gülümsemeyle yanımdan geçmeye çalışır ve onu iterek omzuna çarpar. *Sertçe.*

Bu beni harekete geçirir ve ona sert bir bakış atarım. "Tanrım, anne, dikkat et."

Omuz silkiyor ve daireme girip kanepemde rahatça oturuyor. Belki de bu benim hayal gücümdür, o naif çocuğun dilek düşüncesidir, ama sırtını döndüğünde ağzının kenarında hafif bir seğirme gördüğüme yemin edebilirim.

Sanki benim için gizlice mutluymuş gibi.

Öne doğru sıçrayarak dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum, gözlerimi doğrudan gözlerime vuran güneşten gözlerime vuran güneşten gözlerimi kısarak soruyorum.

Yavaşça bana doğru döner. "Evet. Biliyorsun, herhalde en iyisi budur."

"Muhtemelen öyledir," diye yavaşça onayladım. Bunu içtenlikle söylediğimden emin değildim.

Dudaklarını büzüyor ve sonra başını sallıyor, sonra tekrar uzaklaşmak için dönüyor ve onu durdurmak için içimi kaplayan kontrol edilemez bir dürtü.

"Hey, bir saniye bekle." Onun peşinden koşuyorum.

Arkasını döner, siyah saçları omuzlarının etrafında savrulur, bakışlarında meydan okuma parlar.

Göğsüm sıkışır.

"Bunu yapma," derim.

Kaşları yukarı kalkar. "Neyi yapmayayım?"

Yüzünü işaret ettim. "Bana kızma. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Yaptığını söylemedim."

"Bu en iyisi, anlıyor musun? Ben berbat durumdayım." Biraz gülümser. "Kimse bu gerçeği inkar etmiyor." Bir adım daha yaklaşıyorum.

Gözlerini kısarak geri çekildi. "Bunun en iyisi olduğunu söyledin."

"Evet, ama benimle *aynı fikirde* olman gerekmiyordu," diye tersler.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Neye benziyorum ben, zihin okuyucu mu?"

Patlamam onu duraklatır ve dudakları seğirir, sonra gülmeye başlar; devasa, eğilmiş, kolları karnını kapatan, gözyaşları yüzünden akan bir kahkaha.

O kadar bulaşıcı ki, beni de güldürüyor.

"Tanrım, bu berbat bir fikirdi," diyor, elini başına bastırarak. "Evli bir çift gibi tartışıyoruz."

Göğsüm sıkışmış olsa da sırtıyorum. "Sanki tüm kavgaları sen başlatmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

O inliyor. "Sen *sinir bozucusun*."

"Bunu pişman olma," diyorum. "Bizi pişman olma."

Bakışları yumuşar. "Tanımadığım birini ve hiç yaşanmamış bir şeyi nasıl pişman olabilirim?"

Haklı, ve ben de onun haklı olduğunu biliyorum, ama bu hayal kırıklığımı azaltmıyor.

Ayakkabımın ucuyla çakıllara vuruyorum. "Sen parmaklarımın arasında inlerken, hiç olmamış gibi *gelmedi*."

Nefesi kesilir ve çenesini kaldırır.

"Belki görüşürüz?" diye soruyorum, çünkü ona her zaman bunu sorarım.

Dudaklarını ısırır. "Sanmıyorum."

Bu sefer neden bu kelime daha ağır geliyor bilmiyorum, ama öyle. Sanki... bir kapı kapanıyor gibi. Dudaklarımı sıkıştırıyorum, onun kim olabileceğini ve nereli olduğunu hatırlayınca midem biraz bulanıyor.

Yine de kendimi durduramıyorum.

"Asla bilemezsin," diyorum, hafif tutmaya çalışarak. "Sadece senin için özel bir gezi yapabilirim."

O, "Ciddi ol" diye homurdanıyor.

"Tamam." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "O zaman bunu kadere bırakalım."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ne, şans gibi mi?" der. "Şimdiye kadar bizim için işe yaradı."

O da başını sallar. "Tamam."

"Ve eğer olursa, sana tekrar sevişmeye çalışmayacağıma söz veriyorum," diye yalan söylüyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bu manzarayı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"*Seni* becermek isteyen *ben* olduğumdan eminim."

"Ağzına geleni söylerken çok seksisin."

Sanki saçmalıyormuşum gibi gözlerini devirir, ama ikimizin de bunu hissettiğini biliyorum. Şu anda söylemediğimiz şeyin verdiği bu acı.

Veda gibi hissettiren bir şey.

"Peki," diyor, ellerini beline koyup topukları üzerinde geriye doğru sallanarak. "Görürsek görüşürüz, sanırım."

Midem sanki ona bir ip ile bağlıymış gibi öne doğru çekiliyor. "Ryder," diye fısıldıyorum.

Kalbim göğsüme çarpar, çünkü ona *gerçek* adımı söylemek istiyorum ama bunun yerine ona bu adı verdim.

"Ne dedin?" Başını eğiyor. "Adım Ryder."

Yüzünde binlerce duygu belirir, sonra silinir ve gülümser.

"Ryder," diye tekrarlar.

Onun dilinden bu kelimenin çıkarkenki tınısını ve Roman'ın daha da güzel ses çıkaracağını bilmekten nefret ediyorum. Ellerini arka ceplerine sokuyor ve ben onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Benim zaten bildiğim şeyi doğrulamasını. Onun Juliette Calloway olduğunu.

Ama yapmıyor.

Sadece dudağının köşesini ısıyor ve "Şey... seni tanımak güzel olurdu, Ryder" diyor.

Arkasını dönüp uzaklaşıyor. Yine.

Bana karşı her zaman yaptığı gibi.

ROMAN

"Düşmanla işbirliği mi yapıyorsun?" diye sorar annem, ben içeri girdiğimde.

Kanepemde uzanmış, az önce döktüğü gözyaşları sihirli bir şekilde yok olmuş.

Ona bir bakış attım ve diğer uca oturdum, minderler ağırlığımı emdiğinde iç geçirdim. "Neden bahsediyorsun?"

Annem daha yeni geldi ve şimdiden beni çok

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Elini kapıya doğru salladı

"Planın ne?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum, içimde yapışkan bir tutkal gibi yapışan bir sinirlilikle.

Ama o pes etmiyor, tabii ki etmiyor. "Söyle bana," diyor rahat bir şekilde. "Juliette Calloway kim olduğunu biliyor mu *senin* kim olduğunu biliyor mu?"

Çenem gerildi. "Anne, az önce söyledim..." Donup kaldım.

Juliette Calloway.

Gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı. O benim küçük gülümün kim olduğunu biliyor ve benim şüphelerimi doğruladı. O Juliette Calloway.

Annem beni kafese kapatılmış fareyi izleyen kedi gibi izliyor.

"Aman Tanrım." Gözlerinde bir parıltıyla öne eğiliyor. "Senin haberin bile yoktu."

Yutkunuyorum, cevap vermiyorum. Ama bu onun için yeterli bir cevap.

"Onu evine aldın ve *bunu bilmiyor muydun?*" diye tekrarlıyor, sesi şok olmuş.

"Bu seni ilgilendirmez."

Annem mırıldanıyor. "Umarım bu gizlilik iki taraflıdır, çünkü eğer o senin kim olduğunu biliyorsa, inan bana, hemen babasının yanına koşup ona anlatacaktır."

Alaycı bir şekilde gülümserim.

"Bu biraz abartılı." "O senin düşmanın."

"Düşmanım değil," diye terslerim. "Marcus Calloway'leri sevmiyor diye ben de sevmek zorunda değilim. Bana hiçbir şey yapmadılar ve senin eskiden yattığın adama sadakatim yok."

Gözleri kısılır, ama attığım hakarete tepki göstermez. Sadece başını eğip sesini alçaltır. "Ne dersen de, ama bu, babanla iletişime geçmen için bir neden daha."

Ona bakarım. "Juliette Calloway'in Marcus'la iletişime geçmemle ne alakası var?"

Omuzlarını silkiyor. "Craig yıllardır Marcus'tan kurtulmaya çalışıyor." Burnunu kırıstırıyor. "O iğrenç bir adam. Hayatta olduğunu öğrenirse, bir saniye bile düşünmeden buraya gelip hayatta kalmamanı sağlayacağına emin olabilirsin."

Ağzım açık kalır. "Craig Calloway'in ne yapacağını söylüyorsun... buraya gelip beni *öldüreceğini* mi?"

"Aptal olma," diye tükürür, sanki sabrının sonuna gelmiş gibi. "Sence neden farklı isimlerle buradayız ve hiç yaşamamamız gereken bir hayatı yaşıyoruz?"

O kadar saçma sapan konuşuyor ki gülüyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun? Craig Calloway'in bir çocuğa suikast düzenlediğini mi düşünüyorsun?"

Gözünü bile kırpmadı. "Frenler bozuldu, Ry. Şirketine ait bir *kiralık* arabada. Sence bu sadece kötü şans mı?"

Kafamı yavaşça sallıyorum, ama şüphelerim artmaya başlıyor, onun sözleri aklımda kalıyor. "Kazalar *böyledir*, anne. Bu yüzden onlara *kaza* denir."

"Sen son Montgomery'sin," diyor, sanki bu dünyanın en bariz gerçeğiymiş gibi. "Marcus'un tüm gücü ve serveti... Sen ölürsen? Geriye hiçbir miras kalmaz. Hiçbir varis. Seni ortadan kaldırırsan, *onu* da ortadan kaldırmış olursun."

"Bu lanet olası bir mafya filmi değil," diye mırıldanıyorum.

Bana uzun uzun bakar. "Bazen gerçek, kurgudan daha gariptir."

Onu incelerim, bir çatlak ararım. Bunun sadece uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan komplo teorilerinden biri olduğunu gösteren bir şey ararım, ama tek duyduğum şey onun kesinliğidir.

"Evet, ama mantığında bir kusur var," diyorum. "Eğer onun mirası için bu kadar önemliysem, neden sahte bir isimle ölü bir adamım ve beni her gördüğünde yüzünü çeviriyor?"

"Çünkü hazır değildin," diye cevaplar. "Baban da hazır değildi. Bu yüzden seni gömdü, *bizi* gömdü, insanlar unutana kadar seni güvende tutmak için."

Gözlerimi deviriyorum, hayal kırıklığı anı kaplıyor. *Yine mi bu?* Yıllardır bu hikayenin bir versiyonunu anlatıyor - babamın beni gizlice istediğini, ancak zamanını beklemesi gerektiğini - ancak bu, hikayeyi satmak için cinayet ve abartılı bir kötü adam gibi şeyleri ilk kez ortaya attığı zaman.

"Tabii, çünkü Marcus Montgomery her zaman çok düşünceli bir baba olmuştur."

Başını eğiyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

Yine de devam etti. "Bence dışarıdaki o kız... Juliette." Ağzı, adı duman gibi kıvrıldı. "O, senin tekrar bir şeyler istemene neden oluyor. Kendin için bir şeyler. Benim ve Brooke için çok endişelendiğin için hiç düşünmediğin şeyler."

Gerginleşiyorum, onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Ma öne doğru eğildi, sesi artık daha yumuşaktı. "İnkar etme, Ry. Ben *gördüm*

."

Çenem seğirir.

"Geri dönüp oyunu oynasaydın onu elde etmenin ne kadar kolay olacağını bir düşün."

geri dönüp oyunu oynasaydın ne kadar kolay olurdu."

Kaşlarım yükselir, içimi inanamama duygusu kaplar. "Şimdi, bir adamın beni öldürmek istediğini iddia ettiğin kasabaya geri dönmemi mi istiyorsun? Marcus'un geri dönmeme izin vereceğini düşünüyorsan, gerçekten aklını kaçırmışsın. Bunu daha önce denedik, hatırladın mı?"

Gitmemin ona bir önemi yokmuş gibi tırnaklarına bakıyor. "Belki de bana seçenek sunmayacaksın. Babanı zorla bazı bağlantılarını kullanmaya zorla. Seni düzgün bir şekilde korumasını *sağla*."

"Onları çizgi roman kötü adamları gibi gösteriyorsun." "Onun oyununu oyna, böylece *onu* elde edebilirsin."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Onu kullanmamı istiyorsun."

"Hayır," der çabucak. "Artık umursamıyormuş gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Bunca yıl benim için yaşadıktan sonra, senin de kendine ait bir şeyin olmasını istiyorum." Gözleri yaşlarla dolar ve bu, göğsüme saplanır ve zehirli bir umut olarak yayılır. "Vazgeçtiğin her şeyi fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Ona bakıyorum, hava gergin ve sessiz.

"Geri dönmeyeceğim," diyorum, sesimde kesin bir tonla. "En son bunu yapmamı söylediğinde dinlediğimde, benim için iyi sonuçlanmadı."

Yüzü gerilir ve geriye yaslanarak, önemsizmiş gibi başını sallar. "Neyse, sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Ne kadar kararsız konuştuğunun farkında değil mi? Önce onun parasını almamı istiyor, şimdi de birdenbire Rosebrook Falls'a gitmemi mi istiyor?

Hayalperest. Her zamanki gibi.

Parmaklarımla kanepenin arkasını tıklatıyorum, nabzım hızlanıyor. "Hayır, yapmayacağım. Bütün bunları nereden biliyorsun ki?"

"İster inan ister inanma, baban beni severdi. Bana her şeyi anlatırdı. Ben onun için güvenli bir limandım, bana güvenirdi."

Şüpheliyim. Babamın kimseyi sevebilecek bir eğilimi olduğuna ikna olmadım.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü gözleri yumuşadı. "Ben hep böyle değildim, biliyor musun?"

Çenem sıkışır. "Evet, biliyorum." *Hatırlıyorum*.

Dalgin dalgin kolunu kaşıyor.

"O benim kim olduğumu bilmiyor," diyorum, ama bu noktada kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor.

Ma tsk. "Sen öyle diyorsan." "*Biliyorum.*"

Dudakları sanki bir şey saklıymış gibi seğirir. "O zaman öyle kalmasını umsan iyi olur, çünkü eğer öğrenirse ve babasına sadıksa..." Cümlesini bitirmez, ima ettiği şeyi havada asılı bırakır.

Ben yerimden kıpırdanırım, o konuşmaya devam eder. "Tabii, onu görmeye devam etmek istiyorsan, sana söylediğimi gerçekten dikkate alabilirsin. Babanı ara ve belki de hak ettiğin şeyi kullanarak kızı elde edebilirsin."

Başımı geriye atıp inledim. "İşte başlıyoruz."

Onunla bu konuyu daha fazla konuşmamın imkanı yok. Juliette'in kim olduğu gerçeği ve ailesinin ne kadar tehlikeli olabileceğine dair imalarla hala sarsılmış durumdayken olmaz.

Elimi boğazına dolamıştım, parmaklarım onun amında, dilimde onun tatlı ambrosia'sı vardı ve cehalet gerçekten mutluluktı.

Şimdi bu bilgi, saatli bir bomba gibi geliyor.

"Hangisi, anne? Onun parasını mı istiyorsun, yoksa oraya gidip kızı almamı mı istiyorsun? Bir karar ver."

Omzunu kaldırdı. "Sadece söylüyorum... seçeneklerin var."

Az önce gördüklerini düşününce, bu kadar sakın olması şaşırtıcı. Ama başını biraz yana eğip iç çekip, gözlerini kapatıp yavaşça yeniden açtığında, *neden* umursamadığını hatırlıyorum.

Oxy insana böyle yapar. Eroin de öyle.

"Bana neden burada olduğunu söyle." Konuyu değiştiriyorum. "Ya da neden kahve dükkanında beni beklettiğini."

İç çekerek arkasına yaslanır. "Sana zaten söyledim. Brooke'un nöbet ilacı için parayı almaya geldim."

Brooklyn'i hatırlayınca göğsüm yanar.

"Peki neden ilk para yoktu, anne?" diye soruyorum, sesim sertleşiyor. "Aslında, *Brooke* neden kendi ilaçlarını kendisi ödüyor ki? O daha on yedi yaşında."

Annem kanepede doğrulur ve bana bakar, ama bir cevabı yoktur. Ya da belki vardır, ama ne olursa olsun hoşuma gitmeyeceğini bildiği için sessiz kalır.

benim hoşuma gitmeyeceğini bildiği için.

Sıkı bir gülümsemeyle, "Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" diyorum.

Çenesi kalkar ve bir anlığına bakışlarında suçluluk belirir.

Ve işte orada.

Heather Argent.

Eskiden sahip olduğum annem.

Dişlerimi fırçalarken dişlerimi sayan ve en sevdiği Disney filmlerini izlemem için geç saatlere kadar uyanık kalmama izin veren. Beni kahkahalarla yere yığılana kadar döndüren ve Brooklynn ile beni güldürmek için oturma odasında sabunlu baloncuklar üfleyen, sabunun halıya işlemesine ve zemini günlerce kaygan hale getirmesine rağmen.

Bir an için, o gerçektir. Sanki uzanıp onu yakalayabilirmişim gibi.

Ve sonra... yok oldu.

Karşımdaki kadına geri döndü, ağrı kesicilere bağımlı olan ve onu attıkları çukurdan bir daha çıkamayan kadına. Gözleri yarı kapalı, sözleri bir saniye geç gelen ve bana hissettirdiği duygularla sessizliği manipüle etmeyi bilen kadına.

Ya da belki de o suçluluk duygusu hiç yoktu ve sadece artık var olmayan annesini görmek için çaresizce bekleyen, evini özleyen bir çocuktu.

Bu daha olası görünüyor.

Bu düşünce midemi kramp giriyor ve onu bastırıyorum, bastırıyorum, bastırıyorum. "Sen benim..."

Elimi sehpa vuruyorum ve üstündeki birkaç eşya sallanıyor.

Ma irkildi.

"Bana saçmalama," diyorum sertçe. "Sana dürüst olmanı rica ediyorum. İçinde bir yerlerde derinlere inip, hala bir parça nezaketin kaldığını göstermeni rica ediyorum. Brooke senin *kızın*, takas aracı değil. O para, kendisinden başka kimseye bağımlı olmadan iyi bir hayat sürmesi içindi. Bütün bunlardan uzak bir yerde hayatta kalabilmesi içindi."

"*Benden* uzak, demek istiyorsun."

Sinirli bir nefes veriyorum.

"Evet," diye itiraf ettim, kelimeler ağızımdan zorla çıkıyordu. "Senden uzaklaşmak için." İtiraf, aramızdaki boşlukta asılı kaldı. Bu çirkin, ağır, gerçek şey, ikimizin de bakmak istemediği şey.

Ama gerçek ve orada. Ve günün sonunda, olan biten budur.

"Eğer giderse, ona bakacak kimsesi kalmaz."

Bu sözler içimdeki barajı yıkar ve gözlerimi kısarak göğsümü kaplayan sıcaklık hissederim. "Çünkü şu anda bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyorsun, değil mi?"

Sesim çatlar ve hissettiklerimi ele veren bu durumdan nefret ederim.

Ama haklı. Brooklynn babasının kim olduğunu bilmiyor. Annemin bile bildiğini sanmıyorum. Bu dünyada tek sahip olduğu şey biz ikimiziz ve çoğu zaman o da yok.

Annemin bulanık gözleri benimkilere bakıyor. "Bu adil değil."

"Hayat adil değil." Omuz silkiyorum. "Bunu hala anlamadın mı?"

"Neden bu kadar acımasızsın?" diye sorar, yüzünden iri damlalar halinde gözyaşları akar.

Bu sözler kalbimi delip geçer, ama öfkemin büyümesine izin veririm. Hâlâ onu düzeltmek isteyen tarafımı buzla kaplamasına izin veririm.

"Ry, özür dilerim." Başını ellerinin arasına gömer, kırık pembe tırnakları sanki kendini parçalamak istercesine cildini tırmalıyor. "Biliyorsun, değil mi? Böyle olmak istemiyorum."

"Eğer üzgün olsaydın, yardım alırdın." Bu sözler boğazımda kıymık gibi takılır.

"Onlar bana *yardım* etmez!" diye bağılıyor, gözleri çılgınca. "Bir şey almazsam hareket edemiyorum. Ve bir yere gidersem, ihtiyacım olanı almama izin vermiyorlar. İstedğin bu mu? Annenin acı çekmesini mi istiyorsun?" Bir hıçkırık kaçıyor ve kemikli elini ağzına kapatıyor, onu tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Sence ben böyle olmak mı istiyorum?"

Kanepenin minderlerine yaslanıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Her zaman aynı konuşma. O bana suçluluk duygusu yaşıyor, sonra ben ona yardım etmesini yalvarıyorum, ardından da neredeyse on yıl önceki kazada aldığı yaraların bunu imkansız kıldığını iddia ediyor.

Bir çıkmaza girdik ve bu bitmeyen döngüden bıktım usandım. Kazandığım her şeyi ona veriyorum çünkü

ama bunun yan etkisi, onun bu yaşam tarzını sürdürmesine olanak sağlamaktır. Kendini öldürmeye devam etmesine ve bu süreçte etrafındaki her şeyi mahvetmesine olanak sağlamaktır. Bu döngüden çıkmak için çaresizim ama nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Artık yapamıyorum anne. Çok yorgunum. Sen yorgun değil misin?"

Kafasını sallayarak burnunu çekiyor. "Brooke'un ilaçları için parayı ver, ben de başından gideyim, madem bu kadar rahatsızlık veriyorum."

Gözlerimin arkasında oluşan acıyı gözlerimi kırıştıtararak bastırıyorum. "Sana daha fazla para vermeyeceğim. Brooke ile birlikte gidip ihtiyacı olan şeyi alacağım."

Annemin yüzündeki gözyaşları, sanki musluğu kapatmış gibi bir anda buharlaşır ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Onun yasal vasisi olmadan eczaneden alabilmen için bol şans. Ben zaten aradım ve ben orada olmadıkça ilacı vermemelerini söyledim."

Söyledikleri çeneme bir yumruk gibi çarpar ve ben geri çekilirim.

Benimle oynuyor.

Küçük kız kardeşimin sağlığını koz olarak kullanıyor.

Annemin parayı bir sonraki uyuşturucu dozunu almak için aldığını sanıyordum, ama şimdi bunun ne olduğunu anlıyorum. Bu kasıtlı. Önceden planlanmış. Annemin benim hakkımda bildiği bir şey varsa, o da küçük kız kardeşim için her şeyi yapacağımı bilmesidir.

Midem düğümlenir ve yavaşça nefes veririm. "Bunu kasten yaptın."

Yine burnunu çekip kolunu kaşıyor, bayılacakmış gibi başını kanepeye yaslıyor. "Dediğim gibi, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Öfke omurgamdan yukarı doğru yayılır ve hayatımda ilk kez onu gerçekten nefret ettiğimi düşünürüm.

Ayağa fırlıyorum ve ayağımı sehpaye vurarak onu kaydırıyorum.

"Bana yalan söyleme, anne."

Annem irkilir, başını kaldırır, ama sonra tekrar sarkar. Yavaşça gözlerini kırpar ve sonra gülümser. *Gülümser.*

"Ah, Roman," diyor, sesi şeker gibi tatlı. "Sakin ol. Bu dünyanın sonu değil. Bütün bunları bir çırpıda düzeltebilirsin... eğer anneni dinlersen."

Roman ismi tüylerimi diken diken ediyor, ama onu düzeltmiyorum. Beni kızdırmak için yapıyor. "Hepsini harcadın mı?" diye soruyorum.

Omzunu kaldırır ve sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi tırnaklarına bakar.

İhanet bıçağı göğsüme saplanıyor ve ben acıyı yutuyorum.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye devam ediyor, sanki arabayı pazarlık ediyormuşuz gibi, küçük kız kardeşimin hayatta kalmasını değil. "Babanı ara, ben de Brooklynn'in bir daha hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlayayım."

İki elimi de başıma koyup ona bakıyorum. "Tanrı aşkına. Bana *şantaj* mı yapıyorsun?"

Sanki bu dünyadaki en makul şeymiş gibi sırtıyor. Sanki beni zorlayarak ilişkimizin temelini yıkmıyor gibi.

"Bizi koruyorum," diye düzeltir. "Bu aile, kız kardeşin, daha iyisini hak ediyor. Ve o bize en azından bunu borçlu."

"Ya yapmazsam?"

O eğildi, gözleri parıldıyordu. "O zaman ona artık ölü numarası yapmayacağımızı söyle. İkimiz de babanın lekesiz itibarına ne kadar değer verdiğini biliyoruz."

ROMAN

Telefonuma baktım.

Son otuz dakikadır önümde duruyor, annemin yıllardır ezberlediği ve daireme bıraktığı karalanmış numaranın yanında. Ama yapmam gereken aramayı yapmaya cesaret edemedim.

Babamla konuşmak, sadece bir numarayı çevirip "sohbet etmek" kadar kolay değil.

En azından benim için.

Onun için nasıl bir şey olacağını hiç bilmiyorum, ama hayaletle konuşmak gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Her halükarda, kimse benim hala var olduğumu bilmiyor ve onun için unutmak istediği kötü bir anıdan başka bir şey olmadığımı çok iyi biliyorum.

Onunla olan sorunlarım o kadar derin ki, telefonu kaldırmak neredeyse imkansız hale geliyor.

Ama sonra Brooklynn'i düşünüyorum. Onun, hiçbir uyarı olmadan bir anda değişebilen gizemli bir hastalığı olduğunu ve bizim sağlık sigortamız olmadığını düşünüyorum.

Onun ihtiyaçlarını karşıladığım halde, 90 günlük nöbet ilacı neredeyse bin dolar tutuyor.

Bin dolar lanet olası.

Kabul etmek istemem ama annem haklı. Brooklynn onun kızı değil, ama ona yardım edebilecek tek kişi o olabilir.

Boğazım düğümleniyor ve kendimi toparlamak için başımı sallıyorum.

Elimi uzatıp telefonumu alıyorum, kağıt parçasındaki numarayı tuşluyorum ve kendimi vazgeçirmeden önce gönder tuşuna basıyorum.

Bacağım, hızlanan kalp atışlarımla aynı ritimde zıplıyor ve sanki maraton koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Bir kez

çaldı.

İki.

Kusacağım.

Üç.

Dört.

Cevap vermeyecek.

Telefonu kapatmadan hemen önce, duyulabilir bir tıklama sesiyle zil sesi kesildi.

"Ryder?"

Şoktan vücudum titrer. Telefon numaramı bildiğine şaşırırım ve cevap vermesine daha da şaşırırım.

Sesi beklediğimden daha sıcak, ama belki de son görüşmemizden yanlış hatırlıyorumdur. On dokuz yaşındayken, karısı Eleanor'un cenazesinden sonra kapısının önünde durduğumdan beri konuşmamıştık.

Geriye dönüp baktığımda, annemin beni oraya göndermesinin bana ne kadar acı verdiğini anlayabiliyorum, ama... yine de. Ben onun *çocuğuyum*.

"Roman, burada ne yapıyorsun?"

Yüzü hayalet gibi bembeyaz, tüm rengi çekilmiş, ön kapısının eşiğinde bana bakıyor.

"Belli değil mi?"

Annem gelmemi söyledi, ben de geldim. Beni gördüğüne sevineceğini düşündüm ve yeterince uzun süre beklediğimde, sonunda beni arasına kabul edeceğini umdum. Beni olduğum adam olarak görecekti ve beni kabul etmeye değer bulacaktı. Özellikle de onu uzak durmaya zorlayan kadın artık iki metre derinlikte gömülü olduğu için.

Babam sanki birini bekliyormuş gibi arkasına bakıyor, sonra öne doğru adım atıyor ve ön kapıyı dikkatlice yarıya kadar kapatıyor. Konuşmak üzereymiş gibi ağzını açıyor, ama bir ses onu kesiyor.

"Marcus?"

Kapıda bir adam belirir. Yaşlıdır, kolalı bir takım elbise giymiş, solgun beyaz tenli ve dar gözlüdür.

Marcus sertleşir. "İçeri gir, Freddy."

Adam kıpırdamaz, gözleri bir keskin nişancı gibi bana sabitlenir. Sonra yüzü soluyor. "O, düşündüğüm kişi mi?"

Herkesin gerçekten benim öldüğümü sandığını fark edince göğsüm sıkışır.

Babam adamı öldürecekmiş gibi görünüyor. "Frederick, içeri gir. Hemen."

Bu sefer dinler ve babam ön kapıyı tamamen kapatıp bana doğru koşar.

Kolumu sıkıca tutuyor ve ben çenemi sıkıyorum, agresif tutuşuna tepki olarak burun deliklerim genişliyor.

"Bırak beni." Sesim düz.

Sanki onu yakmışım gibi kolumu bırakıp saçlarını eliyle taradı ve tekrar etrafa bakındı. "Burada olamazsın Roman. Gitmen gerek."

Kaşlarım çatılır. Bu, annemin söylediği gibi gitmiyor.

"Bu..." Ani bir gerginlikle yutkunuyorum. "Yani, annem öyle demişti. Eleanor gidene kadar uzak durmamız gerektiğini, sonra senin..."

Beni seveceksin.

Sözümü kesiyorum, bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Yıllarca ortalarda görünmeden geçirdiği onca zamandan sonra, hala benim üzerimde bir gücü olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Omuzları çöküyor.

"Rom... Ryder, ben..." Elini yüzüne götürür, ağzında durur ve bana acıyarak bakar. "Eve git. Biraz daha olgunlaş, eğitim al. Senin olabileceğin her şey ol."

"Beni burada istediğini sanıyordum." Dişlerimi sıkıyorum.

Bu sözleri söylemekten neredeyse boğulacak olmam çok acınası bir durum ve duygularımı bastırıyorum. En son ihtiyacım olan şey, onun beni zayıf görmesi.

Yine bir Montgomery olabilirim; bana sadece bir şans vermesi gerekiyor.

Derin bir nefes alır. "Şu an doğru zaman değil, evlat."

Öfke damarlarımdan akıyor ve yumruklarım sıkılıyor. "O zaman doğru zaman ne zaman, baba?"

"Karımı yeni kaybettim!" diye patlar. "Onun hala sıcak bedenini toprağa gömdükten sonra annen seni buraya mı gönderdi? Şimdi mi?"

Boş bir kahkaha attı.

"Eve git ve ortalıkta görünme. Hayati bir durum olmadıkça beni arama, anladın mı? Ve kimse seni görmesin."

Onun reddi, göğsüme sert bir yumruk gibi çarparak kanayan kalbimi yakar.

"Evet, Marcus. Anlıyorum."

O gün, cevaplardan çok sorularla dolu bir şekilde ondan ayrıldım ve sırt çantamda sprey boyalarla ve omzumda Teksas büyüklüğünde bir çentikle ilçe parkına gittim.

O gün Juliette ile ilk kez tanıştım.

Kuyruğumu kıstırıp Kaliforniya'ya döndüğümde, annem hemen Eleanor'u suçladı. Yıllardır onun zihnini bana karşı zehirlediğini ve o olmasaydı bunun bir sorun bile olmayacağını söyledi.

Ve ona inandım, çünkü gerçeği kabul etmektense bir kötü adamı nefret etmek daha kolaydır. Belki de başından beri beni istemediğini kabul etmektense, birinin onun sevgisini benden uzaklaştırdığını hayal etmek daha kolaydır.

Ama yaşla birlikte bilgelik de gelir, sanırım.

Eleanor'u aklımdan uzaklaştırıyorum çünkü o kaltağı tahammül edemiyorum ve bu da beni pisliğin teki yapıyor, çünkü kim ölmüş birini hor görmek için enerjisini harcar ki?

"Ryder, orada mısın?" diye tekrarlıyor babam.

"Baba," diye zorla söylüyorum. Bu kelime dilimde kum tanesi gibi hissediliyor.

"Bir sorun mu var?" Sesi gerçekten endişeli geliyor ve gardımı yükseltiyorum.

"Babamı aramam için bir sorun olması mı gerekiyor?" Sözleri ok gibi fırlatıyorum, normalde içimde sakladığım derin kızgınlık her kelimede ortaya çıkıyor. "Oh, doğru ya. Sadece ölüm kalım meseleleri için, ha?"

"Hayır." Sesi yumuşar. "Beni arayabilirsin, bu..."

"Senden bir iyilik istiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, her saniye kendimden daha çok nefret ederek.

"Elbette, evlat. Ne istersen."

Sözler iğneler gibi derimi deliyor ve ben bu konuşmayı bitirmeye kararlıyım.

Nasıl bana *oğlum* diyebilir? Yıllarca sessiz kaldıktan sonra nasıl benim telefonuma cevap verebilir? Şimdi cevap vermek bu kadar kolaysa, tüm bunlar ne içindi?

"Ben, şey..." Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım, elimle saçlarımın köklerini kavradım. Midem bulanıyor. "Biraz paraya ihtiyacım var."

İşte, söyledim. Söyledim ve aslında ölmedim. Ama gururum hala çok acıyor.

"Paraya ihtiyacın var," diye tekrarlar. "Evet." Boğazımı temizlerim. "Evet."

Reddedilmeye hazırlarım kendimi. "Ne kadar lazım?"

Omurgam düzeldi. Bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemiyordum. Telefonu kulağımdan çekip baktım, emin olmak için.

Gerçek babamla konuşuyorum.

Bu kadar kolay olamaz.

"Ölü bir adamı ölü tutmak senin için ne kadar değerli?" Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalbim güm güm atıyor.

Bu sefer, cevap vermeden önce hafif bir tereddüt var. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Dilim damağıma yapışıyor. *Hayır. Hiçbir şey yolunda değil.*

"Her şey yolunda," diyorum.

"Öyleyse, paraya neden ihtiyacın olduğunu söyle." Kalbim bir sıçrama yapar.

"Brooklynn yüzünden."

Şimdi hat tamamen sessizleşti, kulaklarımda çınlayan ses dışında hiçbir ses yok.

Boğazını temizliyor ve sonra soruyor, "O iyi mi?"

Hayır.

"O... Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diyorum, gerçeğin bir parçasını açığa vurarak. "İlaçlara ve doktorlara ihtiyacı var. Daha iyi doktorlara. Ve ben yapamam..."

Birkaç saniye sessizlik oluyor. "O hasta," diye sonuçlandırıyor.

Midemde ağır bir his yerleşiyor. Bir parçam, onun bunca yıldır onu takip ettiğini umuyordu. Takip etmediğini fark etmek beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor, bilmiyorum.

Yine de... sesinde bir şey var. Beklemediğim bir ilgi belirtisi. Çünkü kendi oğluyla bile ilgilenmeyen biri, kendi oğlu olmayan bir kızla neden ilgilensin ki?

"Peki annen?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "O... yardım edebilecek durumda değil."

"Lanet olsun, Heather," diye mırıldanıyor, daha çok kendine değil bana. "Seni buna o mu soktu? Onun seni manipüle etmesine izin vermemelisin, Ryder. O her zaman böyle yapar, bu konuda çok iyidir."

Annemin ihanetinin tadı dilimde çamur gibi durmasına rağmen, içimde savunmacı bir tavır var. O beni manipüle ediyor ve bunu yıllardır yapıyor. Ancak bu, Brooklynn'e yardım etmek için paraya ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ona bunu söyleme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Dinle, sana yirmi soru sorarak sohbet etmek için aramadım," diyorum. "Ya *yapabilirsin* ya da *yapamazsın*. Bana yardım etmeyeceksen zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

Hattın diğer ucunda hafif bir kıkırdama duyulur. "Sen de benim senin yaşındaykenki halime benziyorsun. İnatçı olmanın ötesindesin."

Onun sözleri kalbimin hemen altında, beni derinden yaraladı.

Onun gibi olmadığımı haykırmak istiyorum. Ama bunu yutuyorum, bunun yerine boğazımı bıçak gibi kesip geçmesine izin veriyorum.

"*O zaman ona artık ölü numarası yapmayacağımızı söyle.*" Annemin sözleri hafızamda yankılanıyor.

"Dinle, ona yardım etmezsen, tüm sırlarımı ortaya çıkarmak zorunda kalacağım, eminim ki bunların gizli kalması için çok uğraşmışsındır."

Bu sözler ağzımdan çıkarken ekşi bir tat bırakıyor. Ama sanırım gerçek her zaman yutması zor bir hap.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sorusu havada buz gibi kayıyor.

.

Kanepemin minderlerine yaslanıp, dairemdeki popcorn tavana bakıyorum. "Sadece gerçekleri söylüyorum, *baba*. Beni orada düşünmek seni o kadar rahatsız mı ediyor?"

Bir dakika kadar sessiz kalır ve ben hâlâ hatta olup olmadığını sormak üzereyken aniden konuşmaya başlar.

"Yardım edeceğim. Tabii ki edeceğim. Bana daha önce söyleseydin, o zaman da yardım ederdim. Dramatik davranmana gerek yok."

Birden dikleşip kaşlarımı kaldırdım. *Ne?*

"Ama *benim* için bir şey yapman gerekecek."

İşte bu. Koşullar. Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Neymiş o?" diye soruyorum.

"Eve dönmelisin. Kalıcı olarak."

The **ROSEBROOK** Rag

Geri dönüyor, ama kendi isteğiyle değil!

Juliette Calloway eve dönüyor... ama şampanyayı henüz patlatmayın.

Kaynaklara göre, Calloway ailesinin en küçüğü, kendi mezuniyetini es geçip, anne ve babasının Franklin Penngrove belediye başkanı için düzenlediği yüksek profilli siyasi bağış etkinliğinde itaatkar bir kız çocuğu rolünü oynamak için geri getiriliyor.

Söylentilere göre Juliette, Kaliforniya'daki bira fıçılarını şampanya kadehleri ve annesinin yanında taklit gülümsemelerle değiştirmekten pek de memnun değil.

Ama asıl gerçek şu: Preston Ascott da orada olacak.

Görünüşe göre, kayıp prensesin dönüşü ailevi bir olaydan çok bir tuzak olabilir.

VU Kurucular Galası'nda yeniden bir araya geldiklerini görecek miyiz?

#JulietteGeriDönüyor #CallowayDrama #PrestonGörüldü
#RosebrookRag #PolitikaVeyaPiyonlar #CallowayWatch

JULIETTE

Berbat durumdayım.

Dün gece uyuyamadım. Ryder'ın önemli olmadığını, benim için bir hiç olduğunu kendime kaç kez söylemeye çalışsam da, beynim durmak bilmedi.

Gözlerimi her kapattığımda, ellerini üzerimde hissediyordum.

İçimde.

Ağzını.

Sesini.

Bir yanımda, onun annesi tarafından kesintiye uğramış olmaktan memnun, her ne kadar annesi beni evini istila eden bir hamamböceği gibi görse de.

Hayal gücümün sınırları içinde bakire değilim. İkinci sınıfta Preston'ın Mercedes'inin arka koltuğunda bekaretimi kaybettim. Garip, acı verici ve daha başlamadan bitti. Yıllar boyunca, rastgele erkeklerle dolu kaçamaklar ve unutulabilir geceler yaşadım, bu yüzden nasıl mesafeli kalacağımı biliyorum.

Ama Ryder'ı bu şekilde düşünmek ucuz geliyor. Onunla birlikte olmak sıradan bir şey gibi gelmedi. Sanki bittiğinde kendimden bir parça bırakmışım gibi, ham bir his uyandırdı.

Ve muhtemelen bu yüzden yine aynı kafeye geldim, onun gelmesini umarak.

Çünkü görünüşe göre, ben bir enayiymişim.

Gitmek için aldığım kahve bardağına öfkeyle bakıyorum, parmaklarımla yan tarafında "*The Em-Tee Cup*" yazan kahverengi kağıt kılıfı kurcalıyorum, burada oturmuş bir ördek gibi beklerken kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimden nefret ediyorum.

Telefonum çalıyor.

FELİCITY:

Sana Hot Artist Boy tarafından mahvolmak için yolda olduğunu söyle, çünkü eğer korkak gibi kahve almaya gittiyse, YEMİN EDERİM.

Telefonumu, açısı mesajını daha az agresif gösterecekmiş gibi eğiyorum. Göstermiyor.

BEN:

Tabii ki buraya atmosfer için geldim.

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum ve bir tane daha yazıyorum.

BEN:

Ve ona arkadaş olmak istediğimi söylemek için. Son kelimeye özellikle vurgu yapacağım.

FELİCITY:

BOO. Ailen Romulanlara dönüşüp mezuniyetini sabote ettiğinden beri keyfini kaçırıyorsun.

Ailemi kurgusal bir uzaylı türü olarak adlandırmasına gözlerimi devirdim. Yıllardır annemi Romulan olarak adlandırıyor. Manipülatif, soğuk ve muhtemelen savaş suçları işleyebilecek biri olduğu için.

BEN:

Şu anda Star Trek mi izliyorsun? Beni psikanaliz etmek için tuhaf takıntını kullanmayı bırak.

FELİCITY:

Bırak o senin omurgayı yeniden düzenlesin ve galaksinin dengesini yeniden sağlasın. Uzun ve başarılı bir hayat dilerim. 🙌

BEN:

Bazen beni gerçekten sevip sevmediğini merak ediyorum.

FELİCITY:

Seni seviyorum. Bu yüzden orgazm yoluyla kişisel gelişimine destek oluyorum.

BEN:

Destekleyici, kesinlikle doğru kelime.

FELİCITY:

Sadece şunu unutma: azgın kızlar kötü kararlar alırlar, ama aynı zamanda harika hikayeler de yaratırlar. Buna karakter gelişimi de diyebilirsiniz ve bir sonraki kitabına yazabilirsiniz.

Telefonuma sırtıtarak bakıp masanın üzerine atıyorum, kahvemi alıp bir yudum alıyorum.

Karşımdaki koltuğa biri oturur ve düşüncelerimden sıyrılıp, Ryder'ı görünce gözlerim yumuşar. Bana sırtıtarak, sanki burada olacağımı biliyormuş gibi, son derece kendini beğenmiş bir şekilde bakar.

"Kader yine iş başında," diye düşünür.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve ben boğazımı temizlerim. "Şaşırdın mı?"

"Pek sayılmaz. Her iyi sapık gibi, senin de bir kalıbın var. Ben ortaya çıkıyorum... sen takip ediyorsun." İçeceğini tahta çubukla karıştırıyor, nedense bu hareket ön sevişme gibi geliyor. "Bana dik dik bakmıyorsun. Endişelenmeli miyim?"

Ağızımın köşesi hafifçe yukarı kalkıyor ve bunu bardağımın arkasına saklıyorum. "Haklısın. Daha çok çabalayacağım."

Gülümsüyor, ama yüzünde dün olmayan bir ifade var. Omuzlarında gerginlik. Bakışlarında kaynayan bir soru.

"Beni görmeye geldiğine sevindim," diyor.

"Biraz kendini beğenmişsin, Trouble. Benim her zaman burada olmadığımı nereden biliyorsun?"

Eğilir, bir tutam saçını alnına düşer. "Olası değil." "Neden?"

"Yıllardır buraya geliyorum. Eğer burada olsaydın, fark ederdim."

"Belki de beni görmedin."

Gözlerini ayırmadan kahvesinden yavaşça bir yudum alır. "İmkansız."

"Öyle mi?"

"Seni görmeyeceğim bir dünya yok."

Karnımda kelekler uçuşuyor ve kulaklarımda alarm zilleri çalıyor.

Bir kolunu sandalyenin arkasına atmış, bacaklarını sanki yer ona aitmiş gibi önüne uzatmış. Rahat görünüyor, ama bugün onda bir tuhaflık var. Tabii ona bunu soracak değilim. Bu, *duyguları* devreye sokar ve benim dünyamda, duyguların var olmadığını varsayarız.

"Hiç kimse sana çok kötü bir flört olduğunu söyledi mi?" diye soruyorum. "Sadece sonunda beni sevenler söyledi."

"Sanırım herkes seni seviyor," diye mırıldanıyorum.

O hafifçe eğiliyor. "Benim için önemli olan sadece *senin* beni sevip sevmediğin." Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve midem bulanıyor.

"Peki neden buraya geldin?" O yine rahat, geriye yaslanmış pozisyonuna geri döner. "Ve bu sefer yalan söyleme."

Kolumun kenarıyla oynuyorum. "Çünkü gitmeden önce seni tekrar görmek istedim."

Dudaklarını büzüyor. "Ben de seni görmek istedim, bu yüzden nereye gidersem gideyim beni bulma konusundaki o takıntılı küçük alışkanlığına boyun eğdiğine sevindim."

"Seni bulmak zor değil, Trouble. Tek yapmam gereken egonun kokusunu takip etmek."

O gülümser.

"*Beni* neden görmek istedin?" diye sorarım.

Gözleri üzerimde dolaşır. "Tabii ki tamamen sanatsal nedenlerden dolayı."

Bana olan etkisini gizlemek için bir yudum daha kahve içiyorum.

"O eskizi henüz bitirmedin mi?"

"Belki bitirdim, belki bitirmedim." Omuzlarını silkiyor. "Aslında sana bir şeyim var."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Bunun olasılığı nedir?"

Bana yarım bir gülümsemeyle cebinden katlanmış bir kağıt çıkarır.

Kağıdı uzattığında parmaklarımız birbirine değiyor. Hafif bir dokunuş. Aslında neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif, ama sanki kolumdan omurgama kadar uzanan bir kıvılcım gibi hissediyorum.

Bunu belli etmemeye çalışıyorum.

"Açma," diye emreder. "Henüz değil. Yalnız kalana kadar bekle."

Bunu söylerken gözleri ağzımda ve göğsümün arkasında ritim dışı bir şey çarpıyor. Gerilim o kadar yoğun ki, uzanıp onu yakalayabilirim.

"Tamam."

Bir süre sessizlik olur ve sonra sorarım, "Artık arkadaşız, değil mi? Bir daha birbirimizi görmesek bile?"

Hayal kırıklığına benzer bir ifade yüzüne yerleşir, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur.

"Evet, Küçük Gül," der boğuk bir sesle. "Biz arkadaşız." "Tamam. İyi, bu... iyi."

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sorar.

"Yakında. Yarın."

Şu anda ne kadar acı verdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Nasıl oldu da ilk öğrendiğim zamankinden daha kötü hissediyorum?

Önceden, yaşamak için eğitildiğim hayata yeniden bağlanmış bir tasma gibi hissettiriyordu. Şimdi ise daha keskin, sanki kırık parçalar içimi parçalayıp yanlarımı deliyor gibi.

Sanki... bir kapı kapanıyor gibi. Kaçırılmış bir fırsat.

Ryder gözleri parlayarak mırıldanıyor.

"Bitirdin mi?" Artık boş olan kahveme başını sallar.

Bunun bittiğini kabul etmek istemiyorum, çünkü bunun gerçekten bitmesini istemiyorum, ama yine de başımı sallıyorum.

"Seni dışarıya kadar geçireyim."

"Tamam."

Sözcük ağızımdan çıkar çıkmaz, o da kendi kahvesinin son yudumunu içer, ayağa kalkar, tek eliyle sandalyesini itip benim yanıma gelir.

Bu açıdan, doğrudan beline bakıyorum ve gözlerim fermuarında kalıyor, arkasında bir şişkinlik fark ettiğimde midem bulanıyor.

Elimin altında nasıl hissettiğini, etkileyici uzunluğunu okşarken nasıl titrediğini hatırlamak, ağızımı kurutuyor ve bacaklarımı gerginleştiriyor.

Gözlerimi ondan ayırdığımda, bana pis bir sırıtış atıyor.

"İstersen dokunabilirsin."

Yüzüm bembeyaz olur, yarı bağırarak "Ne?" derim.

Bana deliymişim gibi bakıyor ve sonra elini uzatıp bana yardım etmeye çalıştığını fark ediyorum.

Utanç içinde parmaklarımı onun parmaklarına soktum. "Oh, tamam.

Evet, gidelim."

Beni ayağa kaldırırken başını eğdi. "Ne demek istediğimi sandın?"

"Aynen söylediğin gibi." Çenemi kaldırırım. "Neden? Ne demek istediğini sandığınızı düşündün?"

Gülümsemesi genişler, gözleri parlar. "Kızarıyorsun."

"Sıcak," derim, elimi onunkinden çekerek.

Bakışları kızarmış yanaklarımdan ayakkabılarımdan vücudumu tarıyor. "Buna itirazım yok."

Daha da kızarıyorum.

Harika. Benim için harika.

"Arabayı nereye park ettin?"

Cevap vermek için bir saniye bekledim çünkü avucunu belimin alt kısmına koymuştu ve sanki derimin altında statik elektrik dolaşıyor, yavaş ve işkence gibi titreşimlerle beni yere düşene kadar sarsıyordu.

"Yürüdüm," diye cevap veriyorum sonunda.

O başını sallar, bizi kafeden çıkarıp kaldırıma çıkarır. Arabalar o kadar yakın geçiyor ki saçlarım yüzüme çarpıyor. İki tarafa da bakar, sonra tek kelime etmeden bizi yer değiştirir, kendini benimle cadde arasına koyar.

"Kaba." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya senin solunda yürümek istersem?"

Cevap verirken bana bakmıyor. "O zaman güvenli taraftan kızgın olman gerekecek."

Durduramadan dudaklarım hafifçe kıvrılır. Aslında çok saçma. Basit. Neredeyse önemsiz bir şey.

Ama kalbim yine de bu saçma sapan küçük çarpıntıyı yaşıyor ve ben biraz daha yaklaşıyorum, o parmaklarımızı birbirine geçirirken kollarımızın birbirine değmesine izin veriyorum.

Bu his, apartmanıma kadar devam etti ve orada vedalaşıp kader hakkında yine şakalaştık.

Ertesi gün, kalan kutularımı toplarken bu his hala oradadır. Felicity iri gözyaşları dökerek tüm soyumu lanetler, minyonlarına Calloway ailesinin tüm arabalarını çizip, ülke kulübünün tabelasına parlak yapıştırıcıyla "Juliette'i Serbest Bırakın" yazdırmalarını vaat eder.

Onu neredeyse bunu yapmaya cesaretlendiriyorum, ama kaçınılmaz olanı hiçbir şey durduramaz.

Ve havaalanı ile çocukluğumun sessiz yatak odası arasında bir yerde, sonunda Ryder'ın bana verdiği kağıdı açtım.

Bu eskiz. Onu bitirmiş.

Muhteşem, karmaşık ve aynada gördüğüm kendime hiç benzemiyor. Beni anlatmaya değer bir hikayeymişim gibi çizmiş. Hatırlanmaya değer bir karakter.

Onu defterimin sayfaları arasına sıkıştırıyorum, kenarlarını bükmemeye dikkat ediyorum çünkü onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum, ama en azından bunu saklayabilirim.

Boş bir sayfayı açıp yazmaya başlıyorum.

Bir zamanlar, küçük bir kasaba kızı için çok büyük bir şehirde, bela kokan bir yabancıyla tanıştı. Sanki onun sırlarını biliyormuş gibi onu kendine çekti ve kız, kendisinin sadece isminden daha fazlası olduğuna inanmaya başladı. Bir an için, o sanat gibiydi.

15

ROMAN

Brooklynn'den gelen son mesajı izlemekten kendimi alamıyorum.

BROOKLYNN:

Benimle konuşma.

BEN

Zorunlu olmadıkça gitmeyeceğimi biliyorsun.

BROOKLYNN:

Gitmek zorunda değilsin, Bear.

O bana bu takma adı taktığında gözlerim yanıyor. Beni en zayıf anımda vurmayı çok iyi biliyor, orası kesin.

BEN:

Bunu senin ve annen için yapıyorum, evlat.

BROOKLYNN:

Öyle hissetmiyorum. Sanki parasızlıktan bıktın ve paranın olduğu yere gittin gibi hissediyorum.

İç çekerek telefonumun ekranını karartıyorum, cebime koyuyorum ve babamın özel arabasının penceresinden dışarı bakıyorum.

Tavan yıldızlarla kaplı, döşeme yumuşacık deri ve şoför Bartholomew bana sürekli "*efendim*" diye hitap ediyor.

Babamın zengin olduğunu hep biliyordum, ama lanet olsun, bunun bir parçası olmanın nasıl bir his olacağını hafife almışım. Bu, Brooklynn'in ima ettiklerinin cebimde bir delik açmasına neden oluyor.

Kız kardeşimin nasıl hayatta kalmak zorunda kaldığını ve babamın nasıl yaşadığını bilmek, içimde derin bir nefretin kök salmasına neden oluyor.

Arabayla giderken ağaçlar birbirine karışıyor ve önlerinde Yunan alfabesi bulunan Viktorya tarzı evler görünmeye başladığında, yaklaştığımızı anlıyorum. Verona Üniversitesi büyük bir okul değil, ama gelenekler hala geçerli ve çeşitli erkek ve kız öğrenci kulüpleri kampüsün büyük bir bölümünü oluşturuyor.

Rosebrook Falls'a hoş geldiniz.

Gerçek şehir sınırlarına ulaştığımızda, sanki alternatif bir hayata giriyormuşum gibi tuhaf bir his kaplıyor beni. *Olabilirdi, olacaktı, olmalıydı gibi* düşünceler bir film gibi gözümün önünden geçiyor ve California yerine burada büyümüş olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Babam Eleanor ile evlenmemiş olsaydı ve annemi özgürce sevebilseydi.

Midem kramp giriyor.

"Daha ne kadar var?" diye soruyorum.

"HillPoint'e varmamıza yaklaşık on dakika var, oradan da babanın malikanesine varmamız için beş dakika daha."

"HillPoint nedir?"

Bartholomew'un gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşur. "Babanın yaşadığı mahalle."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü oranın öyle adlandırıldığını bilmediğimden eminim, ama sanırım mantıklı. Babamın malikanesi, sanki köylüleri tepeden seyrediyormuş gibi, bölgedeki en büyük tepenin üzerinde yer alıyor.

Verona County Park'ın girişinden geçiyoruz ve nefesim kesiliyor.

Juliette. İlk tanıştığımız yer burasıydı.

İçimde bir mide bulantısı hissediyorum, çünkü beni tekrar gördüğünde ne olacağını biliyorum. Bir yanım bundan korkarken, diğer yanım endişeli, bir köpek kemik arar gibi içimi kemiriyor, ona ulaşmak için çaresizce çabalıyor.

Sırf prensip olarak benden nefret edeceğini düşünüyorum, ama kafamın arkasında bir parça umutla beni dolduran sesi engelleyemiyorum.

Belki de aynı kasabada bir şans vardır...
bir şey.

Kahve dükkanında ona söylemeliydim. Her türlü fırsatım vardı. Orada oturmuş içkisini yudumlarken, ben de sanki onun hayatına giren en büyük yalancı değilmişim gibi davranarak onunla flört ediyordum.

Ve ben tek kelime bile etmedim. *Korkak.*

Araba ilçe parkını geçip kısa süre sonra kasaba meydanına vardık. Sokakları tarihi binalar çevreliyordu, merkezde ise büyük beyaz bir çardak etrafında çim alan vardı.

Buradaki binalarda veya arazilerde *Calloway* adı her geçtiğinde bir kuruş alsaydım, zengin bir adam olurdum, ama sanırım şimdi zaten öyleyim.

HillPoint'e vardığımızda bu çok açık.

Bölgeyi belirten gerçek bir tabela olmasının yanı sıra, marka Calloway adından, arkasında bir gül ve ortasında bir kılıç bulunan karmaşık bir *M harfine* ve görüntünün etrafını çevreleyen telkariye dönüşüyor.

Mahallenin kenarında, üzerinde soluk kırmızı bir "*The Round Table Tavern*" yazan beyaz bir kolonyal tarzda bina var.

Kaldırımlar daha dar. Sokak lambaları titriyor ve birkaç blokta bir lambalar hiç çalışmıyor.

Burası babamın bölgesi, *Montgomery* bölgesi, ve bu bölgenin kasabanın geri kalanı gibi bakım görmemesi beni çok kızdırıyor. Rosebrook devasa bir yer değil; bu kadar büyük bir eşitsizliğin olması için hiçbir neden yok. Görünüşe göre, babamın hayatındaki şeyleri önemsememe alışkanlığı, uzaklaşmış bir çocuktan öteye geçiyor.

Büyük bir tepeye tırmanıyoruz ve uzaktan bile, tepenin üzerinde, mahallenin geri kalanından izole edilmiş ve kimsenin ona ulaşamayacağı devasa siyah bir kapının arkasında duran babamın malikanesini görebiliyorum.

ve kimsenin ona ulaşamaması için devasa siyah bir kapının arkasında.

Kapı yeni eklenmiş. On dokuz yaşındayken, geri çevrilmeden önce ön kapıya kadar gidebilmişim ve bir parçam, belki de o ziyaretim yüzünden eklenmiş olabileceğini düşünüyorum.

Araba kapıdan içeri girip çakıl yoldan yukarı çıkarken, dizim ritmik bir saat gibi yerinde zıplıyor, lastiklerin altında çakılların çıtırtısı kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor.

Yol, malikanenin önünden dolanan U şeklindeydi ve araba durduğunda koltuğumda donakaldım ve oraya bakakaldım.

Ev güzel, bakımı tepenin dibinden geçtiğimiz yerlerden çok daha iyi ve kulağımda bir başka kızgınlık sesi sivrisinek gibi vızıldıyor.

Tudor tarzı mimariye sahip, duvarları yeşil bitkilerle kaplı bir ev. Ön cephesinde açık kahverengi sıva ve yüzeyde kare desenler oluşturmak için stratejik olarak yerleştirilmiş koyu kahverengi ahşap parçalar var. Ayrıca, özenle budanmış çalıların arkasında yarı gizlenmiş bir teras da bulunuyor.

Yerimde donakaldım. *Dışarı çıktığımda her şey değişecek.*

Cebimde telefonum titriyor ve onu alıyorum, bunu ertelemek için bir bahane bulmaya çalışıyorum.

MA:

Orada mısın?

Dışlerimi sıkıp cevap veriyorum.

BEN:

Evet.

MA:

Söylediklerimi unutma. Onun seni korumasına izin ver. Bu senin imparatorluğun olmalı, Roman. Seni buraya kimin getirdiğini unutma. Ve Juliette Calloway'i görürsen, isim gibi önemsiz bir şeyin sana engel olmasına izin verme.

Derin bir nefes alarak, arabanın kapısını açmak için uzanıyorum ve kalbim güm güm atarken yeni hayatıma adım atmak üzereyim, ama daha bunu yapamadan Bartholomew kapıyı benim için açıyor.

Bu farklı bir dünya.

Serin akşam havasına adım atıyorum, sükunet anın içine işliyor.

Ayakkabılarımın altında ezilen çakıl sesleri dışında her yer sessiz. Boynumu çıtlatıyorum, omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor. Başparmağımla işaret parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir esrar içmek istiyorum.

Uzakta, kapının yönünden bir flaş patlıyor ve hızlı ışığa doğru dönüyorum ama hiçbir şey görmüyorum.

"O neydi?" diye Bartholomew'a soruyorum.

O da benim baktığım yöne doğru dönüyor. "Neneydi, Bay Montgomery?"

Ona keskin bir bakış attım.

"Roman," diye düzeltti.

"Flaşı görmediniz mi?"

Kırmızı saçlı, kırmızı gözlü, *kırmızı* giysili bir adam, *kırmızı bir* araba, *kırmızı* bir çiçek, kırmızı *bir* çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, *kırmızı* bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kırmızı bir çiçek, *kırmızı* bir çiçek, *kırmızı* bir çiçek, kırmızı bir çiçek, kır

Frederick'in kim olduğunu bilmiyorum ama soru sormuyorum. Babamın medyayı kontrol etmeyi bilen birini tanıması şaşırtıcı değil.

"Bagajı aç, Bartholomew. Sanırım bunu halletmeliyim."

Kırgın görünüyor. "Bagajınızı içeri götürteceğim efendim. Siz içeri girin."

Oh. Tamam.

"Harika," diyorum, sanki insanlar senin için her şeyi yapacağı kadar çok paraya sahip olmanın ne demek olduğunu biliyormuşum gibi davranarak.

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz rahatsız edici.

Şapkasını kaldırıyor. "İyi geceler, efendim."

"Evet, sana da," diye cevap veriyorum. Ama dikkatim çoktan ondan başka bir yere kaymış durumda.

Babam içeride bekliyor mu?

Buraya gelmeye değer mi?

Ön kapılara odaklanıyorum, o kadar büyükler ki, verandaya çıkarken boynumu uzatıp üstlerine bakmak zorunda kalıyorum.

Bir tanesi açılıyor ve genç bir adam dışarı çıkıyor, sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış, bronzlaşmış yüzünde filmlerdeki gibi bir gülümseme var.

Onu görmeyeli yıllar oldu, ama önemli değil. Annem, küçük yaşlardan itibaren ailemin kim olduğu konusunda kafama fikirler soktu, çeşitli haber kaynaklarından topladığı fotoğrafları ve videoları bana gösterdi.

Bu adamı bir kilometre öteden tanırdım.

Benjamin Voltaire.

Eleanor'un yeğeni ve babamın üvey kardeşi. Teknik olarak kuzenim, ama kan bağı yok aramızda.

Onu son gördüğümde, benden iki yaş büyük bir çocuktı ve onunla sadece uzaktan iletişim kurmuştum. Benim varlığımdan haberi olup olmadığını bile bilmiyorum.

Yine de, acı tazeymiş gibi içimi kemiriyor. Benjamin'in bir oğul gibi muamele görmesine, benim hiç yaşamadığım bir şekilde babamı deneyimlemesine çok kızmıştım.

Belki de Voltaire soyundan geldiği için, paranın kanında vardı.

Özel okullar, yatlarda geçen yazlar, diğerleri kırıntılar için yalvarmak zorunda kalırken ona avantajlı bir hayat sağlayan adam kayırmacılık.

Ayrıcalık.

Çalışarak elde edilen değil, doğuştan sahip olunan türden.

"Lanet olası Roman Montgomery."

Eski adımın onun dudaklarından dökülmesini duymak beni sarsıyor, ama sanırım buna alışmam gerek. Ryder Speare, o özel jete adımımı attığım anda öldü.

"Benjamin," diyorum soğukkanlılıkla, çenemi kaldırarak. "Seni burada göreceğim miyim diye merak ediyordum."

Bu bir yalan. Aklımın ucundan bile geçmemişti.

Kaşları altında yukarı kalkar ve sanki sözlerim onu şaşırtmış gibi üst vücudu geriye doğru eğilir.

"Demek beni tanıyorsun," diyor. "Ben de seni tanıyordum, ama lanet olsun, dostum, senin öldüğünü sanıyorduk." Gülüyor. "Bu arada, adım *Benny*."

bu arada."

Cevap veremeden, sağıımızdan bal gibi tatlı bir ses duyulur.

"Benny, kaba olma."

Uzun boylu, çilek sarısı saçlı ve bir moda dergisinden çıkmış gibi giyinmiş. Beni sanki hakkımda bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyormuş gibi süzüyor ve gördüklerine pek güvenmiyor gibi.

Benny kolunu onun omzuna atar ve onu sertçe kendine doğru çeker, kulağına fısıldar. "Sana odamda kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Omuzlarını silkiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Merak ettim."

Benny yüzünü buruşturup bana bakıyor. "Roman, bu Rosalie Bault."

O elini uzattı, ben de tuttum. El sıkışması beklediğimden daha sertti. "Sen onun kız arkadaşı mısın?"

"Onun daha iyi yarısı," diye düzeltir.

"Ve ben daha güzel olanım," diye başka bir ses duyulur ve açık kahverengi tenli, kısa, dalgalı siyah saçlı uzun boylu bir adam odaya girer.

Onun yaklaşmasını izlerken, ne kadar neşeli görüldüğüne gülümserim.

"*Sen* ölümden dönen Montgomery olmalısın," diyor, beni abartılı bir şekilde baştan aşağı süzerken. "Tanrım, iyi bir aile skandalını seviyorum."

Rosalie iç çeker. "Merrick, lütfen."

"Ne?" diye soruyor, gözleri hâlâ üzerimde. "Sana hoş geldin diyorum." "Abartıyorsun," diye araya giriyor Benjamin.

Merrick, Benjamin'in Rosalie'ye yaptığı gibi kolunu omzuma atar.

"Montgomery Malikanesi'ne hoş geldin." Göz kırpar. "Ve aileye hoş geldin. *Resmi olarak.*"

Benjamin, Rosalie'nin elini tutar ve ikisi de Merrick'in beni koridorda yürüdüğü sırada onu takip ederler. Babamın evinin içini incelerken yüzümü kontrol etmeye çalışırım ve bir kez daha içimi acı bir his kaplar. Bunca yıldır, buraya ilk kez adımımı atıyorum.

Sadece giriş holü bile Kaliforniya'daki dairem kadar büyük, ve şık ve çarpıcı. Bej duvarlar kontrast

parlak sedir zeminlerle güzel bir kontrast oluşturuyor ve muhteşem bir merdiven odanın odak noktası. Hemen arkasında, iki uzun, ince basamaklı açık bir kemerli geçit var ve bu geçit, tavandan tabana pencereler ve tonozlu tavanı çevreleyen koyu renkli ahşap korkuluklarla donatılmış genif bir oturma alanını sergiliyor.

Burası zengin bir *yer gibi*. Sanki zeminin kendisi benim için yürümek için çok pahalıymış gibi. Rahatsızlık içimi kaplıyor, kendimi buradan çıkarmak istiyorum.

"Peki," diyor Merrick, "Roman hepimizin kafasının bozuk olduğunu ne zaman anlayacak?"

"Ben çoktan anladım," diye mırıldanıyorum ve ona sırtıtıyorum. O da gülümsüyor. "Güzel. O zaman buraya tam uyum sağlayacaksın."

ROMAN

"M Amca, uzun zamandır kayıp olan oğlun geldi."

Bu sözlere sinirleniyorum. *Kayıp*, cömert bir tanım.

"Girin," diyor babamın sert sesi.

Rosalie ve Merrick bir yerlere gitmişler, Benjamin kapıyı açar ve sanki içeri girmeme izin veriyormuş gibi elini havada sallıyor.

İçeri girdiğimde, dört yıldır ilk kez babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve telefonda duyduğum sesinde olduğu gibi, yüzündeki sıcaklık beni hazırlıksız yakalıyor.

Sade giyinmiş, elleri klavyenin üzerinde, sanki beni görünce donup kalmış gibi havada asılı kalmış. Yavaşça çözülür, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirir.

"Roman. Buradasın."

Durumu nasıl idare edeceğimi bilemeden ilerliyorum. Soğuk davranmasını bekliyordum, ama tam tersini yapıyor. Masasının önüne oturup kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana burada olmamı söylememiş miydin?"

Hemen cevap vermiyor, sadece sandalyesine yaslanıp eliyle çenesini ovuşturarak beni izliyor. Dört yıl önceki haliyle aynı görünüyor ama daha yaşlı. Sarı saçları beyazlaşmış, kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşmiş. Yüzü biraz daha hüzünlü, hatta çökmüş gibi.

"Teklifimi kabul edeceğinden emin değildim," diye itiraf etti.

"Ben de kabul edeceğimden emin değildim," diye cevap veriyorum. "Bunu başarmak için yirmi üç yılını harcadığını düşünürsek."

Gözlerinde bir şey parladı ve ağzı sıkılaştı. "Bana kızgınsın."

Göğsüm sıkışıyor. Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve ona kararlı bir şekilde bakıyorum. "İngilizce'de hissettiklerimi tarif edebilecek bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın." Anlamış gibi başını sallıyor. Sanki yaptığı şey, hayatımı ve yaşam tarzımı şekillendiren temel bir deneyim değilmiş gibi. "Ama yine de buradasın."

"Yine de buradayım," diye tekrarlıyorum.

"Ve kalmayı mı planlıyorsun?"

İçimde çalkantılı duygular dolaşıyor, ama dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

Bu saçmalık. Şu anda bir illüzyon yaratması gülünç.

Bunu Brooklynn için yapıyorsun, diye kendime hatırlatıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum.

O, mırıldanarak başını sallar.

"Neden beni buraya geri getirdin? Amacın ne? Beni *uzun zamandır kayıp olan* oğlunmuşum gibi sergilemek istediğin için olamaz, değil mi?"

Benjamin'in kullandığı kelimeleri kasıtlı olarak kullanıyorum, babamın tepkisini ölçmek için.

"Sen benim oğlumsun," diye sert bir tonla cevap veriyor. "Bu gösteriş değil, gerçek."

"Sahte bir isimle ve ağrısı için bir şişe oksikodon tutan bir anneyle gönderdiğin bir gerçek."

Aptalca. Her şeyi dökmek istememiştim, ama içimde tutmanın bir anlamı yok. Madem buradayım, nedenini bilmek istiyorum ve duymaktan nefret etsem bile tüm ayrıntıları öğrenmeyi hak ediyorum.

Şaşkınlık gözlerinden okunuyor. "Seni göndermek konusunda başka seçeneğim yoktu. Doğru karardı ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Onu küçümseyerek bakışlarımı ondan ayırıyorum, ama annemin geçen gün söylediği sözler aklımın bir köşesinde yankılanıyor. Cinayet girişimi ve frenlere kurcalanma hikayeleri.

Öne eğildiğinde sandalyesi gıcırıyor. "Bana inansen da inanmasan da, her zaman senin iyiliğini düşündüm."

Kalbim titriyor, ama dişlerimi sıkıyorum.

"Yıllar önce annen bana senin ziyarete geleceğini söyleseydi, işleri daha hassas bir şekilde halledebilirdim."

"Ne, kimse bizi görmesin ve senin hatalarını öğrenmesin diye mi?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak.

Kaşlarını çatı. "Çünkü seni daha iyi koruyabilirdim."

"Yani, bunun tamamen bir kaza olmadığını mı söylüyorsun?" Çenemi kaldırıp boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Babam parmaklarını birleştirip bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Erkekler açgözlülük ve öfkeyle kör olduklarında pek çok şey yaparlar."

"Güzel laf, ama sorunun cevabı değil."

"Yıllardır Calloway ailesine Montgomery soyunun benimle sona ereceğini inandırdım. Craig, pek de hoş olmayan bazı insanlarla işbirliği içinde ve sen karar verecek yaşta olmadığın için seni buraya getirmek istememiştim. Annen seni bir anlık hevesle buraya getirdiğinde Craig senin varlığını fark etti ve ben de hayatına bir daha zarar gelmemesi için yapmam gerekeni yaptım."

Dünyam altüst oldu. "Yani... bu zamana kadar beni *korumuş mu* oluyorsun?"

"Sen benim kanım ve canımsın. Mirasımı devam ettirebilecek tek kişi sensin. Kendi başının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar seni ondan korumam gerekiyordu. Bu kasaba..." Başını sallar. "Zayıflar için uygun bir yer değil. Kartlarımızı doğru oynamalıyız, yoksa her şeyimiz elimizden alınacak. Zaten alınmaya başlandı bile."

Bizi çok kolay kullanıyor, sanki ben hep onun bir parçasıymışım gibi. Eğer öyleyse, bu benim için yeni bir haber. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Ona inanıp inanmadığımı
bilmiyorum. Ama inanmak
istiyorum.
Çok istiyorum.

Burnumu çekerek boynumu çatırdattım. "Ve şimdi kendi başımın çaresine bakacak kadar büyüdüm mü?"

Gözlerini kırıştırdı. "Artık... seçim yapabilecek kadar büyüdün."

Sözleri zehirli oklar gibidir, damarlarımdan bir ağacın dalları gibi yayılır. On dokuz yaşında buraya gelip, onun beni ölü gibi davranmamı istemesinin, benim gerçekten *ölü olduğum* anlamına gelmediğini anlamasını rica ettiğimde bıraktığı eski yara izine çarparlar.

"İşlerin nasıl değişebileceğini, bir uçtan diğer uca nasıl geçebileceğini anlamıyorum. Beni burada istemiyordun, şimdi istiyorsun? Mantıklı gelmiyor."

"Frederick aylardır bana baskı yapıyor," diye itiraf ediyor. "Bir açıklama yapmak için burada olman gerektiğini düşünüyor."

Kaşlarımı çatarak, bu ismi hatırlamaya çalışıyorum. "Geçen sefer buraya geldiğimde beni gören adam mı?"

O başını salladı. "Avukatım. Kurucular Galası'na tam zamanında döndüğün için çok sevinecek."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bununla pek ilgilenmiyorum."

"Kötü şans. Buradaysan, rolünü oynayacaksın. Kasabanın en büyük yıllık etkinliğinde Montgomery adını temsil etmek *senin* rolün."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, bu yüzden boğazımda yanıp tutuşan cevapları yutuyorum.

Brooke için.

"Seninle birlikte bu malikanede yaşamak istemiyorum," diyorum.

"Sorun değil. HillPoint'te birçok mülküm var. Sana özel bir yer ayarlayacağız."

"Ve senin boktan inşaat şirketinde çalışmak istemiyorum," diye ekliyorum. "Ya da diğerlerinde. İşletme konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Buna gerek yok. En azından şimdilik." Omuzlarını silkiyor. "Ama bir gün şirketi devralman gerekecek, o yüzden bu fikre alışsan iyi olur."

"Harika," diyorum, sesim düz.

"Güzel." Babam sırtır. "En azından bu gece burada kalmanı bekliyorum. Freddy sabah belgelerle birlikte burada olacak."

"Ne gazetesi?"

"Seni tekrar Montgomery yapacak olanlar. Resmi olarak."

FREDERICK LAWRENCE YAŞLI BİR ADAM, belki ellili yaşların ortalarında, şakaklarında grileşmiş saçları var. Kareli argyle çoraplar, yürürken tıklayan parlak kahverengi ayakkabılar ve bana 1940'ların filmlerindeki gangsterleri hatırlatan bir şapka giyiyor.

Görünüşe göre, Calloway'lerin avukatı olmasına rağmen, babamın en güvendiği sırdaşıdır.

Frederick bunu nasıl çözdü, hiç bilmiyorum.

"Peki, karşımda ne var?" Önümdeki kağıtlara bakıyorum.

"Bu bu bir güven anlaşmasıdır," diyor diyor. "Senin, daha daha spesifik. Montgomery Organizasyonu'ndaki hisselerinizi ve babanızın size tahsis ettiği varlıkları özetliyor. Ayrıca, aylık olarak alacağınız bir maaş da var. Montgomery Organizasyonu'ndaki tüm fonlar ve hisseler, ya yirmi beşinci doğum gününüzde ya da babanıza bir şey olması durumunda size devredilecek."

Yutkunuyorum. Hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir servet parmaklarımdan ucunda olacak ve bu bilgi midemi bulandırıyor.

"İmzalamam gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Frederick gülümser ve başını sallar. "Hayır, her zaman geçerliydi. İmzalaman gereken tek şey, adını yasal olarak geri değiştirmek için dilekçe."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne kadar sürer?"

Frederick babama bakar. "Bana iyilik borcu olan bazı arkadaşlarım var, onlar bu işi halledecektir."

Derin bir nefes alıp öne eğilirim ve bir kalem alıp, bana gösterdiği yere imzam atarım.

"Aslında imzalaman gereken bir şey daha var." Bana başka bir yığın kağıt uzatır.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Bir anlaşma. Rosebrook Falls'tan ayrılırsan ya da vefat edersen, miras hakkını kaybedersin."

"Bunu neden imzalayayım ki?"

Frederick gülümser. "Bu sadece bir tür sigorta, birkaç hafta burada kaldıktan sonra sıkılıp her şeyi alıp tekrar gitmemen için."

Alaycı bir şekilde sorarım. "Peki ben gidersem ve *o ölürse...*" Babamı işaret ederim. "Parayı kim alır?"

Babam boğazını temizler. "Freddy'nin adına yazılır, böylece her şeyi kasabaya geri dağıtabilir."

Kaşlarımı kaldırırım. "Neden bunu imzalamak isteyeceğimi düşündüğünü anlamıyorum."

"Çünkü imzaladığın anda *bu* tröstü devreye sokacağım," diyor babam, avukatına doğru başını sallayarak.

Masaya yeni bir sayfa kaydırılır ve bu sayfada Brooklyn'nin adı yazmaktadır. Gerçek adı.

Harper Argent.

"Kız kardeşinin tröstü."

Ciğerlerim çöküyor, sonra genişliyor, içimde derinlerde bir şey sallanıyor.

Bu kadar kolay mı?

"O senin kızın olmasa bile ona bunu verir miydin?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Eğer o senin için önemliyse, o zaman benim için de önemlidir."

."

"Neden bunca zamandır bu güveni hissetmedim?" diye soruyorum, gözlerimi babama dikerek.

"Güvendir," dedi. "Sen doğduğundan beri sana bu güveni duyuyordum. Ama annen..."

Sözünü kesip yana doğru bakar.

"Annem *ne*?"

"Kağıt izi bırakamazdım. Anlamalısın, bunların hepsi seni korumak içindi. Telefon numaramı bile ona vermemeliydim."

Şakaklarımı ovuşturarak öne eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Ve şimdi bunu bir takas aracı olarak kullanıyorsun."

"Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir, Roman," diyor Frederick, dik durup sırtına hafifçe vurarak. "Ölmeyi ya da kaçmayı planlamıyorsan, endişelenecek bir şeyin yok. Kız kardeşinin de yok."

"Neden şimdi?" diye soruyorum. "Neden bu kadar kolay kabul ettin? Ve bana 'benim seçimim' gibi saçmalıklar söyleme. Burada başka bir şey var."

Babamın bakışlarında keder belirir. "Hastayım."

Sözleri bana balyoz gibi çarptı, ama yüzümdeki ifadeyi gizledim. "Bana iyi görünüyorsun."

Yüzünü buruşturur. "Maalesef prostat kanseri. Dördüncü evre. Kemiklerime, karaciğerime, beynime sıçramış."

Birkaç saniye bu sözlerin etkisinde kaldım, ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Ne yapacağımı bilemedim. Bunu beklemiyordum. Üzülmemi miyim? Yas *tutmalı* mıyım? *Onu özleyecek miyim?* Sanmıyorum. Hiç tanımadığın birini nasıl özleyebilirsin ki?

Yıllardır babamın kaybının yasını tutuyorum. Bu yeni bir şey değil.

Babam öne doğru eğilir ve ben onun cildinin ne kadar solgun olduğunu fark ederim. Kıyafetinin altında vücudunun ne kadar zayıf ve kırılgan olduğunu. Gözlerinin altında, sanki yıllardır bir şeyden kaçıyormuş ve mücadeleden yorulmuş gibi gösteren torbalar olduğunu.

"Sana mirasımı *bırakmak* istiyorum."

Sırtım sandalyeye çarpar ve derin bir nefes alıp saçlarımı elime alırım. "Bu... bu çok fazla. Ne kadar vaktin var?"

Omzunu kaldırır ve Frederick'le ağır bir bakış alışverişinde bulunur. "Emin değiliz. Belki birkaç ay?"

"İnsanlar biliyor mu?"

Frederick'e bir kez daha bakar. "Hayır."

Annemi düşünüyorum ve bunun onu çileden çıkaracak şey olup olmayacağını merak ediyorum. Onu en dibe vurmuş gibi gördüğüm anlar oldu, ama şimdi yeni bir korku baş gösteriyor. Hayatım boyunca takıntılı bir şekilde aşık olduğu adam öldüyse... düşüş daha da sert olabilir.

"Brooke'un güvenini hemen ona vermek istiyorum. 'Yirmi beş yaşına geldiğinde' gibi saçmalıklar istemiyorum. Ona parayı verin. Ona

sağlık sigortasını al. Her yıl otomatik ödeme yap. Anlaşma bu, yoksa giderim ve bir daha geri dönmem."

Benim durumumda taleplerde bulunmak riskli, ama beni söyledikleri kadar çok istiyorlarsa, pazarlık gücüm var.

"Anlaştık," diye kabul eder babam.

Frederick büyük elini omzuma koyup sıkıştırır. "Bence bu iyi bir şey."

Nefesimi vererek kaderime boyun eğiyorum, gözlerim hem benim hem de küçük kız kardeşim için kurulacak vakıfları gözden geçiriyor.

Kaldığım sürece, anlaşma budur.

Belgeleri imzaladım. Ve işte böylece kaderim kesinleşti.

The **ROSEBROOK** Rag

GÖRÜLDÜ: Montgomery Malikanesi'nde Bir Gece Yarısı Gizemi

Marcus Montgomery geri mi dönüyor, yoksa sadece evini mi temizliyor?

Son birkaç yıldır sessiz ve inzivaya çekilmiş olan Rosebrook Falls'un eski patronu, siyah giyinmiş gizemli bir adama kapılarını açtı.

Daha da ilginç olan ne biliyor musunuz? Benjamin Voltaire, Marcus'un çok kibar yeğeni, onu bizzat eşlik etmişti.

Peki, gece karanlığında Montgomery Malikanesi'ne girmeye cesaret eden bu adam kim?

Emin değiliz. Fotoğrafları alamadık.

Ama kesin olan bir şey var: Bir imparatorluk kuran bu ev, kapılarını herkese açmıyor.

#MontgomeryWatch #KimO #BenjaminVoltaire #RosebrookRag
#MontgomeryMoves

JULIETTE

Yatağımdaki çarşaf o kadar yumuşak ki kaşmir gibi. Yavaşça geriniyorum, kaslarımı gerip gevşeterek bu hissin tadını çıkarıyorum ve sabahın erken saatlerinde dışarıdaki kuşların cıvıltılarını dinliyorum. Odam karanlık, ama bu özel balkonu kapatan karartma perdeler sayesinde.

Komodinden telefonumu alıp açıyorum. Felicity'den bir mesaj var, aptal gibi sırtıyor, kep ve cüppesiyle süslenmiş. Yanında gururla duran karton bir kesimim var, kolunu onun üzerine atmış.

Bu muhtemelen benim en kötü fotoğrafım ve o bunu sildiğine yemin etti. Ben, tüylü pembe tulumumla sarılmış, kırk sekiz saatlik NyQuil aleminden yeni çıkmış ve mezardan çıkmış gibi görünen bir halde, ona öfkeyle bakıyorum.

Daha da kötüsü, sahte kirpikler eklemiş ve elime dev bir margarita çizmiş.

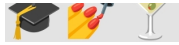
FELICITY:

Sen gelmediğin için yerine karton ikizinle geldim. O biraz katı ama en azından tartışmadı.

Tam bir paspas. Her neyse... BAŞARDIK! Mutlu mezuniyet günü, Jules!

Keşke burada olsaydın.

Gülümsüyorum, ama göğsümdeki acı hızla yayılıyor ve onu yok etmeye çalışıyorum. Keşke orada olabilseydim, ama onun mesajı bana hayatımızın bu bölümünü birlikte kapatamadığımızı hatırlatıyor.

BEN:

O kartonun olduğunu bilseydim, beni sürüklediğin o saçmalıkların yarısına bile gelmezdim.

İç çekerek telefonumu yere attım ve yorganı başımın üzerine çektim, yastıklara gömüldüm ve Ryder'ın adını tekrar aramak için telefonu almaya karşı koymaya çalıştım. O eskizi açtığımdan beri onu bulmaya çalışıyorum ve en azından numarasını almadığım için kendime çok kızgınım.

Pes edip telefonumu alıp uyandırıyorum ve tarayıcıyı açıyorum. Sadece kontrol etmek için.

Yine başımı yorganın altına gömerek şunu yazdım: Ryder, kahverengimsi siyah saçlı, sanatçı

Hiçbir şey çıkmıyor.

Dudaklarımı ısırıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve şunu ekliyorum: seksi.

Kendime gözlerimi deviriyorum, sonuçlar yüklenirken midem sıkışıyor. *Hiçbir şey.*

Bunu silirim ve şunu denerim: Ryder. Sanatçı.

Rosebrook Falls. Beklerken dişlerimle dudağımı ısırıyorum.

Hâlâ Ryder yok, ama bir başlık dikkatimi çekiyor.

Son dakika: Preston Ascott geri döndüğünü söylüyor... Onun için mi?

Kaynaklara göre, Rosebrook'un eski altın çocuğu Preston Ascott, yakın arkadaşlarına, kasabaya yeni dönen lise aşkı Juliette Calloway ile "tekrar denemeye hazır" olduğunu söylüyor.

Tesadüf mü? Bizce değil.

Peki Juliette bu tuzağa düşecek mi? Yoksa Prescott, Rosebrook Falls'un bir sonraki en gözde bekarı mı olacak?

#JulietteGeriDöndü #PrestonAscott #İkinciŞans #CallowayWatch
#RosebrookRag

Ekrana bakıyorum, kalbim güm güm atıyor.

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey.

Saniyeler sonra kapım açılıyor, odaya koşan ayak sesleri ve ardından tekerlekli bir tepsinin gıcırdayan tekerlekleri geliyor.

Dün gece geç saatte geldim, henüz kimseyi görmedim ama o yürüyüşün sesini her yerde tanırım.

Beverly.

Oda içinde telaşla dolaşıyor ve onu göremesem de nasıl görüldüğünü tam olarak tahmin edebiliyorum. Uzun sarı saçları başının üstünde sıkı bir topuz halinde toplanmış ve keskin çenesi, sürekli kaşlarını çatmasını daha da belirgin hale getiriyor. Tek bir bakışla her türlü duyguyu aktarabilen soğuk kahverengi gözleri var.

Şu anda battaniyenin arkasından bana dik dik baktığını *hissedebiliyorum*.

Bunu hayal etmek beni gülümsetiyor. Büyürken, beni okula kaldırmak için her zaman yatağımın ayak ucunda durur, ellerini geniş kalçalarına koyar ve yüzünde alıştırılmış bir öfke ifadesi olurdu. Ayaklarımı tokatlar ve ölü numarası yapmayı bırakmamı, yoksa bir gün öyle kalacağımı söylerdi.

Morbid bir durumdu, ama her zaman amacına ulaşırdı.

O, benim için gerçek bir anneye en yakın kişi ve son dört yıldır eve neredeyse hiç gelmediğim için onu çok özledim.

Beverly'nin bana bakmadığı tek bir gün bile olmadı. Ben doğmadan hemen önce kasabaya gelip iş istemişti, bu yüzden ona kardeşlerimden daha yakınım, ama hepimiz onu seviyoruz.

"Kalk ve parla, sahtekar."

Sesi keskin ama melodik ve göğsümü neşe dolduruyor. Yine de yorganın altından çıkmıyorum.

Bunca zaman sonra ona *bu kadar* kolaylık edemem.

"Yeter." Ayağıma attığı tokat vücudumu sarsıyor. "Telefonunun ışığını görebiliyorum, yalancı."

"Ah," diye sızlanarak yorganı üzerimden atıyorum. "Hala eskisi kadar şiddetlisin. Biliyor musun, sanırım bunun için terapi var."

Gözlerini kısıyor. "Kıçımdaki acıyı gidermek için de terapi var mı? Yoksa bu, Juliette'e özgü bir şey mi, hayatımın geri kalanında bana zorla uygulanan bir şey mi?"

Ona gülümserim. "Ben de seni özledim Bevie."

Beverly, sözlerinin sertliğiyle çelişen yumuşak bir bakış attı bana. "Dramatik davranacak vaktimiz yok, çocuğum. Kalk ve sana öğrettiğim tüm görgü kurallarını unutmamış gibi davran."

Bana bir bornoz fırlatır, ben de onu yakalar, ayağa kalkar ve giyerim, belime bağlarım. "Seni asla unutamam, Bevie. Çığlık çığlığa sesin sonsuza kadar hafızama kazındı."

"İyi."

Benden uzaklaşıp balkonumun kapısının yanında duran soluk yeşil renkli tekerlekli arabaya doğru yürür, bir kupa alır ve bana bir fincan kahve yapar. "Ya şimdi kalk ya da annen seni yatakta gördüğünde öfkesine maruz kal."

Gülümsemem kaybolur ve sesli bir şekilde inlerim, yanındaki şezlonga doğru yürür ve öfkeyle üzerine düşerim. Annemi hemen görmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. "*Buraya mı* geliyor? Şimdi mi?"

"Yeter artık," diyor Beverly yumuşak bir sesle, bana bardağı uzatırken.

"Beni seviyorsun." Geriye yaslanıp kahveyi alıyorum ve . Bir yudum alıp, dilimi yakarken sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Beverly çoktan başka bir yere geçmişti, banyomun sağındaki büyük giyinme odasının kapısını açtı.

"Söyle," diye ısrar ediyorum. "Beni sevdiğini söyle, yoksa sevmediğini düşüneceğim."

Diğer odadan burun kıvırıyor, sonra kafasını kapı çerçevesinden içeri sokuyor. "Sürekli sözlü onaylanma ihtiyacın çok yorucu."

Gülerek duvara doğru ilerlerim ve otomatik perdeleri açan tuş takımına basarım. Perdeler açıldığında arka bahçedeki havuz ve hemen arkasındaki çim alan görünür. Odam ikinci katta ve

balkona çıkarsam, özel ağaç sınırımızın ötesinde Rosebrook Şelalesi vadisini çevreleyen tepeleri görebilirim.

Güneş parlak bir şekilde parlıyor ve sudan yansıyarak havaya sıçrayan ışıltılı prizmalar yaratıyor. Aşağıda birkaç kişi dolaşıyor ve Penngrove bağış etkinliği için hazırlık yaptıklarını bildiğim için midem burkuluyor.

Dudaklarımı büzerek őezlonguma geri oturup çenemi elime dayadım. "Eğer söylemezsen, senin aşkını nasıl bilebilirim?"

"Sen bir yetiőkinsin, Juliette. Öyle davran."

"Haklısın," diyorum. "En azından senin öyle davrandığını biliyorum. Gizli telefon görüőmelerini ve sanat biletlerini bildiğimi unutma."

Beverly dolabımın içinde, bu yüzden cevap vermiyor.

"Kendi evimi bulmam lazım. Burada olmak kendimi yeniden on iki yaşında hissettiriyor," diyorum kendime kahvemi yudumlarken.

Gözlerim hala komodinin üzerinde duran telefonuma kayıyor, Ryder'ı aramaya devam etmek istiyorum.

Şimdi kendimi sinirlendiriyorum.

Öyle bir kız olmayacağım.

Beverly, renkli giysilerle dolu tekerlekli bir askıyı çekerek dolabımdan çıkıyor.

"Peki, sevgili annem bugün neden benimle konuşmak istiyor?" diye soruyorum.

Beverly bana onaylamayan bir bakış atıyor. "Annen bugünkü kutlamalara hazırlanmana yardım etmek istiyor."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Kes şunu," diye uyarıyor. "O gidiyor..."

Kapının dıőından ayak sesleri geliyor ve omurgam kaskatı kesiliyor. Beverly'nin gözlerinde panik belirliyor, ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor ve tamamen elindeki elbiselere dönüyor.

Yatak odasının kapısı açılır ve annem içeri girer, kolları yanlarında, çenesi sanki hiçbir şey ona dokunamazmıő gibi yukarı kaldırılmıő.

Soğuk ve mesafeli. Her zamanki gibi.

"Juliette." Bunu söylerken bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Merhaba anne." *Seni de görmek güzel.*

Tam da beklediğiniz gibi, Rosebrook Falls'un sosyete kadını ve kraliçesi gibi görünüyor. Zamanın akışının onu hiç yaşlandırmamış gibi lüksünü fısıldayan özel dikim kıyafetler. Kahverengi saçları klasik bir Fransız topuzu şeklinde geriye taranmış, o kadar sıkı ki şakaklarını çekiyor. Kırmızı dudakları ve tırnakları, açık teniyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Sürekli kaşlarını çatması, onun "resting bitch face"nin öncüsü olduğunu kanıtlıyor.

Gözleri beni içine çekiyor — sevgi dolu bir annenin bakışıyla değil, gördüklerini yargılayan birinin dikkatli bakışıyla.

Bana gelince, gördüklerini *her zaman* yargılıyor. Bu kadar yıl geçtikten sonra, onun bakışlarına karşı bağışık hale getiren aşılmaz bir duvar örmüş olmam gerektiğini düşünebilirsiniz, ama kabul etmekten nefret etsem de, onun görüşleri hala beni etkiliyor.

Her zaman etkiledi ve her zaman etkileyecek.

"Hmm." Kollarını kavuşturuyor ve parmakları o kadar kemikli ki, oval şekilli tırnakları onu pençeli bir yaratık gibi gösteriyor. Birini koluna vuruyor ve ben de o pençeleri göğsüme saplayıp, bir dişi şeytan gibi kalbimi söküp çıkardığını hayal ediyorum.

Bu iyi bir fantastik hikaye olurdu.

Başını eğip kaşlarını çatıyor, sonra dönüyor, lacivert kalem eteği vücuduna mükemmel bir şekilde yapışıyor, günlük Pilates ve çok sıkı bir diyetle şekillendirdiği vücuduna.

Bunu biliyorum çünkü o da benden hep aynısını beklerdi.

Giysi rafına doğru yürürken dilini şaklatıyor. "Beverly, bu kıyafetler berbat."

"Üzgünüm hanımefendi," diye cevaplar Beverly, başını eğerek. "Dün kişisel stilistiniz tarafından gönderildiler."

Annem, elbiselerden birini tutarken hayal kırıklığına uğramış bir ifade takınıyor ve diğer elini elbisenin yan tarafına kaydırarak kusurları yok mu diye inceliyor.

Martha Calloway'in iyi olduğu bir şey varsa, o da her şeyin kusurlarını bulmaktır.

Bunu iyi bilirim.

"Kusursuz görünmesi gerekiyor," diye devam eder annem, benim düşüncemi doğrulayarak.

Sonra bana döner.

"Sen kusursuz görünmelisin," diye tekrarlar.

Bir yudum daha kahve içip, başımı sallayarak ona gülümserim. "Doğal olarak mükemmel olduğum için bu kolay olmalı."

Şaka işe yaramaz.

Gözlerim annemden Beverly'ye kayıyor. Beverly, odanın köşesinde başı eğik, parmakları birbirine kenetlenmiş, annemin bir sonraki emrini bekler gibi duruyor.

Calloway malikanesinde beklenen budur, ama yine de bunu görmek beni rahatsız ediyor.

"Juliette," diye annem sertçe seslendi ve bakışlarım ona kaydı. "Dikkatini veriyor musun?"

"Evet, anne. Ne yazık ki, seni görmezden gelmeyi imkansız hale getiriyorsun." İç çekerek, kahvemi tepsi masasına bırakıp ona doğru yürüyorum.

Dudakları sıkı sıkıya kapanır, yıllarca gizlice sigara içmesinin sonucu oluşan küçük dikey çizgiler ağzının çevresinde daha belirgin hale gelir.

Dik durup, beni parçalamasını bekledim. Onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu; annemle tartışmak, kafamı beton duvara vurmak gibiydi. Üstelik dikenli bir duvara. Bu, onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu, ama nedense, sonunda hep ben kırılmış ve kanlar içinde kalıyordum.

Elinde mavi bir elbise var ve bana doğru uzatıyor, kaşlarını çatarak, sanki bana uydurmaya çalışır gibi yanlarını gererek. "Kilo almışsın."

Çenem gerilir, sırtımı dikleştiririm, cevap vermiyorum. Bu, özlemediğim türden bir saçmalıktır.

Kafasını sallar ve elbiseyi gelişigüzel Beverly'nin ellerine atar.

"Yarın benimle Pilates'e geleceksin," diyor.

Başka bir elbise. Bu sefer açık pastel pembe. En sevdiğim renk. "Tabii anne. Ne istersen."

İkimiz de beni zorla götürmeyeceğini biliyoruz. Eminim bu ay tek başımıza vakit geçirebileceğimiz tek zaman bu olacak. O benim hayatımda adeta bir hayalet gibi, sadece kesinlikle gerekli olduğunda ortaya çıkıyor.

Fazladan enerjisini kardeşlerime harcıyor.

"Sanırım bundan daha iyisi olamaz." Pembe elbiseyi önüme tutuyor, başını eğiyor, dudaklarını tiksintiyle büzüyor. "Kurucular Galası için

Kurucular Galası için tamamen yeni bir gardırop lazım. Ben sana olması gereken ölçüleri verdim, açıkça olduğun ölçüleri değil."

"Bence güzel," diye cevap veriyorum, kasabanın en sinir bozucu etkinliğinde ne giyeceğimle ilgili iğneleyici sözlerini görmezden gelerek.

Bugün giyeceğim elbise diz boyu ve kolsuz, pembe kumaş şelale gibi akıyor.

Annemin gözleri benimkilerle buluştu. "Preston da burada olacak."

Daha önce okuduğum o aptal tabloid haberini hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Preston, eski erkek arkadaşım mı?"

"O valinin oğlu."

"Evet, biliyorum." Sesim düz. "Onu kim davet etti? Onu görmek istemiyorum."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Babası yeniden seçime giriyor ve o koltuğu kimin almasının baban için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Preston dürüst bir beyefendi ve seni tekrar görmek için can atıyor."

Burnumu kırıstırıyorum. "Bunun benim için bir anlamı mı var?"

"Nankörlük etme," diye tersler. "Bir adamın dünyaya açılıp bir şeyler başarmak istemesini suçlayamazsın. Önemli olan, her zaman eve döneceğini bilmek, ve Preston eve dönmeye hazır, Juliette."

Elini elbisenin üzerinde gezdirir, başını yana eğerek elini göğsüme bastırır.

"Baban ve ben ikinizi birlikte görmekten her zaman hoşlandık. O iyi bir çocuktur ve şimdi güçlü bir adam oldu. Onun koluna girersen iyi edersin."

Bana sert bir bakış attı ve mesajı açık ve net bir şekilde anladım.

Sen rolünü oyna.

Aniden, mezuniyet töreni yerine bu bağış etkinliğine katılmamın ana nedeni bana çok mantıklı geldi.

"Bevie," diyorum omzumun üzerinden. "Pencereyi açabilir misin? Burası biraz 17. yüzyıl gibi hissettiriyor."

Annemin kaşları daha da çatılır ve ben ona geniş ve sinir bozucu bir gülümseme atarım. "Sadece şaka yapıyordum."

Tekrar iç çeker, pembe elbiseye son bir kez bakar, sonra keskin bir şekilde başını sallar ve elbiseyi Beverly'ye uzatır.

"Evde başka kimse var mı?" diye soruyorum, kardeşlerimin beni görmeye geldiğini söylemesini umarak.

Babamın evde olacağına inanacak kadar naif değilim. Meşgul erkeklerin aileleriyle evde vakit geçirecek zamanları yoktur; bu da annemin bana küçük yaşta öğrettiği bir başka hayat dersi ve doğru olduğu kanıtlanmış bir ders.

"Saçmalama. Hepsi kendi hayatlarını yaşıyor. Onları bugün partide göreceksin."

Yanlış bir şey söylememek için dudaklarımı ısırıyorum.

"Bu arada sorun çıkarmaya çalış, tamam mı?" Annem, yüzünde okunaksız bir ifadeyle beni izliyor, eli yanağımı okşuyor.

Göğsüm sıkışır ve bu dokunuşa yaslanırım, içimi şaşkınlık kaplar.

"Ve Beverly'nin getirdiği kahvaltıyı yeme." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer. "Seni o elbiseye sıdırmaya çalışıyoruz, canım."

JULIETTE

Damalarında buz akan, öldürdüğü insanların kemiklerinden yapılmış bir taç takan, modern zamanların lanetli kraliçesi.

Pilates ile ölüm: onları öldürmeyi en sevdiği yöntem.

Gül ve arsenik kokuyor ve prenses onu hayal kırıklığına uğrattığında - ki bu sık sık oluyor - parlak kırmızı pençelerini gösteriyor. Prensес sık sık, bir gün onları göğsüne saplayıp kalbini söküp çıkaracak mı diye merak ediyor, tıpkı onu rahatsız eden diğer insanlara yaptığı gibi.

Mükemmellik adına kanayan bir başka kurban.

"Hoş geldin, Baby Calloway."

Kuzenim Tyler kolunu omuzlarıma atar ve beni kafamdan çıkarır, kafamda annem için mükemmel bir kötü adam

köken hikayesini oluşturmakla meşgul olduğum kafamdan çıkarır.

Nefesinden votka kokusu geliyor. O kadar güçlü ki, burnumu buruşturuyor.

"İyy," diye şikayet ediyorum ve dirseğimle onun yan tarafına vuruyorum. "Kokuyorsun, Ty."

Tyler bana sırıtarak gülümsüyor, çilek sarısı saçları alnına düşüyor. "Sadece eve dönüşünü kutluyoruz."

"Nedenini bilmiyorum. Burada benim için kimse yok."

Tyler'ın gülümsemesi sönüyor ve beni daha sıkı kendine çekiyor.

Saçım mükemmel ve makyajım kusursuz olana kadar dürtüldüm ve itildim, ve tüm bu süre boyunca, kardeşlerimin hiçbirisi selam vermeye gelmediği ve Felicity'nin eve dönene kadar bu bölgede gerçek bir arkadaşım olmadığı gerçeğini kafama takmamaya çalıştım. Umarım erkek arkadaşım Keagan da *gelmez*.

En azından elbisem güzel. Yumuşak pembe kumaşı ellerimle okşuyorum.

kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

Öğleden sonra güneşi avluya parlak bir ışık saçıyor ve ışık Tyler'ın gözünün altındaki koyu, morumsu siyah gölgeye yansıyor.

Öne doğru eğilip çenesini tutup onu kendime doğru çektim. "Ne oldu?"

Tyler irkilir, sonra bunu bir sırıtışla gizler. Beni evcil hayvanmışım gibi kafama hafifçe vurur ve "Güzel kalbinle bunun için endişelenme" der.

"Gördükten sonra artık endişelenmeden duramam."

"Elbette endişelenebilirsin," diye cevaplar ve avlunun ortasındaki havuzun etrafına dağılmış, şık giyinmiş insan gruplarını işaret eder. "Sanki ailenin diğer üyeleri gibi davran."

Kaşlarımı çattım. "*Bizim* ailemizden bahsediyorsun.

Bu adil değil." "Genelde adil olmaz."

Alaycı bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Yine Lance ile kavga mı ettin?"

Bu olağan dışı bir durum değil, en azından eskiden öyleydi. Ben yokken durum değişmiş olabilir. Ama ben büyürken, o ve Lance iyi günde kötü günde hep birbirlerinden ayrılmazlardı. Hafta sonlarını Jeet Kune Do derslerinde öğrendiklerini pratik yaparak geçirirlerdi

Jeet Kune Do dersinde öğrendikleri her şeyi çalışır, sonra alınlarında şişlikler ve kaburgalarında derin morluklarla ortalıkta dolaşırlardı.

Tyler burun kıvrır. "Lance böyle bir yumruk atabilmeyi diliyor."

Ona sırtıyorum, çünkü Lance onu fena halde dövebilir. Lance'in dövüşüp kazanamayacağı kimseyi tanımıyorum. Beş yaşından beri eğitim görüyor ve Tyler'ın bir fili bile yere serebilecek bastırılmış öfke sorunları olsa da, dövüşmek Lance'in çıkış noktası; her zaman öyleydi.

"Yani, ondan değil mi?" diye ısrar ediyorum.

Tyler'ın gülümsemesi kaybolur. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben de beni seven bir anneyle uyanmak istiyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Zor iş."

O iç çeker. "Benjamin Voltaire ile tartışmış olabilirim, hatırladın mı onu? Lanet Montgomery *pisliği*."

Tyler soyadını küfür gibi tükürüyor, ama bu beni şaşırtmıyor. O, prensip olarak Montgomery'leri nefret ediyor ve Benjamin'e gelince - kız kardeşiyle çıkan adam - bazen onun öfkesi babamınkinden bile fazla oluyor.

"Ve sana *vurdu* mu?" Gözündeki morluğu inceliyorum. "Neden?"

"Çünkü o bir pislik, Juliette." Bir kez daha içini çekip saçlarını elleriyle taradı. "Rosalie ile konuşmaya çalıştım ve o... araya girdi."

"Ne?" Sesim keskinleşir. "Kendi kız kardeşinle konuşmana izin vermedi mi? Rosalie ne yaptı?"

Bana bir bakış attı. "Orada oturup, o büyük köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Bu ona hiç benzemiyor."

"Evet." Tyler'ın çenesi gerilir. "Ona ne yaptığını bilmiyorum, ama sanki artık orada değilmiş gibi. Sadece gülümsüyor, başını sallıyor ve onun iplerini çekmesine izin veriyor. Acınası bir durum."

Etrafına bakındıktan sonra gömleğini kaldırdı.

Kemerinde bir tabanca kılıfı gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılır. "O da ne öyle, Ty? Silah kullanmayı biliyor musun ki?"

Omuzlarını silker. "Korunma amaçlı."

"Bunu buraya getirdiğine inanamıyorum."

"Preston geldi mi?" diye cevaplar, eliyle gözlerini kapatarak etrafına bakınır.

Konuyu değiştirmeye çalıştığı belli ve bu işe yarıyor. Ben kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nasıl duydun?"

Sırıttıyor. "Burada olan her şeyi bilirim. Ayrıca Preston'ın ağzı çok bozuktur; haftalardır seni tekrar 'ele geçireceğini' söyleyip duruyor."

"Evet, *Rag'ı* gördüm."

Avluya göz gezdiriyorum.

Paxton, kapalı verandada hiç görmediğim birkaç kişiyle konuşuyor ve Alex, onun yanındaki Roma tarzı sütuna yaslanmış, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülümsüyor.

Burada olmalarına rağmen selam vermeye bile gelmemeleri çok kaba.

Annem, yine eşsiz bir kıyafetle, bu sefer muhteşem, zümrüt yeşili bir yazlık elbiseyle ortalıkta dolaşıyor ve Belediye Başkanı Penngrove'un söylediği bir şeye gülüyor. Eminim ki hem o hem de babam bunu, insanları babamın kampanyasına bağış yapmaya zorlamak için bir fırsat olarak kullanıyorlar, böylece babamın iktidarda kalmasını sağlayacaklar. Yıllardır babamın cebindeydi, şimdi bunun değişmesi için bir neden yok.

"Lance *nerede*?" diye soruyorum.

Onu kaçırmış olabileceğimi düşünerek etrafı tekrar gözden geçiriyorum.

Tyler omuz silkiyor, ama gözlerimden kaçınıyor. "Bu tür etkinliklere gelmeyi sevmediğini biliyorsun."

"Evet, ama..."

Benim.

Son kısmı yüksek sesle söylemiyorum, ama sanırım yüzümden anlaşılıyor, çünkü Tyler bana acıyarak bakıyor ve "Lance tam bir pislik" diyor.

Aniden dilini şaklatıp verandaya açılan devasa sürgülü kapıları işaret ediyor. "Şeytandan bahsetmişken..."

Onun işaret ettiği yere bakıyorum ve Lance kalabalığın içinde görüldüğünde içim rahatlıyor. Yalnız değil; en iyi arkadaşı Art hemen yanında ve onlar yaklaşırken bir kez daha bakıyorum.

Art her zaman sıska ve zayıftı, ama bu kesinlikle değişmiş. Artık geniş omuzlu, kızıl saçları mükemmel bir şekilde

ve vücuduna mükemmel oturan özel dikim bir takım elbise giyiyor.

Tıpkı babası, Belediye Başkanı Penngrove'a benziyor. "Art... farklı," diyorum.

Tyler burun kıvrır. "Her gün babasına daha çok benzemek için çabalıyor." İçeceğimi boğazıma geçiririm.

"Art mı?" diye sorarım. "*Babası* gibi mi?"

Art, babasının politikacı olmasından her zaman nefret etmiştir. Sisteme "siktir git" demek ve babasının onu kendi izinden gitmeye zorlayamamasını sağlamak için anarşist olacağına dair sık sık şaka yapardı.

Tyler yüzünü buruşturur. "Maalesef."

Art, Lance'in sırtını okşadıktan sonra koşarak babasının yanına gittiğinde ağızım açık kalır.

"Sence Lance ve Art...?" Tyler devam eder. "Ne?" diye cevap veririm.

"Bilirsin." Diğer eliyle yaptığı deliğe parmağını sokar ve kaşlarını oynatarak müstehcen bir şekilde sırtar. "Aşıklar."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tanrım, kimin umurunda? *Bu* yüzden gözlerin morarıyor."

"Hey, yargılamıyorum. Sadece *soruyorum*." Omuzlarını silkiyor, ellerini havaya kaldırıyor.

"Sen bir pisliksin."

Gözlerimi tekrar Lance'e çeviriyorum. Geri döndüğümde beri kardeşlerimi pek görmedim, ama diğerleriyle sık sık konuşuyorum, bu yüzden tamamen yabancılaşmış gibi hissetmiyorum.

Lance ise farklı bir hikaye.

Sanki onu artık hiç tanımıyorum, bu da beni üzüyor çünkü eskiden çok yakındık.

Onu izlemeye devam ediyorum ve kalabalığın içinde beni aramasını bekliyorum. Belki bana hızlıca "Seni özledim" der.

Ama Lance benim yönüme bile bakmıyor.

Tüm kardeşlerim bana aynı şekilde davranıyor: sanki bir mobilya, dekorasyon, sergilenmek için iyi ama başka hiçbir şey için yeterli değilmişim gibi.

Lance, Paxton ve Alex'e bir şey söylerken kaşlarını çatmış, sonra Alex başını sallayıp içeri giriyor.

"Neden ailemizdeki herkes bu kadar kaba?" diye mırıldanıyorum, sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalışarak.

"Ben neyim, kıyılmış ciğer mi?" Tyler, sanki onu kırmışım gibi soruyor.

Gülümserim ve yanağını okşarım. "Asla. Sadakatinden dolayı en sevdiğim kuzenimsin."

O sırtıyor. "Aynen öyle. Diğerleri sana seni daha çok sevdiklerini söylemeye çalıştıklarında bu anı hatırlamanı bekliyorum."

Lance ve Paxton evin yan tarafına kaybolduğunda, Tyler'ın bakışları onları takip eder. "Yerinden kıpırdamayın, tamam mı?"

"Ben köpek değilim," diye mırıldanıyorum şampanyama, ama Tyler bana keskin bir bakış attığı anda, bir köpek gibi korkarak siniyorum.

"Tamam," diye pes ettim.

Kardeşlerimin gittiği yere doğru uzaklaşırken, ben bara yaslanıp içkimin bir yudumunu daha alıp masaya bırakıyorum.

"Ben burada bekleyeceğim!" diye Tyler'ın sırtına alaycı bir şekilde bağırıyorum, kulaklarımda sinir bozucu bir ses yankılanıyor.

Bu çok saçma. Aslında, tek başıma durup kimse selam vermeye gelmedikçe, daha da sinirleniyorum.

Herkes nereye gitti?

Preston ortaya çıktığında, annemin yüksek sesli sahte kahkahası havada yankılanıyor, panik yapıyorum, partiye katılanların arasından geçip Tyler'ın az önce gittiği yolu takip ederek kardeşlerimi arıyorum.

Annem beni yakından izliyor, dudakları sıkı ve gözleri bıçak gibi, ama ben sadece ona gülümsüyor, hafifçe el sallıyor ve yoluma devam ediyorum.

Zaten burada beni özleyecek kimse yok, ne yapacağımı sanıyor ki? Olay mı çıkaracağım?

Belki de mezuniyet gününde beni buraya geri dönmeye zorlamadan önce bunu düşünmeliydi.

Bunu aşabilir. Preston'la yüzleşmeye hazır değilim ve herkesin nereye kaybolduğunu çok merak ediyorum, bu yüzden durup iyi bir evcil hayvan gibi gülümsemek istemiyorum.

Havuzun yanından geçip odamın balkonunun altındaki verandanın altından geçerek evin yan tarafına varıyorum.

Topuklarım çimlere batıyor, yürümemi zorlaştırıyor, bu yüzden eğilip onları çıkarıyorum ve soğuk zemin ayaklarımın altında çamurlaşırken elimde tutuyorum.

Mülkün kenarında bir grup insan duruyor, yarısı açık kapının bu tarafında, diğer yarısı ise karşı tarafta.

Çıplak ayaklarım gevşek bir çakıl taşını ezdiğinde yüzümü buruşturuyorum ama yürümeye devam ediyorum.

Paxton, Lance'in yanında. Ve sonra Tyler var, hepsinin önünde duruyor, elleri yanlarında yumruk şeklinde, diğer gruba bakarken duruşu sert.

Endişe beni boğazımdan yakaladı, çünkü Tyler'ın *silahı* vardı ve o sabırlı ya da dengeli düşünceleriyle tanınan biri değildi.

Lance, Tyler'ın omzunu tutar ve kulağına bir şey fısıldar. Tyler geri çekilir, Paxton ve Lance'e sert bir bakış atar, sonra ellerini havaya kaldırır ve eve doğru yürür.

Ne oluyor böyle?

Kardeşlerimin karşı karşıya geldiği insanların yüzlerini daha iyi görebilmek için birkaç adım yaklaşıyorum.

İlk fark ettiğim kişi Rosalie. *Tabii ki o.*

Benjamin ile çıkmaya başladığından beri ulaşılmaz hale geldi ve o kadar çok sorun çıkardı ki, ailem ondan tamamen vazgeçti ve aile yemeklerine bile gelmesine izin vermiyor. Genelde bu tür büyük etkinliklere davet edilir, ama onun da geldiğini görünce şaşırıyorum.

Bakışlarım onu geçip sağındaki adama kayıyor.

Merrick Carter.

Onu iyi tanıyorum. Montgomery Founder bursuyla Rosebrook Prep'e gitti ve anaokulundan lise son sınıfa kadar aynı sınıfta okuduk. Açıkçası, muhtemelen bu etkinliğe davet edildi. Rosebrook Falls'un en sosyal insanlarından biri ve nadiren katılmadığı bir parti olur.

En iyi arkadaşı, solunda duran Benjamin *olsa* bile. Benjamin, dalgalı sarı saçları ve sivri yüz hatları olan, yapışkan ve solgun bir adam. Objektif olarak, yeterince yakışıklı sayılır sanırım, ama bana hep tüylerimi diken diken etmiştir. O da Rosebrook Prep'e gitti, ama

Marcus Montgomery'nin yeğeni ve Voltaire ailesinin bir üyesi olduğu için - bu aile her zaman babamı kızdıracak kadar güçlü olmuştur - ondan uzak durmam söylendi.

Ve sonra o pis ellerini Rosalie'ye uzattığında, uzak durmam için başka bir nedene ihtiyacım kalmadı.

Onu görmek şimdi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kardeşlerimin yanına doğru yürüyorum ve Paxton'a bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Burada olmamalısın Jules," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Lance de bana bir bakış attı. "Planlaman gereken bir balo falan yok mu?"

İkisine de sert bir bakış atıyorum. "Sizi de görmek güzel. Siz pislikler, soruma cevap vermek istiyor musunuz, yoksa bugün yine 'ben erkek, o kadın, korumalıyız' erkeklik tavırlarını mı takınıyorsunuz?"

"Çöpü dışarı çıkarıyoruz," diye cevaplar Paxton, gözleri gruba sertçe bakarken. Sesi uzaktan duyulur, ki eminim ki bu onun niyetiydi.

"Biliyor musun, ben hep senin iyi bir çöpçü olacağını düşünmüşümdür," Benjamin, Paxton'a sırtarak diyor. "İnsanlarla iyi geçinirsin."

Lance kollarını kavuşturur. "Kapa çeneni, Benny."

Şaşkınlıkla başımı Lance'e çeviririm. "*Benny mi?* Pardon, artık düşmanlarımızla takma isimlerle mi hitap ediyoruz?"

Lance bana yan gözle bakar ve Benjamin ona orta parmağını gösterir. "Tabii ki, patron."

"Az önce *bizim* evimizde ona orta parmak mı gösterdin?" diye sorar Paxton, sesi buz gibi ve doğrudandır.

Yalan söylemeyeceğim; o korkutucu birisi. Yıllar öncesine göre şimdi daha da öyle. Bana babamızı çok hatırlatıyor.

Benjamin omuz silkiyor. "Saygısız biri olduğum bilinir." Paxton başını eğiyor. "*Bize saygısız mı davranıyorsun?*"

Benjamin'in gözleri kapılarımızı koruyan güvenlik görevlilerine kayar. "Evet dersem güvenlik görevlileriniz bizi geri püskürtecek mi?"

"Hayır. Ama ben dövebilirim," diye araya girer Lance. "Merrick, oğlunu alsan iyi olur."

"Biliyor musun Lance, belki de oğlunu sen almalısın. Yumruk atabiliyorsun diye kendini Tanrı mı sanıyorsun?" Rosalie sesini yükseltir.

Lance ince bir gülümsemeye, "Hepimiz öfkelendiğimde daha sert vurduğumu biliyoruz," dedi. "Tamam," diye araya girdim. "Bu çok tuhaf. Hepiniz tuhaf davranıyorsunuz."

bana neler olduğunu anlatın, yoksa utanç verici çocukluk hikayelerimi yüksek sesle anlatmaya başlayacağım."

Lance bana bakarak sırtıyor. "Şantaj pek hanımefendiye yakışmaz, Jules."

Gözlerim büyür. "Garaj yolumuzda insanları tehdit etmek de öyle, ama işte buradayız."

Paxton'ın ağzı kıvrılır. Çok az, ama kıvrılır.

"Hadi ama Lance," diye araya girer Benjamin, kolunu Rosalie'nin omzuna atar ve onu sanki sahibiymiş gibi kendi yanına çeker. "Birkaç saat önce bizimle birlikteyken gayet iyidim. Neden şimdi bu kadar kırgınsın? Konuk listesine giremeyeceğimizi mi sandın?"

Bizim tarafta, sanki havadaki tüm oksijen buharlaşmış gibi, hep birlikte nefesimizi tutarız.

Lance hareketsiz kalır ve bakışlar öldürebilseydi, Benjamin asfaltta bir leke olmaktan öteye geçemezdi.

Kimse açıklama istemedi, ama Lance'in Montgomery'lerle birlikte olduğu suçlaması ortadaydı ve kardeşlerim arasındaki güvenin - zaten zayıf ve incinmiş olan güvenin - parçalanıp yok olduğunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi partiye davetsiz gelen gruba dikip, her birini yavaşça kataloglayarak hafızama kazıyorum.

Ailemin geri kalanı kadar kimseyi hiç nefret etmedim, ama buraya gelip böyle sorun çıkarmaları? Onları kalıcı olarak nefret listeme eklemem için yeterli.

Sonuçta ben sadık biriyim. Montgomery ailesi ise hem iş hayatında hem de günlük yaşamda aileme sorun çıkarmak için her zaman elinden geleni yaptı. Ayrıca Tyler, ebeveynlerini tekne kazasında *değil*, Marcus Montgomery'nin öldürdüğüne yemin ediyor.

Kaybımı hatırlayınca göğsüm yanıyor.

Giriş kapısının bulunduğu tuğla sütunların yanında bir hareket oluyor ve ancak o zaman onlarla birlikte başka bir kişi daha olduğunu fark ediyorum. Tamamen siyah giyinmiş, sanki görülmek istemiyormuş gibi batan güneşin gölgesinde saklanıyor. Ağzında sönmüş bir esrar sigarası gibi bir şey var ve çakmağı açıp kapatıyor, alev yüzünü bazı özelliklerini seçebilecek kadar aydınlatıyor.

Buz gibi mavi gözler: şu anda bana sabitlenmiş gözler. Kalbim duruyor, midem bulanıyor. *Ryder.*

Yaklaşıyorum, çünkü kesinlikle hayal görüyorum, ama Paxton kolumu tutup beni geri çekiyor.

"Ah," diye şikayet ederek ona sert bir bakış attım. "Senin sorunun ne?" Paxton başını salladı. "Senin için bir şey yok..."

"Küçük Rose."

Hava titriyor ve değişiyor, sanki sadece Ryder'ın sesi için bükülüyor gibi.

Artık tuğla sütundan inmiş, Lance'in hemen önünde yürüyor. Rosalie'nin gözlerinin onu özlem dolu bir bakışla takip ettiğini fark etmemek imkansız.

Ryder bana bakarak sırtlıyor. "Parti veriyorsun ve beni davet etmedin mi? Kırıldım."

"Sen de kimsin lan?" Lance araya girer, beni daha iyi koruyacak şekilde hareket eder, vücudu gerginleşir.

Paxton kolumu daha sıkı tutuyor. "Neden sana öyle diyor?"

Ona cevap vermiyorum. Ryder'a bakmakla meşgul olduğum için *cevap veremiyorum.*

Burada ne arıyor? Hem de Benjamin Voltaire gibi insanlarla birlikte? Burada, diye düşünüyorum yine. Ve beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor.

Bu da benim kim olduğumu bildiği anlamına geliyor.

Biliyordu.

Ve bana söylemedi.

Bu farkındalık, sırtımdan aşağı kayan buz gibi, beni ürpertiyor. içten dışa. Her dokunuş, her flörtöz söz, çalınan her samimi an artık bir tuzak gibi geliyor.

Ryder'ın gözleri parlar ve Lance'e bakmaz bile. "Hoş geldin."

Garip, ağırlıksız bir his midemi vurur, sanki merdivenlerde bir basamağı kaçırmışım ve düşecekmişim gibi.

Sesi sakın ve biraz flörtöz, sanki hâlâ *bizmişiz gibi*. Ama değiliz.

Sanırım, aslında hiç olmadık.

Paxton eğilip keskin bir sesle fısıldar, "Onu tanıyor musun?" Cevap veremeden, Lance'in sesi araya girer. "Kız kardeşimle konuşma.

Hatta ona bakma bile."

"Lance, sorun istemiyoruz," diye Rosalie sonunda Ryder'ın yanına geçerek konuşur. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben buraya davet edildim. Onlar sadece benim misafirlerim."

"Saçmalık," diye bağırır Lance. "Sorun istemeseydin, onlarla birlikte olmazdın Rosalie, hele ki bizim kapımızın önünde. Kasıtlı olarak aptalca davranmayalım."

Paxton'ın tutuşundan kendimi kurtarırım, ön kolumun yanmasını umursamadan, dikkatim hala Ryder'da.

"Juliette," diye tısladı Paxton.

Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım, sonra Ryder'ın yüzüne yaklaşana kadar ona doğru yürüdüm.

O kadar yakınız ki, nefes alışını duyabiliyorum ve aramızda her zamanki gibi elektriksel bir gerilim var. Ama bu sefer, sanki beni yakıp kül edecekmiş gibi hissediyorum.

"Jules," diyor Lance.

"Kapa çeneni, Lance. Seninle sonra ilgilenirim," diye terslerim, gözlerimi Ryder'dan ayırmadan. "Sen kimsin?"

Çenesi gerilir ve dudaklarını yalar. "Zaten biliyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Benimle oyun oynama. Adın ne?

tam adın ne?"

Gülümser, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmaz. "Önce sen, Prenses."

Yanındaki biri alaycı bir şekilde güler. Muhtemelen Rosalie'dir. Ve ben sinirlenirim, çünkü birkaç kez birlikte takıldığımızda bile, bana sadece samimi olmadığı zamanlarda *Prenses* diye seslenir.

"Uh-oh, kediciğ pençelerini çıkardı," diye şaka yapar Benjamin.

Merrick alçak bir ıslık çalar. "On dolara bahse girerim ki ona vuracak."

Sesimi alçaltıyorum, korku damarlarımdan sızan bir musluk gibi akıyor. "Sadece... bana gezegendeki en aptal kız olmadığımı söylemen gerekiyor. Kim olduğunu ve neden *onlarla* birlikte olduğunu söyle."

Bakışları uzaklaşır ve kardeşlerimin üzerinde tembelce dolaşır, sonra tekrar bana döner. "Sen aptal değilsin."

Diğer soruma cevap vermez. "Ryder," diye fısıldarım.

Gerginlik içimi o kadar güçlü bir şekilde sarar ki, sesim titrer.

Yüzünde pişmanlık gibi bir şey belirir, ama o kadar hızlıdır ki, gerçekten gördüğümden emin olamam. Daha önce hissettiğim o önsezi serbest kalır ve bir sürü gibi göğsümde koşar, ben de bir adım geri çekilirim.

Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir yapbozun tüm parçalarına bakıyorum ama onları nasıl birleştireceğimi bilemiyorum.

Arkamızdan ayak sesleri geliyor ve hava yine sertleşiyor. Soğuyor.

"Neler oluyor?" Babamın buz gibi sesi, bakışmalarımızı bozar ve Tyler'la birlikte bize doğru büyük adımlarla yürür.

"Onlar deniyorlar..." Lance başlar.

Babam durur ve elini kaldırır. Lance dudaklarını sıkıştırır ve sessizleşir, ama dinlemenin ona ne kadar acı verdiğini görebiliyorum.

Sonra babam Ryder'a döner ve yüzünde bir saniye boyunca şok ifadesi belirir, o kadar hızlıdır ki, gözümü kırpsaydım kaçıırdım. Her zerresi sıcaklık, bir huni ile emilmiş gibi ondan uzaklaşır ve nefret, sanki onun içinde doğup büyümüş gibi damarlarından sızar.

"Sen," diye alaycı bir şekilde söyler.

Ryder hiç tereddüt etmez. Babamın ses tonundaki ima ne olursa olsun, bunu inkar etmez, ancak çenesi gerilir ve ifadesi taş gibi sertleşir. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibi. Sanki bu darbeyi bekliyormuş gibi.

Bu da bana bir şeyi gösteriyor. Benden sadece bazı şeyleri saklamadı. Yalan söyledi.

Paylaştığımız tüm anlar. *Yalan*. Her dokunuş, her fısıltı, masanın karşısından attığı her sırtış. *Yalan. Yalan. Yalan.*

"Roman Montgomery," diyor babam. "Sen hayattasın."
Ve bir anda, dünyam dönmeye başlar ve midem altüst olur.

ROMAN

Siktir.

Juliette'in yüzündeki ifade beni mahvediyor. Dudakları hafifçe titriyor ve ben onun gözlerine bakmaya, *bir şeyler* ifade etmeye çalışsam da... bilmiyorum... o benim bakışlarımdan kaçınıyor.

Ama o benim sorunum
değil. Benim sorunum
olamaz. Ben onun için
burada değilim.

Dişlerimi sıkıyorum, dilimi azı dişlerime o kadar sıkı bastırıyorum ki kan tadı alıyorum.

Juliette'i yatıştırmak, babamın bana verdiği görev değil.
Mesele Craig Calloway.

Yüzünün renginin soluk olması ve donmuş gibi görünmesinden, mesajın iyi anlaşıldığını düşünüyorum.

Babamın bana söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışarak onun tepkisini yakından izliyorum. Yıllar önce beni öldürmeye çalışan gerçekten Craig *miydi*?

Eğer öyleyse...

Annem o kazadan sonra haplara bağımlı hale geldi. İşini kaybetti. Tutkusunu kaybetti. Geçim kaynağını kaybetti. Karşılığında ben onu kaybettim, kardeşim ise istikrarını kaybetti.

Kalbim göğsümde hızla atıyor ve ellerim terli olsa da, içimde taze bir öfke yanıyor.

Herkese beni öldürmek istediğini ima ettiği bir adamla aynı yerde olmak, yapılacaklar listemde pek üst sıralarda yer almıyor.

"Sürpriz," diyorum ona, parmaklarımı havada sallayarak. "İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Juliette sözlerimden irkilir, sanki sesimin tonundaki zehir *onu* yakıyormuş gibi. Cildi solgunlaşır, çenesi gevşer ve tüm vücudu sıkışmış bir tel gibi gerilir.

Onun böyle hissetmesini hiç istemedim. Onu böyle hissettirmek istemedim.

Midem şiddetli bir şekilde kıvrılıyor.

Craig'e odaklanıyorum. "Bir kutlama olduğunu duydum, ben de uğrayıp sana kutlamaya değer bir şey vereyim dedim."

Juliette gözle görülür şekilde geriye doğru sendeliyor, eliyle göğsünü ovuşturuyor. Kardeşlerinden biri, daha önce kolunu tutan, yine ona uzanıyor. Bu sefer direnmiyor, kardeşinin onu çekmesine izin veriyor.

Dönüp onu babalarıyla birlikte gelen sarışın adama doğru nazikçe iter. Hiç tereddüt etmeden kolunu omuzlarına dolayarak onu uzaklaştırır.

O bunu yaptığı anda içimde *sıcak* bir şey parlar, ama buna fazla odaklanmam.

Yapamam.

Juliette Calloway benim sorunum değil.

Belki bunu yüz kez tekrarlarsam, kafama yerleşir ve onu takip etmemi isteyen bu garip çekim ortadan kalkar.

"Sen izinsiz giriyorsun," diye yanıtlar Craig, gözleri bıçak gibi keskin. "Seni zorla çıkarmadan önce mülkümden çıkmanı öneririm."

Kapıyı koruyan güvenlik görevlilerine başıyla işaret eder.

Dişlerimi sıkıp başımı eğiyorum. "Kelimelerinizi seçişiniz çok ilginç. *Zorla uzaklaştırmak*. Buralarda insanlar bunu yapmayı seviyor, değil mi?"

Çenesini kaldırır, burun delikleri hafifçe genişler.

Suçlu.

Craig burnunu çeker. "Mülkümden çık ve bir daha geri gelme, yoksa sonuçları hoşuna gitmeyecek. Babana sürprizleri sevmediğimi ve yalan söylenmesinden hoşlanmadığımı söyle."

Sırıyorum.

Gözleri kısılır. "Umarım babanın artık burada gerçek bir gücü olmadığını anlıyorsundur. Kasabanın batı tarafındaki o küçük tepeye bu kadar bağlı kalması gerçekten acınası bir durum. Söylesene, sana yıllar boyunca bize ne kadar çok şey verdiğini anlattı mı? Eğer bu oyunları oynamaya devam etmek isterse, hayatını ne kadar zorlaştırabileceğimizi anlattı mı?"

Benjamin yanımda alaycı bir şekilde güldü.

"Hayatını ne kadar zorlaştırabileceğimi sana söyledi mi?"

Kalbim göğsümde çarpıyor, omurgam kaskatı kesiliyor.

"Onu tehdit mi ediyorsun?" Benjamin, öne adım atarak tükürür.

Merrick, iki elini kaldırarak aramıza girer. "Hadi ama çocuklar, hepimiz nazik olalım."

"Sana karşı bir nedenim yok Roman," diye devam eder Craig. "Eğer ölümden dönüp Montgomery isminin bu kasabada hala bir anlamı varmış gibi davranmak istiyorsan, buyur. Ama bir tavsiyem var: ailemden uzak dur ve yoluma çıkma."

Bana ezilmesi gereken bir böcekmişim gibi bakar, sonra topuklarını dönüp uzaklaşır ve yanındakileri de peşinden gelmeleri için azarlar.

Hepsi itaatkar bir şekilde onu takip eder, önündeki uzun ve iri olan hariç.

Sanırım adı Lance.

Başını eğip, kollarını kavuşturarak bana bakıyor. "Kız kardeşimi nereden tanıyorsun?"

Soru kağıt kesiği gibi acıtıyor. Yüzümde sırıtışımı zorla tutuyorum, ama samimi değil.

"Tanımıyorum."

Çenesini kaldırır, çenesini gerer. "Öyle kalalım."

Çenemi hızlıca sallarım.

Sonra o da dönüp uzaklaşır, ta ki hepsinin durduğu yerde boş bir alan kalana kadar. Tüm bu konuşma boyunca kenarda duran güvenlik görevlileri hızla yerlerini alırlar.

Ellerimi havaya kaldırırım. "Gidiyoruz çocuklar. Heyecanlanmaya gerek yok."

Dönerek Benjamin'e bir bakış atarım ve arabayla yola koyuluruz.

Merrick yanıma gelene kadar koşar, kolunu omzuma atar ve gökyüzüne ve ağaçların üzerine yankılanan yüksek sesle güler. "*Lanet olsun*, burayı daha eğlenceli hale getireceksin."

Ona küçük bir gülümseme atıyorum, ama içimde mutluluğa yakın bir şey hissetmiyorum.

Beni izliyor, koyu renkli gözleri parlıyor.

Arabaya ulaştık ve Benjamin sırtıma hafifçe vurarak onaylayarak başını salladı. "Kötü adam sana yakışıyor dostum. Baban buna bayılacak."

Ona bakıyorum, bir iltifatın içine bir hakaret sığdırmasını kolayca kabul etmemeye çalışıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Benjamin omuz silkiyor. "O aileden biri. Onu kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum."

Eğer bu sözü bana bıçak gibi saplamak istediye, başardı. Elimde tuttuğum esrarı yakıyorum, endişem omurgamda örümcekler gibi dolaşıyor.

Merrick arabasının yolcu tarafındaki kapısına yaslanır. "Marcus'un kışına ne kadar yalakalık yaptığın kimsenin umurunda değil, Benny. Ben dedikoduyu öğrenmek istiyorum." Bana bakar, bakışlarında merak doludur. "Juliette Calloway'i nereden tanıyorsun?"

Bir duman bulutu üflerim ve sırtırım. "Öpüşüp anlatmam, Merrick."

"Ah," der, sanki cevapsızlığım ona bilmesi gereken her şeyi vermiş gibi başını sallar. "Gençlik aşkı mı?"

Rosalie alaycı bir kahkaha attı. "Lütfen, Juliette aşkın ne olduğunu bilmiyor. Bunun olması için insanların kendisine yaklaşmasına izin vermesi gerekir, ama o her zaman soğuk bir kaltak olmuştur."

Gözlerim ona kayar, Juliette'i nasıl tanıdığını merak ederken, aynı zamanda ona sürtük dediği için onu boğazlamak isterim. Bu yoğun tepki beni hazırlıksız yakalar, çünkü benim sorunum ne ki?

Merrick'e baktığımda, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana sırtıtıyor.

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum.

O, sanki kanatları varmış gibi kollarını yanlara açarak dikleşir ve etrafında döner. "Eğer o istediğin kızsaa, o zaman Cupid'in kanatlarını alıp yükseklerde uçalım. Ne de olsa Rosebrook Falls, aşkın öldüğü yerdir. Madem ki elinde fırsat var, kaderi kışkırtmak da fena olmaz."

Kısa bir kahkaha atarım ve başımı sallarım. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Benjamin, Rosalie'nin beline kollarını dolayarak arkadaşına sırtarak bakar. "Merrick her zaman saçma sapan konuşur, söylediklerine kulak asma."

Merrick dönmeyi bırakır ve onu işaret eder. "Bana biraz saygı göstermelisin, Benny. Ben olmasaydım, az önce Calloway'lerle görüşme fırsatımız bile olmazdı."

Rosalie homurdanır. "Uh, merhaba? Ben buradayım. Davet eden bendim."

Benjamin ona bakar. "Ama bizi *içeri* sen sokmadın, yani argümanın biraz tartışmalı."

Rosalie ona bakar. "Hiçbiriniz partiye gizlice girmek istediğinizi söylemediniz."

. Bana nasıl yapılacağını sormalıydın." "Tamam, nasıl?" diye sorar Benjamin.

"Kapının doğu tarafında, çalılarının altında küçük bir delik var. Orayı kullanıp mülkün sınırları içinde kalırsanız, güvenlik sisteminin kör noktasıdır ve doğrudan Juliette'in balkonuna çıkar."

Bir duman bulutu üflerim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana bakar, yüzü aydınlanır ve Benjamin'in kollarından uzaklaşır. "Kardeşim, Lance ile birlikte nasıl gizlice dışarı çıktıklarını övünerek anlatırdı. Juliette'in balkonunu kullanırlardı çünkü havuza bakıyor ve güvenlik sisteminin en kör noktası orasıydı."

"Peki kardeşin kim?" diye soruyorum.

O somurtarak cevaplar. "Tyler. Amcamı ortaya çıkaran kişi." Ona şaşkın şaşkın bakarım.

"Tyler, Juliette'in kuzeni. *Rosalie* de Juliette'in kuzeni." Benjamin boşlukları doldurur.

Kaşlarım havaya kalkar. "Ama sen bizimle takılıyorsun?"

Gözleri yere kayar ve omuzlarını silker. "Ben tarafımı seçtim."

Benjamin ona inanamayan bir bakışla döner. "Bize biraz daha erken gizlice girmeyi söyleyebilirdin, biliyor musun?"

"Dediğim gibi, sormadınız."

Konağa bir kez daha bakıyorum, içimde yeni bir ateş yanıyor. Juliette'e yaptıklarımı açıklamak zorunda olduğum düşüncesi, hissettiğim diğer her şeyi bastırıyor. Onun benden nefret ettiğini ya da onu kasten kandırdığımı düşündüğünü düşünmek neden beni bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum, ama öyle ve ona aldırmadığımı kendime mantra gibi tekrar etmeme rağmen... aldırıyorum.

Aniden tek düşünebildiğim şey o oluyor.

Merrick arabanın sürücü tarafına dolanıp içeri girerken, ben grubuma odaklanıyorum.

"Geliyor musun?" diye sorar, açılmış yolcu camına doğru eğilerek.

Ellerimi ceplerime sokarak başımı sallıyorum. "Hava çok güzel. Biraz yürüyüş yapacağım."

Merrick'in gözleri parlar, sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi, ama başını sallar ve arabaya binen Rosalie ve Benjamin'e başını sallar.

"Eğer eğlenmek istersen beni ara," diyor Merrick. "Buralarda arkadaşlara ihtiyacın olacak... güvenilebileceğin arkadaşlara."

Çenemi salladım ve onlar yola çıktılar. Calloway malikanesine bakmak için arkamı döndüğümde kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Çevreyi takip et... ve bu yol doğrudan Juliette'in balkonuna çıkar.

JULIETTE

Roman Montgomery ölmemiş olabilir, ama benim için öldü.

Bu muhtemelen dramatik bir ifade, ama resmi yemek salonumuzdaki masanın uzunluğu boyunca volta atarken aklımdaki tek düşünce bu.

Şampanyadan sarhoş olan ve hala arkada sohbet eden insanların kahkahaları duyuluyor, ama onların neşesi beni hiç etkilemiyor. Tek ses, ayağıma tekrar giydiğim topuklu ayakkabılarımdan geliyor.

Ancak kardeşim Alex'in sessiz yargısı kulaklarımı sağır ediyor.

Tıkır tıkır.

Tıkır tıkır.

Tıkır tıkır.

Neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Ryder, hayır, Roman ve ben birbirimizi tanıyor ya da birbirimize bir şey borçluyduk değiliz.

Ama bu düşünce aklımdan geçtiği anda, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Ona, diğer insanlara karşı olmadığım bir şekilde açık davrandım. Orada bir özgürlük vardı, çünkü o benim hakkımda veya kim olmam gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama o başından beri biliyordu.

Belki de beni kullanıyordu.

Ama ne için? Zalim olmak için mi?

Ailem için bir tuzak mı? Bununla neyi başarabilir ki?

Ne kadar düşünürsem, o kadar mantıksız geliyor. Onu arayan bendim, en azından ilk birkaç kez karşılaştıktan sonra. Ve sanat biletlerini Felicity'ye göndermiş *de* değil.

Kafamda bir karışıklık var, sanki bir uçurumdan serbest düşüş yapıyormuşum gibi, hangi yönün yukarı olduğunu anlayamıyorum.

Alex, ben ön kapıdan fırlayıp çıktığımda peşimden koşarak gelen, burada benimle birlikte olan tek kişi.

O, neler olup bittiğinden habersiz, çünkü bizim içimizden orada olmayan tek kişi oydu.

"Neden orada bir sapık gibi duruyorsun?" diye bağıriyorum, öfkemi dışa vurmam gerekiyor.

Kaşlarını çatıp alaycı bir şekilde gülümsüyor, masanın ucundaki sandalyeye doğru ilerliyor, dramatik bir şekilde sandalyeyi çekip üzerine oturuyor. "İşte. Mutlu musun?"

Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Çok heyecanlıyım."

"Tanrım, senin neyin var lan?"

Yürümekten vazgeçip ona bir bakış attım. "Neden bir sorun olması gerekiyor ki?"

"Evet." Ayaklarını masanın üzerine koyar, ayak bileklerini çaprazlar ve sandalyeye yaslanır. "Şu anda gerçekten sakın ve kendinde görünüyorsun. Benim hatam."

Dudaklarım gülümser ve başımı sallayarak iç çekerim. "Özür dilerim."

O gülümser ve bu gülümseme annemize o kadar benziyor ki, bakmak fiziksel olarak acı verici.

Alex, babamızdan çok annemize benzeyen tek kişiydi. Kahverengi saçları daha açıktı, bizimki gibi siyah değil, neredeyse altın kahverengiydi ve hiç bir şey yapmasa da mükemmel dalgalıydı, sanki şekillendirilmiş gibi görünüyordu. Gözleri bal rengi ve yeşil karışımı gibi, görünüşü de o kadar film yıldızı gibi ki, Hollywood'a gidip bizi terk etmemesi bir mucize.

Sonuçta, felsefe diploması olsa da, o bir aktördür. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Neyin hakkında?" Yine volta atmaya başlıyorum.

Elini havada sallıyor. "Seni öfkeliendirip burayı havaya uçurmak üzereymiş gibi gösteren her neyse."

Durup ona kaşlarını çatıyorum. "Hayır."

Koridordan ayak sesleri geliyor ve Alex sırtıyor. "Peki, o zaman babamla konuşabilirsin."

"Baban olduğunu nereden biliyorsun?" Kulaklarımı dikip dinlemeye çalışıyorum, ama bildiğim kadarıyla bize doğru yürüyen herhangi biri olabilir.

"Adımları farklı geliyor."

"Bu çok tuhaf bir şey." Alex omuz silkiyor.

Bir saniye sonra babam köşeyi dönüp yemek odasına girer ve ağızım açık kalır, Alex'e bakarım.

Kendinden gurur duyarak göz kırpar.

Babam bana bakıyor ve ben sessiz kalıyorum, her saniye onun bakışları altında cildim kaşınıyor.

Roman'ı tanıdığımı biliyor mu? Bana kızgın mı? Ona zarar mı verdi?

Son soru beni sinirlendiriyor, çünkü neden umursayayım ki? Roman *beni* incitti. Birbirimizi tanıyalı çok kısa bir süre olmasına rağmen bu çok saçma olsa da.

"Her şey yolunda mı?" Sonunda durumu anlamak için soruyorum. "O kimdi?"

Burun delikleri genişledi ve boğazını temizledi. "Roman Montgomery'ydi."

Kahretsin, poker yüzü çok iyi. Onu hiç anlayamadım.

Ağızım kurur. "O tam olarak kim?"

Babam odanın içine doğru ilerler, ellerini bir sandalyenin arkasına koyar, parmak eklemleri sandalyeyi sıkıca kavradığı için bembeyaz olur.

"Marcus Montgomery'nin oğlu," diyor.

Alex gülüyor.

Dikkatimi ona çeviriyorum. "Ne bu kadar komik?"

"Bu imkansız, hepsi bu. Marcus'un oğlu öldü, haberlerde yayınlandığını hatırlamıyor musun? Belli ki şaka yapıyor, Jules." Alex'e kaşlarını çatmış olan babama eliyle işaret eder.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Tatlım, o zaman ikimiz de anlamıyoruz." Babam bana sıkı bir gülümseme atar.

"O gerçekten Marcus'un oğlu mu?" diye sorar Alex, yüzündeki eğlence kaybolur.

"Öyle görünüyor." Bana keskin bir bakış atar. "Neden onunla konuşuyordun?"

O bana vurmuş gibi geri çekilirken kekeleyorum. "Ben... nedenini bilmiyorum..."

Alex yine inanamadan güler, ayakları yere iner ve gözleri parlayarak eğilir. "Hay sıçayım, ciddi misin?"

Babam ona sert bir bakış attı ve ben ne olup bittiğini bile anlamadım.

"Baba," diyorum, ona doğru bir adım atarak.

Bakışları yumuşar. "Üzgünüm tatlım, eve hoş geldin. Bugün böyle geçmesini istememiştin." Kollarını açarak bana sarılmak ister ve göğsüm ısınır, ama adım atamadan annem içeri girer ve hemen arkasında o pislik Preston vardır.

Babamın gözleri benimkilerden ayrılır, onlara doğru döner ve kolları düşer.

"İşte buradasın," diyor annem neşeyle.

Gözleri, babamdan bana doğru kayarken sesindeki şakacı tonu ele veriyor, gözlerinin derinliklerinde bir parça hoşnutsuzluk parıltıyor.

Aslında bu oyunu, annemin ne kadar iyi oynadığını izleyerek öğrendim, bu yüzden yüzümdeki ifadeyi silip, alıştığım Calloway gülümsemesini takınmak benim için zor değil.

"Seni her yerde aradık," diye devam eder.

Babam yüzünü düzeltir ve annemin yanına yürür, yanağına masum bir öpücük kondurur ve sonra elini uzatarak adamın elini sıkar. "Preston, gelebildiğine sevindim."

Onlar bana doğru yürürken gözlerimi kırıştıyorum.

Yanımda duran Alex gerginleşir, yüzünde somurtkan bir ifade belirir.

Preston geleneksel anlamda çekici biridir ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de, yaşlandıkça daha da çekici hale gelmiştir. Uzun boyludur, ancak benim boyumla, yüksek topuklu ayakkabı giydiğimde, boylarımız birbirine yakındır. Zayıf ama kaslıdır ve üzerine tam oturan bir takım elbise giyer, kumral saçları

ve yüzünden özenle uzaklaştırılmış. Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve beyaz, mavi gözleri elimi tuttuğunda parıldıyor.

Bu bana tanıdık geliyor ve lisedeki gibi bana gülümsediğinde kalbim biraz hızlanıyor.

Ama avuç içleri yumuşak.

Nasırlı parmaklarının benimkilerle dolandığı ve boğazımı saran sert bir elin anısı zihnimde canlanıyor.

Kendime kızarak bu anıyı bastırıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, Roman Montgomery'yi siktir et. Onunla yaşadığımı sandığım hiçbir şey gerçek olamaz.

Olmaz.

Bu yüzden, babam Preston'a beni partiye geri götürmesini söylediğinde itiraz etmedim ve bir saat sonra Preston bana çıkma teklif ettiğinde, sırf inat için evet dedim.

JULIETTE

Bağış toplama etkinliğinin geri kalanı... iyiydi.

Preston'ı tekrar görmek istemediğim kadar, onun ilk tanıştığımız zamanki kadar çekici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Hatta şimdi daha da çekici. Ama hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu çekicilik, taşındığında ve beni tek bir mesajla burada bıraktığında bana verdiği acıyı ortadan kaldırmıyor.

Onu tekrar görmek bana sadece geçmişe artık kızgın olmadığımı gösterdi. Unutup hayatıma devam edebilirim, ama ailem onunla birlikte olacağımı düşünüyorsa akıllarını kaçırmışlar demektir. Onunla çıkmayı kabul ettiğim için şanslılar ve birkaç hafta sonra VU Kurucular Galası'na beni götürmesine izin vermeyeceğimden eminim.

Bir parçam, intikamcı parçam, Roman'ın kaçınılmaz olarak çıkacak olan magazin manşetini görmesini umuyor.

Gerçekten aptalca.

Belli ki umurunda değil.

Şimdi yatak odama geri döndüm ve etrafım sessiz, ama uykuya dalmak zor. Yorganı atıp balkon kapısına doğru yürüyorum.

Neden beynimi kapatamıyorum?

Felicity'yi arayıp hayatımın şu anki durumunu anlatmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Ya uyuyordur ya da Keagan'ın yatağındadır ve her iki durumda da onları rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca,

Preston'ın tekrar hayatıma girdiğini duyduğunda, sadece aracılık yapmak için geri dönebilir. Onun yerine ona bir mesaj göndermeye karar veriyorum.

BEN:

Umarım mezuniyette eğlenmişsindir ve benim onuruma Keagan'dan ayrılmak gibi bir şey yapmışsındır!

Ayrıca... belki de sen döndüğünde birlikte bir yer bulmalıyız? Evde kalabileceğimi düşünmüştüm, ama burada olmak beni tekrar çocuk gibi hissettiriyor ve bu çok boğucu. Sakın "sana söylemiştim" deme.

Ryder'dan, Roman'dan kasıtlı olarak bahsetmiyorum çünkü o benim başarısızlıklarımı yüzüme vurmadan da kendimi yeterince aptal hissediyorum.

Kapıları açarak balkona çıkıyorum ve pürüzsüz korkuluğa yaslanıyorum.

Sessiz, daha önce bir parti olduğu izi kalmamış.

Odaman evin bu tarafında olmasını her zaman sevmişimdir. Diğer yatak odalarından ayırdır ve biri gece geç saatlerde yüzmek için dışarı çıkmadıkça, güneş battıktan sonra mülkün en تنها kısmı olmaya devam eder.

Gecenin havası açık, yıldızlar bana göz kırpmıyor ve ben balkonu çevreleyen sütuna yaslanıyorum.

Sessizliğin zihnimi sakinleştireceğini ummuştum, ama tam tersi bir etki yaratıyor.

Yüzüme bir esinti geliyor, rüzgârın sesi evin duvarını kaplayan sarmaşıklarla kaplı kafesin hışırtısına neden oluyor.

Roman'ı gördüğümde beri, onun kim olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez, duygularımın tümünü içimde serbest bırakıyorum.

Göğsüm sıkışmış, sanki kaburgalarım birbirine kenetlenmiş ve ciğerlerim genişleyemiyormuş gibi. Akşam boyunca dişlerimi o kadar sıkışmışım ki çenem ağrıyor ve en kötüsü, kendimi bu kadar aptal olduğum için her azarladığımda kalbim titriyor ve çarpıyor.

O adama aşık olduğumdan değil, ama potansiyel vardı. Ve şimdi bunu kesin olarak biliyorum, çünkü bu gece eski sevgilimle birlikte olmak, Roman ile olan yakın bağımın ne kadar güçlü olduğunu fark etmemi sağladı.

"Roman Montgomery," diye mırıldandım. "Neden *sen* olmak zorundaydın?" "Beni affetmeni sağlayacaksa, başka biri olurum."

Çığlık atmamak için ağzımı elimle kapatıyorum, kalbim deli gibi atarken korkuluktan geri atlıyorum. Bir saniye duraksıyorum, sonra balkonun kenarına eğilip aşağıya bakarak onu bulmaya çalışıyorum.

"Roman?" diye fısıldayarak bağıyorum, sonra arkama bakıp kimse gelmediğinden emin oluyorum.

Onun yakalandığını düşününce midem kurşun gibi ağırlaşır.

"Neredesin?" diye tekrar soruyorum, karanlıkta onu bulamıyorum.

"Bekle! Dışarı çıkma, yoksa... yoksa seni görecekler."

Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalışıyorum.

Başka bir ses duyulur ve sonra balkonumun kenarında belirir, kafesin üzerine asılı dururken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardır.

"Görmezler," diye beni sakinleştirir, ama sonra duraksar.

"Sanmıyorum."

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslarım, yüzündeki aptal sırıtışı silmek istercesine.

Kaşlarını çatar. "Sen delisin."

Kollarımı kavuşturup, heyecanlı bir nefes veriyorum. "Sana kızmak için seni önemsemem gerekir."

Dudaklarını büzüyor, sonra bir elini bırakıyor, vücudu aşağı sallanıyor ve sırtı evin duvarına çarptığında büyük bir gürültü çıkıyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar.

"Dikkatli ol!" diye bağırırım. "Senin neyin var böyle?"

Roman bana yalvarırcasına bakar, dövmeli elinin altındaki deri, kafese sıkıca tutunduğu için bembeyazdır. "Beni affettiğini söyle."

Ona sertçe

bakarım. "Hayır."

"Sen delisin."

Onun tuhaf davranışlarından ve onun burada olması nedeniyle içimde yeşeren heyecandan daha da rahatsız olarak ellerimi havaya kaldırıyorum.

O bana yalan söylediğini ve ailemin en büyük rakibinin oğlu olduğunu bilmeme rağmen, onu gördüğümde hala böyle tepki veren ne tür bir insanım ben?

"Düşüş seni öldürmezse, ailem seni burada bulduğunda öldürebilir. Yani, istediğini yap... Ne de olsa beni ne ilgilendirir ki?"

"Juliette," diye inler, parmakları çıtalardan kayar ve vücudu bir santim daha aşağı düşer.

Onu kurtarabilirmişim gibi öne doğru eğildim.

"Keser misin şunu?" diye tıslarım, arkama tekrar bakarak.

Hâlâ kimse gelmiyor.

"Beni affettiğini söyle," diye tekrar ister.

Ona kaşlarımı çatıyorum, ama içten içe onun burada olması ve telafi etmeye çalışması hoşuma gidiyor. "Henüz özür dilemedin."

"Haklısın," diyor. "Özür dilerim."

Balkonumun sütununa yaslanıp ona bakıyorum, bir yanımda onun acı çekmesinden zevk alıyor. "Ne için?"

"Var olduğum için, sanırım." Sesinde alaycı ton kaybolur. "Ve dürüst olmadığım için, ama bir nedeni *var*, açıklamama izin verirsen."

İç çekiyorum.

Parmakları daha da kayar ve vücudu aşağıya doğru kayar. "*Kahretsin*," diye bağırır.

"Tamam!" diye bağırırım ve sonra daha sessizce tekrarlarım, "Tamam. Seni affediyorum."

Yüzünde parlak bir gülümseme yayılır ve kolayca kendini yukarı çeker, bir bacağını korkuluğun üzerine atar, sonra diğerini de atar ve balkonumda tam önümde durur. "Umursadığını biliyordum."

Ağzım açık kalır.

Öfke içimi kaplar ve kendimi durduramadan göğsüne yumruk atarım. "Aklını mı kaçırdın? Kendini öldürebilirdin."

Ellerimi tutup göğsüne bastırıyor. "Benden nefret ediyorsan, zaten ölmüş sayılırım."

"Şimdi de şaka mı yapıyorsun?" Onu tekrar itiyorum, o da gülüyor, beni bırakıp sütuna yaslanıyor. "Senden nefret ediyorum," diyorum sertçe.

"Senden *nefret* ediyorum."

Gülümsemesi kaybolur ve kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşur.

"Açıklamaya geldim."

Yana bakıyorum, kollarımı göğsüme sıkıca sarıyorum. "Sanırım ana fikri anladım."

Kafasını sallar. "Kim olduğunu bilmiyordum, Juliette. Yemin ederim."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden bana gerçek adını söylemedin?"

"Çünkü bu kasabadaki herkes benim öldüğümü sanıyordu," diyor. "Ve benim hayatta olduğumu bilen herkes, babanın beni öldürmek istediğini düşünüyor."

Bu beni duraksatıyor, ama içimden bir öfke yükseliyor, aslında savunmayı hak etmeyen bir adamı savunmak istiyorum.

Onun korkunç şeyler yapabileceğini *bilmediğimden* değil, sadece... O kadar aşırı bir şey yapmazdı.

Yapmaz, değil mi?

Tüylerim diken diken oluyor.

Kesinlikle yapardı.

"Neden seni öldürmek istesin ki?" diye soruyorum. "Hadi ama Prenses. Nedenini biliyorsun." Çenesi seğiriyor.

"Sana söylediğim her şey doğrudu," diye aceleyle söyler. "Bir kız kardeşim var ve o bana güveniyor. O benim bu dünyadaki tek varlığım ve onun bakımını sağlamak için yapmam gereken şeyler var."

Aklımda bu gece onu gördüğüm an tekrar tekrar canlanıyor. Benim burada olduğuma hiç şaşırmamış olması. Partiyi önceden biliyor olması. Yine de, nedense, yalan söylediğini sanmıyorum. Kız kardeşinden bahsetmesi öfkemi biraz olsun yatıştırıyor.

Başımı eğiyorum. "Kim olduğumu ne zaman öğrendin?"

Yüzünü buruşturup omuzlarını düşürdü. "Annem seni tanıdı." "Yani, onun da ölmüş olması gereken annen mi?" diye sordum.

"Beni gördüğü anda benden nefret etmesine şaşmamalı."

Beni anlamamı çok istediği için yalvaran bir bakış attı.

"Yani, beni kahve dükkanında tekrar görmeden önceydi."

Neden bu, onun başından beri biliyor olmasından daha acı verici, bilmiyorum ama öyle.

Çenesi tekrar gerilir ve kısa bir baş sallama yapar.

"Neden tüm bunları yaptın? Neden bana bunun bir şey olabileceğini, arkadaş olabileceğimizi düşündürmeye devam ettin?"

"Çünkü seni tanımak istedim," diye basitçe cevaplar. "Hâlâ seni tanımak istiyorum."

Göğsüm sıkışır ve titrek bir nefes alırım. "Bu pek adil değil," derim.

O dikleşir ve bana doğru adım atar. "Bunların hiçbirini planlamamıştım."

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi." Balkonun karşı tarafına kadar geri çekiliyorum. "Burada olmamalısın."

"Ama buradayım."

Bir adım daha.

Ellerim, yeterince uğraşırsam yapıya karışabilirmişim gibi arkamdaki taşa bastırıyorum.

"Neden arkadaş olamıyoruz?" diye mırıldanır, gözleri benimkileri arar. "Neden bu her şeyi değiştirmek zorunda?"

"Bilmiyorum, belki de babamı bir seri katil olarak gördüğün için?" diyorum.

Gözleri, *bana* acıyormuş gibi yumuşadı.

"Umurumda değil," diyor, sesi güçlü ve kendinden emin. "*Sadece* sen umurumdasin."

"Tabii." Diye homurdandım. "Bu yüzden mi az önce ailemin önünde o kadar iyi bir gösteri yaptın?"

Yaptığı şeyden nefret ediyormuş gibi yüzünde karanlık bir ifade belirir.

"Eğer başka biri olsaydın," diye mırıldanırım, yere bakarak.

"Ben başkası değilim," diye karşılık verir, kolları yükselir ve elleri başımın iki yanındaki sütunlara dayanır. "Kimin umurunda?"

"*Ben* umursuyorum!" diye bağırırım. "Ne kadar sınırları aştığının farkında değilsin."

Burun delikleri genişledi, kolları gerildi. Vücudundan yayılan ve beni saran ısıyı görmezden geldim, ama dürüst olmak gerekirse, bu en kötü işkence biçimiydi.

Onun fiziksel olarak bu kadar yakın olmasına rağmen, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar uzak olduğunu hissediyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Biliyor musun?" Ona bakıyorum. "Sen bir *Montgomery'sin*, Trouble. Babam seni burada benimle görürse, ya da daha kötüsü, kuzenim Tyler görürse..."

"Ne yaparlardı?" Roman sözümü keser, bana yaklaşır, gövdesi benimkine sürtünür.

Aklım Tyler'ın silahına gider. "*Ne yapacaklarını* biliyorsun."

"Ne olursa olsun, seninle biraz zaman geçirebileceksem, buna değer."

Dişlerimi sıkarak başımı yana çevirip havuza bakıyorum.

"Ben de senin gibi ailemi seçmedim, Juliette." Adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti.

"Seni, ailesinin dediği her şeyi yapan bir tip olarak görmemiştim, ama belki de yanılmışım," diye devam ediyor.

Sözleri içimi ateşe veriyor, çünkü ne kadar onun söylediklerine karşı çıkmak istesem de, yapamıyorum.

Doğru: Hiçbir zaman ailemin isteklerine karşı gelmedim.

Yavaş yavaş bir tencerede kaynıyordum, canlı canlı yakıldığımı bile fark etmeden.

Ona dönerek, gözlerimiz buluştuğunda midemin altüst olması ve göğsümün sıkışmasından nefret ediyorum. "O zaman bana bu gece neden burada olduğunu söyle. Bunun *ailelerimizden* başka bir şey olmadığını bana ikna et."

Çenesi kalkar, yutkunurken gırtlığı hareket eder. Ama sessiz kalır.

Ben başımı sallarım, kabullenme duygusu beni kum saati gibi doldurur. "O zaman biz düşmanız."

O kadar ani hareket eder ki, kaçacak vaktim olmaz. Bir eliyle belimi kavrar, diğer eliyle başımın arkasını tutar.

Alnı alnıma bastırıyor.

Nefesim kesilir, dokunduğu her yerimde cildim yanar.

"Sen *asla* benim düşmanım olmayacaksın." Bunu kesin bir ifadeyle söyler.

Kirpiklerim titrer, bu durumda ne kadar saçma olsa da, göğsümde umut alevlenir. "Öyleymiş gibi davranmak zorunda kalsak bile mi?"

Yüzündeki ifade değişir, keskin bir şey parlar.

Uzakta bir kapı çarpıyor ve midem dmleniyor.

Onun tutuşuna karşı direnirim, ama o beni daha da sıkı tutar.

"Gitmelisin."

"Bir yerde buluşalım."

"Roman, *lütfen*. Git buradan. Ailem seni burada bulmadan önce."

O başını sallar. "Sen evet demeden gitmem."

Hayal kırıklığına uğrayarak, onun kollarının arasına gömüldüm, ellerim onun sert kaslı göğsüne düştü. "Peki, yarın uçurumda buluşalım."

"Hayatını kurtardığım yeri mi kastediyorsun?" O

sırıtırıyor. Yutkunuyorum. "Evet, neyse, şimdi *git*."

Bir saniye sonra, ortadan kaybolur.

The **ROSEBROOK** Rag

GÖRÜLDÜ: Preston Ascott & Juliette Calloway...Yeniden mi bir aradalar?!

Eski sevgililer, Belediye Başkanı Pennngrove'un bağış toplama etkinliğinde
birlikte görüldü

büyük bir yeniden birleşme söylentisi başlattı. Görünüşe göre
kaynaklarımız haklıymış ve Preston Ascott bir görevdeymiş.

Aşk yeniden alevlendi mi, yoksa sadece smokin içinde nostalji mi?
Her halükarda, Rosebrook Falls'un altın çifti gibi görünüyorlar.

#JulietteGeriDöndü #PrestonAscott #CallowayWatch
#LiseAşıkları #RosebrookRag

ROMAN

Bu takım elbise kaşındırıyor.

Kumaşın kendisi mükemmel, ciltte ipek gibi, kumaşın her milimetresi sanki benim için özel olarak kesilmiş gibi vücuduma tam oturuyor. Ama içinde boğuluyorum.

Bunun kıyafetin kendisinden mi yoksa halka açık bir konuşma yapma düşüncesinin beni öldürmek istemesi mi nedeniyledir bilmiyorum, ama devasa tripod kameralar ve mikrofonlarla donanmış bir düzine gazetecinin önünde, doğrudan bana yöneltilmiş mikrofonların bulunduğu podyuma çıkmama yaklaşık beş dakika kaldı.

Kasaba meydanının ortasındaki çardakın dibindeyiz.

Bugün, önceki gece kasabaya geldiğimden daha kalabalık ve sabahın ikisinde bir binaya grafiti yapmak için gizlice şehir merkezine gittiğim zamankinden kesinlikle daha kalabalık.

Dükkanlar açık, güneş parlıyor ve insanlar günlerini geçirmek için dışarı çıkmışlar. Herkes babamın düzenlediği bu basın toplantısından haberdar gibi görünüyor, bu yüzden gazetecilerin yanı sıra, etrafta dolaşan ve çimlik alanları dolduran meraklı vatandaşlar da var.

Birkaç metre ötede, bir sokak müzisyeni gölgede bir ağacın altında oturmuş gitarıyla bir aşk şarkısı çalıyor, bir diğeri ise küçük bir güvercin sürüsü önlerinde ekmek parçalarını gagalayarak

ama diğerk herkes, sanki gerçek gösteri başlamasını beklermişçesine, bize bakıp duruyor.

Rosebrook Falls'u her zaman küçük bir kasaba olarak görmüşümdür, ama sakinlerinin kasabayı canlandırdığını görmek bana yeni bir bakış açısı kazandırdı.

Babamın basın sekreteri mikrofonun başında, meraklı gazetecilerin sorularını yanıtlıyor.

Babam sağımda, yanımda duruyor ve omzuma hafifçe vuruyor. Gözlerimi podyumdan ayırıp ona bakıyorum. Sanki burada olduğum için heyecanlanmış gibi yüzünde kocaman bir gülümseme yayılıyor. Sanki yanımda olduğum için *gurur duyuyormuş gibi*.

Bu beni... bilemiyorum, garip hissettiriyor.

Buna güvenmiyorum.

Ve içimdeki çocuğun, sanki su gibi onaylanmayı yudumlamak için can atıyormuş gibi, onun gülümsemesinden zevk alan bir yanıml olmasından nefret ediyorum.

Frederick babamın yanında, stoik ve sessiz.

Podyumdaki basın sekreteri konuşmasını bitirir ve seyircilerin uğultusu dikkatimi çardak çevresindeki açık çim alana çeker, gözlerim zihnimden silmem gerektiğini bildiğim ama nedense silemediğim kızı arar.

Juliette.

Buraya geldiğimden beri neredeyse tek düşündüğüm şey o ve o bu kasabanın her yerinde.

Ama o burada değil. *Neden burada olsun ki?*

Babam omzuma dokundu. "Hazır mısın, evlat?"

Bu soru ağzımı kurutuyor. Burada olmak bile geçmişime ihanet etmek gibi geliyor, ama o bana *oğlum* dediğinde içim bir parça acıyor, sanki yağmurdan dolayı eski bir yara zonkluyor gibi.

Yine gazetecilere bakıyorum, midem geriliyor. "Onlarla mı konuşuyorum?"

Bir an düşünceli bir şekilde bana bakar. "Belki."

Frederick eğilip, öksürüyormuş gibi eliyle ağzını kapatıyor. Kimsenin söylediklerini anlamaması için ağzını kapattığını düşünüyorum. "Marcus, ciddi olamazsın. O medya eğitimi almadı. Kim bilir ne söyleyecek?"

"Zararlı olabilecek hiçbir şeyi yayınlamalarını engelleyebilirsin, değil mi?"

Frederick dişlerini sıkar, bakışları gazetecilerin üzerinde gezer. "Dinleyeceklerine dair bir garanti yok."

Babam mırıldanarak başını salladı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. bana kaydırır.

Frederick'in tavsiyesini çok alıyor.

"Güven eksikliğinin ilham verici. Birkaç soruyu yanıtlayabilecek kadar yetenekliyim," diyorum, Frederick'e tembel bir gülümsemeyle.

"Sadece imzaladığın belgelerden bahsetme," diye tersler.

Omuz silkiyorum. "Tabii, zaten mirasım ile ilgili yeni şartları neden umursasınlar ki?"

Frederick, kararsız bir şekilde mırıldanır.

Onun ne düşündüğü umurumda bile değil.

Aslında, tek umursadığım şey, bu sabah buraya gelirken gördüğüm makaleyi aklımdan çıkaramamam.

Preston Ascott. Aptalca bir isim.

Onun Juliette ile birlikte olduğunu düşünmek başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor.

Podyumda duran kadın bize doğru geliyor, sıcak günün etkisiyle kahverengi teni parlıyor ve mavi pantolonlu takım elbisesinin kesimleri düzgün ve pürüzsüz. Babama başını sallıyor, babam boğazını temizliyor, son bir kez gözlerimi bana dikeyyor, sonra sırtını düzeltiyor ve her adımında dünya onun lehine dönüyormuş gibi mikrofona doğru vals yapar gibi yürüyor.

Onu bu kadar çok hor görmeseydim, bu manzarayı izlemek neredeyse ilham verici olurdu.

"İyi günler," diyor. "Bugün buraya zaman ayırıp gelen herkese teşekkür ederim. Hepinizin bildiği gibi, Montgomery Organizasyonu aile temelleri üzerine kurulmuştur. Güven. Uzun ömür. Aslında, bu kasabayı kendi elleriyle kuran büyük büyükbabamdı. Hepimizin önünde durduğu bu çardak da onun eseri." Arkamızdaki yapıya doğru dönerek elini salladı, gözleri önündeki "*Bu park Calloway Enterprises tarafından yapılmıştır*" yazan tabelaya takıldı. "Başkalrı hak iddia etmeye çalışsa da."

Yüzü o kadar fark edilmez bir şekilde düşer ki, bunu fark eden tek kişinin ben olduğumdan eminim.

"Bazıları buna kayırmacılık diyor, diğerleri ise mirasın temeli. Gerçek şu ki, belki de ikisi de biraz doğrudur."

Bu, kalabalığın gülüşmelerine neden olur ve yalan söylemeyeceğim, ben de

Babam harika bir konuşmacıdır.

Bu da beni, neden kasabanın dışına itilen kişinin o olduğunu merak ettiriyor.

Calloway ailesi her şeye el atarken.

Sanki ustası olması gereken bir oyunda yeniliyor gibi görünüyor.

"Çoğunuzun uzun zamandır benden manşetlere taşınacak dedikodular duymayı umduğunu biliyorum." Ön sırada, üzerinde *"The Rosebrook Rag"* yazan bir mikrofonla duran bir kişiye anlamlı bir şekilde bakıyor.

O durakladığında bir hareketlenme ve birkaç kamera sesi duyulur.

Gözlerim kargaşayı takip eder ve sonra Paxton Calloway'e odaklanır. Onun Calloway ailesinin en büyük oğlu olduğunu ve Calloway adıyla gelen her şeyi miras alacağını biliyorum. Yalnız başına, açık yakalı siyah bir takım elbise giymiş, omzunu bir sokak lambasına dayamış, elleri cebinde, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi duruyor.

Sanki o da diğerleri gibi sadece gözlemlemek için buradaymış gibi. Güneş gözlüğü takıyor ama bana baktığını biliyorum.

Babamın bakışlarında tehlikeli bir şey parlıyor. "Bazılarınızın Montgomery soyunun benimle birlikte yok olmasını umduğunu da biliyorum. Üzgünüm, sizi hayal kırıklığına uğrattım."

Şimdi nefes kesen sesler duyuluyor.

"Yirmi üç yıl önce bir hata yaptım."

Bu sözler bana bir koçbaşı gibi çarptı, göğsümü oyup parçalarını mideye saçtı.

"Ben mükemmel bir adam değilim," diye devam ediyor. "Ve gerçek şu ki, evli olmama rağmen aşık oldum. Bu hatanın sonuçları oldu, pişman olduğum sonuçlar."

Daha fazla göz bana doğru kayıyor, birkaç kamera merceği yüzümü
Yol.

Pişmanlık.

Sonuçlar.

Tabii ki benden bahsediyor. Ben onun eylemlerinin sonucuyum
en büyük pişmanlığıyım. Hala utanıyormuş gibi konuşuyor, sanki geri
dönüp beni hiç var olmamış gibi yapabilmek için her şeyi verecekmiş gibi.

Bunca zaman geçtikten sonra, onun keskin sözlerinin acısına karşı
duyarsız kalacağımı düşünebilirsiniz.

"Ama en düşük noktalarımızdan en büyük başarılarımız çıkabilir ve
yıllarca ona ulaşmadan, karanlıkta kalarak, onun sonsuza dek gittiğini
düşünerek geçirdikten sonra, bazen gerçeğin kurgudan daha garip
olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Özellikle de tek oğlum eve
döndüğü için. Roman Montgomery."

Onun uydurduğu yalanlara, sahte ölümleri açıklamasına
odaklanacak vaktim yok, çünkü podyuma çıkarılıp onun yanına
dikiliyorum.

Rahatsız edici bir şey midemi ağır bir şekilde vuruyor, ama
omurgamı sertleştiriyorum. Bunu yapmazsam, Brooklynn'e
bakılmayacak.

Ve bana ihtiyaçları var, bunun için şeytanın kopyası olmam
gerekse bile.

ROMAN

Beni gerçekten sarsan pek bir şey yok.

O kadar gergin olduğum ve yerinde duramadığım çok fazla an hatırlamıyorum.

Bu his: yemek yiyememe, uyuyamama, nefes alamama türünde bir gerginlik, vücudumu sarstı ve bu tamamen yeni bir şey, ama Juliette'i Rosebrook Falls'ta tekrar gördüğüm andan beri hissettiğim tek şey bu. O, bizim mekanımızda buluşmayı kabul ettiğinden beri.

Buraya birlikte ikinci kez geldiğimiz halde, buranın *bizim* olduğunu düşünmek tuhaf mı?

Verona County Park'taki تنها kayalığa, gazeteciler için yaptığım o saçma gösteriden kısa bir süre sonra vardım. Orada olmak istiyormuş gibi davranmıştım.

Annem, gösteri biter bitmez hemen mesaj attı. Canlı yayını izlediğine şüphe yoktu.

MA:

Harikaydın. Seninle gurur duyuyorum.

Midem burkuluyor, çünkü sanırım yıllardır ilk kez bu sözleri söylüyor.

Juliette bana burada buluşacağımız saati söylemedi, bu yüzden bir korkak gibi bu piknik masasında oturup, onun gerçekten gelmesini umut ediyorum.

Güneş yaklaşık bir saat önce battı, ufuk çizgisinin altına kayboldu ve yerini aya bıraktı. Ben de bu süre boyunca çizim yapıyordum. Belirli bir şey değil, sadece ellerimi hareket ettirmek ve zihnimi meşgul etmek için rastgele karalamalar.

Parlak yıldızlar ve birkaç loş sokak lambası var, bunlardan biri oturduğum eski piknik masasının arkasına yumuşak bir ışık saçıyor.

İç çekiyorum, boynumu çatırdatıyorum ve kalemimi siyah defterimin üzerine bırakıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, sırtımdaki sertliği gidermek için esniyorum ve sonra kayaya doğru yürüyorum — *o kayaya* — Juliette'i ilk gördüğüm kayaya.

Kenarda otururken, beklerken Brooklynn'i arıyorum. Kısmen onu özlediğim için, ama çoğunlukla Juliette'in gelip gelmeyeceğini merak ederek içime sızan korkudan kendimi uzaklaştırmak için.

Brooklynn telefonu açmıyor, ama muhtemelen benden kaçınıyor, bu yüzden onu tekrar arıyorum.

Ve sonra bir kez daha.

Dördüncü denemede, bir klik sesi geliyor. Sesi telefonda duyuluyor ve göğsümdeki sıkışma hafifliyor.

"Sen *tam* anlamıyla zorba birisin, biliyorsun değil mi?" diyor merhaba demek yerine.

Benim	kaslarım	rahatlıyor.	"Ben	beğeniyorum
	düşünmeyidüşünmeyi düşünmeyi		bunu	düşünmek
	düşünmek			

O iç çeker. "Ne istiyorsun, Bear? Yoksa artık sadece Roman mı diye hitap ediyorsun?"

Kalbim hızla atıyor. "Beni istediğin gibi çağır, yeter ki varlığımı tekrar kabul et."

Bir dakika sessiz kalır ve sonra, "Orada durumlar nasıl... İyi misin?"

Uçurumun üzerinden aşağıya bakıyorum, Rosebrook Şelalesi vadide uzanıyor. "Sanırım bu kelimenin tanımına bağlı. Az önce dünyaya ölmediğimi söyledim, yani ortalamanın üzerinde miyim?"

"İzledim, biliyorsun... basın toplantısını." Bir süre durdu. "Ona benziyordun."

Çenem seğiriyor, midem kramp giriyor. "Brooklynn..."

"Önemli değil," der çabucak. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Bir parkta takılıyorum." "Çok ilginç," diyor yavaşça.

Boynumu ovuşturup yukarı baktım, kalbim hızla atıyordu.

Juliette orada durmuş beni izliyordu.

"Hey, gitmem gerek. Seni sonra ararsam, cevap verir misin?"

"Tabii ki." Sesi alaycı ama ne olursa olsun kabul edeceğim. "Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum."

Tık.

"Adı Upside Down Rock," diyor Juliette hemen. Sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Gülümsemeden kendimi alamıyorum. "Buradasın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Olacağım demiştim, beni ne sanıyorsun, yalancı mı?"

Kafamı sallayarak, ona bakmaya devam ediyorum çünkü *lanet olsun*, o çok güzel. "Beni yeterince beklettin," diyorum. "Vazgeçmek üzereydim."

ve eve git."

Kafasını eğdi. "Peki *evin* tam olarak neresi? Montgomery Malikanesi mi?"

Ayağa kalkıp öne doğru adım atarak ona bakıyorum, vücudum sanki ona daha fazla yakın olmak istiyormuş gibi kendi üzerine takılıyor.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye cevap verdim. "Ailelerimizin birbirleriyle olan berbat ilişkisini düşünmek istemiyorum. Burada olduğumuzda, sadece bizim... biz olmamızı istiyorum."

Boğazı titrer. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" "Dostça şeyler, sanırım."

"Dostça şeyler," diye tekrarlar, kaşlarını çatarak.

"Evet. Benim *çok* dostça olabileceğimi göreceksin." Kaşlarımı kaldırırım.

Bana şaşkın bir bakış atar ve sonra piknik masasına doğru yürür, bankın üzerine oturur ve defterini masaya koyar. "Hadi o zaman, *dostum*, bana kendinden bahset."

Onu takip ederek karşısındaki koltuğa oturuyorum ve ellerimi kendi kara defterimin yanındaki masaya koyuyorum. Çenemi ona doğru uzatıyorum. "O nedir?"

Bana azarlayıcı bir bakış atıyor. "Ben sana önce bir soru sordum."

"Tamam." Kalemimi alıp parmaklarımla arasında yuvarlarım. "Yıllarca babamın benim ölmemi istediğini düşündüm, ama şimdi beni burada istiyor ve ben onun oğlu gibi davranmayı bilmiyorum. Onun serveti beni rahatsız ediyor ve kız kardeşim olmasaydı, muhtemelen güven fonumdan bir kuruş bile almazdım."

Gözleri büyüdü.

"Kahretsin, özür dilerim." Elimi saçlarımla arasından geçiririm, bacağım titriyor. "Bu çok ağırdı, değil mi? Sen sordun, ben de..."

"Hayır," diye sözümü keser. "Sadece bu kadar dürüst olacağını beklemiyordum."

Masaya bakıp sonra tekrar ona bakarım, bakışlarımla söylemeyi bilmediğim sözleri aktarmasını umarak. "Sana karşı her zaman dürüst olacağım."

O burun kıvrırdı.

"Bundan sonra," diye düzeltiyorum.

Doğrusu, hiç kimseye bu kadar açık olmamıştım ve belki bunun için aptalım, ama kendimden parçalar paylaşabileceğimi ve onun bunları saklayıp güvende tutacağını hissediyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım, küçük bir çocukken annem...

Annem hakkında düşünmek istemiyorum. Uzun zaman oldu.

"Bunu arkadaşlarınla paylaşıyor musun?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bizi en iyi arkadaşlar olarak görüyorum. Şimdi sıra sende." Defterine doğru işaret ediyorum. "O bir günlük mü?"

Parmaklarını masaya vuruyor ve ben onları avuçlarımla kavramak istiyorum. Bunun yerine, defteri hedef alıyorum. Sadece ön kapağına dokunmayı planlıyorum, ama onu elimden çekip alması ilgimi çekiyor.

"Neden bu konuda bu kadar ketumsun?" Kalbim daha hızlı atıyor ve öne doğru eğiliyorum. "Orada *benimle* ilgili bir şey mi var?"

Yüzünü dikkatlice ifadesiz tutuyor. "Bunca zaman geçmesine rağmen hala sana takıntılı olduğumu düşünmen şaşırtıcı."

Ellerimi havaya kaldırarak teslim oluyorum. "Sanki bir sapığın yapacağı bir şey gibi geliyor, hepsi bu. Bildiğim kadarıyla, ilk adını ve benim soyadımı binlerce kez karalamışsındır."

Alaycı bir şekilde güldü. "Öyle olmasını isterdin."

"Juliette Montgomery," diye düşünürüm, gülümseyerek. "Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

Söylediğimin farkına varmam bir saniye sürer ve farkına vardığımda dünyam altüst olur.

Ne zaman ne zaman bilinçaltım bilinçaltım
kabul etmeye kabul bunu ben
Montgomery olduğumu

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Bu bir günlük değil, ama yazdığım yer *burası*."

Sırıyorum. "Peki, benim hakkımda müstehcen hikayeler yazmadığınıza inanmam mı gerekiyor?"

Gözlerini kısıyor. "Tamam, öncelikle seks kirli bir şey değil."

Onun dudaklarından çıkan *seks* kelimesi sikimi sertleştirir ve ben de kendimi utandırmamak için onu kontrol etmeye çalışırım.

"Sana garanti ederim," diye fısıldıyorum, biraz daha yaklaşarak, "seks kesinlikle *çok müstehcen* olabilir. İstersen sana göstermekten mutluluk duyarım."

Kafasını yana eğiyor. "Vay canına. Ne kadar özverisin. Arkadaşlarına her zaman kişisel gösteriler sunar mısın?"

Gülümserim. "Sadece *gerçekten* özel olanlara."

"Benim yazdığım türden şeyler değil bu."

"Öyle mi?" Masaya hafifçe vurarak, gözlerimi onun ağzına dikiyorum. "Sana inanmıyorum."

"İnanmıyorum."

Yanakları pembeye döner ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Onu işaret ediyorum. "Yüzün kızardı. Bu suçluluğunun kanıtı."

Bana öfkeyle bakıyor.

"Biliyor musun," diye devam ediyorum, sesimi alçaltarak. "Bence onları okumama izin versen iyi olur, böylece kesin olarak öğrenebilirim."

"Kesinlikle olmaz."

"Hadi ama," diye alay ediyorum, elimi çeneme dayayarak. "Bu adil olur. Sana ruhumu açtım. Edebiyat becerilerini geliştirmek için müstehcenlik dersleri vermeyi teklif ettiğimi saymıyorum bile. Burada gerçekten kendimi riske atıyorum."

"Hayır," diye tekrarlar.

"Peki." Onu izleyerek pes ettim. "Gizli bir el sıkışma yapalım mı?"

Gözlerini kırptırır. "Ne?"

Omuzlarımı kaldırırim. "Arkadaşların yapacağı bir şey gibi görünüyor. Bilirsin, bizim ilişkimiz *tamamen platonik* olduğu için."

Burnunu kırıştırır. "El sıkışmayacağız." "Neden?" Sırıtarak sorarım. "Çok samimi olacağından mı korkuyorsun?"

Gözleri kısıılır. "Hiç ciddi olmuyor musun?"

Elimi kalbimin üzerine koyarım. "Beni kullanmak istediğin tüm yolları okuduğumda kızmayacağıma ciddi olarak söz veriyorum."

"Aman *Tanrım*," diye inler ve ağzını kapatır, ama ben gülümsemesini yakalamadan önce.

İşte bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum. Hayatımda iyi bir şey yok... Juliette Calloway'i güldürdüğüm zamanlar hariç. Masanın altında, ayakkabısının ucunu benimkiyle hafifçe dürtüyorum. "Rahat ol. Sadece dalga geçiyorum."

Şimdi gülümsemesi tam anlamıyla ortaya çıkıyor ve esinti, saçının bir parçasını yakalayıp yüzüne doğru savuruyor. Saçını kulağının arkasına atıyor ve onu izlemek benim yeni favori eğlencem oluyor.

"Bunu yanımda getirdim çünkü geleceğini bilmiyordum ve arkamı kollamak zorunda kalmayacağım bir yerde yazabilmek istedim." Defterinin sayfalarını parmaklarıyla okşadı. "Bana bu kadar zorluk çıkaracağını bilseydim, arabamda bırakırdım."

"Neden arkandan bakmak zorundasın?"

"Ailem... şey, onlar yazma işini pek anlamıyorlar... bu yüzden, sen gelmezsen en azından bunu özel olarak yapabileceğim zaman bulabilirim diye düşündüm."

Ve işte böylece, onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. Aslında, onu sevdiğini iddia eden insanların, onun etraflarında hoşlandığı şeyleri yapmasına izin vermemesi *beni* kızdırıyor.

Başımı sallayıp siyah defterimin üstüne hafifçe vuruyorum. "Ben de kendiminkini getirdim. Bilirsin, ne olur ne olmaz diye. Sen yazabilesin diye takılmak ve birlikte vakit geçirmek benim için sorun değil."

"Öyle mi?" Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen daha iyi yazarsın, çünkü şimdi ilham perin karşında oturuyor." Kollarımı

Kalemini alıp bana fırlatıyor, ben de gülerek kaçıyorum.

"Sen kesinlikle ana karakter sendromuna sahipsin," diyor, parmağıyla beni işaret ederek.

"Ana karakter sendromu da ne demek?" "Her şeyin her zaman seninle ilgili olduğunu düşünmen."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir ve ciddi görünmeye çalışırım. "Kulağa korkunç geliyor."

"Mmhm, gerçekten. En iyi arkadaşım, MCS'in ne kadar büyükse, penisinin boyutu o kadar küçük olduğunu düşünüyor."

"Bu resmi bir teşhis mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Şimdiye kadar doğru çıktı."

Kafamı sallarım. "Bu cesur bir iddia. Benimki *oldukça* büyük, o yüzden ikinci bir görüş almak istiyorum."

Kız gülerek başını sallar. "Üzgünüm. Belirtilerin çok ilerlemiş. Korkarım ki durumun ölümcül."

"Kahretsin." Hayal kırıklığı taklidi yaparak gülümsemem kaybolur. "Peki, yetersiz donanımlı olmak *senin* ilginin odağı olmam anlamına geliyorsa, o zaman kabul ederim."

Juliette sessizleşir ve dudağının köşesini ısırır.

Gözlerim bu harekete kayıyor. Onu ısırarak istiyorum. Yalamak istiyorum. Ağzıma alıp dilimde onun tadını hissetmek istiyorum.

Parmaklarımdaki yüzüğü çeviriyorum, böylece piknik masasının üzerinden atlayıp onu boynundan yakalamayayım ve kurduğumuz bu zayıf "arkadaşlık" sınırlarını yıkmayayım.

"Yazmamın gerçekten sakıncası yok mu?" diye soruyor. "Yok. Senin yanında olmak yeter."

Bana gülümser, sonra defteri kendine doğru çeker ve açar, bacaklarını bankta çaprazlayarak defteri kucağına koyar. Hemen kendi dünyasına dalar. Ben de çizimlerimle aynı şeyi yapıyormuş gibi davranırım, ama dürüst olmak gerekirse, onu izlemekten kendimi alamıyorum.

O...

Şey, bence o her şey gibi.

The **ROSEBROOK** Rag

Gizli Oğul Şoku: Montgomery'nin Varisleri Sahneye Çıkıyor!

Marcus Montgomery'nin gizli oğlu resmi olarak saklandığı yerden çıktı ve ölümden döndü. Yüzüğü yok, kirli bir geçmişi var ve şimdi de Montgomery imparatorluğunun varisi.

Peki, bunca zaman neredeydi? Ve daha da önemlisi: Annesi nerede?

Sorularımız var ve cevapları alana kadar durmayacağız.

#MontgomeryVaris #ÖlümdenDönüş #Bekarlarİzle
#MontgomeryHareketleri #RosebrookRag

ROMAN

Cildimin altında bir tahriş hissediyorum, bu da serin sabah havasına rağmen vücudumu aşırı ısıtıyor. Telefonumu yere atıyorum, o *saçma* dedikodu gazetesi makalesi bana gözüküyor, bunun yerine siyah defterimi alıyorum. Dünkü konferanstan sonra manşetlerin çılgınca çıkacağını biliyordum, ama bu şahsen gördüğüm ilk manşet ve aynı zamanda en kışkırtıcı olanı.

Başlığında "magazin" kelimesi geçen bir şeye şaşırmamam gerekir.

Sperm bağışçımın nezaketi sayesinde, yepyeni evimin ön verandasındayım. Buraya geleli sadece bir öğleden sonra oldu, ama babamla aynı çatı altında olmadığım için şimdiden daha rahat nefes alabiliyorum. Montgomery Malikanesi benim geçmişimin bir parçası değil ve öyleymiş gibi davranmak tuhaf geliyor.

Bu durum ve cüzdanımı ağırlaştıran parlak yeni siyah kart arasında, vicdanım beni parçalayacakmış gibi hissediyorum.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra telefonumu tekrar elime alıp yeni bir mesaj açtım.

Bu sefer Juliette'e.

Upside Down Rock'ta bana numarasını verdiğiinden beri kendimi dizginlemeye çalışıyorum, ama kendimi reddetmek sadece onu daha da çok istememe neden oluyor.

BEN:

Söylentilere göre, Rosebrook Falls'u şerefliendiren en seksi kişi bugün daha sonra bilinmeyen bir yerde çizim yapacakmış. Belki birileri ilham kaynağına ihtiyaç duyar diye.

Telefonumu yine küçük masanın üzerine attım.

Belki meşguldür. *Belki Preston'la birlikte*dir.

İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. *Kahretsin*, ne zavallıyım.

Tekrar eskiz defterime odaklanıyorum, elim üzerinde çalıştığım parçanın üzerinde uçuyor, omuzlarımdaki stres her vuruşta azalıyor, ta ki saf duygu dışında hiçbir şey kalmayana kadar, içimden sızan ve sayfaya aktarılan duygu.

Zaman akıp gider, dış uyarılar da öyle, ta ki ben odaklanma boşluğunda var olana kadar.

Bir araba gürültüyle yoldan geliyor, gelişigüzel park ediyor, lastiklerinin altından çakıl taşları uçuşuyor.

Merrick sürücü koltuğundan atlar ve kapıyı kapatır, ön tarafa geçer ve kaputa yaslanarak kollarını kavuşturur ve bana bakar.

Onu iyi tanımamama rağmen, içgüdülerim bana onun güvenilir olduğunu söylüyor.

Yılanların arasında beni koruyacak biri.

Bu yüzden ona daha önce mesaj atıp konuşmak için gelip gelmeyeceğini sormuştum. Kalemimi bırakıp kucağımdaki eskiz defterini kapatıyorum.

Merrick göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Güzel ev." "Geldiğine şaşırdım," diye cevap verdim.

Bir elini göğsüne, diğerini yana doğru uzatarak alaycı bir şekilde selam verdi. "Ölülerin prensi çağırdığında, cevap verirsin."

Gülerek başımı salladım. "Beni kötü adam gibi gösteriyorsun."

Bana doğru yürürken gülüyor. "Kime sorduğuna bağlı olarak, bence muhtemelen öylesin."

Güverteye çıkan üç basamağı çıktığında, yanımdaki tahta sandalyeye oturur.

Telefonum çalar ve kalbim hızla çarparak onu hemen kaparım.

Küçük Rose:

Pas. Müstehcen hikayelerimdeki karakterlerin cömertçe donatılmış olmasını seviyorum.

Sırıtıyorum.

BEN:

Sanki bana uygun olduğumu kanıtlamamı istiyormuşsun gibi.

KÜÇÜK GÜL:

Beni rahat bırakmanı istiyorum.

BEN:

"Bana penis fotoğrafı gönder" demek için tuhaf bir yol ama madem ısrar ediyorsun...

LITTLE ROSE:

Yemin ederim ki seni engelleyeceğim.

Eğlence göğsümü sıkıştırıyor ve Merrick boğazını temizleyene kadar ne kadar gülümsediğimin farkında bile değilim.

"Üzgünüm," diyorum, telefonu masanın üzerine atıyorum ve bunu yaptığımda kilit ekranında Rosebrook Rag makalesi tekrar beliriyor.

Gözleri ona takılır.

"Lanet akbabalar," diyor. "Okur kazanmak için kağıda boktan şeyler basıyorlar."

"Öyle görünüyor," diyorum, benim hakkımda söylediklerini düşünerek ve başka ne söyleyeceklerini merak ederek.

Dişlerinin arasından hava emer. "Biliyorsun, kendini bir prens olarak görmeyebilirsin, ama sana söz veriyorum, istesen de istemesen de, artık Rosebrook Falls'un kraliyet ailesindensin. Onlara karşı dikkatli ol." Parmaklarıyla manşeti işaret eder.

"Okumak mı, yoksa içinde olmak mı?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Bunu anlayamıyorsan, her halükarda boku yedin demektir."

Onun sözleri cildime yapışmış gibi hissederek başımı sallarım.

"Anlaşıldı."

Bana doğru eğilir, koyu renk kaşları aşağı doğru çekilir. "Burada ne halt ettiğinin farkında mısın?"

Nefesimi veriyorum, ona tamamen güvenip güvenmemeyi tartışıyorum. Ama gerçek şu ki, güvenemesem bile, yanımda birine ihtiyacım var. Ortada duran, kendimi içinde bulduğum bu nesiller arası kavganın bir tarafına ya da diğer tarafına bağlı olmayan birine.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, enseme ovuşturarak.

Islık çalar ve başını sallar. "Bir his var içimde. Yeni açılmış bir aile travması havası var sende."

Sırıtiyorum. "Öyle mi?"

O başını sallar. "Trajik ve melankolik. Aslında bu çok Dickensvari bir yaklaşım. Neredeyse romantik bile denebilir."

"Çözülmemiş travmam sana malzeme sağladığına sevindim."

Merrick sırıtıyor. "Merak etme, tatlım. Her işkence görmüş kahramanın bir yardımcısına ihtiyacı vardır. Ben buradayım ve senin yardımcın olacağım."

Her ne kadar endişe hala içimi kemiriyor olsa da ve onun ukala davrandığından emin olsam da, sözleri bana rahatlık veriyor. "Ciddi misin?"

Omzunu kaldırır. "Her halükarda bu işin içinde olmayan biri senin yanında olmalı."

"Yani bu bir acıma dostluğu."

Gülümsüyor. "Ne, benim arkadaşım olmak istemiyor musun?" "Sadece kime güvenebileceğimi anlamaya çalışıyorum."

Kaşlarını çatarak alnını kırıştırır. "Sana bana güvenmeni söylemeyeceğim, ama arkadayım. Bu bölgedeki zengin pislikleri sarsacak her şeye oyumu veririm."

"Teknik olarak, ben de artık o zengin pisliklerden biriyim."

Bana bir bakış attı. "Hayır, değilsin. Kıyafetleri giyip ismi alabilirsin, ama yoksulluğun ne demek olduğunu biliyorsun. Gözlerinden anlaşıyor. O pisliklerin hiçbirine güvenmem, ama sana güvenebilirim."

Başımı sallayarak sandalyeye yaslanıyorum.

"Peki, seni bu kadar güldüren kim? 'Rosebrook Falls'ta aşk' teorisini gerçekten deniyor musun?" diye sorar, yine telefonuma anlamlı bir şekilde bakarak.

Bu sefer kilit ekranında bir mesaj var.

LITTLE ROSE:

Şimdi beni okunmuş olarak mı bırakıyorsun? O zaman beni penis fotoğraflarıyla tehdit eden başka birini bulacağım. 🙄

Başka *birinin* ona penis fotoğrafı göndereceği düşüncesi göğsümde öfke uyandırır.

Yanlış yerleştirilmiş kıskançlığı yutarak başımı sallıyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Yavaşça başını sallar. "Dur tahmin edeyim. Karmaşık mı?"

"Bu hafif bir ifade." Parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum. "Gerçekten benim arkadaşım olmak istiyor musun?"

"Şey, artık emin değilim. Bana bunun kötü bir fikir olduğunu hissettiriyorsun." Tekrar telefona doğru başını sallar.

Gülerek saçlarımı okşadım. "Sana penisimin fotoğrafını göndermeyeceğime söz veriyorum. Onlar sadece *öze*/ arkadaşlar için."

Halka açık bir yerde etiketlemek için *sabırsızlanıyorum*.

Rosebrook Falls'ta benim yaptıklarımın dışında sokak sanatı da var, ancak bunlar çoğunlukla HillPoint veya şehrin diğer tarafındaki kampüste bulunuyor. Başka sanatçıların alanına girip onların binalarına ve duvarlarına resim yapmak istemiyorum. Bu saygısızlık olur.

Juliette'e sokak sanatçılarının bölgesel olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.

Ama kimseye bu konuyu soramam, çünkü sanat eserlerini yapanın *ben* olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum.

Tabii ki, hem kendimi dumanlardan korumak hem de kimliğimin bilinmemesi için maske takıyorum, ama yine de riskli.

Şu anda, tren raylarının kullanılmadan durduğu, ilçe parkını çevreleyen kayalıkların dibinde bulunan kasabanın eteklerindeyim. Tren, en az birkaç yıldır bu rayların üzerinde duruyor gibi görünüyor.

. Metaller paslanmış ve diğerlerinin uğradığı yerlerde yere çöp saçılmış durumda.

Bazı vagonların üzerinde grafitler *var*, ama aşırı değil, çoğunlukla kenarlarda kalmış.

Seçtiğim yer, uzun süredir terk edilmiş olduğu için biraz kirli, ama kesinlikle kullanılabilir. Burada bir şaheser yaratmaya çalışmıyorum ve çizgileri mükemmelleştirmek için şablonum da yok.

Tek yapabileceğim, yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki şehre giden otobüse atlayıp yeni boyalar almaktır.

Sanat benim ifade biçimim ve hayatımın diğer her alanında bunu içimde tutmak zorundayım, bu yüzden şu anda bunu dışarı çıkarma ihtiyacım bir şekilde daha da artmış gibi hissediyorum.

Dilimi bağlayabilirler, ama ellerimi durduramazlar.

Merrick, beni buraya bırakmasını istediğimde soru sormadı; hiç itiraz etmeden yaptı, malzemelerimi yükledi ve sanki kötü bir şey yapacağımı biliyormuş gibi sırttı.

Yanımdaki basamağı alıp, omzuma boya çantasını asıyorum, trene binip hepsini yere bırakıyorum. Fermuarı açıp birkaç sprej kutusu alıyorum, önce siyah, sonra parlak pembe.

Sonra, beyzbol şapkamı öne doğru çevirip, burnumu ve ağzımı kapatmak için maske olarak kullandığım bandanayı alıp yüzüme bağladım. Basit siyah bir bandana, alt kısmında çene ve dişleri görünen bir iskelet resmi vardı. Bandanayı yüzüme bağladığım anda kaslarım gevşedi ve tanıdık bir his beni sardı.

Son olarak, ince siyah eldivenler giyip, başımı sweatshirt'ümün kapüşonuyla örtüyorum, şapkamın üzerine geçirip, tanınmayacağım kadar yeterince örtündüğümünden emin oluyorum.

Ve sonra işe koyuluyorum.

Kutunun sallanma sesi ve ardından sprejin çeliğe çarpması, omurgamdan aşağıya doğru yayılan bir tatmin duygusu yaratıyor ve kendimi bu eyleme kaptırıyorum, her boya darbesiyle vücudumdaki gerginlik azalıyor.

İki saat sonra, güneş batmış ve ben devam edemeyecek kadar yorgun düşmüşüm.

—Işığı almayı unuttum—bu yüzden siyah boyayı alıp parçanın köşesindeki RMO'yu neredeyse işaretleyecektim, ama son anda tereddüt ettim.

RMO artık çok bariz geliyor.

Onun yerine, sapı basit bir R harfi olan siyah bir gül çizdim.

Sonra eşyaları topladım ve eseri iyi bir açıdan görebileceğim bir yere gittim.

Ters Kayalık.

JULIETTE

"Seni burada görmek ne güzel, Trouble," diyorum Roman'a, kayalıkların kenarına tırmanırken.

Onu içime çekiyorum, kalbim çarpıyor çünkü yine *ona* benziyor. Haber kanallarında babasının yanında duran ütülü takım elbiseli adam ile şu anda önümde duran dağınık saçlı, dövmeli adam arasında büyük bir fark var.

Garip bir şekilde, onun yanında, mini Marcus gibi giyinmiş olsaydı hissedeceğimden daha rahat hissediyorum.

Koyu renk kot pantolon ve fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giymiş, kollarındaki kumaş dirseklerinin üzerine kadar sıyrılmış, böylece dövmeli kolları tamamen görünür durumda. Ters takılmış bir beyzbol şapkası var, koyu renk saçlarının küçük tutamları sanki tutunamıyormuş gibi yanlardan dışarı çıkıyor. Beni görmek gününün en güzel kısmıymış gibi gülümsüyor ve midem, bunun gerçekten öyle olduğunu umarak acınası bir şekilde heyecanlanıyor.

Bu *benim* günümün en güzel anı ve içimden bir parça bundan nefret ediyor, ama belli ki buraya gelmemi engelleyecek kadar değil.

Kalın bir ağacın gövdesine yaslanmış oturuyor ve ben yanına oturduğumda omzuma hafifçe dokunuyor. "Artık böyle buluşmamalıyız, Küçük Gül."

"Şey, bana bir ilham perisi sözü verilmişti."

Yüzünde samimi bir gülümseme belirir ve bunu görmek içimdeki derin bir yeri aydınlatır. Ne zaman değiştiğini bilmiyorum

onun varlığından hoşlanmamaktan, aramızdaki *bu* duruma ne zaman dönüştüğünü bilmiyorum, ama bu gelişmeden rahatsız olduğumu söyleyemem.

Başka birini mutlu etmek istemek... güzel bir şey. Onunla ilgili diğer duyguları ise ortadan kaldırmak istiyorum.

O gülümser, parmakları siyah defterine vurur ve gözlerim sayfaların kenarlarından geçer, onun dünyasına bakmak ve yetenekli ellerinin ne çizdiğini görmek için can atarım.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Defteri göğsüne çekip dilini şaklatıyor. "Seninkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm."

Sözlerinde imalı bir ton var ve bu, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Yerimi değiştirip bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Bu hiç adil değil."

Omuzlarını silkiyor ve şakağını tıklatıyor. "Karşılıklı yıkım, Küçük Gül. Benim beynime erişmek mi istiyorsun? Ben de seninkine erişmek istiyorum."

Parmaklarım kendi defterimi sıkıca kavrar. Onun benim yazdıklarımı okuyup güleceğini, ya da daha kötüsü, berbat bulacağını düşünmek tüylerimi diken diken eder.

Yine omzuma hafifçe dokunarak başını eğdi ve bakışlarımız buluştu. "Ne oldu? Ne kadar derin bir insan olduğumu fark ettiğinde *daha da* çekici geleceğimden mi korkuyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha çok, senin basit çizimlerini derinmiş gibi davranmak zorunda kalacağımdan korkuyorum."

O kahkahayı patlatır. "*Kesinlikle* aşk sahneleri yazan ve bunların benimle ilgisi yokmuş gibi davranan bir kızdan aşk sahneleri yazıp, bunların benimle ilgisi yokmuş gibi davranan bir kızdan çıkması ilginç."

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Bunu dilemekle gerçek olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Geriye yaslanır, bakışları ağzıma kayar ve geri döner. "Bunu diliyorum. Her gece."

Tanrım, imkansız bir adam.

Ben konuyu değiştiririm. "*Rosebrook Rag'da* seninle ilgili bir makale gördüm." "Ah." Yüzündeki tüm flört izleri kaybolur.

Roman ağaca yaslanır, gözleri yaprakları, piknik masasını ve ardından güneşin gökyüzünde alçalmaya başladığı uçurumu tarar. Kaşları çatılır ve mavi gözleri manzarayı içlerine çekerken delici bir bakış atar. Bacaklarını bükerek

kollarını dizlerine dayıyor, başparmağıyla dalgın dalgın parmağındaki gümüş yüzüğü çeviriyor.

Gözlerimi kısarak, daha iyi görebilmek için öne eğildim ve bileğinde küçük renkli lekeler olduğunu fark ettim. Tahminimce spreyci boyacı.

Bana yan gözle bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey, sadece sen..." Kollarını işaret ettim.

Ellerini kaldırıp inceledi, sonra bana kurt gibi sırıttı. "Resim yapıyordum."

"Grafiti mi?"

Sinirlerim beni düğüm düğüm ediyor. Onun başının belaya girmesini istemiyorum, çünkü başının belaya girerse ve başına bir şey gelirse ne olacak? Ya giderse?

Başının arkası ağaca çarpar. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kaşları daha da çatılır. "Nasıl yani?"

"*Grafiti*," diye snob bir tonla tekrarlar. "Sanki küfürmüş gibi."

"Tamam, öncelikle, bu berbat bir taklit. Benim sesim hiç öyle değil."

Bana bir bakış attı.

"İkincisi, ben öyle düşünmüyorum. Ben sadece... Bu yasadışı, Roman. Burası Cali değil. Ateşle oynadığını düşünmüyor musun?"

Omzunu kaldırır. "Burada grafiti yapan tek kişi ben değilim."

"Sanatınla bir mesaj veren tek kişi sensin." "Belki de yeterince dikkatli bakmamışsındır."

"Mesele o değil," diye tartışıyorum. "O zaman ne?"

"İnsanların diğerlerinin üstünde seninkini fark edeceğini biliyorsun," dedim, ses tonumu yumuşatarak. "Aradaki farkı kabul etmek istersen de istemersen de."

Roman derin bir nefes alır ve ensesini avuçlarıyla ovuşturur. "Bu neredeyse bir iltifat gibi geldi."

Göğsüm ısınır. "Bence sen tanıdığım en yetenekli insansın, ama burada işler o kadar kolay değil ve sana bir şey olmasını istemiyorum."

Bana doğru eğilir, gözleri parıldıyor. Onun bakışları altında bu kadar çıplak kalmak rahatsız edici, ama beni olduğum yere sabitliyor ve denesem bile hareket edemeyeceğimi düşünüyorum.

Yavaşça elini uzatıyor, büyük eli yanağımı kavıyor, başparmağı alt dudağıma hafifçe dokunuyor.

Nefesimi tutuyorum, beklenti yumuşak dalgalar gibi içimi kaplıyor ve kendimi onun dokunuşunun sıcaklığına bırakıyorum.

"Beni ele verecek misin, Küçük Gül?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum. "Sırlarını saklayacağımı biliyorsun."

"İyi." Başparmağıyla yine dudaklarıma dokunur, ama bu sefer biraz daha uzun süre tutar ve dudaklarıma çok hafif bir baskı uygular. "Yine de ilgilediğin için teşekkürler."

Gülüyorum, ama sesim nefes nefese çıkıyor. "Evet, şey, dayanılmaz bir flörtçü ve şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu arkadaşlardan biri olmana rağmen, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Vücudu bana doğru eğilir, ağzı o kadar yaklaşıp ki, dudaklarımda nefesini hissedebiliyorum. "Sen benim en sevdiğim sırrımsın, Juliette."

Bakışları sıvı ateş gibidir, beni içten dışa yakar.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sen sadece..." Yutkunur, gırtlığı hareket eder, sonra dudaklarını yalar ve elini indirir.

"Ne?"

Gözlerini kırıştırır, dizleri sanki onu yerinde tutan şeyi silkeliyormuş gibi titrer. "Hiçbir şey."

Hayal kırıklığı beni yıkıcı bir darbe gibi vurur.

"Biliyor musun, gizli bir el sıkışma hareketimiz olsaydı, bunu kullanmak için mükemmel bir an olurdu," diyor, sesini hafif ve alaycı bir tona çevirerek.

O, enerjiyi ikimizin de kaldırabileceği bir şeye çevirince, yüzümde istemeden bir gülümseme belirir. "Bunu asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Bence bu saçmalık. Biz pratikte en iyi arkadaşlar kulübüyüz, ormanda buluşup sırlarımızı paylaşıyoruz, ama el sıkışmamız yok mu? İziciler bile el sıkışıyor."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Yoktur."

"Ne, şimdi de izci uzmanı mı oldun?" Ben güldüğümde gülümsemesi genişliyor.

"Hadi," diyor, ayağa kalkıp kot pantolonundaki kiri silkeliyor. "Hava kararmadan sana bir şey göstermek istiyorum."

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum, o uçuşunun kenarına doğru ilerlerken, güneş batarken gökyüzünü koyu mor ve pembe tonlarla boyuyor. "Biraz geç kalmadın mı?"

Gülümser, yanaklarında gamzeler oluşur, bana yan gözle bakar. "Beni suçlayabilir misin? Güzel bir kız ortaya çıktı ve dikkatimi dağıttı."

Dudaklarımı ısırırım. "Yine flört etmeye başladın."

Bana doğru döner, ellerini ceplerine sokar ve nefesinin kulağımı okşayana kadar eğilir. "Seninle flört etmek günümün en güzel kısmı."

Kalbim hızla atmaya başlar.

"Neye bakıyorum?" diye soruyorum, onun ne kadar yakın olduğunu ve onu daha da *yakınımda* istememi görmezden gelmeye çalışarak.

Kolunu kaldırır, omzumdan hafifçe geçer ve bu hareketle vücudu benimkine sarılır, sanki beni kucaklıyor gibidir. Yıllardır kullanılmayan bir trenin durduğu eski demiryolunun yönünü gösterir.

Dikkatim oraya yönelir yönelmez, onu görüyorum. Batan güneş, sanat eserinin etrafında neredeyse bir hale etkisi yaratıyor ve bu manzara, damarlarımı korku ile doldursa da, nefes kesici. *Onun* için duyduğum korku.

Eser, dizlerinin üzerine çökmüş, kollarına kelepçeler takılmış bir adamın silüetini gösteriyor ve "*Özgürlük*" kelimesi, adamın uzuvlarını kilitleyen zincirleri oluşturuyor. Arkasında, "*Rosebrook Falls'a Hoş Geldiniz*" yazan bir yol levhası var.

Görüntü çok etkileyici ve gözlerim doluyor. "Bütün bunları bugün mü yaptın?" diye soruyorum.

Ona dönmek için hızla hareket ettiğimden dengemi kaybediyorum. Elleri hızla kalçalarımı tutmak için uzanıyor ve ben de dengemi yeniden kazanmak için avuç içlerimi göğsüne koyuyorum. Dokunduğumuzda hava geriliyor ve

parmakları beni daha sıkı tutmak ister gibi bükülür, ama bu dürtüye direnir.

Ona bakıyorum, damarlarımdan ateş gibi bir sıcaklık yayılıyor.

"Çok garip," diye itiraf ediyorum. "Ne garip?"

"Senin sanatını görmek ve sanki ruhumun parçalarını resmediyormuşsun gibi hissetmek."

Bakışlarımız birbirine kilitlenir, parmakları kalçalarımın gömülür. Çenesi bir kez seğirir. İki kez.

Üç kez.

Ama sonra beni bırakıyor.

Reddedilme hissini silkeliyorum, o kayanın kenarına gidip ona yaslanırken dişlerimi alt dudağıma batırıyorum.

"Bunu neden çizdin?" diye soruyorum.

Beni izliyor, parmağı dalgın dalgın çenesinin altını ileri geri okşuyor. "Ya bu ya da *Eat the Rich* olacaktı, ama bu biraz yamyamlığa yakın geldi ve *senin* zengin olduğunu düşünürsek, riske girmek istemedim."

Küçük bir kahkaha attım. "Teknik olarak artık sen de zenginsin, biliyorsun."

"Mesele aynı."

Dilimin ucunda milyonlarca farklı kelime var, ağzımın kenarlarına dokunuyorlar, ama onları geri yutuyorum.

"Hiç boğulmuş hissettin mi?" diye soruyorum onun yerine. "Daha açık olmalısın."

Uzun zamandır varlıklarını görmezden geldiğim duygulara hayat vermek zor, ama nedense Roman'ın yanında olmak, hayatın sunabileceği her şeyi deneyimlemek istememe neden oluyor. Acı veren kısımları bile.

"Hayatım boyunca burada yaşadım ve dışarı çıkmadan önce benim için ne kadar çok kural konulduğunu fark etmemiştim. Ve şimdi geri döndüğümde, bu sadece..."

Tüm dikkati benim üzerimde, sanki başka hiçbir şey görmüyor gibi gözleri beni delip geçiyor. Bu baş döndürücü bir his ve kendime bu hissi sevmemem gerektiğini hatırlatıyorum.

"Her zaman," diye cevaplıyor.

Yüzünde bir anlık hüznün belirliyor ve ben bu ifadeyi silmek için can atıyorum. Onun bu kadar kaybolmuş görünmesinden hoşlanmıyorum.

"Felicity yıllardır bana cesaretimi toplayıp kuralları çiğnememi söylüyor." Onu düşünerek gülümsüyorum. Geri döndüğümünden beri onunla pek konuşmadım ve Roman'dan kesinlikle bahsetmedim, ama görmem yasak olan bir adamı görmek için buraya gelmemi onaylayacağını biliyorum.

Öğrenirse muhtemelen benim için bir parti düzenlerdi.

"Felicity senin arkadaşın mı?"

Gülümsüyorum. "En iyi arkadaşım."

Alaycı bir şekilde soruyor. "Sizin bir el sıkışma ritüeliniz var mı?" "Belki vardır."

"Bana söylemeyecek misin?"

Eğlence beni sarıyor ve onunla böyle konuşmak omuzlarımdaki tüm beklenti yükünü kaldırıyor. Onun karanlık, ağır ve tehlikeli olmasını beklerken, o hafif, eğlenceli ve... özgür geliyor.

"Eğer sana söylersem, sırrı bozmuş olurum," diyorum.

Upside Down Rock'ın kenarına oturur ve kollarını kavuşturur.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa," diye ekliyorum, "onunla tepelerde hiç skandal bir randevum olmadı."

Bana yumuşak bir gülümseme atar ve sonra ellerini uyluklarına vurur. "Yeter artık. Senin hakkımda yazmanı istemediğimi taklit etmekten bıktım."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Evet, şimdiye kadar bu konuda *gerçekten* çok ince davrandın."

"Bu bir yetenek."

"Bizim hakkımızda yazmaya değer ne var ki?"

Gözlerini kırptırdı. "Bugün inanılmaz derecede incitici davranıyorsun. Şanslısın ki ben kalın deriliyim."

Gülerek başımı sallarım. "Sana söyledim. Ben aşk hikayeleri yazmıyorum."

Yalan. Yıllardır bizim hakkımızda yazıyorum.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir, gözleri parlar. "Kim aşk hikayesi demiş ki?"

Cildim ısınır, ama bakışlarımı ondan ayırmam. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, midem sıkışıyor, ama o yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru yürürken, ben yerimden kıpırdamam.

"Peki, ne yazıyorsun?" diye sorar.

Ayaklarımın üzerinde kayarım. "Dünyayı ve içindeki tüm insanları."

Bir adım daha atar ve artık kolonyasının portakal ve sandal ağacı kokusunu alabileceğim kadar yakındır. "Peki *beni* nasıl yazarsın?"

Sanki o karanlıkta bir ışık, gecemin kuzey yıldızı gibi.

"Seni gökyüzü olarak yazardım," diyorum. "Büyük, engin ve boş hava ile dolu."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar. "Yazın biraz daha geliştirilebilir."

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum.

Eğilerek, elinin tersiyle yanağımı okşadı ve kulak arkama kaçan bir saç telini düzeltti. Omurgamdan bir titreme geçti.

"Peki ya ben?" diye cevap veriyorum.

Beni izliyor, çene kasları gergin, gözleri yanıyor. "Sanırım seni her şeye resmederdim."

Aniden, hava çok ince geliyor. Sanki sözleri atmosferdeki oksijeni emmiş ve ben sersemlemişim gibi.

"Öyle mi?" diye soruyorum bir şekilde. "Yani senin o eskiz defterin... hepsi benimle mi ilgili?"

Elini kaldırır, avucuyla boynumun yanından köprücük kemiğime kadar bir yol çizer, dokunmaktan çok bir öneri gibidir.

"O eskiz defteri doğu," diye fısıldadı. "Ve sen, Juliette, güneşsin."

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

Başını eğiyor, her bir kirpiklerini sayabileceğim kadar yakına geliyor ve

Tanrım, onun beni *öpmesini* istiyorum.

Telefonu çalıyor, sesi kulak zarlarımı tırmalıyor ve sinirlerimi bozuyor.

Dik oturur, elini indirir ve üç büyük adım geri atar, kendini toparlamaya çalışır gibi parmaklarını saçlarında gezdirir. Cebinden telefonunu çıkarır ve ona kaşlarını çatarak bakar, cevaplayıp cevaplamayacağına ya da benimle burada kalıp kalmayacağına karar verememiş gibi avucuna vurur.

"Cevaplaman gerekiyor mu?" diye soruyorum, isterse gitmesi için ona bir fırsat veriyorum.

Bana dönerek kaşlarını çatıyor. "Annem arıyor."

Benim yüzümden annesinin aramasını kaçıracağını düşününce içim burkulur. "Zaten gitmeliyim."

Ağzını açarak itiraz etmek ister gibi görünüyor, ama yerine sadece başını sallar. "Tamam."

Hareketsiz duruyorum, çünkü az önce olanlardan dolayı bacaklarım biraz titriyor

O da kıpırdamıyor.

Sanki yeterince uzun süre bakarsa, ikimizden biri ortadan kaybolacakmış gibi bana bakıyor. Ya da belki durumumuzun değişmesini umuyor. Onun ya da benim başka biri olacağımızı ve aramızdaki bu şeyin bu kadar imkansız gelmeyeceğini.

Boğazımı temizleyip, elimi ensemin arkasına koyuyorum.

O hafifçe gülümser ve göğsümde sıcak ve panik bir his oluşmaya başlar, ben de dönüp uzaklaşıyorum.

Onunla her zaman yaptığım gibi.

ROMAN

"Annen hakkında konuşalım."

Dişlerimi sıkarım, gözlerim ön verandada oturmuş, buzlu çayını yudumlarken gün batımını izleyen babama kayar.

"Konuşmayalım," diye cevap veriyorum.

Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

Başparmağım parmağımdaki yüzüğü o kadar hızlı çeviriyor ki, gözümde bulanıklaşıyor. En son yapmak istediğim şey, onun dediklerini yaparak ona güç vermek, ama bir noktada, kontrolü elinde tutma ihtiyacından vazgeçip, her şeyin yoluna gireceğine güvenmem gerekiyor.

Bunu yapmazsam, kendimi deliye çevirebilirim.

Geçen hafta her gece Upside Down Rock'a gizlice gidip Juliette ile buluşmasaydım, çoktan yapmış olabilirdim. Bazen saatlerce her şey ve hiçbir şey ve aradaki her şey hakkında konuşuruz. Diğer zamanlarda ise sessizce oturup *yaratırız*. O hikayelerini yazar, ben *onu* çizerim.

Her zaman o.

Özlem duygusu beni sarıyor.

Juliette, hayatımın neye dönüştüğünü doğrudan yüzleşmemi isterdi. Eğer karanlık köşelere ve gerçekte kim olduğumuzu tanımlamaktan uzak sahte sınırlara mahkum edildiysek, en azından fedakarlıklarımın karşılığını alabilirim.

"Tamam," diyorum. "Ama... ben buraya Brooke için geldim. Konuşmak istediğim kişi o. Sağlık sigortasına ve ilaçları için paraya ihtiyacı var. Başka ne yapabileceğimi bilemedim."

O, yüzünü buruşturarak başını sallar. "Onun ne hastalığı olduğunu bilmiyor musun?" O tanıdık çaresizlik içimde yükselir.

Çaresizlik.

"Hayır, birkaç yıl önce başladı. İyi ve kötü günleri oluyor. Çok baş ağrısı, baş dönmesi, kusma. Nöbetler. Ama testlerde her şey normal çıkıyor, bu yüzden neyi olduğunu bilmiyorlar."

Babam üzgün görünüyor. "Genetik test yaptırdınız mı?"

Omuz silkiyorum. "Sadece annemiz var. Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Babam, annemin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmekten acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Bu kadar zorlandığını bilseydim..."

Yüzüme bir minnettarlık dalgası çarpar. Ona karşı kin dışında başka bir şey hissetmek istemiyorum. Öfke rahatlatıcı. Tanıdık. Bu yeni duygu beni rahatsız ediyor. "Evet, her halükarda bir babaya ihtiyacım vardı."

Sertçe yutar, bakışları arka bahçeden hiç ayrılmaz, ama cevap verdiğinde sesi kalınlaşır. "Sana daha iyi bakmalıydım. Heather'ın..."

"Doğru," sözünü kestim. "Fark etmedin."

Kim olduğunu sanıyor da şimdi bu samimi konuşmayı yapmaya çalışıyor? Ona bir haberim var: yaklaşık beş yıl geç kaldın. En son sana geldiğimde, kollarımı açmış, ilgilenmeni yalvarırken bu adam neredeydi?

O zaman hasta değildi.

Babam öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Brooklynn'le güveni hakkında konuştun mu?"

Boğazımı temizledim. *Telefonuna cevap verseydi konuşurdum.* "İlgi göstermez."

Babam iç çeker, sonra başını sallar. "Her neyse, onun adına bir sağlık sigortası yaptırmıştım, Roman. Buna hayır diyemez, değil mi?"

Ciğerlerim umutla doldu, ya da siktir, ne olduğunu bilmiyorum. Ama hafif ve inanılmaz bir duygu, sanki burada olmak dünyanın en kötü

şey değilmiş gibi, diğer her şeyi feda etmek anlamına gelse bile.

Juliette'i elde edemeyeceğim anlamına gelse bile.

Derin bir nefes alıp veriyorum ve veranda sandalyesinde geriye yaslanarak güneşe bakıyorum. Kafamda milyonlarca farklı düşünce dönüyor ve binlerce farklı duygu içimde dolanıyor, ağır bir çamur gibi karışıp içimi kaplıyor.

Ama... ona inanıyorum. Sanırım.

"Annen sağlık sigortası belgelerini imzalamalı, tabii Brooklynn on sekiz yaşına kadar bekleyebilecek durumda değilse ve sen onun benden kabul edeceğini düşünmüyorsan." Kaşlarını kaldırıyor.

"Onun beklemesini istemiyorum."

O zamana kadar onun burada olacağından emin değilim, bu yüzden bu bir risk. "Peki ya annen?"

Onu düşündüğümde göğsüm ağrıyor. Döndüğümünden beri onun telefonlarını kaçıyorum, sesli mesajlarını bile dinlemiyorum, çünkü ona kızgıyım. Çok kızgıyım ve ondan uzaklaşmak beni daha da üzüyor.

Ama bir yandan da bunun aslında *onun suçu* olmadığını biliyorum, değil mi? Uyuşturucu insanı değiştirmez, sadece onu bulamayacağımız bir yere saklar.

"Rehabilitasyona ihtiyacı var. Ben..." Sözler boğazımda düğümlenir ve tekrar denerim. "İyileşmesini, tekrar *annem* olmasını istiyorum. Ama kendi isteğiyle gitmeyecek."

"Oğlum." Adam içini çeker. "Bazı insanlar yardım edilemez."

Dudaklarım bükülür, duygularım beni sert ve ağır bir şekilde vurur ve bu cevabı kabul etmeyi reddederim. Onu vazgeçmeyi düşündüğümü biliyorum, ona ulaşmak için binlerce kez denedim ama başaramadım, ama onu kurtların kapıp götürmesi için öylece bırakamam.

"Denemenizi istiyorum." Sözler dilimden sert ve kirli bir şekilde çıkıyor. "Denemenizi *rica ediyorum*."

Bakışlarım yere delik açıyor, boğazımın arkasında kalın bir şey var ve nefes almamı engelliyor.

"Lütfen," diyorum boğuk bir sesle.

"O zaman onu ara."

"Kim, Brooke?"

"Hayır, annen."

Dilimi damağımdan ayırıyorum. "Şu anda mı?" "Şu anda."

Onun burada olmasından nefret ediyorum, tüm kozlarımın onun önünde dağılmış olmasından ve beni bir kuklacı gibi iplerle oynatmasından nefret ediyorum. Beni en çok sevmesi gereken kadının bana nasıl davrandığını görmesinden nefret ediyorum.

Ve her şeyden çok, umursadığım için nefret ediyorum. İlk çalınıştta cevap verdi.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum." Annemin düz ve insani duygulardan yoksun sesi telefondan geliyor.

"Üzgünüm, işler çok yoğundu" diye cevap veriyorum. "Orada neden olduğunu unutma" diye tersliyor.

Sinirleniyorum. Hayatımdaki herkesin beni bu yönde ya da o yönde çekebilecek bağları varmış gibi davranmasından rahatsızım.

Babamın dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılır. "Sana temin ederim Heather, oğlumuzun buraya gelme nedenine olan sadakati konusunda hiçbir eksiklik yok," diye araya girer.

Kalbim hızla atmaya başlar, çünkü onun beni savunmasını beklemiyordum ve içimdeki, onun böyle şeyler için yanımda olmasını hayal eden küçük çocuk gururlanır.

Hat sessizleşir. Ölümcül bir sessizlik. Ve sonra, sanki başka birinden geliyormuş gibi çok küçük ve zayıf bir fısıltı duyulur. "Marcus?"

Eski sevgilisinin sesini duyduğunda, kendi çocuğunun sesini duyduğunda olduğundan daha içgüdüsel bir tepki vermesi, göğsümü binlerce bıçakla kesiyor.

Sertçe yutkunuyorum, boynumu çatırdatıp öne eğiliyorum ve babama bakıyorum. Gözleri telefonda değil, bende.

Ona cevap vermediğinde, dudaklarımı yalayıp tekrar konuşmaya başladım. "Unutmadım anne. Brooke nasıl?"

Annem alaycı bir şekilde güldü, sesi yine sertleşti. "İyi, o... Brooke. Nasıl olduğunu bilirsin, burnu kitaplarda, dünyayı görmezden geliyor."

Brooklyn'n'i kitaplarının arasında hayal edince dudaklarım gülümser. "Ama başka her şey yolunda mı?"

"Ona bakılıyor." Hızlıca nefes alır. "Marcus... hâlâ orada mısın?"

Boğazım şişiyor ve gözlerimin arkasında bir yanma hissediyorum.

Eğer o hala benim büyüdüğüm anne olsaydı, bana nasıl olduğumu sorardı. Ve belki sorduğunda, tanıştığım bu kızıdan bahsederdim. Nefes alamayacak kadar güzel olduğunu ve bunun, sevebileceğime emin olduğum biriyle olma şansımı nasıl mahvettiğini anlatırdım.

Huh.

"Brooke şu anda orada mı?"

Boğazını temizliyor. "Evde değilim."

"Tamam, ona sağlık sigortası yaptırıyoruz."

"Ne?" Sesi yükselir. "Sigorta mı yaptırıyoruz? Oh, Marcus, teşekkür ederim."

"Aslında ben yapmadım," der, bakışları yine bana yönelir, gözlerinde bir anlayış tabakası belirir. "Hepsi Roman'ın işi."

Ses tonu tekrar değişir, krema kadar yumuşak hale gelir. "Elbette öyle. Roman her zaman çok iyi bir çocuk olmuştur."

Kızgınlık asit gibi kabarcıklar halinde yükselir ve kalbimde açtığı çatlaklardan içimi yakar.

Dudaklarımı yalarım. "Bazı şartlar var anne."

"Ne demek 'şartlar'?"

Dizim daha hızlı titrer. "Yardım almalısın. Rehabilitasyon. Nereye gitmeni söylersek oraya."

Babama bakarım, çünkü bu konuyu tam olarak konuşmadık, ama o başını sallar ve o an daha da minnettarlık duyarım.

"Ona ne söyledin, Roman?" Sesi alçak, telefonun içinden geçen ve yanağıma yapışan, tokat gibi acı veren bir tıslama. "Ağzını açmış mısın?"

"Artık işler böyle yürüyor," diyorum, çenemi sıkarak. "Biz sana yardım ediyoruz."

Sen de temizlenirsin."

"Yapamam," diye inliyor.

Keskin bir nefes vererek, omuzlarım yenilgiyle düşer. Bu benim oynayabileceğim son karttı ve dürüst olmak gerekirse, babamın benimle aynı tarafta olmasının bu konuda yardımcı olacağını umuyordum.

"Heather," diye araya girdi babam. "Avukatım Frederick, Brooklynn'in kaydını yapmak için imzalaman gereken bir form gönderecek ve sen de onu imzalayacaksın, anladın mı?"

Babamın söylediği her kelimeyle sadakatim biraz daha değişiyor ve sarsılıyor.

"Frederick," diye tekrarlar. "Tabii, elbette."

"Bugün imzalayacaksın," diye ısrar ediyorum.

O durakladı. "Montgomery'nin etkisini üstüne almak çok uzun sürmedi, değil mi Ry?"

Yavaşça nefes veriyorum, tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde izler bırakıyor.

"Senden yardım almanı istiyorum tatlım," diye ekliyor babam.

Kullandığı takma ad beni derinden etkiler. Annemi de etkilediği açıktır, çünkü bir nefes alır. "Ben..." Bir süre durur. "Seni görebilecek miyim?"

Aynı şeyi bana sormaması içimi burkuyor.

Babam cevabımı bekliyor gibi görünüyor ve ben boş bir kahkaha atıyorum. "Benimle konuşmuyor."

"Heather." Sesi şimdi daha yumuşak, gerçek pişmanlık tonunu yumuşatıyor.

Ve bir an için, onun onu sevebilseydi hayatımın nasıl olacağını merak ettim. Belki o da beni severdi.

Ben farklı bir insan olur muydum?

Juliette ile çocukken tanışıp ailelerimizi silahlarını bırakıp barış içinde yaşamaya ikna edebilecek miydik?

Brooklynn şu anda uğraştığı sorunlarla uğraşıyor olur muydu?

Babam tekrar bana baktı, yüzü gerildi. "Sunduğumuz yardımı kabul edersen, gerçekten *denersen*, o zaman... belki."

"Tamam." Sesi hâlâ zayıf. Hâlâ sessiz. Kazadan önce tanıdığım kadınla, kazadan sonra haline geldiği bu kabuktan çok farklı. "Kağıtları imzalayacağım. Brooklynn, zaten çektiği acılardan daha fazlasını çekmemeli."

Tık.

Sana da hoşça kal, sanırım.

Babam derin bir nefes verir. "Eh, bu..." "Beklediğimden daha iyi gitti," diye cümlesini tamamlarım.

Kaşlarını çattı ve bahçeye doğru baktı, sandalyesinde hafifçe sallanarak.

"Sen yaptın iyi iyi diğer iyi diyor diyor.

"Konuşmak gazetecilerle gazetecilerle konuşmak demek istiyorum."

Ona bir bakış atıp başını salladıktan sonra, çalışanlarından birinin bize getirdiği buzlu çayı yudumladım.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Babam başını sallar, içkisini masaya bırakır ve sandalyesinde dönerek bana bakar, yüzünde ciddi bir ifade belirir. Ona bakarken, birbirimize gerçekten benzediğimizi fark ederim. Annemden çok babama çekmişim ve bunun beni kızdırdığını mı yoksa gururlandırdığını mı bilemiyorum.

İkisi de garip bir şekilde karışmış ve içimde savaşıyor bu iki duygu beni deliye çeviriyor.

"Sen olduğunu biliyorum," diyor.

Kafam karışır ve tepkimi gizlemek için başımı eğdim. "Neyin ben olduğumu biliyor musun?"

"Geçen hafta tren vagonunda ortaya çıkan grafiti." Kalbim göğsümde çarpıyor. *Kahretsin.*

Yanında olduğunu fark etmediğim bir manila klasörü alır ve tereddüt ederek kucağına koyar.

"Anlaşmamızı unutma," diye hatırlatır bana.

Beni sorguladığı için sinirlenerek homurdanırım. "Belgeleri imzaladım, değil mi? Artık geri dönüş yok."

"Güzel. Tamam."

Bana dosyayı uzattı.

Kaşlarımı kaldırıp dosyalara bakıyorum. "Bu ne?"

"Calloway'lerin yolsuzluklarının ayrıntılı açıklaması." "Tamam..."

Daha fazla açıklama yapmasını bekliyorum, ama yapmıyor. hareketsiz ve sessiz kalıyor, sanki benim kendim bir sonuca varmamı bekliyor gibi, ki bu, elimde hiçbir ipucu olmadan yapmak zor bir şey.

"Bunu bu kasabanın duvarlarına çizmeni istiyorum." Gözlerinde bir ışık parlar.

Yüzüm şaşkınlıkla buruşur. "Sen... benim grafiti yapmamı mı istiyorsun?"

"Bazen en iyi mesaj, yüzü olmayan bir hayalet tarafından iletilir. Ve bazen bir imparatorluğu yıkmamanın en iyi yolu,

insanlara bir parça Ő p e ekleyip bunun çürümesine izin vermekten geçer." Duraklayarak dudaklarını yalar. "*Bazen*  r meyi ortadan kaldırmak için her Şeyi kökünden söküp yeniden başlamak gerekir."

Ona tamamen inand ğımı söyleyemem ama başımı sallarım. "Ya yakalanırsam?"

Omuz silkiyor. "Korunursun."

"Ama bunu halledemez misin?" Dosyayı kaldırırım.

Babam burnunu çeker. "Calloway'lerin bağları çok güçlü, evlat. Yıllarca mücadele ettim ama hastaland ğım ve tedavi gördüğüm için işleri elimden kaçırdım. Politikacılar onların elinde. Belediye meclisi  yeleri. Verona  niversitesi mütevelli heyeti. Denediğim her yolumda engelleniyorum. Ve her yıl, pençelerini kasabaya daha da derin sokuyorlar ve beni dışarı itiyorlar."

"WayMont anlaşması ne olacak?"

"Bu anlaşma sadece Montgomery Organizasyonu ve Calloway Enterprises'ın kasabanın belirli bir yüzdesinden fazlasına sahip olmamasını sağlıyor. Ama paravan Şirketler teknik olarak Calloway Enterprises'a ait değil ve siyasi nüfuza rüşvet vermek de  yle."

"Bu tam bir saçmalık."

O başını sallar. "Her zaman boŐluklar vardır. Craig bu kasabanın dıŐındaki insanlarla iş anlaşması yapmıŐtır. Etkili insanlarla. Onlar, Craig'in arazi acenteleri olduğunu söylediği bir grup gönderir. HillPoint bölgelerine gelip mahalleleri yüksek faizli kredilere zorlamayı severler. Hayatta kalmakla meşgul olduğum için, çok geç olmadan onların ne yaptığını fark edemedim. Bu kredilerin ödenmemesi nedeniyle arazi ve işlerin mülkiyetini ele geçirdiler."

"Yani, aksini belirten bir anlaşma olmasına rağmen, temelde her Şeyin sahibi onlar mı?"

"Neredeyse."

Yutkunuyorum. "Beş parasız mısınız?"

O yüzünü buruşturur. "Henüz değil. Ama işler böyle devam ederse..."

Durum gerçekten berbat görünüyor.

Belgeleri gözden geçiriyorum. Calloway'lerin yaptıklarına dair yazılı kanıt yok, ama babam Ő p e uyandırabilecek kadar

bilgi topladı.

Babam burnunu çeker, ayağa kalkar, kemer tokasını düzeltir ve sırtıma hafifçe vurur. "Bilgi krallıkları yıkar, evlat. Tek istediğim, insanları aydınlatman."

"Yolsuzluğunu uygun bir şekilde dışarıda bırakarak, değil mi?"

Gülümsüyor. "Asla bir aziz olduğumu söylemedim. Kemik almak için köpeklerle yatmak zorundasın."

Kaşlarımı çatıp başımı sallarım.

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa Benny burada. O senin yardımcın, ama bu konuda güvenebileceğin *tek* kişiler o ve Frederick. Anladın mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, dikkatim hala kağıtlarda.

Sayfalardan birini çıkarırım, parlak bir fotoğraf gözüme çarpar. HillPoint'in kenarındaki The Round Table Tavern'a benzeyen bir yerin arka sokağında üç adam toplanmış.

Sayfayı aşağı doğru kaydırırken, parmağım isimlerin üzerinde geziyor.

Tyler Bault. Art Penngrove. Lance Calloway.

Hayatım mahvoldu.

Dişlerimi sıkıyorum ve kendime bunu neden kabul ettiğimi hatırlatıyorum.

Brooklynn için. Annem için.

Ama bu, göğsümde dolaşan kötü hisleri durdurmuyor, bunun Juliette'i daha da uzaklaştıracağını söylüyor.

Grafiti: Mesaj içeren bir sanat mı? Yoksa sebepsiz bir vandalizm mi?

HillPoint'teki The Round Table Tavern'ın duvarında, Rosebrook Falls haritasını parçalayan dev ellerin ve baskı altında çatlayan toprağın resmedildiği çarpıcı bir duvar resmi ortaya çıktı. Üstünde "Hands of Ruin" (Yıkımın Elleri) yazısı ve köşede küçük siyah bir gül bulunuyor.

Kredi borcunu ödeyemediği için Belediye Başkanı Penngrove'un oğlu Art Penngrove tarafından satın alınan bar, sanat eseri hakkında yorum yapmayı reddetti.

Bu bir vandalizm eylemi mi, yoksa güçlü bir sanat eseri mi?

#RosebrookRag #HandsOfRuin #SecretStreetArtist #GraffitiGate

27

JULIETTE

SORUN:

Bugün ne hakkında yazdın?

BEN:

Arkadaşının, boş duvarlara alerjisi olduğu için ailesi tarafından incitileceğinden endişelenen bir kız.

SORUN:

Benim için mi endişeleniyorsun, Küçük Gül?

BEN:

Evet.

Gönder tuşuna basıyorum ve içimi döktükten sonra biraz daha iyi hissediyorum.

Roman ve ben son birkaç haftadır mesajlaşıyoruz ve her gün benden ne yazdığımı soran bir mesaj alıyorum. Aslında yazabildiğim tek zaman onunla birlikte olduğum zamanlar olduğu için, mesajlarımızı bir çıkış noktası olarak kullanmaya başladım ve bir yanım bunun onun mesajlaşmaya ve sormaya devam etmesinin nedeni olduğunu düşünüyor.

Ama gazetelerde onun grafiti resimlerinin giderek daha fazla yer almasını, babamın bize yönelik çok agresif spekülasyonlara giderek daha fazla sinirlenmesini görmek... tüm bunlar beni rahatsız ediyor.

Roman'ın, yıllar önce meydana gelen araba kazasının sorumlusunun babam olduğunu ima ettiğini unutmadım ve onun yanıldığını düşünecek kadar saf değilim.

Yine de... babamı seviyorum. Ve kardeşlerimin tüm bu karmaşaya karışmış olmalarından nefret ediyorum.

Onunla görüşmeye devam etmek, onunla konuşmak, onunla vakit geçirmek beni çok kötü hissettiriyor. Sanki aileme en kötü şekilde ihanet ediyormuşum gibi.

FELİCITY:

Neden benden kaçınıyorsun? Bir haftadan fazla süredir döndüm ve ihanetinin cezası olarak, benim seçtiğim her yere benimle birlikte geleceksin. Kıyafeti, yeri ve müziği ben seçeceğim.

Mesajını okurken yüzümü buruşturuyorum, ama sanırım adil olan bu. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için ondan kaçındım. Roman ve benim hakkımda her şeyi anlatmadan onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum, ama ona anlatmam *gerektiğinden* de emin değilim. Felicity, işlerin belirli bir şekilde olması gerektiğini düşündüğünde pek de sağduyulu davranmaz ve benim en son istediğim şey, onun kendi yetki alanının ötesine geçip, ilgilenmemesi gereken işlere burnunu sokmasıdır.

SORUN:

Belki de hikayedeki adamın başka seçeneği yoktur. Belki de mesele onunla hiç alakalı değildir.

BEN:

Bu durumu daha iyi hale getirmiyor.

TROUBLE:

Sonunda Paris'te bir galerisi olan ünlü bir sanatçı mı oluyor?

BEN:

Hayır. Hapse giriyor. Daha zeki arkadaşının onu uyardığı gibi, bu da başka bir ibretlik hikaye.

TROUBLE:

Zor bir seyirci.

Eş ziyaretleri?

Gülümsüyorum.

Kanepenin yastığı yanımda çöküyor, ağır bir sessizlik

Ha

va. "Neden böyle gülümsüyorsun?" Lance'in sesi keser

Duygularım ve gülümsemem kaybolur, kalbim çarparak telefonumu uyluğumun altına kaydırırım.

Onu evde gördüğüm için şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. Ela gözleri endişeyle benimkilere bakıyor. "Ne oldu sana?"

Sorusu beni şaşkınlığımdan çıkarır ve ben gözlerimi devirip sesli bir şekilde homurdanırım. "Oh, şimdi mi umursuyorsun?"

O arkasına yaslanır ve sözlerim fiziksel bir saldırıymış gibi irkilir.

"Hadi ama Jules." Ellerini yüzüne götürür ve parmak eklemlerinin yarık ve kabuklu olduğunu fark ederim. Endişe içimi kaplar ama onu bastırırım. "Bana cadalozluk yapma."

"Biliyor musun, neden bu her zaman kadınlara yönelik varsayılan hakaret oluyor?" "Ben..."

"Sen..." Parmakla onu işaret ediyorum, gözlerimi dikip bakıyorum. "Sen bir pisliksin. Sana kızgıyım."

Yüzü birden düşer ve öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar, başını eğdiğinde dalgalı siyah saçları gözlerinin üzerine düşer. Çenesindeki bir kas seğirir.

"Ve biliyor musun?" diye devam ediyorum. "Belki de sana karşı kötü davranmamı hak ediyorsun. Bu düşünce hiç aklından geçti mi, Lance? Yoksa beni görmezden gelmekle meşgul olduğun için umursamadın mı?"

Boğazını temizledi, yüzü sanki ona yumruk atmışım gibi gerginleşti.
Sanki

kötü adam *benmişim* gibi.

"Kaliforniya seni gerçekten mahvetti, ha?" diye mırıldanır birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra.

Bu beni çok kızdırır ve ayağa fırlarım. O kadar kızgınım ki ateş püskürecekmişim gibi hissediyorum. *Neden* bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum, geri döndüğümünden beri hiçbir şeyin kontrolümde olmadığını hissetmem dışında.

"Belki de beni sinirlendiren bu lanet olası ailedir diye hiç aklına geldi mi?" diye tıslıyorum. "Belki de sadece *sana* karşı cadalozluk yapıyorumdur."

Parmağımı yüzüne doğru uzatırım, o da dişlerini sıkar, bakışları kararmaya başlar. "Parmağını yüzümden çek Juliette, yoksa yemin ederim..."

Sesi buz gibi soğuk ve o kadar alçak ki, onu zar zor duyuyorum. Onda her zaman bu tehlikeli özellik vardı, ama bunu bana *karşı* hiç kullanmadı. Her zaman beni korumak için kullandı. Bunun tersine dönmesi rahatsız edici.

Elimi indirip yavaşça nefes veriyorum. "Sana ne oldu?"

Çenesini sıkıyor ve benden başka yere bakıyor, ama onda bir şey var ki, içinden gelen bir hüznün var ve bu, öfkemi biraz olsun dindiriyor.

İç çekerek kanepeye geri otururum ve ona bakarım. "Eskiden sana her şeyi anlatabileceğim tek kişi olduğunu biliyor musun? Şimdi halimize bak."

"Hâlâ söyleyebilirsin," diyor ve başını tekrar bana çeviriyor. Bakışlarındaki soğukluk tamamen kaybolmuş, yerine hayatım boyunca tanıdığım yumuşak sıcaklık gelmiş.

"Haftalardır evdeyim, Lance." Sesimde incinmişliği gizlemeye çalışıyorum, ama yine de sesim çatlıyor. "Neredeydin?"

Ağzını açıp kapattı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, boynundaki gümüş zincir oturma odasının ışıkları altında hışırdadı ve parladı.

Elimi kaldırdım. "Biliyor musun? Artık umurumda bile değil. Ama buraya gelip, eskisi gibi sohbet edebilirmişiz gibi davranamazsın."

Eski günlerdeki gibi sohbet edebilirmişiz gibi davranamazsın. Neden kötü bir ruh halinde olduğumu bilmeye hakkın yok."

Yutkundu ve başını salladı, ayağını karşı dizinin üzerine attı, sonra elini üzerine koydu.

Bakışlarım yine çatlamış parmak eklemlerine kayar, tanıdık bir endişe içimi kaplar. Ona iyi olup olmadığını sormak isterim, ama yine de sözlerimi içime atarım.

Benim umursadığımı hissetmesine izin veremem.

O benim için umursamıyormuş gibi görünürken, ben de onun için umursamıyormuş gibi görünmeliyim.

Bunun yerine çenemi dikleştiriyorum. Bana kaltak demek ve sanki dünyanın en büyük pisliği değilmiş gibi davranmak istiyorsa, ben de onu görmezden gelirim. Burnumu çekerek öne eğilip uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyorum ve kanalları değiştiriyorum.

"Jules," diye mırıldanır, sesi hüzünle kaplıdır. Onu görmezden gelirim.

Kanepede yer değiştirir. "Özür dilerim."

"Ne için?" Ona yan gözle bakarım. *Onu görmezden gelmekte iyi iş çıkardın, Jules. Gerçekten çok zor.*

O, başını tavana doğru çevirip bana bakmadan önce, homurdanır. "Birçok şey için."

Omuzlarımı kaldırıp duygularımı yutuyorum. "Ne olursa olsun."

"Öyle değil." Başını sallar ve iç çeker. "Seninle işleri batırdığım çok açık."

"Evet, öyle." Kanalı tekrar değiştiriyorum, parmağım uzaktan kumandaya gereğinden fazla sert basıyor.

"Art bu kızla çıkıyor ve kızın yanında kimse yok. Babası onaylamıyor ama Art ondan vazgeçmek istemiyor, bu yüzden bana ona göz kulak olmamı söyledi."

"Bu da benim yanımda olamayacağın anlamına mı geliyor, *neden?*" Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

"Öyle değil. Sadece çok şey oluyor."

"Mhm, tabii." Televizyona daha fazla odaklanıyorum.

"Senin gitmen çok kötüydü, tamam mı?" diye patladı sonunda. "Sen, yanında olmaya dayanabildiğim tek aile üyesisin ve ben..."

"Yani, beni afroz mu ediyorsun?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Çok olgunca."

Dışlerini sıkar, köşeli çenesi gerilir. "Konuşmazsak uzak durmayı seçeceğini düşündüm."

Ona bakakalırım, elimdeki uzaktan kumanda havada donmuş halde. "Bu çok *kötü*."

O yine başını sallar. "Hayır, ben... Ailemizin ne kadar berbat durumda olduğunu farkında mısın, Jules? Sen çok iyisin. En iyisin. Buralarda tek değerli kişi sensin ve geri dönersen, ailenin saçmalıklarına bulaşırsan, senin ışığını söndürürler."

Kaşlarım çatılır. "Lance, ailemizden *kurtarılmaya* ihtiyacım yok. Senin neyin var?"

Bunu söylerken bile, sözlerime inanmıyorum. Çünkü belki de inanıyorum.

Bana bakarken burun delikleri genişledi, sonra nefes verdi ve bana gülümsedi, sanki söylemek üzere olduğu şey, içeri girdiğinden beri onu rahatsız eden şey birdenbire ortadan kaybolmuş gibi. "Haklısın. Özür dilerim."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Seni affetmiyorum." "Bir daha yapmayacağıma söz versem bile mi?" diye soruyor.

Uzaktan kumandayı fırlatıp, kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum. Kızgın kalmak istiyorum, gerçekten istiyorum. Onun beni reddetmesinden çok incinen bir yanımda var ve bunun iyileşip çocukluğumuzdaki gibi olabileceğimizden emin değilim. Ama sonra bakışlarım yine onun yüz hatlarına kayıyor ve onu gerçekten içime alıyorum.

Ela gözleri daha belirgin, ama bunun sebebi sadece gözlerinin altındaki koyu halkalar, bu da onun uyumadığını kanıtlıyor. Elleri sanki birilerini yarı ölü dövmüş gibi görünüyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, onu dışlarsam, onun bana davrandığından daha mı iyi olurum?

Omuzlarım düşer ve iç çekerim. "Tamam. Ama bir daha *asla* yapma."

Gözlerinde rahatlama belirir ve bana gülümser, sağ tarafı daha yukarı doğru kıvrılan bir gülümsemeyle.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Burnumu çekerim. "Neye atıfta bulunduğuna bağlı, sanırım."

Bana elini sallıyor. "Seni bu hale getiren her neyse."

Bir başka öfke dalgası beni sarar ve ona dönerim, öfkem onu, öfkenin haklı olup olmadığına bakılmaksızın, uygun bir kum torbası olarak görür.

Gergin bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır, aslında bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Belki eve ilk geldiğimde, *kimse* bana bakmadı. Belki Penngrove'daki bağış etkinliğine geldiğinde, tek bir "Seni özledim, Jules" bile demedin. Ama şimdi? Şimdi *iyiyim*. Ailemizin beni Regency dönemindeki bir rüya gibi eski sevgilimle evlendirmeye çalıştığını ya da *sözde* bir yetişkin olduğum halde hala çocukluğumun geçtiği evde uyuduğumu tekrar tekrar anlatmaya gerek yok."

Tirajımı sürdürürken yumruklarımı havada sallıyorum ve Lance'in gözleri her kelimeyle daha da büyüyor. Ama durmuyorum, çünkü artık hızlandım ve eğer duymak istiyorsa, duyacak. "Tasma geri takıldı, hepimiz şaşırılmış gibi davranalım."

Tirajımı bitirdikten sonra, kelimelerin beynimden çıkıp havaya uçması nedeniyle biraz nefes nefese kalmış olarak derin bir nefes alıyorum, ama kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Daha hafif, belki.

"Tanrım, beni affettiğini söylediğini sanıyordum," diyor

Lance. Dudaklarımı ona doğru büzüyorum. "Affettim."

Yavaşça başını sallar. "Evet, tamam."

"Ne hakkında konuşmak istediğimi biliyor musun?" Ona doğru eğildim. "*Senin* hakkında konuşmak istiyorum. Hiç ortalarda görünmemenden, ortadan kaybolmayı bir meslek haline getirmiş olmandan. Ya da Benjamin Voltaire'in geçen gece sanki en yakın arkadaşmışsınız gibi davranmasından. Ve morarmış parmak eklemlerini ya da Ty'ın gözlerinin morardığını ve silah taşıdığını birdenbire umursamamaya başlamayı da unutmayalım."

Lance kaşlarını kaldırır. "Ty'ın silahı mı var?"

Ona bir bakış attım. "Ben şehre ilk döndüğümde *vardı*. Görmedin mi?"

Boynunun arkasını ovuşturur.

Göğsüm kramp giriyor. Tyler'a ilgi göstermemesi yeni bir şey.

Onlar her zaman ayrılmaz bir üçlüydüler: o, Tyler ve Art.

Ama belki de ondan biraz şey almak için biraz şey vermem gerekiyor. Açıkça görülüyor ki, ilk açılan o olmayacak ve beni incitmiş olsa bile, onu hala özleyorum.

O hala benim için özel biri.

Ben izliyorum onu dikkatle ama yüzü yüzü
çok bir boş maske.

Anlaşılmaz.

"HillPoint'te takılıyor musun?" diye soruyorum, açıkça.

O irkilir. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma, Jules."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Cevabı istemeseydim, soruyu sormazdım, *Lance*."

O alaycı bir şekilde gülümser ve başka yere bakar. "Art artık orada mülk sahibi. Tehlikede olduğum falan yok."

"Doğru," diye cevap veriyorum. "Çünkü şüpheli emlak işlemleri her zaman *çok* güvenlidir."

Bana bir bakış atar. "Gölgeli olduğunu nereden biliyorsun?"

O iç çekerek öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

başını eğerek. "Seni seviyorum Jules, ama sana her şeyi anlatamam. Lütfen bunu kabul et."

Ağzım ekşiyor. "Peki, o zaman Benjamin'in geçen gece ikinizin arkadaşmış gibi davranmasının nedenini söyle. Ty'ın senin artık hiç ortalarda görünmediğini söylemesinin bununla bir ilgisi var mı?"

"Ty bir aptal. Benny de öyle, bu arada."

Benny mi? Yine o takma ad.

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım, onlarla takılıyorsun."

Yüzünde bir meydan okuma ifadesi belirir. Beverly bize tatlı yiyemeyeceğimizi söylediğinde ya da babam katı bir kural koyduğunda gördüğümüz ifadeyle aynıdır. Geri kalanımız çim sandalyeleri gibi katlanırdık, ama *Lance* değil. Gözlerinde, kural sanki ona meydan okuma gibi, onun çiğnemesi gereken bir şey gibi bir ışıltı belirirdi.

"Önemli bir şey değil," diyor.

"Bunu söylemenin *bir* şey gibi hissettirdiğinin farkındasın, değil mi?" Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Başımı eğiyorum. "Bana bir ipucu ver dostum. Bir tarikat mı? Yeraltı dövüş kulübü mü? Süper gizli bir seks skandalı mı?"

Gülmüyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Ve *bu*, omurgamda her şeyden daha fazla endişe uyandırıyor. "Lance, ne *oluyor lan*? Montgomery bölgesinde takıldığını öğrenirse babam seni öldürür."

"Rich, bunu senin ağzından duymak ilginç."

Kaşlarımı çatıyorum, içimde bir ışık anahtarı gibi titreyen bir tedirginlik var. "Bu ne demek?"

Çenesini kaldırır, çenesi gerilir. "Roman Montgomery'yi nereden tanıyorsun?"

Bu soru beni şaşırttı ve dudaklarımı sıkıştırdım, birdenbire konuşmak istememeye başladım. "Konuyu değiştirmeye çalışma."

"Ondan uzak dur."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Babam gibi konuşuyorsun."

O sertleşir. "Ben lanet olası babamız *değilim*."

"Hadi oradan. Babam Benjamin Voltaire gibi insanlarla gizlice görüşmezdi."

Yüzü yumuşar. "Buraya tartışmaya gelmedim. Seni kontrol etmeye geldim. Seni özledim ve senin için endişeleniyorum. Bu ailede, sana hak ettiğin şekilde bakacak kimseye güvenmiyorum."

Gözlerim yanar, göğsümde duygular kabarıyor. Lance'e ne kadar kızgın olsam da, onu çok sevdiğim gerçeğini değiştiremem. "Ben de seni özledim."

"Pax ve Alex nerede?" diye sorar, etrafına bakınarak.

Omuz silkiyorum. "Paxton'ın babamın emirlerini yerine getirmek için buralarda bir yerde olduğuna eminim, Alex ise muhtemelen tiyatroda."

Lance'in telefonu çalar. Telefonunu çıkarır, ekrandaki mesajı okur ve sonra kaşlarını çatarak yüzünde gerginlik belirir.

"Kim o?" diye sorarım, iyi görebilmek için omzunun üzerinden eğilip bakmaya çalışırım.

Fazla bir şey göremiyorum, çünkü omuzu benim kafam kadar büyük. "Tanrım, Lance, ne zaman bu kadar kaslandın? Lanet bir kaya gibisin."

O utanmadan sırtıp kaslarını gerer. "Ben her zaman üstün Calloway oldum. Neden şimdi fark ettin bilmiyorum."

Burun kıvrıp koluna vuruyorum. "Sen bir aptalsın."

"Sen de meraklısın." Telefonunu benden uzaklaştırır, ayağa kalkar ve arka cebine koyar.

"Senin öncelik listende benden üstte kimlerin olduğunu bilmek istediğim için özür dilemeyeceğim."

Lance alaycı bir şekilde, "Saçmalama. Kimse senden üstün değil." der.

"Ne?" Ona masumca bakıyorum. "Sadece, telefonun çalışıyor ve birdenbire koşman gerekiyor. Mantıklı sonuçlar çıkarıyorum."

Gerçekten söylemek istediği şeyi dizginlemeye çalışır gibi burun delikleri genişliyor.

"Art'ın kız arkadaşı mı?"

"Tanıdığın biri değil." Bir tereddüt, sonra, "Yine de gitmem gerek."

Sinirimi gizlerim ve şaşırmam. Artık bunun için kavga etmeye bile değmez. "Tamam. Görüşürüz o zaman, sanırım."

"Seni seviyorum, Jules. Eve dönmene sevindim."

Gözlerim yanıyor ve cevap vermeye çalışıyorum, ama tek yapabildiğim sıkı bir gülümseme.

Telefonumu uyluğumun derisine yapıştığı yerden ayırıp mesajlarımı açıyorum ve ailemin kalbimi incitme yollarını düşünmek yerine, benim için önemli olan kişiye dalıp gidiyorum.

ROMAN

"Şu anda çok zengin olman, *benim* kanlı parayı kabul etmem gerektiği anlamına gelmez."

Brooklynn'in sesi meydan okuyan bir tonda, ama altında bir titreme var, göğsümü ağrıtabilecek kadar. Babamın bana söylediklerinden sonra, Calloway'ler bu konuda bir şey yaparsa paranın ne kadar süre yeteceğini bilmesem de, onu düzeltmiyorum.

"Brooke... bu o kadar basit değil."

"O zaman basit hale getir," diye karşılık veriyor.

"Annemizi rehabilitasyona gönderiyor. Bize geri dönebilir."

Brooklynn bir ses çıkarır. "Hayal görüyorsun Bear. O sihirli bir peri değil, pahalı takım elbiseli, manipülatif bir pislik."

"O aslında takım elbise giymez."

Bunu söyler söylemez, zamanlaması yanlış olan alaycı sözlerimin işe yaramayacağını bilerek utanırım.

"Sağlık sigortası var," diye devam ediyorum, neden onu bu kadar savunduğumu bilmeden. "Ve bu tröstü kabul edersen, her yıl otomatik olarak sana ödeme yapılacaktır. Bir daha bu konuda endişelenmene gerek kalmayacaktır. Paran elinin altında olacaktır, evlat."

Evet de.

Tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Onun küçük kölesi gibi konuşuyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum. "*Değilim.*"

"Ya fikrini değiştirirse?" diye soruyor. "Artık yardım etmek *istemediğine* karar verirse? Seni kontrol etmek için beni tekrar kullanması gerekirse?"

"O yle biri değil..."

"Neler olup bittiğini bilmiyormuşum gibi davranma," diye sözümü keser. "Ben de herkes kadar kolayca iki ile ikiyi toplayabilirim."

"Sana bakmaya çalışıyorum."

"*Yapma*. Kendime bakabilirim. Annem rehabilitasyona gittiğinde ne olacağını sanıyorsun? Seninle birlikte oraya taşınacağımı mı?"

Onun tek başına kalması dşncesi beni çok korkutuyor, ama bunu ona söylersem, durumu daha da zorlaştıracağını biliyorum.

"Yapabileceğini biliyorum," diye onu sakinleştiriyorum. "İkimizden her zaman en gl olan sendin. Sadece geriye dönüp pişmanlık duymamanı istiyorum. Hayatını kolaylaştırmama izin vermeni istiyorum."

Bunu ona ikna etmekte başarılı olduğumdan emin değilim.

"Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Beni burada bıraktın.

Onunla birlikte."

Sözleri kalbimi parçaladı. Ama fkmesini benden çıkarmak istiyorsa, sorun değil, öyle olsun. Omuzlarımda tonlarca öfkeyle ve acımı yöneltecek hiçbir yerim olmadan on yedi yaşında bir ocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Biliyorsun, işler yoluna girince benimle yaşamaya gelebilirsin. şu anda benden nefret ettiğini biliyorum, ama bu gerçekten o kadar kötü m olur?"

"Doktorlarım burada."

"Connecticut'ta daha iyileri var."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama artık ona dünyanın en iyi bakımını sağlayacak imkanlara sahibim ve hoşuna gitse de gitmese de bunu sağlayacağım. şu anda Rosebrook'ta onun için güvenli olmayabilir, ama belki bir gün...

"Bunların hepsi zaman alır," diyor keskin bir sesle.

"Montgomery ailesi mensubuysan öyle olmaz," diye sert bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

O alaycı bir şekilde, "Sen *kimsin*?" diye sordu.

"ğrenmek için benimle konuşmaya devam etsen iyi olur."

Karartılmış bir Rolls-Royce benim garaj yoluna girer ve omurgam dikleşir. Babamın şoförü gibi görünüyor.

O çekiyor durur bir durur ve kapı kapı dönüyor açılır, Benjamin ortaya çıkar, ardından Merrick gelir.

"Dinle, gitmem gerek. Söylediklerimi bir düşün, tamam mı?"

Brooklynn iç çeker. "Evet, tamam."

"Seni seviyorum, evlat." "Ben de."

Tık.

Garaj yolunda duran iki adama bakıyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Benjamin kaşlarını kaldırır ve arabaya yaslanarak sıkılmış gibi tırnaklarını kurcalar, ama Merrick kollarını açar ve göğsünü sallayarak "Partiye geldik, tatlım" der.

Arkamda duran evime bakıp sonra tekrar onlara dönüyorum. "O zaman yanlış yere gelmişsiniz galiba."

"Korkarım öyle değil." Merrick bana doğru koşar ve sırtıma vurur, parmakları omuz kemiğime batar. "Seni dışarı çıkaracağız."

HAYATIM ÜÇ BÖLÜME AYRILIYOR.

Araba kazasından önce, araba kazasından sonra ve sonra bu yeni cehennem neyse o.

Eskiden, babamın hayatını bir çocuk gibi, vitrinden şekerlere bakan bir çocuk gibi izlerdim. Çok yakındı ama benim bütçemin dışındaydı.

Şimdi HillPoint'te Merrick ve Benjamin ile Yuvarlak Masa'da otururken, her şey biraz farklı geliyor.

Şimdi o hayata sahibim ve buzlu camın arkasında duran, içeriye bakıp benim yerimde olmak isteyen küçük bir çocuk var mı diye merak ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Artık bir rol oynuyorum, büyürken babam için hayal ettiğim gibi davranıyorum.

Kabinde arkama yaslanıyorum, kulaklarım diğer bar müşterilerinin gürültüsünü duyulmaz hale getirene kadar dinlemiyorum.

"Hayat nasıl, tatlım?" diye sorar Merrick, birasını yudumlarken. "Bana öyle seslenmeyi keser misin?" diye şikayet ederim.

O, hiç etkilenmeden sırtıttı. "O kadar iyi mi?"

"İyi." Omuz silkiyorum, aklım kafamdan çıkaramadığım kadınla yaşadığım o çalınmış anlara gidiyor.

"Bu kadar mütevazı olma," diye araya girer Benjamin, bana bakıp sonra Merrick'e odaklanır. "O ve babam artık çok sıkı fıkı. Neredeyse aynı diş fırçasını kullanıyorlar."

Savunmaya geçmek istiyorum, ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini bildiğim için bu dürtüyü bastırıyorum. Bunun yerine, ona sırtıtıyorum. "Kıskandın mı, Benny? Sarılmaya mı ihtiyacın var?"

Çenesini kaldırarak alaycı bir şekilde güler.

Merrick omzuna vurur. "Bu kadar acımasız olma, Benny. Roman, senin talihsiz kuzenin olmaktan kurtulamadığın gibi, güven fonu ve mükemmel elmacık kemikleriyle doğmaktan da kurtulamadı."

"Ben acı çekmiyorum lan." Benjamin onu omuzlarından itti.

Merrick kahkaha atar, elini masaya vurur ve diğer shot bardağını alır, havaya kaldırır. "Roman'a. Umarım bu kasabada bir sürü pisliğin arasında sadece güzel bir yüzden ibaret olmaz. Ve şanslıysak..." Göz kırpar. "Aynı zamanda iyi bir sevişir. Böylece *babasının* parasını kaybet sen bile insanlar seni sevmeye devam eder."

Benjamin gülümser ve kendi bardağını kaldırır. "Sadece umut edebiliriz."

Shotu bir dikişte içiyorum, tekilanın yakıcı tadı boğazımı yakıyor ve göğsüme yerleşiyor. Parmağımı Merrick'e doğrultuyorum. "Ben harika bir sevişirim."

"Öyle mi?" Yaklaşır, koyu renkli gözleri parıldar. "Ürünü denemeye can atıyorum."

Dilimi şaklattım. "Olmaz dostum. Bar peçetelerinin arkasına bana aşk mektupları yazmaya başlayacağından çok korkuyorum."

"Belki de yazıyorumdur," diye cevapladı.

Benjamin inler. "Tanrım, bir oda tutun."

"Rosebrook Falls'un aşkın öldüğü yer olduğunu söyleyen sen değil miydin?" diyorum, tamamen Merrick'e dönerek.

O, koltuğa geriye yaslanarak, kolunu tembelce koltuğun üstüne attı. "Hayaletlerin bile rüyaları vardır."

"Rüyalardan bahsetmişken, dün gece bir rüya gördüm," diye araya girer Benjamin, parmağıyla bardağının kenarını döndürerek.

"Öyle mi?" Merrick canlanır. "Rüyan neydi?"

Eğilip sesini fısıltıya indirir. "Hayalperestlerin yalan söylediğini."

Merrick ona etkilenmemiş bir şekilde bakar. "Vay canına. Hayat değiştirici bir rüya, Benny.

Gerçekten."

Benjamin omuz silkti. "Uygun olduğunu düşündüm. Bu kasaba, hayallerinin gerçekleşeceğini iddia eden yalancılarla dolu."

Merrick güldü. "Lise yıllarında zirveye ulaşmış biri için oldukça felsefi."

Benjamin sırtarak gülümser. "Ama işte buradasın, masamda oturmuş, benim ödediğim tekilayı içiyor ve Montgomery adını hak etmiş gibi kullanıyorsun."

"Tanrım, Benny," diyorum.

Merrick kadehini kaldırır. "Kahretsin, kavga mı ediyoruz, yoksa dostluk mu kuruyoruz? Anlayamıyorum anlayamıyorum."

Barmen yaklaşır ve masaya yeni biralar koyar.

O çok güzel. Boyu 1,60'tan fazla olamaz ve bakır kırmızısı saçları başının üstünde topuz şeklinde toplanmış.

"Teşekkürler, güzel Ginny," diyor Merrick, ondan birasını alırken.

Ginny ona gülümser ve sonra bakışlarını Benjamin'e çevirir, bakışları soğuklaşır, kalp şeklindeki yüzünden tüm nezaket kaybolur. "Rosalie nerede, Benny?"

Benjamin kolunu kabinin arkasına uzatır. "Rosalie'nin bekçisi gibi mi görünüyorum, Genevieve?"

Gözleri kısılır. "Bilmiyorum *Benjamin*, o pis kalem sikini onun içine sokarken yeterince önemsiyor gibi görünüyorsun."

"Ben pis olduğumda hoşuna gidiyor."

Göz kırpar. "Sen bir domuzsun," diye tükürür.

O omuz silkti. "O nasıl olduğunu biliyor."

"Onu görürsen, bu gece vardiyasına gelmemesini hoş karşılamadığımı söyle."

O, dişlerini emerek başını sallar. "Tamamdır."

"Ve pislik olduğun için bana yüzde altmış bahşış vereceksin. Hesabına ekleyeceğim."

"Ne?" Ellerini havaya kaldırır. "Bu *benim* suçum mu?"

Kadın omzunu kaldırır. "Değil. Sadece pisliğin teki olduğun için."

Benjamin'in gözlerinde bir şey parlar ve ben geriye yaslanıp sahneyi izlerim.

Güler ve başını sallar. "Senin bu kadar *enerjik* olmana rağmen Art'ın hala kışında bir sopayla dolaşması şaşırtıcı, Gin. Bu yatak odasına da yansımıyor mu?"

Art. Bu isim tanıdık geliyor.

Kız ona sert bir bakış atıp arkasını dönerek uzaklaşır, Benjamin ise güler. "Siktir, kız çok seksi. Neden Art Penngrove gibi biriyle yatıyor, anlamıyorum."

"Muhtemelen belediye başkanının oğlu olduğu içindir," diyor Merrick, birasını yudumlarken. "Kadınlar gücü sever. Ayrıca, artık bu yerin sahibi olması da muhtemelen yardımcı oluyordur. Eminim tüm iyi vardiyaları o alıyor."

"Seni öldürmek istiyor gibi görünüyordu," diye araya giriyorum.

Benjamin'in yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Bir gün onu mahvedeceğim.

Sözlerimi unutma."

"Peki, burası nasıl bir yer?" diye soruyorum, kolumu koltuğun arkasına atıp etrafa bakıyorum.

"Her şey burada oluyor, tatlım." Merrick, sanki bir sihirbazlık numarası yapıyormuş gibi kollarını açar. "Rosebrook Falls'un *gerçek* nabzını bilmek ister misin? O zaman burada olmalısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "HillPoint'teki bir barda mı?"

Merrick kötücül bir şekilde sırtıyor. "Burası sadece bir bardan daha fazlası. En azından Art'ın sahibi olduğu için. Ama bunu ne kadar iyi sakladığına bak, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Benjamin başka bir şey daha söyledi, ama artık dikkatimi vermiyorum, çünkü fırtınadaki bir fener gibi, bakışlarım ön kapıya kayıyor ve içeri giren kadınlara odaklanıyor.

Özellikle bir kadın.

Juliette.

Benim damarlarım sıcak gibi her tek molekül
bölümünün benim bedenimdeki ona tepki
vermek için programlanmıştır ve ben onu takip ediyorum, o

alan boyunca yürürken, kalabalık arasında ilerlerken ve bara otururken onu takip ediyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve dizim masanın altında titriyor. Kendime bir şey yapmak için biramı alıp bir yudum içiyorum.

*Ama lanet olsun, o
burada.* Ve ben biraz sarhoşum.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve gözlerim Merrick'in anlamlı bakışlarıyla buluşuyor.

Boğazımı temizleyip bir yudum daha bira içiyorum, ama gözlerim birkaç saniye arayla ona dönüyor, ona gitme isteğim o kadar güçlü ki, koltuğumda kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Ve bunda da başarılı oluyorum... ta ki bir pislik arkasına ve arkadaşının arkasına yaklaşana kadar. Kolu, onun açık sırtına biraz fazla yakın ve gözleri biraz fazla aşağıya kayıyor.

JULIETTE

"Birbirimizi görmeyeli haftalar geçtiğine inanamıyorum," diyor Felicity, barda sandalyesinde zıplayarak.

Gülümseyerek çantamı yere koyup etrafa bakıyorum, rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Ve beni ilk götürdüğün yer HillPoint mu?"

Bana gülümsüyor. "FAFO, kaltak."

Burnumu kırııştırıyorum. "FAFO ne demek?"

"Denersen anlarsın, Jules. Benden kaçmanın sonuçları olur."

"Annemin senden nefret etmesinin sebebi bu."

Gözlerini devirip elini havada sallıyor, açıkça rahatsız olmamış. "Ailenin tuhaf, gergin pislikler olması benim suçum değil."

"Doğru." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Yine de sormalıydın. Bu benim rahatlık alanımın çok dışında bir şey."

Ona gerçeği söylüyorum, ama aslında umurumda değil. Roman'ın burada olma ihtimali olduğu için içimde bir heyecan dalgası var.

Kaşlarını çatar. "Evet, ama o zaman gelmezdin. Hem, burası artık Art'ın değil mi? Bu da Calloway'e yakın olduğu anlamına geliyor. Neredeyse kendi evinde sayılırsın."

Bu konuda ona karşı çıkamam.

Düşük aydınlatma ve koyu kırmızı kabinler çevresi çevreliyor ve asıl bar, girişin hemen sağındaki duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan uzun bir bar. Odanın ortasında dağınık birkaç masa var ve ön tarafta küçük bir sahne var, sanırım canlı müzik için ama şu anda üzerinde kimse yok.

Sırtım gergin, omuzlarım dik ve birinin beni tanımasını bekliyorum. Bana çocuk muamelesi yapıp buraya ait olmadığımı söylemesini bekliyorum.

Ama birkaç dakika sonra kimse böyle bir şey yapmıyor ve gergin kaslarım gevşemeye başlıyor. Beni tanımadıklarını düşünecek kadar naif değilim, ama kimse umursamıyor gibi görünüyor.

"Rahatla Jules," diyor. "Sanki biri gelip sana bıçak çekecekmiş gibi görünüyorsun."

Suluk tenli, yüzü çillerle kaplı, başının üstüne toplanmış muhteşem kıvılcıklı saçlı güzel bir kadın yaklaşıp dirseklerini bara dayadı. "Ne alırsın?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşur ve biraz büyür, ama hiçbir şey söylemez.

O *şaşırtıcı derecede* güzel ve sanırım bu şehre yeni gelmiş. En azından, onu daha önce hiç görmedim.

"Grey Goose martini, ekstra sert."

"Oooh, ne şık, ben de aynısından alayım," diyor Felicity. "Aslında, hayır, biliyor musun? Ben Long Island alayım."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Sakın başlama. İlk yılın bahar tatilini hatırlatmama gerek var mı? Seni banyo zemininden kaldırıp, otel tuvaletini kutsarken saçını tutarken, anne babalarını hayal kırıklığına uğrattığın için ağladığın zamanı?"

"Tanrım, lütfen yapma." Bu anı hatırlayınca midem bulanıyor. "Yemek isteyen var mı?" diye soruyor barmen.

Felicity kafasını kıza doğru eğiyor. "Adın ne?"

"Ginny," der göz kırparak. "Memnun oldum." Sonra çenesini bana doğru uzatır. "Kardeşin burada olduğunu biliyor mu?"

Onun sorduğu soruya şaşırarak geri çekildim ve bana bunu sorma hakkının olduğunu düşünmesinden biraz rahatsız oldum.

"Hangisi?"

Gözleri büyür ve çalkalayıcıyı bara bırakır, soğuk bir martini bardağı çıkarır, önüme koyar ve içkiyi doldurur. "Kusura bakma, kabalık ettim, beni ilgilendirmez."

"Biraz, evet." Ona kaşlarımı çattım. "Kardeşlerimi nereden tanıyorsun?"

"Alınma ama bu kasabada yaşayıp kardeşlerini tanımamak mümkün değil bence." Küçük bir gülümsemeyle gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Hesap açalım mı?"

Başımı salladım, o da bir havlu alıp koşarak barın diğer ucuna gitti ve işine koyuldu.

Felicity içkisini yudumlarken fısıldadı, "Onlardan biriyle bir ilişkisi vardı, bahse girerim."

Martini'ye, sonra Ginny'ye bakarım. "Muhtemelen Lance'dir. O her şeyi becerir."

O kıkırdar. "Kesinlikle Paxton değil, orası kesin." "Evet, tabii," derim. "O evli, dostum."

Gözleri arkamda bir şey görür ve yüzündeki gülümseme kaybolur.

Arkamı dönerim ve hemen kaşlarımı çatarım. "Ugh, burada olmadığını umuyordum."

Art Penngrove bana anlamlı bir bakış attı. "Küçük Juliette Calloway, HillPoint'te sefalet mi çekiyorsun? Babacık Warbucks ne düşünür *acaba*?"

Kurgusal bir karakteri babamla karşılaştırmasına gözlerimi deviriyorum.

"Şimdi farelerin neden konuştuğunu sorardı," diye karşılık verdi Felicity.

Gözleri kısa bir süre Felicity'ye kayar ve sonra sanki o bir mobilya parçasıymış gibi yanından geçer.

Felicity alaycı bir şekilde güldü.

"Gitmelisin," diyor bana.

Yine, Felicity ben konuşmadan araya giriyor. "Babanın havalı bir unvanı olduğunu biliyorum, ama hepsi bu kadar, Arthur. Bir *unvan*."

"Orası *benim* barım." Ona sert bir bakış atar.

"Belki kağıt üzerinde öyle." Omuzlarını silkiyor. "İkimiz de biliyoruz ki, kendi banyonu bile zorlukla idare ediyorsun, bir işi idare etmeyi bırak."

Dudakları incelir ve tekrar bana odaklanır. "Hadi Jules. Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkürler." İçkimi alıp, bir yudum alırken geniş bir gülümsemeye

Bir yudum alır.

Koluma uzanır, ama uzanamadan, derin bir ses araya girer.

"O hayır dedi."

Midem altüst oldu.

Roman.

Art arkasını döner, bakışları ona takıldığında gözleri hafifçe büyür. Art küçük değildir, ama Roman'ın boyuna kıyasla, babasının takım elbisesini giymiş bir çocuk gibi görünür.

Koltuğumda kıpır kıpır otururken, Felicity bana şaşkın şaşkın bakar ve sonra o da onu çekici buluyormuş gibi kaşlarını oynatır.

"Roman Montgomery," diyor Art. "İlk karşılaşmamızın böyle olmasını beklemiyordum, ama bu bir aile meselesi." Başparmağını bana doğru uzatıyor.

Roman'ın gözleri benimkilere kayıyor, sonra kaşlarını kaldırarak ona geri dönüyor. "Sen de aileden misin?"

"Neredeyse."

"Aslında değil," diye düzeltiyorum.

Art başını bana doğru çevirir, yüzü düşer. "Jules, yapma.

Sen buraya ait değilsin. Kardeşin..."

"Lance burada mı?" Kafamı çevirip onu ararım. "Bu yüzden mi bu kadar otoriter davranıyorsun?"

Çenesi gerilir. "Hayır, değil." "O zaman ben kalacağım, teşekkürler."

Art iç çeker ve beni *tekrar* yakalamaya çalışır, ama Roman fiziksel olarak aramıza girer, sırtı koluma yaslanır. Art'ı delici bir bakışla izlediğini görebileceğim bir açıda durur, kolları kavuşturulmuş, bana yaslanmıştı.

Bu yakınlık yüzünden vücudumdan bir sıcaklık yayılır.

Roman'ın sesi alçaktır ve eğilerek Art'a neredeyse fısıldar gibi konuşur. "Ona bir daha dokunmaya kalkarsan, babanın kim olduğu ya da bu yerin sahibi olup olmadığı umurumda değil, ambulansla buradan ayrılacaksın."

Art'ın yüzü bembeyaz oldu.

Felicity sandalyesinden neredeyse düşecek gibi oluyor. "Onu duydun, Art. Siktir git."

"Felicity." Ona sıkı bir gülümseme atar. "Seni görmek her zaman bir zevk değildir."

O da gülümser ve içkisini ona doğru kaldırır. "Boğul ve geber, Arthur."

Bana bir kez daha bakar ve sonra "Siktir et" diye mırıldanır ve öfkeyle uzaklaşır.

Roman bana dönünce bakışlarım ona kayar, yüz hatları yumuşar.

Cildim karıncalanır, başım döner, içimden başlayıp göğsüme ve omuzlarıma doğru yayılan bir sıcaklık hissederim, *her zamanki gibi*, o etrafta olduğunda olduğu gibi.

O burada.

Nedense, burada olacağını biliyordum.

Soğuk martinimi kavrayıp dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve onun gözlerinin beni yakıcı bakışları yerine o yanmaya odaklandım.

"Şey, kim olduğunu bilmiyorum," diye başlar Felicity, "ama *en iyi* arkadaşım seni tanıyor ve yalan söylemeyeceğim, senden hiç haberim olmaması beni üzdü."

Felicity'nin bu gergin anı bozmasına izin ver. Ona bakar, dudakları kıvrılır. "Ben Roman."

Felicity kaşlarını kaldırır ve pipetinden bir yudum alır, sonra şöyle der: "Ve ben aşığım."

Gülerek başımı sallarım. "Felicity, bu Roman *Montgomery*. Roman, bu benim en iyi arkadaşım."

Felicity başını eğdi. "Yüzün tanıdık geliyor."

"Yüzüm sıradan ve haftalardır yerel haberlerde boy gösteriyor."

"Teşekkürler," diye sözünü kestim. "Aracılık etmene gerek yoktu, ama yaptığın için mutlu olmadığımı söyleyemem. Artık gidebilirsin."

"Juliette," Felicity azarlar. "Kurtarıcımıza bu kadar kaba davranma."

Roman sırtarak kollarını kavuşturur. Bu hareket, dövmeli ön kollarındaki kasları gerer ve gömleğinin kollarının altında uzanan damarları belirginleştirir.

"Sonunda, terbiyeli biri çıktı. Juliette bana inanılmaz derecede kaba davrandı."

"Öyle mi?" Felicity'nin sesi eğlenceli.

O ciddiyetle başını sallar. "Hiç gerek yoktu. Aramızda kalsın, bence bana aşık olduğu için böyle davranıyor."

Kuru bir kahkaha attım. "Aşık olan ben *miyim*?"

Bara yaslanarak Felicity'ye bakar. "Biliyor musun, bir keresinde onun hayatını kurtarmıştım."

Felicity'nin gözlerinde ilgi parlar. "Öyle mi?"

"Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?" diye araya giriyorum.

"Hayır," diyorlar, mükemmel bir uyum içinde.

"Vay canına." Gözlerimi kırptırırım. "İkiniz ikiz gibisiniz. Bu bir kabus."

Beni görmezden gelir ve ona daha da yaklaşır. "Söylesene. Sizin gizli bir el sıkışma şekliniz var mı?"

"Ne?" diye sorar Felicity.

"El sıkışma. Bence iyi bir arkadaşlık bunu hak eder.

Bu sadakatin bir göstergesidir."

"İlginç." Felicity pipetiyle içkisini karıştırdıktan sonra bana kaşlarını çattı. "Neden bizde yok?"

İnleyerek gözlerimi avuçlarımla kapattım. "Harika, şimdi ona da bulaştırdın."

"Bu onun sorusuna cevap vermiyor, Juliette." Roman sırtıyor.

"Açıkçası, ben de bilmek isterim."

"Çünkü biz yetişkiniz."

"Doğru." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Yetişkinler genellikle ellerini *başka* şeyler için kullanır. Seni ne kadar kolay orgazma ulaştırdığımı hatırlayabilirsin..."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başlar. Avucumu ağzına kapatırım. "Tamam, bu kadar yeter!"

Gözleri parıldadı ve sonra cildimde ıslak bir his hissettim.

Ağzım açık kalır. "Az önce beni *yaladın* mı?"

Felicity kahkahalar atıyor, gözleri sanki yıllardır gördüğü en eğlenceli şey bizmişiz gibi ikimiz arasında gidip geliyor.

Ama onun ilgisiyle birlikte, başka bakışları da üzerimize çektiğimizi fark ettim. Muhtemelen bizim etkileşimimizi görmemesi gereken bakışlar.

koşup insanlara bizim dostça davrandığımızı söylemekten çekinmeyecek bakışlar.

Yüzüm düşer ve o da benim enerjimdeki değişimi fark etmiş olmalı ki, bardan doğrulur ve boğazını temizler.

Aramızda bir enerji akımı olur ve onun bakışlarından kaçamam.

"Roman!" odanın diğer ucundan keskin ve yüksek bir sesle, sanki azarlanıyormuş gibi bir ses duyulur.

Roman kaskatı kesilir ve Benjamin'in bakışlarıyla karşılaştığımda, ne kadar halka açık olduğumuzun hasta ve soğuk bir farkındalığı beni bir buz kovası gibi ıslatır.

"Koruma köpeklerin çağırıyor," diyorum keskin bir sesle.

Roman daha fazla bir şey söylemek istercesine çenesini sıkar, ama sonra ağzını kapatır ve Felicity'ye bakar. "Bayanlar."

O barın diğer ucuna geçip kuzeni ve Merrick'in yanındaki masaya oturana kadar kıpırdamam.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," der Felicity. "Hemen."

JULIETTE

İki martini içtikten sonra, Felicity'ye en karanlık sırlarımı açığa vurdum. Belki de bu yükü tek başıma taşımaktan yoruldum, ya da belki de alkolün etkisiyle dilim dolandı. Ona söylemediğim tek şey, Roman'ın son zamanlarda manşetlere çıkan sokak sanatçısı olduğuydu.

"Sen her zaman ucuz bir randevu oldun," Felicity, barmen Ginny'ye su istediğimi söylediğimde kıkırdar.

"Bu benim cazibemin bir parçası." Ona yaslanıyorum. "Seni özledim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırır. "Bensiz eğleniyormuşsun gibi görünüyor ve bana haber vermiyorsun. Kızgın olmam gerekirdi sanki."

Dudaklarımı büküyorum. "Sen de Keagan'dan ayrıldığını bana söylemedin, o yüzden bunu bir ateşkes olarak kabul edelim."

Gözlerini kısar ve sonra başını sallar. "Adil." "Ve sen de gizlilik yemini ettin."

"Elbette." İçeceğini yudumlarırken, "Ama şunu bilmen gerekir ki, gizli kalmak istiyorsanız, ikiniz de bu konuda çok başarısızısınız. Onun seni barın üzerine eğip becereceğini sandım."

Ona sert bir bakış attım. "Ciddiyim Felicity. Bu dışarı sızmamalı. Ailem Montgomery'lerle takıldığımı öğrenirse ne olacağını biliyorsun."

Başını eğip gözlerini kocaman açtı. "Hayır, aslında bilmiyorum. Ne olur, Jules? Sana kızarlar mı?"

Benimle dalga mı geçiyor? "O kadar basit değil."

Kafasını sallar. "Ailen tarafından reddedilmekten o kadar korkuyorsun ki, hayatının her şeyini onların belirlemesine izin veriyorsun. Bundan bıkmadın mı? Onların gösterişli malikanesinde yaşayamasan ve bir iş bulman gerekse ne olur? Başka ne seçeneğin var ki? O pislik Preston'la evlenip annen gibi mi olacaksın?"

Onun attığı iğneleyici sözleri yutuyorum. "Preston'la evlenmeyeceğim. Şu anda çok ciddiym."

O iç geçirip omzuyla beni dürttü. "Özür dilerim. Kötü davranıyorum."

Burun kıvırıyorum. İkimiz de üzgün olmadığını biliyoruz. "Hayır, değilsin."

Ağzı yarı gülümsemeye bükülüyor. "Doğru. Yine de moral bozucu. Başka bir şey konuşalım."

Gözümün ucunda bir şey dikkatimi çekti.

Sadece bir anlık bir görüntüydü, ama karanlık bir koridora kaybolan kişinin Lance olduğuna yemin edebilirim. Göğsüm sıkışır, beklenti beni heyecanlandırır ve kalbim göğüs kafesime çarpar. *O şu anda burada mı? Art bana yalan mı söyledi?*

"Hey, tuvalete gitmem lazım," diyorum. "Hemen dönerim." "Tabii."

Felicity taburesinde dönerek bar tezgahına eğiliyor ve bir peçete almak için eğildi.

Daha iyi düşünebilmeden sandalyemden kalkıp masaların arasından geçerek sahnenin yanındaki küçük koridora doğru ilerledim.

Arka çıkışa doğru yürürken, sanki klima yüksek ayarda çalışıyormuş gibi kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Lance'i gördüğümü sandığım köşeyi dönüp ilerliyorum, ama yolun çıkmaza çıktığını görünce duruyorum.

Ve burada kimse yok.

Yemin edebilirim ki görmüştüm. Koridorun sağındaki sonunda penceresiz bir kapı var.

Yavaşça ilerleyerek ona doğru yol alıyorum. Muhtemelen daha önce hiç gitmediğim bir barda, şehrin en iyi bölgesi olmadığını bildiğim bir yerde dolaşmadan önce tereddüt etmeliyim, ama kan dolaşımda dolaşan alkol görüşümü biraz bulanıklaştırıyor, zihnimi biraz uyuşturuyor ve normalde almayacağım riskleri almaya itiyor.

Elimi uzatıp karanlık kapının kolunu tutuyorum, kalbim aniden kulaklarımda çarpmaya başlıyor.

Neden buradaki her şey bu kadar uğursuz?

Kapıyı çekiyorum.

Hemen bir kilit takılıyor. İç çekip tekrar deniyorum, sanki irademle zorla açabileceğim gibi.

"Onu kıracak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

Ses derin ve kısık, tüylerimi diken diken ediyor.

Boğazımda bir çığlık kalır, ellerim kapıya yapışır ve hızla arkayı dönerim. Gözlerim Roman'ınkilerle buluşur.

Bana çok yakın ve *lanet* olsun, onun yakınımda olduğunu bilmek bile vücudumu canlandırıyor. Onunla buraya gelmemeliydim. Alkolün etkisiyle kendimi kaybetmişken. Hele de dünyayı unutmuş ve herkesin önünde flört etmişken.

Koridora bakarak onunla birlikte başka kimse var mı diye bakıyorum. Kimse yok. Sadece ikimiz varız. "Beni takip mi ettin?"

"Takip ettiysem ne olmuş?" "Şimdi kim takipçi oldu?"

Sırıtarak bana doğru eğildi. Yakınlığı midemi bulandırdı. "En iyisinden öğrendim," dedi.

Derin bir nefes alıp mantıklı düşünmeye çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırır ve daha da yaklaşır. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." "Sanırım gördüm..." Sözümlü yarıda keserim, kapıya bakarım ve sonra tekrar

ona bakarak sözlerimi bitiririm. "Önemli değil."

"Seni özledim."

Ellerim kapıdan ayrılır ve onu itmek için yükselir, ama bunun yerine parmaklarım gömleğinin kumaşına gömülür, onu kendime çekmek için sıkıca tutar. "Bunu söyleme."

"Neden? Bu gerçek. *Günlerdir* bizim mekanımıza gelmedin." Gözleri parlak, nefesinde tekila kokusu var, ama bu koku onun kendine özgü odunsu kokusuyla karışıyor ve alkolden neredeyse daha sarhoş edici. Bacaklarımda arasında bir sıcaklık hissediyorum ve nefesimi tutuyorum, geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama bu bağı koparacak kadar güçlü değilim.

"Neden senden uzak duramıyorum?" diye fısıldıyorum.

O eğilir, burnunun ucu boynumun genişliğini okşar ve kollarımda tüylerim diken diken olur.

"Nasıl yapacağını bulursan, bana da söyle."

Koridordan kahkahalar yükselir ve kalbim gırtlığıma çıkar. Parmaklarım gömleğini daha sıkı kavrar, yanlışıyla onu kendime doğru çekerim ve o sendeler, kolu kapıya doğru uçar ve başımın yanında durur, aramızda sadece bir fısıltı kadar boşluk kalır.

Bakışları karardı. "Benimle bir yere gel."

"Burası halka açık bir yer ve... insanlar bizi konuşurken gördü bile."

"Ne olmuş yani?"

Ona inanamayan bir bakışla bakarım.

"Yani, yapamam." "Kim demiş?"

Elimi barın yönüne doğru sallarım. "Herkes."

O, mırıldanarak çenemi kaldırıp tekrar bakışlarına kilitlenene kadar uzanır. "Her zaman herkesin istediğini mi yaparsın?"

Of, Felicity gibi konuşuyor. Belki alkolün etkisidir, belki de onu özlemiş olmamdır, onu görmeyeli çok uzun zaman olmamasına rağmen, ama direncim her saniye zayıflıyor.

Ağzı kulağımın kabuğuna dokunmadan, sadece alaycı bir şekilde yaklaşıyor ve sesi alçak ve derin bir tonda şöyle diyor: "Ne kadar iyi bir zengin kızsın. Her zaman rolünü oynuyorsun. Hadi Juliette, biraz hayatın tadını çıkar. Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Kalbim takla atıyor ve serbest düşüşe geçiyor, gerginlik karnımın derinliklerinde kıvrılıyor. Beni bu kadar iyi tanımasını, herkesin benden beklediği kişi olma konusundaki güvensizliğimi kullanarak beni parmağında oynatmasını nefret ediyorum.

"Ben iyi bir kız *değilim*," diyorum, ama bu sözlerim hissettiğim kadar sahte geliyor. Ağzım kurumuş, parmaklarım hala onun gömleğine tutunmuş durumda.

"Kanıtla."

"Belki de sana güvenmiyorumdur."

Şimdi çenemi bırakıyor, sağ kolu hala başımın yanında, sol eli ise göğsündeki elimi kaplıyor. "Neye yemin etmeliyim?"

"Hiç yemin etme."

"Eğer sen sadece..."

Aniden öne doğru eğiliyorum, göğsüm onun göğsüne değiyor. Sözleri kesiliyor ve keskin bir nefes alıyor, kolu kapıdan ayrılıyor ve kalçamı *sıkıca* kavramak için aşağı iniyor.

"Senden hoşlanıyorum,
tamam mı?" diye itiraf ettim.

Gözleri parladı.

"Ama önemli değil. Seninle olan bu şey, çok... pervasızca." "O zaman biraz pervasız ol," diye karşılık verir.

"Bu çok ani ve sen aktif olarak ailemin adını lekelemeye çalışıyorsun ve bu beni tedirgin ediyor. Ya seninle gidersem Roman? Ya belirlediğimiz sınırları aşarsak? O zaman ne olacak? Bu tek gecelik bir şey ve sonra yıldırım gibi geçip gidecek, o kadar hızlı ki, sözünü bile tam söyleyemeden bitecek."

Parmakları kalçamda kasılır. "Sadece bir gece olmak zorunda değil."

"Hiçbir şey olmamalı."

Onu itip gitmeye çalışıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor, geri çekiyor, bir eli çenemi okşuyor ve ensemdeki saçları kavırıyor.

"Ama öyle."

ROMAN

Juliette'in balkonuna çıktığım andan itibaren tekrar ona öpüşmek istedim ve şu anda bunun gerçekleşme ihtimali kalbimi küt küt attırıyor.

Ama dudaklarımız birbirine değmeden önce, beni durduruyor. "Roman," diye fısıldıyor.

Midem düğümlenir, ama yine de gülümserim. "Adımı tekrar söyle, Küçük Gül."

Gözleri parıldadı ve saçlarının arkasından geçirdiğim elim daha sıkı kavradı, başını dudakları yukarı doğru bakacak ve boğazı açıkta kalacak şekilde konumlandırdı.

Eğilip onu tatmak *çok* kolay olurdu. Onu *işaretlemek*.

Arkamızdaki kapı sarsılır ve onu bana doğru iter, ikimizi de dengesizleştirir ve dudaklarımız yerine burunlarımız birbirine değir.

"Ah, ne oluyor lan?" diye birisi diğer taraftan mırıldanır.

Alarm beni sarsar ve Juliette'in kalçasını tutup onu kapıdan uzaklaştırırım. Gözleri büyür, yüzünde panik yayılır ve benden kaçmak üzere olduğunu hissedebilirim. Ama buna izin veremem, şu anda olmaz, onu istediğim yere çok yaklaştığım bir anda olmaz.

"Kapı kilitli, seni aptal." Duvardan başka bir ses geliyor, boğuk ama yakın.

Elimi Juliette'in kalçasından çekip, onun parmaklarının etrafına doluyorum. Zamanımız kısıtlı olmasaydı, muhtemelen avucunun benimkine mükemmel şekilde uymasına daha fazla odaklanırdım.

Bunun yerine, onu koridordan geçirip arka çıkıştan dışarı çekiyorum, ta ki barın arkasındaki sokağa varana kadar. Burada pek bir şey yok, sadece iki mavi çöp konteyneri, küçük bir kulübe ve sol köşede dağınık birkaç sandalye var, sanki çalışanlar sigara içmek için buraya çıkıyorlarmış gibi.

Juliette'in bakışları, nereye bakacağına karar veremiyormuş gibi her şeyi tarıyor: araba sırası, binanın sol tarafındaki ahşap çit, sağdaki beton duvar ya da dünkü yağmurdan kalan yerdeki su birikintileri.

Elini daha sıkı tutuyorum, çünkü kaçmasını istemiyorum. Birlikte görülmememiz gerektiğini biliyorum. Şu anda özellikle umursadığımdan değil, muhtemelen umursamalıyım ama, *onun* umursayacağından dolayı.

Ve bu benim içimi parçalıyor, çünkü ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, ne kadar değerli olursam olayım, onun için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyorum.

Tıpkı babam için yeterince iyi olmadığım gibi.

Hava nemle dolu ve bunu ciğerlerimde hissediyorum. Onu yanıma çekerek binanın köşesine doğru yürüyoruz ve arka kapıdan biri çıkarsa tamamen görünmez olana kadar binanın yan tarafına dolanıyoruz. Etrafa bakıyorum, başka kimse dolaşmıyor mu diye, ama etrafta kimse yok.

Sadece biz ve burada park edilmiş garip bir şekilde çok sayıda boş araba var.

"Bu... çok aptalcaydı," diye fısıldıyor, elini elimden çekip göğsüme vuruyor.

Az önce olanlar için *bana* kızgınmış gibi bakıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu *benim* suçum muydu? Rastgele bir barda kaçıp kilitli kapıları çeken ben değilim." Ona yaklaşıyorum. "Bana teşekkür etmelisin."

O alaycı bir şekilde, "Senden beni takip etmeni istemedim" der.

Ellerimi iki yana açıyorum. "Ama yine de buradayız."

Dudaklarını ısıyor. "Açıkçası, toplum içinde sana yakın olmak iyi bir şey değil."

"Birkaç saniye önce pek umursamıyor gibi görünmüyordun," diyorum, müstehcen bir şekilde sırıtarak. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Herkese yalan söylememiz gerektiğini biliyorum, ama *bana* yalan söylemene gerek yok, Juliette. Benim hakkımda fanteziler kurduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Aman *Tanrım*, hiç pes etmiyorsun, değil mi?" Yanakları kızarır ve yüzünü avuçlayarak inler. Sonra kahkahaya boğulur. Onu böyle yapabildiğim için mutluyum. Kişisel bir şey gibi geliyor, sanki bu ses sadece benim için çıkmış gibi.

"Özür dilerim," der, doğrulur. "Aramızdaki ilişkilerin bu kadar karmaşık olması ve kafa karıştırıcı olması beni kızdırıyor, ve ben sadece... Böyle olmasını istemiyorum."

Kalbim burkulur. "Anlıyorum."

Juliette arka tarafa bakıyor, kaşları çatılmış. "Neden bu kadar çok araba park edilmiş acaba? Burası gerçekten *bu kadar* kalabalık mı?"

Omuz silkiyorum ve onun bakışlarını takip ediyorum. Haksız değil. "Belki başka bir şey için buradadırlar."

Kaşlarını kaldırıyor. "Beşte kapanan birkaç ev ve dükkân dışında bu caddede başka ne var ki?"

"Haklısın." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Onunla arka koridorda durup, kilitli bodrum kapısından insanların çıktığını gördükten sonra, başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım. Kimsenin bana söylemediği bir şey.

Bu sadece bir bar değil.

Merrick öyle demişti.

Elini gür, siyah saçlarının arasından geçirir, kıvrımlı uçları omzuna düşer ve göğüslerinin üst kısmına değir. Gözlerimi centilmen bir şekilde tutmak için var gücümle mücadele ediyorum.

"Peki, neden gözetlediğini söylemek ister misin, Sherlock?" diye diyo

rum. "Gözetlemiyordum." "Tabii."

O dudaklarını büküyor. "Burada olduğumuz süre boyunca benimle tartışmayı planlıyorsan buraya geri döndüğümüzden beri benimle tartışmayı planlıyorsan, o zaman gitmelisin."
"İstersen öpüşebiliriz."

Yüzü kızarır ve bana sevdiği *ciddi* bakışı atar. "Elini tuttuğum için şanslısın."

"Haklısın," diye onaylıyorum, parmaklarımı yüzümün önüne tutup bir yandan diğer yana sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, benim elim seninkine dokunmaya layık değil. Ama dokundu, bu yüzden şimdi bir sorunumuz var."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Elini tutmanın yeterli olmadığını fark ettim."

Yanakları yine kızardı, yere baktı, sonra kirpiklerinin altından bana baktı. "Bazıları el ele tutuşmanın öpüşmekten daha samimi olduğunu söyler. Eller, azizlerin bağlılıklarını göstermek için kullandıkları şeydir."

O, ellerini gökyüzüne doğru, avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde tutuyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Azizlerin de dudakları yok mu?"

O başını sallar ve ellerini birleştirir. "Dua etmek için kullandıkları dudaklar."

Ayakkabılarımın uçları onunkilere değene kadar yaklaşıyorum ve yakınlığımdan dolayı tüylerim diken diken oluyor. "Seni öpmek için *dua ediyorum*."

Göğsü ağır bir nefesle yükselir ve ağzı davetkar bir şekilde açılır.

Sıcaklık içimi kaplar, aramızda küçük yıldırımlar gibi elektriksel bir gerilim oluşur.

"Ben azize değilim," diye mırıldanıyor, gözleri dudaklarıma düşüyor, sonra yavaşça tekrar yükseliyor. "Ama olsaydım, azizler duaları kabul etseler bile kıpırdamazlar."

Midem altüst olur, sinirlerim cildimin altında cızırdar. Elimi uzatıp, tıpkı önceki gibi parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçiririm. "O zaman ben duamı yerine getirirken kıpırdamayın."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum: onu tatmak için duyduğum doyumsuz acıyı bastırmaya yetmeyecek kadar hafif bir okşama.

O geriye yaslanır, titrek nefesiyle dudaklarımdan iz bırakır.

"Bu bir dua değil, günah gibi tadı vardı," diyor, sesi nefes nefese ve davetkar.

Midem sıkışır, beklenti sinirlerimi titretir ve vücudumu saran sıcaklık beni gerginleştirir.

"O zaman günahımı tekrar ver bana," diye hırıltıyla söylüyorum.

Bu sefer tereddüt etmez.

Elleri boynuma dolanır ve beni kendine doğru çeker, ta ki her santimi bana yapışana kadar.

O benim alt dudağımı kendi dudaklarının arasına çekip, en yumuşak ısırıkla beni kızdırırken, ben inleyerek ağzımı açarım.

O haklı, bu *gerçekten* günah gibi tadı var ve o inlediğinde, neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kolumu beline doluyorum, diğer elimle çenesini eğip onu daha derin öpüyorum. Onu daha sıkı sarıyorum. Dillerimiz birbirine değiyor ve penisim titriyor.

Elimi onun yan tarafına kaydırıyorum, bacaklarından birini belime doluyorum, binanın dış duvarına yaslanarak onu kendime sabitliyorum ve ağırlığının bana bu kadar mükemmel bir şekilde yaslanmasından keyif alıyorum.

Sanki benim için yaratılmış gibi bana uyuyor. Sanki her zaman ait olduğu yer burasıymış gibi.

Ve tek düşünebildiğim, kendimi onun içine gömmek nasıl bir his olurdu.

Onun yanında uyanmak; bacağı bacağıma dolanmış, kolu göğsüme atılmış, sanki uykusunda beni sahipleniyormuş gibi.

Güneş yüzüne vurduğunda çıkardığı sessiz iç çekişini duymak, ya da hikayelerini yazarken farkında olmadan mırıldandığını duymak.

Bu küçük, sıradan anları kutsal bir metin gibi bilmeme *izin* verilmesi.

Onun tümüne sahip olmak. Sadece karanlıkta değil, ışıktaki da, herkesin önünde, yumuşak, gerçek ve benim.

Bir kapının açılma sesi bizi ayırır. Benden uzaklaşır, sanki görülmekten korkuyormuş gibi sırtı betona çarpar. Gözleri büyür, göğsü inip kalkar, dudakları şişer ve saçları dağınıktır.

Bu haliyle o kadar güzel ki, göğsüm ağrıyor.

Juliette'in parmakları yukarı uzanır ve şişmiş dudaklarına dokunur, sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibi. Ya da belki de ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordur.

Bir erkeğin boğuk sesi köşeden geliyor. "Hadi ama bebeğim, bana beş dakika ver."

Sonra, yarı iniltiye dönüşen baş döndürücü bir kıkırdama. "Yapamam. Bu gece kapatmam lazım."

Duyduğumuz şeyin ne olduğunu anlayınca kaskatı kesiliyorum. Juliette'e, fırsat varken kaçmamız gerektiğini, binanın diğer tarafına dolanıp ön tarafa dönmemiz gerektiğini işaret etmek için ona dönüyorum, ama o kıpırdamıyor.

Başı eğik, yüzündeki ifade sanki sesleri tanıdığı için değişiyor. Sonra yanımdan geçiyor, poposu kasıklarımın sürtünecek kadar yakın geçiyor ve ben içimden küfrediyorum çünkü evren, onunla ilgili konularda beni acı çekmeye mahkum etmekten açıkça zevk alıyor.

İki kişinin öpüşmesinden gelen yüksek sesler, sonra bir homurtu ve inilti duyuluyor ve dışarıdaki her kimse *açıkça* sevişmek üzere ve dürüst olmak gerekirse, bu benim durumuma hiç yardımcı olmuyor.

Juliette daha da öne eğilir, köşeyi gözetler ve gözlerim onun kışına düşer.

Tanrım.

"Art, kes şunu." Kızın sesi kıkırdıyor. "İçeri girmem lazım."

Juliette doğrulur ve ben, sanki iki saniye önce onu yakalayıp bir mağara adamı gibi ona saldırmak üzereymişim gibi geri atlarım.

Bana doğru döner, kolumu tutar ve binanın diğer tarafına doğru hızla sürükler.

Ona soru sormadım, çünkü açıkçası şu anda onu her yere takip edeceğime emindim.

Yeterince uzaklaştığımızda, durur. Ön tarafa geri dönmedik ve hala görünmüyoruz, ama artık ön tarafta bulunan insanları ve caddeden geçen arabaları duyabileceğim kadar yakınız.

Juliette ellerini gözlerine bastırıyor, yüzü buruşuyor. "Oh, *Tanrım.* Beynimi silmek istiyorum."

Bir araba kapısı çarpıyor ve o, artık gizli olmadığımızı, halkın gözü önünde olduğumuzu fark ediyormuş gibi tekrar kaskatı kesiliyor. Büyük bir adım geri atıyor.

Ona bakışlarımı daraltıyorum. "Sakın söyleme."

Kafasını sallar. "Ben bir şey demedim."

İç çekerek ellerimi ceplerime sokup yıldızlara bakıyorum, sonra tekrar ona odaklanıyorum. "Sorun değil. Yapamazsın. Anlıyorum. Açıkçası ben de yapamıyorum."

"Kız kardeşin yüzünden mi?" diye soruyor.

Bu hatırlatma çeneme bir yumruk gibi gelir. Lanet olası kağıtları imzalasaydı, artık onun için endişelenmeme gerek kalmazdı ve ona bakılırdı.

Ama annem...

"Diğer şeylerin yanı sıra. Sadece... ben aptalca bir şey yapmadan önce git." Barın ön tarafına doğru elimi sallıyorum.

"Tamam." Durur, dişlerini alt dudağına batırır. "Ama gitmek istemiyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

İnleyerek saçlarımın köklerini kavradım. "Şu anda bana bunu söyleme."

Etrafa bakınıp kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra öne doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Sarhoşum. Ve *sen...* çok güzelsin. Ve nedense, ne zaman yanına yaklaşısam, sana dokunmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum."

Nefesini içine çeker, yanakları sevdiğim o koyu pembe renge bürünür. "Ve ben, çizdiğimiz bu görünmez çizgiye saygı duymaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum.

ama açıkça görülüyor ki, bunda berbatım."

"Neden?" diye soruyor, sanki bilmiyormuş gibi.

"Çünkü her gülümsediğinde," diyorum, "her bana boğazımı sıkamak mı yoksa öpmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi o küçük bakışı attığında, seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum."

Ağzı açılır. "Sorun..."

Elimi uzatıp başparmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Kendini açıklamayı bırak ve sadece... içeri gir."

Tereddüt eder, gözleri parlar. "Keşke daha fazlası olabilseydik, Roman."

"Biz daha *fazlasıyız*, Juliette."

The **ROSEBROOK** Rag

Gizemli Sokak Sanatçısı Yine İş Başında: Calloway Kukla Ustası

Belediye binasının yanında gölgeli bir figür belirir, parmaklarından iplerle dans eden kuklalar. Bir yandan kuklalar "Belediye Başkanı", "Belediye Meclisi", "Yargıç" olarak etiketlenmiş figürler, diğer yandan ise kuklalar binalardır.

Hepimizin bildiği yerel tiyatro olan "Fortune's Fool". Amesbury Road'daki taverna olan "The Round Table". Verona Üniversitesi'nin kampüsündeki ana bina olan "Old Main".

Peki gölgeli figür kimdir? Duvar resminin başlığı, bunun Craig Calloway'den başkası olmadığına inanmamızı sağlıyor.

Anonim ressamımız, Calloway'lerin Rosebrook Falls'ta herkesi kontrolü altında tuttuğunu mu ima ediyor?
Muhabirlerimiz sırları ortaya çıkarma zamanı.

#RosebrookRag #GraffitiGate #CallowayPuppetMaster
#CityHallMural #CallowayWatch #SecretStreetArtist

ROMAN

Tyler Bault'un daha önce hiç görmediğim biriyle el sıkıştığı bir fotoğrafa bakıyorum. Fotoğrafın yanındaki kağıtta, bu kişinin adının Brutus Myrddin olduğu ve ikisinin birbirlerine bir şey uzattığı yazıyor, ancak ne uzattıkları belli değil. Bu ismi Google'da aradım, ancak çıkan tek sonuç Brutus'un Boston'daki Badon Hill Gang adlı bir suç çetesiyle bağlantısı olduğu.

Babama sormak istiyorum, ama bunun için onunla yüzleşmem gerekir ve ben hala ilişkimizin kaçınma aşamasındayım.

Biri kapımı çalıyor.

Kim gelmiş olabilir?

Kollarımı kavuşturarak kapıyı açtığımda, Frederick ile karşı karşıya geliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu birkaç faktöre bağlı, evlat." Dudaklarını sıkıştırıp arkasına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "İçeri girebilir miyim? Bu hassas bir durum."

"Tabii." Kenara çekilince, bana acı bir gülümsemeyle bakarak yanımdan geçip oturma odasına gidip kanepeye oturdu.

"Kendini evinde hisset," diyorum sertçe.

Ayak bileklerini karşı dizinin üzerine atıyor, siyah pantolonunun altından mavi ve sarı argyle çorapları görünüyor.

Onda gergin ve öfkeli hissettiren tuhaf bir enerji var.

Oturmadım.

Onun yerine, omzum kenara yaslanarak kemerli kapiya yaslanıyorum. "Ne var?"

Bana bakmıyor. "Bugünlerde bir haberin yayınlanmasını engellemek için ne kadar nüfuz ve para gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

O, başını sallayarak mırıldanıyor ve sonra bana sert bir bakış atıyor. "Juliette Calloway ile ne yapmayı planlıyorsun?"

Hemen kaskatı kesilirim, nabzım hızla atmaya başlar.

"Niyetim mi?" Kaşlarımı kaldırdım, vücudum gerginleşmesine rağmen ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Saçmalık. Tıpkı baban gibi." Şimdi beni sinirlendirmeye başladı.

"Anlamadım?" Ellerim yumruk haline geldi.

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve bir fotoğrafı sehpaye çarptı. Yavaşça öne doğru adım attım ve fotoğrafı aldım, o anda midem düğümlendi.

Siktir.

Fotoğrafta Juliette ve ben, Round Table'ın yan tarafında duruyoruz. Öpüşmüyoruz, ön tarafa doğru yaklaştığımız bir an, ama yine de... samimi bir an.

Birbirimize çok yakınız, çok fazla yakınız ve ben ona sanki gökyüzündeki tüm yıldızları asmış gibi gülümsüyorum. Ve o...

Sanki sikilmek istiyormuş gibi görünüyor, bana bakarken gözleri ateşli.

Sikim seğiriyor.

Şimdi sırası değil, dostum.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyorum, sesim gergin.

"*The Rosebrook Rag*'da bir arkadaşım var. Müşterilerim ve onların... ilgi alanları hakkında tüm fotoğrafları yayınlamadan önce bana veriyor." Kollarından bir parça tüy alırken burnunu çekiyor. "Soruma cevap ver."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Evime girip fotoğrafları masaya atıyorsun ve "

Ayağa kalkar, elini takım elbisesinin üzerinde gezdirir ve bana öfkeyle bakar. "Aynen öyle yapıyorum."

Dişlerimi sıkıp fotoğrafı geri atıyorum. "Görüldüğü gibi değil."

Frederick güldü. "Bunu basına söylerken daha iyi yalan söylemelisin."

"Ve sen yerini bilmiyorsun."

Geriye doğru eğilir, şaşırmış gibi kaşları kalınlaşır, ama sonra yüzü karanlık ve tehditkar bir ifadeye bürünür. "Beni korkutamazsın, Roman. Ve senin *coşkulu* öfkenize rağmen, seni tehdit etmek için burada değilim."

"O zaman ne demek istiyorsun, Frederick? Bütün gün vaktim yok."

O, oturma odasına bakarak sırtıyor. "Babanın sana yaptırdığı işlere geri dönmek için acele mi ediyorsun?" Bakışları masamdaki manila klasöre kayıyor. "Diğerlerinin, senin şehre gelişinle grafitinin zamanlamasını fark etmeyeceklerini düşünerek aptallık ediyorsun."

İç çekerek saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Yorgunum. Yanılıyorsam düzelt beni, ama bir Montgomery olarak sana hesap vermemem gerektiğine oldukça eminim. Aslında, tam tersi değil mi?"

Ağzı sıkılaşıyor.

Tırnağı beyazlaşana kadar parmağını fotoğrafın üzerine bastırıyor. "Sana, daha iyisini bilmediğin konusunda şüpheyi yer bırakmıyorum. Bu sokaklarda akan kanın miktarını anlamadığını varsayıyorum. Ayrıca, Juliette Calloway'i eğlence için ya da baban adına garip bir intikam almak için becermeye çalışmadığını varsayacağım."

Sözleri midemi tekrar bulandırıyor, mide bulantısı içimi kaplıyor. "Öyle değil."

O başını sallar, yüzünde ağır bir ifade belirir. "Tekrar soruyorum, Juliette'e karşı niyetin nedir?"

Başımı eğip ona göz kırptım, yüzüm boş bir tuval gibiydi. Ama içimde duygularım kargaşa içindeydi. Bunu kendi lehine kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Sözlerimi bana karşı kullanmayı, onları bir güç oyunu olarak cebinde saklamayı planlıyor muydu?

"Neden umursuyorsun?" diye soruyorum.

"Onu doğduğundan beri tanıyorum."

Belki naifim, ama sözleri doğru geliyor. "Bunu nasıl başardın? Hem Calloway hem de Montgomery avukatı olmak?"

Frederick sessizce gülümser, ama bunun arkasında gerçek bir eğlence yoktur. "Ağzını kapalı tutup insanlara doğru belgeleri imzalatmayı bilirsen ne kadar ileri gidebileceğine şaşıracaksın." Gözlerime bakar. "Sadakat bu kasabada bir para birimidir, Roman, ve en akıllı adamlar küçük yazıları nasıl yazacaklarını bilenlerdir."

Onu inceliyorum, dürüstlüğüne hayran mı olmalıyım yoksa bunu söyleme şeklinden nefret mi etmeliyim, emin değilim; sanki ahlak, insanların kendilerini daha iyi hissetmek için kendilerine anlattıkları bir hikayeymiş gibi.

Çenem seğirir. "Demek öyle mi? Taraf seçmiyorsun, sadece çekleri bozduruyorsun?"

"Şöyle söyleyeyim," diyor. "Bu kasaba kanunlara değil, mirasa dayanır. Kararlara değil, fısıltılara. Callowaylar ve Montgomeryler karşı taraflarda olabilirler, ama ikisi de oyunun devam etmesi için *bana* ihtiyaç duyuyorlar."

Geriye yaslanıp parmaklarını kucağında birleştirir.

"Bana güveniyorlar. Sadık olduğum için değil, yararlı olduğum için. Benim işim taraf tutmak değil, herkes elini oynarken masanın sabit kalmasını sağlamak."

"Peki ya iki taraf da savaşa girirse?"

Frederick omuz silker. "O zaman her halükarda ben kazanırım."

"Onu incitmeye çalışmıyorum," diye mırıldanıyorum, göğsüm ağırlaşıyor. "O... farklı. Onun yanında olduğumda sanki dünya değişiyor."

"Erdem kolayca ahlaksızlığa dönüşebilir, evlat," diyor Frederick.

"Juliette bir *zayıflık* değil, o..." Ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü yarım bırakıyorum.

O benim her şeyim.

Frederick içini çekip sesini alçaltarak, sanki bana bir sır veriyormuş gibi konuşmaya başladı. "Dediğim gibi, Juliette'i doğduğundan beri tanıyorum. Doğum günlerine katıldım, sayısız kez tökezleyip düştüğünü ve tekrar ayağa kalktığını gördüm. Hayatındaki herkesin onu kendi çıkarları için kullandığını gördüm, oysa o hiçbir şey almadı. O yüzden

bana ikiniz hakkında açıkça konuş, Roman, belki sana yardımcı olabilirim. O da aynı şekilde hissediyor mu?"

"Eğer bu kadar yakınsanız, neden ona sormuyorsunuz?" Onu dikkatle süzdüm.

"İki aileniz arasındaki bu husumet, yıkımdan başka bir şey getirmiyor," diye cevap vermek yerine diyor. "Bu, şehrin temellerini çürüttürüyor. Ve her şeyden önce, benim için önemli olan bu. *Bu kasaba*. Bu yüzden, tüm bunları idare etmeyi bilen birine ihtiyacınız olduğunu söylediğimde bana inanın. Özellikle de fotoğraflar ve sprej boya gibi izler bırakacak kadar dikkatsizsiniz."

Dişlerimi sıkıyorum. "Sana zaten söyledim, durum görüldüğü gibi değil."

Elini masaya vurur. "Karışık bir itiraf, ancak karışık bir çözümle karşılanabilir."

Durduramadan, kelimeler boğazımdan çıkıp çıkıyor. "Ne dememi istiyorsun, Frederick? Onu bir kez gördüm ve hiç unutamadım mı? Adını bile bilmeden ona aşık olduğumu mu? Çalınmış anları nasıl oyduğumuzu, bana muhtemelen başkasına söylemediği şeyleri nasıl anlattığını mı anlatmamı istiyorsun?"

Yüzü anlayışla yumuşar.

"Onun benim olmadığını ve asla benim olamayacağını bilmek beni nasıl *mahvediyor*, oysa bu şans için neredeyse her şeyden vazgeçerdim?"

Sesim alçalır, kalbim açığa çıkar ve çıplak kalır.

"Bunu sana söylemenin bana ne faydası olacak? Sözlerimi alıp bir 'çözüm'e mi dönüştüreceksin? Sana bir haberim var: Juliette ve benim birlikte olamayacağımızı biliyorum. Bu çok açık. Yani, birlikte değiliz. Nokta."

Frederick sertçe yutar ve yavaşça başını sallar. "O zaman gözlerime bak ve bana burada bir hikaye olmadığını söz ver."

"Burada bir hikaye yok," diyorum.

Yalan. Yalan. Yalan.

"Peki." Frederick manşetlerini düzeltir, elini yine takım elbisesinin önünden aşağı doğru geçirir. "Bir an için, ikinizin..."

Göğsüm kasıldı. "Ne olabiliriz?"

"Önemli değil." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Eğer kararsızsan, ondan uzak dur. İkinizin de iyiliği için. Kararsız değilsen, önce bana geleceğine söz ver. Sana yardım edebilirim Roman. İkinize de."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

"Bazen aşk kadar değerli bir şeyi korumanın tek yolu... onu kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürmektir."

İçimde bir şey kıvrılıyor, sanki bir vida kemiğe dönüşüyormuş gibi.

Ona cevap vermiyorum. Veremem.

Tüm o cilalı saçmalıkları ve monologlarına rağmen, sözlerinde beni derinden etkileyen yumuşak bir anlayış var. Sanki göğsümün içine uzanıp, kendime bile adını koyamadığım bir şeyi dürtüyor gibi.

"Baban, vandalizmin tek bir kişinin işi olduğu yönünde oluşabilecek kamuoyunu ikna etmem için benden yardım istedi. Önümüzdeki birkaç gün içinde senin taklitçilerin ortaya çıkacak. Onları etiketlerken görürsen müdahale *etme*."

Kaşlarım yükseldi. "Tabii."

Frederick keskin bir şekilde başını sallar ve ayrılır.

Ama ben, onun sözlerinin bıraktığı acı ile baş başa kalırım.

Bazen aşk gibi değerli bir şeyi korumanın tek yolu, onu kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürmektir.

JULIETTE

"Lance neden HillPoint'te takılıyor?"

Tyler, sorum onu şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırıyor. Kasaba meydanındaki yerel tiyatro Fortune's Fool'da karşımda oturuyor, ayaklarını önümüzdeki koltuğun üzerine uzatmış.

İkimiz de Alex'in verdiği oyunculuk dersinin bitmesini bekliyoruz, böylece öğle yemeğine çıkabileceğiz.

"Orada takıldığını nereden biliyorsun?" Tyler soruma cevap vermek yerine böyle diyor.

Omuz silkiyorum. "Yeterince biliyorum."

"Jules, HillPoint'e gitmen için hiçbir neden yok," diyor Alex arkamızdan, koltukların üzerinden atlayıp diğer tarafımdaki koltuğa oturuyor.

Ona sert bir bakış attım. "Paxton gibi konuşuyorsun."

Alex çocuksu bir gülümsemeyle, "Bu bir iltifat mı?" diye sorar.

"Gergin bir pislikle karşılaştırılmaktan hoşlanıyorsan, tabii ki." Parmağımı kaldırırım. "Ayrıca, istediğim yere giderim, teşekkürler. Hem Felicity'yle gittim, yani tek başıma değildim."

Alex duvara yaslanmış olduğu yerden doğrulur, bal yeşili gözleri ilgiyle parlar. "Felicity geri mi döndü?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Dilini ağzına geri sok."

Omzunu kaldırır, elini kalbinin üzerine bastırır. "O benim hayatımın aşkı, ama senin bunu anlamanı beklemiyorum."

"*Tanrım*, yine başlıyoruz," diye haykırır Tyler, gözlerini devirerek. Ağzım açık kalır. "O kelimeyi öylece kullanamazsın, Alex."

"Atmıyorum. Tamamen ciddiym."

"Takıntı ve aşk aynı şey değildir," diyor Tyler, sanki bir çocuğu azarlıyor gibi. "Bunu sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Büyük aşk, takıntıdır." Tyler'a kırılmış gibi sert bir bakış atıyor, ama bana dönüp baktığında yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bu çok ürkütücü bir söz," diyorum.

Bana bir bakış atar. "İşte bu yüzden soneler, şiirler, insanların sevgililerinin öpücüğünü hissetmek için imparatorlukları yıkan trajik oyunlar var. *Sanat*, sizi nankörler."

"Yani aşk sanattır," diye düşünür Tyler, yüzünde ifadesiz bir bakışla. "Yoksa sanat takıntı mıdır?"

"Sanat, daha güzel kelimelerle süslenmiş hayattır," diye karşılık verir Alex, bir bacağına önüne uzatarak.

Tyler gülümser. "Biri bunu bir tişörtl yazsın."

Zorla gülümserim, ama Alex'in sözleri beni serbest düşüşe geçirir. Çünkü sanat takıntıysa ve aşk onu besleyen şeyseyse...

Belki de bu yüzden Roman'ın yanında olmak, ateşe çok yakın durmak gibidir, ne kadar kötü yanabileceğimi bilerek, ama yine de ona uzanmak.

"Merhaba?" Alex gözlerini kocaman açarak önümde elini salladı, sonra yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Böyle kopuk davranman rahatsız edici."

"Dalgın değilim, düşünüyorum." Elini itiyorum. "Sen de bir ara denemelisin."

O alaycı bir şekilde güldü. "*Fe/sefe* diplomam var. Düşünmek benim işimdir."

"İtalyan kaşmir giyip tiyatro öğrencileriyle flört ederken Aristoteles'ten alıntı yapmak sayılmaz," diyor Tyler, sahneye doğru başını sallayarak.

"Ben benim." Alex gülümser. "Ayrıca, monologlarda çok iyiyim. Sen sadece bir nefretçisin."

Tyler öne eğilir, salon koltuğu gıcırda. "Son bir saat boyunca, sen buna öğretim diyerek ağaç rolünü oynarken biz izledik mi, izlemedik mi?"

"*Ciddiyetle oynadığım* bir ağaç," Alex kırılgan bir şekilde düzeltir. "Ve neyse, ben sadece Platon'un istediği gibi, performans yoluyla öğretim yaparak diplomamı kullanıyorum."

"Yani, kötü ışıklandırma ve monologlarla etkilenebilir birinci sınıf öğrencilerini baştan çıkarmak mı?" diye alay ediyorum.

"Bunu yapabiliyorsun çünkü Calloway genlerini taşıyorsun," diye araya girer Tyler. "Çirkin olsaydın, bunların hiçbirisi çekici olmazdı."

"Muhtemelen haklısın." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ama çalışırsan işe yarar, bu yüzden tavsiyem yoluna devam etmen."

"Teşekkürler, Jules." Alex bana gülümser.

"Senin davranışlarını onaylamıyorum," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Sadece seni nazikçe reddedip, yumuşak bir iniş yapmanı sağlamaya çalışıyorum çünkü Felicity *asla* seninle yatmayacak. Odak noktayı gelecekteki Hollywood yıldızlarına tut, Casanova."

Tyler burun kıvrır. "Öyle *yapıyor*. Felicity'nin standartlarını düşürmesini bekleyen bir keşiş değil ki. Az önce koçluk yaptığı kızı gördün mü? Gözlerinde o kadar çok kalp vardı ki, buradan zar zor çıkabildi."

Alex, bir film yıldızına yakışır bir gülümsemeyle sırtıttı. "Bir keresinde Felicity'nin Calloway kardeşlerden birine aşık olduğunu söyleyen birini duydum."

Gülüyorum. "Hayal görüyorsun."

"Ve onun *senden* bahsettiğinden bu kadar emin misin?" diye ekler Tyler.

Alex, siyah Henley tişörtünü eliyle okşayarak gülümser. "En iyi kardeş olmadığım imanını görmezden geleceğim."

Tyler parmağını Alex'e doğrulttu. "Henüz sana uzaklaştırma emri çıkarmadığı için şanslısın."

"Beni sevmeseydi, bana sürekli mesaj atmazdı."

Ellerim şakaklarıma gider, başım ağrımaya başlar. Gözlerimi sıkıca kapatırım. "Aman *Tanrım*, lütfen bu konuşmadan beni kurtar."

"Aslında," Alex başını çevirerek devam ediyor. "Sence şu anda Second Circle Market'te mi?"

"Bilmiyorum dostum. Eğer ikiniz bu kadar yakınsanız, ona mesaj atıp sor."

O da başını sallar, telefonunu eline vurur ve koltuğundan fırlar. "Onu bulmalıyım. Bilirsin... merhaba demek için."

"Hey!" diye arkasından bağırırım. "Öğle yemeğine çıkacağımızı sanıyordum." Bize elini sallar. "Orada buluşuruz."

"Tutuklanmamaya çalış!" Tyler sırtarak bağıırır ve sonra bana bakar. Kaşlarını kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ee? Soruma cevap ver." Tırnaklarına bakıyor. "Hatırlayamıyorum."

"Lance neden HillPoint'te takılıyor?"

Tepkisini dikkatle izlerim, ama poker yüzü çok iyidir. Lance'in orada olduğundan yüzde yüz emin değilim, ama bilen biri varsa o da Tyler'dır.

"Ben nereden bileyim?" Tyler omuz silkiyor.

"Çünkü siz ikiniz en iyi arkadaşsınız?"

Kaşlarını çatıyor. "Dediğim gibi, eskisi gibi takılmıyoruz."

"Tamam," diyorum. "Başka bir şekilde sorayım: *Art* y ü z ü n d e n Round Table'in sahibi oldu? Artık babasının gölgesi olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Ve Rosebrook belediye başkanının *Art*'ın tefeci olmasını ve HillPoint'te köhne bir bar işletmesini istediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle."

"Ve sen bununla sorun yok. Montgomery'leri herkesten daha çok nefret eden sen."

Tyler'ın gözleri parladı, çenesi gerildi. "Round Table'in artık Montgomery'lerle hiçbir ilgisi yok."

"*Art*'ın o barmen Ginny'yi, ya da adı her neyse, siktiğini zaten biliyorum. Sebep bu mu?"

Bana bunun hepsi olduğunu söyle, diye yalvarmak istiyorum. Ama içimde mide bulandırıcı bir his yerleşiyor, sanki bu kasabanın hakkında hiçbir şey bilmediğim büyük parçaları varmış gibi. Herkesin bildiği parçalar.

Tyler bana sanki üç kafam çıkmış gibi bakıyor. "Hayır... *Art*'ın orada işi var."

Yüzüm buruşuyor. "Oranın bir kısmı ona mı ait?"

"Hayır, Juliette." Tyler benden rahatsız olmuş gibi derin bir nefes alır ve sonra öne doğru eğilir, başını öne indirir. "Ve Genevieve'den uzak dur. Onda iyi hiçbir şey yok."

"O zaman ne?" diye ısrar ediyorum. "Bana cevap vermekten kaçınmaya çalışabilirsin Ty, ama biliyorsun ki, beni görmeye dayanamayana kadar ısrar etmeye devam edeceğim."

Tyler inler, ensesini avuçlar, sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Mesela, 'masanın altında, babam için Montgomery bölgesindeyim çünkü o belediye başkanı ve ellerini temiz tutması gerekiyor' gibi bir iş."

İçimde kötü bir his uyandırıyor, ama bu tedirginliği umursamıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum. "Rosebrook Falls belediye başkanının Marcus Montgomery ile yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu ve bunun üzerine kalmaması için oğlunu kullandığını mı ima ediyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. "Öyle demedim."

"Bunu açıkça ima ettin."

"Aslında, Montgomery'nin artık bu işin içinde olmadığını söyledim. Sözlerimi çarpıtıyorsun."

Aklımda Roman'ın belediye binasının yan tarafına yaptığı, babamın belediye başkanını kontrol ettiğini gösteren duvar resmi beliriyor. Bu beni şaşırtmadı — yıllardır belediye yetkililerine rüşvet ve komisyon verdiğimizi biliyordum; bu dünyanın bir parçası. Ama belediye başkanı hem çift maaş alıyor hem de Montgomery'lerle dalga geçiyorsa, o zaman...

Ellerini havaya kaldırıyor. "Biliyor musun? Hiçbir şey söylememeliydim. Lance'e bir şans ver, tamam mı? Kardeşin, değer verdiği insanlara sadıktır, biliyorsun."

Eskiden bu söze katılırdım.

"Babanın onu umursamaması onun suçu değil," diye devam eder Tyler. "Ve parasını sıkı bir şekilde kontrol altında tutması. O yapması gerekeni yapıyor. Calloway Enterprises için çalışıyor değil ya."

"Lance aile işiyle hiçbir ilgisi olmak istemiyor." "En azından o işle değil."

"Ha?"

"Hiçbir şey." Gülümser. "İyi ki istemiyor, biliyor musun? Geri kalanlarımıza daha çok kalıyor."

"Evet, babamın kışına ne kadar yalakalık yaptığını zaten biliyorum. Konuyu saptırmayı bırak."

Ty gülümser. "Oyuncuyu değil, oyunu sev, bebeğim."
Gülerek omzuna hafifçe vururum. "Bu cümlelerin anlamı o *değil*."
Kaşlarını kaldırır. "Doğduğumuz derin kapitalist sistemden bahsediyorsak, öyle."

Dudaklarım bükülür, içimde rahatsız edici bir his vardır. "Bu bir oyun değil, Ty. Hayatın gerçeği bu."

O mırıldanır. "Belki sevgili amcamın senin korumana falan olmamı izin verip vermeyeceğini bir sorayım."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin öfkenle mi? Beni öldürürsün."

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, burada hiçbir şey yapmadan güzel bir hayatın var gibi görünüyor. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Bu benim tercihim değil." Kollarımı kavuşturuyorum, hayatımda gerçek bir yön olmadığı onun bile fark ettiği için kırılmış ve biraz utanmış hissediyorum. "Ve lütfen yapma. Seni seviyorum, ama her gün sana katlanmak zorunda kalsam, gerçekten kendimi öldürebilirim."

Tyler elini göğsüne koyar. "Benim en sevdiğin kuzenin olmadığımı iddia etmeyi bırak."

"Rosalie tek rakibin olduğu için bu unvanı almak zor değil."

Dudaklarını büzüyor, yüzünde bir anlık bir hüznün beliriyor. "Haklısın."

Midem gurulduyor ve bu benim işaretim. Ayağa kalkıp ellerimi belime koyuyorum. "Her neyse, bu aile berbat. Açım. Bana yemek verin."

Tyler sırtıyor, ama bakışlarında rahatlama var ve bunun Lance hakkında soru sormayı bıraktığım için olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Kolunu omzuma atıyor ve beni yanına çekiyor. "Aşk acısı çeken köpeği zamanında bulabilirsek tabii."

"Evet, o ne oldu?" diye soruyorum. "O ve Felicity...?"

Ty bana anlamlı bir şekilde bakar. "Eğer söylediklerinde bir gerçeklik payı olsaydı, sen de bunu bilirdin."

Sözleri bana biraz rahatlama sağladı.

"Alex'in sahip olamadığı şeyleri sevdiğini biliyorsun," diyor Ty, koridorda ilerlerken. "Onu bir kez reddedersen, kemik peşinde koşan bir köpek gibi olur. Kelime oyunu yapmıyorum."

"İğrenç." Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen kardeşimle ilgili seks şakaları yapmasan olmaz mı?"

"Ne?" diye soruyor. "Bu *çok doğal*. Hepimiz yetişkiniz."

Ben öğürme sesi çıkarıyorum, Tyler gülüyor.

İkimiz de sohbete o kadar dalmışız ki, köşeyi döndüğümüzde Frederick Lawrence'a neredeyse çarpacağımızı fark etmiyoruz.

Nefesim boğazımda takılır, eğlencem tıpkı açılmış bir şarap gibi içimden akıp gider.

Tyler yanımda kaskatı kesildi. "Freddy, merhaba. Şehre döndüğünü bilmiyordum."

"Merhaba, Tyler. Juliette." Frederick'in gözleri bana dikildiğinde ağırlaşır, bakışlarında saçlarımı diken diken eden bir şey parlar. Ama geldiği kadar çabuk kaybolur.

"Selam Freddy." Onu süzdüm.

Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımın bir parçası olmuştur, ama onu görmeyeli yıllar oldu. Marcus Montgomery'nin hayatına yoğun bir şekilde karışmaya başladığında, ailem ondan uzaklaştı. Babamın gerektiğinde hala onu kullandığını biliyorum, ama artık aile pikniklerine gelmiyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. *Sanki aile piknikleri yapmışsınız gibi.*

Daha yaşlı görünüyor. Belki de yıpranmış. "Seni görmek güzel," diyorum.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Aslında seni arıyordum, Juliette."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Ne için?"

Tyler'a bir bakıp bana geri dönüyor. "Roman Montgomery hakkında seninle konuşmam lazım."

JULIETTE

Ne zaman oldu bilmiyorum ama Upside Down Rock'ı çocukken geldiğim bir yer olarak düşünmeyi bıraktım ve *bizim* yerimiz olarak düşünmeye başladım. Benim ve Roman'ın.

Ama şimdi, buraya geldiğimden beri ilk kez, endişe beni boğuyor gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Roman'a burada buluşmak için mesaj attım ama cevap vermedi, belki de bu yüzden olabilir.

Ya da belki de dilimi onun boğazına kadar sokmuşumdur ve önümüzdeki hafta Preston ile bir "randevum" olmasına rağmen, tek düşünebildiğim şey budur.

Ya da belki de Frederick, Tyler'ın önünde, Roman ve benim fotoğraflarımızın *The Rosebrook Rag*'da yayınlanmak üzere olduğunu, ancak onun engellediğini söylediği içindir. Ve Roman bunu zaten biliyor.

Tyler'ın yüzünün kızardığı ve yumruklarını sıktığı için patlamak üzere olduğunu düşündüm. Öfkeyle uzaklaştı ve o zamandan beri telefonlarıma cevap vermiyor. Babama koşup ona anlatacağı düşüncesi beni çok endişelendiriyor, ama yapmayacağına güvenmek zorundayım.

Yine de, Roman'ın gelmesini beklerken telefonumu çıkarıp ona bir mesaj daha atıyorum.

BEN:

Ty, LÜTFEN. Açıklayayım.

Sonunda cevap verdiğinde midem bir anda sarsılır.

TYLER:

Şu anda seninle konuşamıyorum bile, nasıl yapabildin? Bir Montgomery, Jules?
Gerçekten mi?

BEN:

Kimseye söyleme. Lütfen.

Kalbim gırtlığımda, ellerim titriyor, onun cevap vermesini bekliyorum.

TYLER:

Tamam. Ama çok iyi bir nedenin olsa iyi olur. Bu kadar pervasız davrandığın için seni kendi ellerimle öldürebilirim.

Rahat bir nefes alıyorum, ama endişe çoktan beni sarmış durumda; ondan kurtulmanın yolu yok.

Roman ortaya çıktığında, o kadar bitkinim ki, patikada botlarının ilk çıtırtılarıyla birlikte öne doğru fırlıyorum.

"Bana neden söylemedin?" Bu sözler, bir suçlama gibi keskin bir şekilde çıkıyor ağızımdan. Sesim ortalığı çınlatıyor ve ses tonumdan, ellerimin onun göğsüne ittiği hayali neredeyse *görebiliyorum*.

O durur, ayakkabısının altında çakıl taşları gıcırda. "Neyi söyleyeyim?"

Ona doğru iki büyük adım atıyorum. Neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum, ama öyleyim ve o burada, bu yüzden benim aşırı duygularımın hedefi oluyor.

"Bizim *fotoğraflarımız* olduğunu," diye bağırırım. "Freddy senin evine gelip seni uyardı, ama sen bana mesaj atma nezaketini bile göstermedin."

Ağız açılır ve ben öne doğru ilerleyerek omuzlarını iterim. "Bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun? Sanki hiç umursamıyormuşsun gibi

umursamıyormuşsun gibi."

Bileklerimi kavrar ve gözleri ciddi bir şekilde benimkilere bakar, sanki beni çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi kaşları çatılır. "Sakin ol."

Bu beni daha da öfkeliendiriyor ve patlamak üzereyim. Ona sert bir bakış atıyorum, kapalı yumruklarım göğsüne dayanmış, beni tutan parmakları sıcak ve sağlam. "Bana sakinleşmemi söyleme. Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Seni ve kız kardeşini *korumaya* çalışıyorum, ama sen hiç..."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim," diye sözümü kesiyor. "İstemene gerek yoktu," diye cevap veriyorum.

"Peki beni neyden koruyorsun, Küçük Rose?" diye sorar, parmakları bileklerimi sıkıca kavrar. "Sanki ben kötü adamım, babam kötü adammış gibi davranıyorsun, ama yine de buradasın benimle."

Eğilir, burnu boynuma değecek kadar yaklaşır, nefesi cildimde sıcak bir şekilde hissedilir.

Titriyorum.

"Derinlerde, ailenin iyi şeyler yapmadığını bildiğin için mi? Onların senin iddia ettiğin gibi kahramanlar olmadıklarını bildiğin için mi?"

Sesi kısık ve boğuk, ama sözleri içimde o kadar güçlü yankı buluyor ki, sanki bağırması gibi.

"Bu değil..."

Sözlerim yarıda kalır, çünkü neden böyle hissettiğimi bilmiyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece sana bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum."

"Neden öyle?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Çünkü benim için çok değerlisin."

O inler ve sonra ağzını ağızıma getirir.

Hemen ona eriyorum, yumruklarım açılıyor ve ellerim onun gömleğinin kumaşını kavrarırken kendimi bu duyguya bırakıyorum.

Aslında tek istediğim şey onun beni öpmesi idi. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta neden bu kadar kızdığımı bile hatırlamıyorum.

Çarpıştığımızda boğazımdan bir inilti kopar. Neredeyse acımasızca yoğun. Sanki çaresizmiş gibi, sanki uzun zamandır

Çok uzun süre kırılmanın eşiğinde ve onu bir arada tutan tek şey benim. Dili dudaklarımın kenarından kayıyor, sanki o alanın sahibiymiş ve hak iddia ediyormuş gibi beni yalıyor ve ben ona bastırıyorum, vücudum sanki oraya uymak için yaratılmış gibi onun vücuduna uyum sağlıyor.

Elleri belimi bulur, güçlü, sert ve *sağlamdır* ve beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırır.

Bacaklarım onu sarıyor ve sonra öpücük sona eriyor — dudakları parlak ve nefesi düzensiz — ve gözleri üzerime dökülen erimiş lav gibi.

"Umursamadığımı mı sanıyorsun?" Eğilerek, ağzını tekrar ağzıma bastırır, dişleri etime batar ve acı verecek kadar sertçe ısırır. "Seni çok fazla *düşünmenin* seni sonsuza dek benden uzaklaştıracağını her saniye endişelendiğimi sanmıyorsun, değil mi?"

Sözleri göğsüme çarparak derinlere işliyor.

"O zaman beni düşünmeyi bırak," diyorum nefes nefese, sonra ellerimi boynuna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum.

Ağzıma homurdanıyor, elleri vücudumun yanlarından kayıyor ve kalçalarımın altına giriyor. Kim ne zaman ne yapıyor emin değilim ama bir şekilde sırtım bir ağacın gövdesine yaslanmış, kalçaları benimkilere yapışmış halde buluyoruz kendimizi.

"İmkansız," diyor boğuk bir sesle. "*Tek* düşündüğüm sensin."

Onu hissedebiliyorum. Kalın, sert ve bana sıkıca bastırılmış. Bir kez itiyor, kalçaları benimkilere sürtünüyor ve giysilerimizin içinden bile, penisi tam ihtiyacım olan yere kayıyor. Vücudum sarsılıyor, ağacın kabuğu cildimi çiziyor.

Acı bir şekilde iyi geliyor ve başım şehvetten dönüyor.

Boynuma öpücükler konduruyor, nabız noktamın üzerinden bir çizgi halinde yalıyor ve sonra beni inlememe yetecek kadar ısırıyor.

Elleri her yerdeymiş gibi hissediyorum, biri beni ağaca dayıyor, diğeri ise gömleğimin altına girip belimin kıvrımlarını izliyor ve sonra daha aşağı iniyor.

Yine dudaklarımı ısırıyor. "Tadın şeker gibi."

Sadece inleyebiliyorum, bana dokunmaya başladığı anda kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Tek istediğim buydu. Onun dairesindeki kanepede uzanırken ve o odanın diğer ucundan beni çizdiğinden beri düşündüğüm şey buydu.

karşıdan çizdiğinden beri düşündüğüm şeydi.

Parmakları şimdi pantolonumun bel kısmının altında, sanki benden izin ister gibi, beni kışkırtıyor. "Sana dokunmama izin ver," diye yalvarıyor.

"Bana dokun," diyorum ona.

Eli hemen klitorisimi bulur ve işkence gibi bir ritim başlatır, yavaş daireler çizerek, görüşüm bulanıklaşana ve ben onun başının arkasına tutunana kadar, dalganın zirvesine çok yakinken, yumruklarımla saç tutamlarını sıkıca kavrayana kadar, kör edici ihtiyacımı daha da artırmaktan başka bir işe yaramaz.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye dişlerini sıkarak, parmak uçlarını bacaklarımla arasındaki dağınıklığın içinden geçip girişime doğru sürükler.

İçeri girmiyor, sadece havada asılı kalıyor.

"Güzel amcığın benim için *ağlıyor*, Juliette. Bir ağaca karşı boşalırken ellerimi batırmak üzeresin, değil mi?"

Beni kızdırmaya devam ederken, ihtiyacım olan baskıyı verecek kadar bana dokunmadan, omurgamdan hızlı bir ateş dalgası geçer. Nefes nefese, başının arkasına yapışır, vücudum çaresizce avucuna doğru savrulurken sıkıca tutunurum.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor beni. "Sıkı küçük amına parmaklarımla bir vuruş yapıyorum ve artık düşünemiyorsun bile, değil mi? Ne kadar çok ihtiyacın olduğunu söyle bana, bebeğim."

Bu *işkence*.

"Kelimelerini kullan, Küçük Gül." Yüzü benim yüzüme yapışmış, nefesi kulağımda sıcak. "Bana, *dokunulmak* istediğini söyle."

"Evet," diye itiraf ediyorum, ancak daha sonra bu kadar kolay pes ettiğim için pişman olacağımdan eminim. "*Lütfen*."

Sırıttırıyor ve sonra parmakları içime giriyor, derinlere batıyor ve anında kıvrılıyor, sanki tüm bu zaman boyunca vücudumun ihtiyaç duyduğu açığı biliyormuş gibi. Ağızı tekrar ağızıma çarpıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve diğer kolu beni sıkıca tutuyor, sanki beni oraya zincirlemiş gibi ağaca sıkıca tutturuyor.

Tereddüt etmeden, acımasızca beni çalıştırıyor. Sadece yıkıcı bir baskı ve kontrollü bir kayma. İçeri, dışarı, kıvrıl ve içimdeki o noktayı okşa, gözlerimi karart.

Ağzım açılır ve kalçalarım sarsılır. "Tanrım," diye nefes nefese kalırım.

Dişleri çenemi ısırır ve düzeltir, "*Roman*."

Onun hareketlerine karşılık vermeye başlıyorum, parmaklarına doğru kendimi yuvarlıyorum, mümkün olduğunca aşağıya iniyorum, onu içimde olabildiğince derinde hissetmek için.

"*Siktir*, çok seksisin," diyor, sözleri sanki en derinlerinden sökülüp çıkmış gibi geliyor. "Sür, bebeğim. Üzerimde boşal. Elimde parçalanırken güzel yüzünü görmeme izin ver."

Vücudu benimkine o kadar sıkı bastırıyor ki her şeyi hissedebiliyorum. Karın kaslarının gerilmesini. Parmaklarının her hareketinde ön kolunun esnemesini. Avucunun klitorisime sürtünmesini, mükemmel daireler çizerek ovmasını ve beni içimden dışıma doğru okşamasını, sanki çalması gereken bir piyanoymuşum gibi.

"Şu haline bak," diye inliyor. "Daha yeni becermedim ama şimdiden berbat bir hal aldın."

Sıcaklık omurgamda dolanıyor ve karnımın alt kısmında toplanıyor, klitorisim onun için atıyor. *Çok yaklaştım*.

Çığlık atıyorum, vücudum kollarında titriyor, ona doğru eğiliyorum. "Roman, ben çok... Sanırım ben..."

Burnu burnuma değiyor ve sesi alçak ve emredici. "Benim için boşal, Juliette."

Beni bu kadar kolay yönlendirebildiği için onu lanetliyorum, ama yapıyorum. Binlerce küçük parçaya ayrılıyorum ve beni kendine tutmasaydı, rüzgarda dağılıp giderdim herhalde.

O dalgayı sürerim, kalçalarım avucuna doğru yuvarlanır ve amım parmaklarını sıkarken, ormanın ortasındaki bir ağaca yaslanarak onun adını inlerim.

Titremeler yavaşça azalır, ama o yerinde kalır, kıpırdamaz. Eli hala içimde derinlerde, sanki öyle yapmazsa uçup gideceğimi biliyormuş gibi beni sabitler.

Bacaklarım gevşiyor, nefesim kesiliyor ve uyluklarımın onun kalçalarını incittiğinden emin olduğum yerden düşüyorum. Neredeyse kemiksiz hissediyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve parmakları beni yavaşça terk eder, çıkarken klitorisime sürtünür ve omurgamda bir artçı sarsıntı yaratır.

omurgamdan yukarı doğru bir sarsıntı gönderir.

Onları ağızına götürüp temizleyene kadar bakışlarını benden ayırmıyor.

ROMAN

Dilimde onun amının tadını alabiliyorum.

Yani, neredeyse.

Ağaca yaslayıp parmakladığımdan bu yana yarım saat geçti, kulağıma gelen tatlı inlemeleri ve ellerimin altındaki mükemmel vücudu, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Piknik masamızda oturuyor, serin bir esinti yüzünü ve saçlarını okşuyor, sanki onu benim sevdiğim kadar seviyormuş gibi.

Bu düşünce yüzüme bir tokat gibi çarptı ve ağzım kurudu.

Yanaklarında kalıcı bir kızarıklık var ve ara sıra, az önce yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de inanamıyorum.

"Bana bakıyorsun," diyor, defterinden gözlerini kaldırmadan.

"Sen mükemmelsin," diye cevap veriyorum, çenemi elime dayayarak. Yaklaşık yirmi dakika önce onu izlemekten başka bir şey yapmayı bıraktım.

Olay biter bitmez pişman olacağından endişeleniyordum, ama onun hakkında böyle düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Juliette Calloway bir şeye karar verdiğinde, o kararın arkasında durur. Aslında, başka bir şey yapmamızı engelleyen bendim, ısrarla

bir saniye durup nefes almalıyım. Onun karşılık vermesine ihtiyacım yok; sadece bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Burada, yukarıda. Sadece ikimiz, onun benimmiş gibi hissettiği yerde.

Frederick'in sözleri kötü bir kehanet gibi kafamda yankılanıyor. Aşkı korumak için onu uzaklaştırmakla ilgili.

Ama *ben kendim* için endişelenmiyorum. Onun ailesinin dinamiklerini, onunla aynı fikirde olmadıkları kararlar aldığında onu koruyacaklarına güvenecek kadar iyi tanımıyorum. Her gün, dünyalarımızı birleştirmek gittikçe daha imkansız hale geliyor gibi geliyor.

Bu yüzden, her şey mahvolmadan ve ona belki de başından beri haklı olduğunu söylemek zorunda kalmadan önce, bunu olabildiğince uzun süre içime çekmek istiyorum. Artık birbirimizi görmememiz gerektiğini.

Kaşları çatık ve ne zaman gözlerini kırpsa, kirpikleri yanaklarının en üst kısmına değiyor. Dudakları şişmiş, dişlerimin batıp onları kendime ait ilan ettiğim yerlerin kenarlarında biraz kırmızı izler var.

Bu manzarayı görünce içimi bir memnuniyet kapladı, en azından bu seferlik onu benim olarak işaretlediğimi bilerek.

Ne yazık ki, o benim ruhumu sonsuza kadar işaretlemiş gibi görünüyor. "Annemin uyuşturucu sorunu var."

Bu sözler aniden ağızımdan çıkıyor ve ben bile biraz şaşırıyorum. Bu ana kadar bunu onunla paylaşmaya karar vermemiştim. Ama ona kendimden bir şey vermek istiyorum, neredeyse hiç kimsenin bilmediği bir şey.

Kalemi sayfada durdu ve bana baktı. Sonra farkına vardı, gözleri büyüdü ve eliyle ağızını kapattı. "Aman Tanrım, Trouble. İlk tanıştığımızda söylediğim şeyler... Ben öyle demek istemedim..."

"Sorun yok, bebeğim." Onu durdurmak için başımı sallıyorum. "Sadece beni tanıman için söylüyorum... Hayatım boyunca onu ayakta tutmak ve kız kardeşimi de bu yolculuğa sürüklemekle geçti."

O, kalemini bırakıp defterini kapatarak, ağır bir nefes aldı.

"Bana ondan bahseder misin?" diye sorar.

Göğsüm parçalanır ve içimde sakladığım o küçük kutu, sağlam kilitli olan, birden açılır ve travmam

ayaklarının dibine serilir.

"En sevdiği uyuşturucu oksikodon, ama bulması zor olduğu için eroine razı oluyor. Durumu çok kötü. Eskiden olduğu kişinin manipülatif bir kabuğu haline geldi ve bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü onu sevdiğimi bilmeni istiyorum. Yaptığı şeylere, yaptığı hatalara rağmen... o iyi bir anne idi. Ve onu *seviyorum*." Sanki iki kez söylersem onu geri getirebilecekmiş gibi, kelimeleri tekrar zorla ağzımdan çıkarıyorum.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum, ama dudaklarımı yalayıp yüzüğümü çevirip başımı sallıyorum.

"Babamla bir sanat sergisinde tanışmış. Kaliforniya'daki *kendi* sanat sergisinde.

Aslında, benimkini ilk kez gördüğün sergiye benziyordu." Sırıttıyor.

"Onun senin eserini olduğunu biliyordum."

Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, ama içimdeki umutsuzluktan kurtulamıyorum.

"O çekici biriydi ve annem ona aşık olmuştu, ama onun evli olduğunu kesinlikle bilmiyordu, ya da belki de umursamıyordu. Ben doğmadan önce iki yıl birlikte oldular."

Juliette, bu bilgiyi sindirmeye çalışır gibi elini göğsüne götürdü.

"Babamın neden bana soyadını verdiğini bilmiyorum, çünkü beni asla *kendi çocuğu* olarak kabul etmedi, ama onu ara sıra görürdüm. Ve ne zaman şehre gelse, annem 4 Temmuz bayramı gibi sevinçten parıldardı ve ben de 'neden onu böyle gülümsetemiyorum?' diye düşünürdüm."

"Roman," diye fısıldadı Juliette.

Ayağa kalkar ve oturduğum bankın yanına gelir, yanıma oturur ve elimi tutar, parmaklarımızı birbirine dolayarak kucağında tutar.

"Bu aptalca," diye mırıldanırım.

Başparmağı elimin arkasında dolaşüyor. "Değil."

"Sonra Brooklynn doğdu ve ne oldu bilmiyorum. Belki onun çocuğu olmadığı için kızdı, ya da karısı bıktı, ama artık gelmeyi bıraktı. Umursamayı bıraktı."

"Annenle görüşmeyi mi bıraktı?"

Yanağımın içini ısırıp ellerimize baktım. "Hayır, bence hala birlikteydiler, o zamanlar annem hala mutlu görünüyordu. En azından, bazen. Ama sonra bir şeyler değişti ve annem

bizi bir geziye çıkardı. Bizi Rosebrook Falls'a getirdi ve arabamızı bir ağaca çarptı."

Juliette nefesini tuttu. "Ve sen bunu babamın yaptığını düşünüyorsun."

Yavaşça, dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Gerçekten pek bir şey hatırlamıyorum, sadece uyandığımda ne olduğunu bilmiyordum. Brooklynn ve ben şanslıydık. Onun kolu ve köprücük kemiği kırılmıştı, benimse parçalanan camlardan dolayı birkaç kesik vardı. Ama annem, omurgası kırılmıştı."

"Hepinizin öldüğünü okuduğumu hatırlıyorum." Sesi bu kelimedede kırılır ve ağzını kapatır. "Üzgünüm, ben sadece... Sizi o şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum. Ya da babamın böyle bir şey yapabileceğini düşünmekten."

Elini ağzıma götürüp arkasına bir öpücük konduruyorum, onu kendimi sakinleştirmek için kullanıyorum, çünkü bu konuyu ilk kez biriyle konuşuyorum. Olayları yeniden yaşamak benim için zor, özellikle de anılarım düşündüğüm gibi değilse. Hâlâ her şeyi mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Babam bizi alıp hastaneden çıkardı, Kaliforniya'da yeni bir yere gönderdi... bize yeni isimler verdi. Nedenini hiç bilemedim. Sanırım hiç sormadım. Annem yeniden yürümeyi öğrenirken ona bakmakla çok meşguldüm."

"Bir çocuk için bu çok fazla."

Gözlerim yanıyor ve artık önemi kalmayan bir şey için ağlamak istemediğimden gözyaşlarımı geri çekiyorum. Gerçi, bu doğru değil. Biraz önemi var; aksi takdirde, bunu düşündüğümde bu kadar acı verici olmazdı.

"Bu herkes için çok fazla," diye cevap veriyorum, sesim alçak. "Bir süre oksikodonla yaşadı. Ve doktorlar, ona izin verdiler... Yapmaları gerekeni yaptılar, anlıyor musun? Ağrı kesiciler uygun şekilde kullanıldığında işe yarar ve o acı çekiyordu, Juliette."

Bunu gereğinden fazla vurgulu söylüyorum.

"Ama onlara bağımlı hale geldi mi?" diye sorar Juliette.

Eski yaraları bastırmak için dudaklarımı sıkıp derin nefes alırken başımı sallıyorum. "Evet. Ve sonra birdenbire, tüm tıbbi desteği ortadan kaybıldı." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Bence babam

omurgasını kırmadan çok önce onun ruhunu kırmış olabilir. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı."

Boğazımı temizleyerek yüzüğümü daha hızlı çeviriyorum. "Kimsenin sana söylemediği şey, bu hapların en azından başlangıçta duygusal yaraları da hafifletmeye yardımcı olduğu. Ve geriye sadece bu tür bir acı kaldığında, doktorlar bu ilaçları elinden aldığı anda, bazı insanlar hayatlarının geri kalanını, farkında olmadan düştükleri çukurda, sadece acıyı uyuşturmaya çalışarak geçirirler."

"Çok üzüldüm, Roman." Sesi küçük ve hüzünlü, ne söyleyeceğini tam olarak bilemiyormuş gibi. "O bir sanatçı mıydı?"

Anı hatırlayınca yüzümde yumuşak bir gülümseme belirir, göğsüm hafifler. "Evet. Harika bir sanatçıydı. Parlak, dağınık vuruşlarla resim yapardı; her yer renklerle doluydu. Tırnaklarının altında, duvarların her yerinde, bazen saçlarında bile boya olurdu."

Juliette sırtıyor. "Tanıdık geliyor."

Boğazım düğümleniyor.

"Müziği çok yüksek sesle çalardı ve mutfakta çıplak ayakla dans ederdi. Tüm dünyanın onun kahkahası etrafında döndüğünü düşündüğümü hatırlıyorum," diyorum, sesim titriyor. "Mükemmel değildi, ama o benimdi."

Juliette'in gözleri donuklaşır, elini göğsüne bastırır sanki bir şeyi tutuyormuş gibi. "Bu... Ben bile..."

"En berbat kısmı ne biliyor musun?" Onu keserim, sözler içimden fışkırır.

O başını sallar, yutar.

"O zamandan beri öyle hissetmedim. Kimseye karşı. Sana kadar."

Bir saniye sessiz kalır, sonra elini yüzüme bastırır, gözleri benimkilerle buluşur.

"Ben seninim. Önemli olan her şekilde."

Avuç içim parmaklarını kapattı ve ben onun dokunuşuna yaslandım, gözlerimi kapatıp onu içime çektim.

"Düşmanmı gibi davranmak zorunda kalsak bile mi?" Haftalar önce, birbirimize ait değildik gibi davranırken sorduğu soruyu taklit ediyorum.

Dudaklarıma karşı kesik kesik bir nefes. Sıcak bir ağız. Basit bir öpücük.

Gözlerimi açıyorum ve kaderimin bana geri verdiği bu mükemmel, güzel, imkansız kıza bakıyorum.

"Sen *asla* benim düşmanım olmayacaksın," diye söz veriyor.

Ona başımı sallayarak, alınlarımızı birbirine değdirip sessizliğin bizi bir battaniye gibi sarmalamasına izin veriyorum.

Sonunda, "Babam ona yardım etmeyi teklif etti," diyorum. "Şey... bu iyi bir şey, değil mi?"

Sanki kalbim göğsümden sökölüp alınmıyormuş gibi ona bakıyorum. "Evet, eğer kabul ederse öyle olur."

"Sence kabul etmeyecek mi?"

"Annem, benim anlayamadığım bir tür acının içinde kaybolmuş ve hayatının büyük bir bölümünü bu acıyla yüzleşmek yerine onu uyuşturmakla geçirmiş." Yanağımın içini ısıyorum. "Bu, kırılması çok zor bir alışkanlık."

Bir an beni izler, bakışlarında empati parlar. "Sence haberler onu henüz bulamamış olmasının nedeni bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor ve yavaşça şöyle diyor: "Demek istediğim... *The Rosebrook Rag*'ın dedikoduları bulup her yönüyle üzerine atlamaması alışılmadık bir durum. Sen geri döndüğünde, ailenin de hayatta olup olmadığı sorusu gündeme geldi. Ama o zamandan beri hiçbir şey olmadı."

Omurgam dikleşir ve çenemde bir tik oluşur. Bunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi o bahsettiğine göre...

"Belki babam Frederick'e onu uzak tutmasını söylüyordur." Juliette'in gözleri büyüdü. "Freddy mi?"

Omuz silkiyorum. "Mantıklı, değil mi? *Bizi* gazetelere çıkmaktan alıkoydu, aynı şeyi ona da yapmasın diye ne engel var ki? Önce tüm fotoğrafları ona gösterdiklerini söyledi. Orada bir arkadaşı varmış."

Babamın, onun bu haliyle bile onu koruyor olabileceği düşüncesi, içimi ısıtıyor ve... minnettar hissettiriyor.

"Öyle olabilir," diye düşünür ve sonra gözleri beni olduğum yere çiviler. Aramızdaki gerginlik birdenbire artar. O bunu söylemez, ama ben satır aralarını okuyabilirim ve ben de hissediyorum.

Bu kaçınılmazlık.

Babam, *onun* ailesini yıkmak için benim burada olmamı istiyor ve eğer ben üzerime düşeni yapmazsam, bedelini *benim* ailem ödeyebilir. Onun babası beni öldürmeye çalıştı ve hala ölmemi istiyor olabilir.

Göğsüm sıkışıyor, mide bulantısı tüm bunların imkansızlığı karşısında dibe vuruyor.

Parmakları defterinin üzerinde dolanıyor. "Annen ve kız kardeşin her ne olursa olsun korunmaya devam edeceklerini düşünüyor musun?"

Ağzım kurudu ve dilimi damağımdan ayırdım. "Kız kardeşimi bazı belgeleri imzalamaya ikna edersem, ona bakılacağını düşünüyorum. Ama annem..." Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Bilmiyorum, Küçük Rose. Onu kurtaracak bir şey kalmış mı, onu bile bilmiyorum."

Sözler havada asılı kalıyor ve göğsüme çarpıyor. Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Öyle söyleme," diye fısıldıyor. "O hala orada, Roman."

Boş bir kahkaha attım. "Bunu binlerce kez söyledim. *O değil, uyuşturucular*. Ama bilmiyorum, bazen hayat bize mutlu sonlar vermez, anlarsın ya? Bazen kötü şeyler kazanır."

"Peki." Omzunu kaldırır ve bana yumuşak bir gülümseme atar. "O zaman ikimiz için de inancımı koruyacağım."

Ve o anda, daha önce hiç bilmediğim kadar kesin ve emin bir şekilde anlıyorum.

Onu seviyorum.

"Benimle bir yere gelir misin?" diye soruyorum aniden, ona kendimin her parçasını göstermek için çaresizce.

Kaşlarını kaldırır, etrafına bakar. "Şu anda bir yerde değil miyiz?"

Sırıtırım. "Sevimli. Ama ben başka bir yere demek istedim."

Gözlerine yumuşaklık gelir ve alt dudağını ısırır. "Evet, Trouble. Seninle her yere giderim."

JULIETTE

İki kasaba uzaktayız ve ben daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

Onun beni bir yere götürmesine izin verdiğimde, Rosebrook Falls'tan kaçıp *buraya* trenle geleceğimizi hiç düşünmemiştim.

Kalbim hızla atıyor, adrenalin vücudumu kaplıyor, onun beni sanayi bölgesindeki bir caddeye götürmesine izin veriyorum. Ellerimiz birbirine dolanmış durumda ve bu bana Cali'deki günleri hatırlatıyor, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmediğimiz günleri... ya da *onun benim için* ne ifade ettiğini bilmediğim günleri.

O zamanlar her şey basitti.

Şimdi ise her şey imkansız bir karmaşa gibi geliyor. Sadece cesaretimi toplayıp aileme karşı çıkarsam kurtulabileceğim bir karmaşa. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, gözlerim birbirine değen yerlere kayıyor.

Bu sorun değil.

Aslında, benim için hiç sorun değil.

Birkaç saat önce vajinamın içinde olan elinin şimdi benim elimle mükemmel bir şekilde iç içe olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Merhaba?" Tekrar deniyorum, bacaklarım ona yetişmek için çabalıyor. "Evde kimse var mı?"

Hâlâ cevap vermiyor.

"Roman," diye bağıyorum.

Bu onun dikkatini çeker.

Bakışları benimkilere kayıyor ve elini sıkıyor, parmaklarımı kaldırıp onlara masum bir öpücük konduruyor. "Hâlâ adımı söyleme şeklin hoşuma gidiyor, Küçük Gül."

Kalbim hızla çarpar ve ona yumuşak bir gülümseme atarım. "Gerçekten hayatının geri kalanında bana o berbat lakabı takmaya devam edecek misin?"

"Duruma bağlı." Gözleri kararır. "Hayatımın geri kalanında benimle birlikte olmayı planlıyor musun?"

Ağzımı kapatıyorum, sıcak ve keskin bir şey kaldırımda çatlayan yabani ot gibi büyüyor. Çünkü görebiliyorum, birlikte geçireceğimiz geleceği.

Sabahları çok sıcak çarşafra dolanmış halde. O, alarmımın çalması hakkında mırıldanıyor, ben ise emin olmak için üç yedek alarm kurmadığımı iddia ediyorum. Kahve fincanları tezgahda sıralanmış, kahvaltı ocakta unutulmuş, çünkü o beni mutfak masasına yatırdığında, *beni* yemek yemeyi tercih etti.

Almayı planlamadığımız ama hayır diyemediğimiz bir köpek.

Arka bahçede dolaşan ve Roman'ın, alerjim olduğunu bildiği için nefret ediyormuş gibi davrandığı, ama her sabah gizlice beslediği bir kedi.

Ben yazarken omzumu öper, farkında olmadan yanaklarıma kömür lekesi bulaştırırdı ve ben de defterimin kenarlarında ve komodininin çekmecelerinde bizim küçük çizimlerimizi bulurdum.

Yumuşak.

Basit.

Korkutucu.

Çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil ve bir parçam yine de bunu inşa etmek istiyor, sadece yapabilir miyiz diye görmek için.

Bizi durdurur ve bana döner, başparmağıyla yanağımı okşarken gözlerimin içine bakar. "Nereye gittin, Küçük Gül?"

Kalbimdeki karmaşayı görmezden gelerek gülümserim. "Önemli bir yere değil,"

yal

an Bana bir bakış attı ama ısrar etmedi.

söy "Neredeyiz?" diye soruyorum, beton ormanının ortasındaki devasa lüy otoparka bakarak.

oru

m.

.

Burada, birkaç blokta bir otoparkla karışık birkaç bina ve depo dışında görülecek pek bir şey yok. Sessiz, sokaklarda araba bile geçmiyor ve burayı nasıl *bulduğunu* bile bilmiyorum.

Beni asansöre çekiyor, asansör yavaşça yukarı çıkarken kulaklarımda çınlama sesi duyuyorum. "Biliyor musun, beni böyle terk edilmiş bir otoparka getirerek seri katil efsanesine gerçekten yaklaşıyorsun."

Sırıttırıyor ve sonra beni duvara sıkıştırıncaya kadar kenardan itiyor.

Nefesim kesildi, midemde kelekler uçuştı ve bacaklarımda arasında bir sıcaklık hissettim.

"Bir katil ve bir takipçi," diye düşünür. "Cennette yapılmış bir eşleşme."

Gülerek başımı sallıyorum. Bu hareketimle yanağım onun avucuna bastırılıyor ve ben o anın tadını çıkarıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Saf. Hatta tatlı.

"Hayatımın geri kalanında beni takip edeceğine söz verersen, seni öldürmeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarıma gülümser ve kalbim sanki ona ulaşmak için içimden dışarı çıkmaya çalışır gibi sıkışır.

"Bu, bana resmi olarak çıkma teklif etmek için çok dramatik bir yol," diye alay ediyorum, boğulmamak için ortamı hafifletmeye çalışıyorum.

Geri çekilmez, sadece yüzünü yukarı doğru kaydırır, başımı duvarın üzerine koyar.

"Evet der misin?"

Asansör tekrar çalışıyor ve kapılar açılıyor. Fırsatı değerlendirip kolunun altından kayarak garajın en üst katındaki açık alana çıkıyorum.

Roman hemen hareket etmez. Sanki o anı hafızasına kazımaya çalışır gibi, aramızdaki nefes kesici boşlukta kalır.

Sonunda, mükemmel yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni takip eder. Elimi tutar. "Hadi."

Beni garajın sonuna kadar götürüyor. Aslında burası sadece bir çatı; alçak bir çıkıntıya sahip düz beton ve sessizliğin sessiz uğultusu.

Ama beni en kenara götürdüğünde nefesim kesiliyor.

Dışarıya baktığımda, aslında ne kadar yüksekte olduğumuzu fark edince midem düğümleniyor.

"Cidden oraya tırmanmayacaksın, değil mi?" diye soruyorum, o beni bırakıp çıkıntıya doğru adım attığında.

Çocuksu bir gülümsemeyle yanıma yaklaşıyor, sonra çıkıntıya atlayıp bacaklarından birini betonun üzerine atıyor.

"Dikkat et!" diye bağırırım, sanki düşecekmiş gibi kollarımı açarım.

O gülüyor. "Komik, ilk tanıştığımızda açık havada sallanan bir kayanın üzerinde baş aşağı yatan birinden gelen bir söz."

"O farklıydı." Kollarımı kavuşturuyorum ama belki de aşırı tepki verdiğimi fark ediyorum.

"Eminim öyledir." Beni izliyor, bakışlarında bir soru var. "O zaman ne yapıyordun ki?"

İç çekerek, sütuna yaslanıp manzarayı seyrediyorum. Güzel diyemem ama tuhaf bir şekilde huzur verici.

Onun sorusunu görmezden gelerek tüm binalara bakıyorum. "Burası hayalet şehir mi?"

O başını salladı. "Sadece sanayi bölgesi. Yaya trafiği pek yok."

O ilk sorusuna cevap vermemi beklerken, ben alt dudağımı ısırıyorum.

"Tanıştığımızda Lance'i arıyordum," diyorum sonunda. "Orada değildi tabii ki, ama ayrılmak demek eve dönmek, orada olmak demekti..."

"Piyano çalan ve dört farklı dil konuşan kız mı?" diye soruyu akıcı bir şekilde tamamladı.

Yere bakıyorum. "Evet, öyle bir şey."

Yanındaki yeri okşuyor. Orayı ve sonra onu tekrar bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, ama yine de ilerleyip çıkıntıya tırmanıp oturuyorum. Küçük bir adrenalın dalgası içimi kaplıyor ve gülümsüyorum. "Bu oldukça eğlenceli. Kendimi çocuk gibi hissediyorum."

O gülümser ve arkasındaki beton duvara yaslanır, bir dizini büküp ön kolunu üzerine koyar, sanki bu sıradan bir sohbetmiş gibi.

konuşma gibi. Gerginliğinin buhar gibi, derisinin altında kıvrılarak kaybolduğunu neredeyse görebiliyorum.

Ve sanki beni bir şeyden kurtarmak istermiş gibi bana bakıyor.

"Bana öyle bakma," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

Kaşları kalkıyor. "Nasıl yani?"

"Ailemin istediği şeyi yaptığım için beni yargılıyormuşsun gibi, onlar korkunç şeyler yapsalar bile."

O iç geçiriyor, başını arkasındaki beton duvara vuruyor. "Seni yargılamıyorum. Bu beni öldürüyor."

Bu, öfkemin maskesini düşürüyor. "Canını mı *yakıyor*?"

"Evet," diyor. "Onların istediği gibi davranmanı izlemek. Kenarda durup *hiçbir şey yapamadan*, sessiz kaldığın ve Preston adında lanet olası bir pisliğin koluna girmiş bir dünyaya saklanmanı izlemek."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bu adil değil," diyorum sonunda.

Karanlık ve derin bir kahkaha atıyor.

"Anlamadığımı mı sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Onurumu, adımlı, özgürlüğümü, hepsini beni bu seçimimden dolayı nefret eden bir kız kardeşim için sattım."

"Roman..."

Öne eğilir, eliyle yanağını okşayarak yüzümü kendine doğru çeker. Aınlarımız birbirine değiyor ve sesi o kadar alçak ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Her gün uyanıyorum ve sana dokunmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Sen bir Calloway'sin, ben ise bir Montgomery'im ve sana dokunmam, seni istemem ya da yanında uyanmanın ne kadar güzel olacağını hayal etmem mümkün değil."

Gözlerim yanıyor ve yumruklarım yanlarımda sıkışıyor. "O zaman neden söylüyorsun? Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor."

Yavaşça nefes veriyor. "Çünkü yaptığım her şeyde seni hissetmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum."

Sözleri yumuşaktı, ama gök gürültüsü gibi düştü ve nedenini açıklayamamam da omurgamdan bir ürperti geçti. Belki de yüzünün, kendini bir şeye karşı hazırlamaya çalışır gibi sertleşmesinden dolayıdır.

Dudaklarımı yalıyorum, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum... ama bunu yapamadan, ufukta bir fırtına kopar gibi bir ses duyuluyor.

İlk başta, sadece düşük, ritmik bir uğultu. Duymadan önce hissettiğiniz bir titreşim. Ama sonra gürültüye dönüşür, metal tekerlekler beton binalarda yankılanan bir ritimle raylara çarpar.

Elini çekiyor ve ben, onun izlerini tadabileceğim gibi dudaklarımı yalıyorum.

"İzle," diyor, yaklaşan treni işaret ederek.

Kaşlarımı kaldırarak, tüm bunların ne anlamı olduğunu merak ediyorum, ama onu dinliyor ve dediğini yapıyorum.

İzlerim.

Vücudum onun yaptığı her hareketi aşırı derecede fark etse de.

Bir tren, önümüzdeki tepede raylar üzerinde hızla ilerliyor, motorun derin uğultusunun üzerine tiz bir vızıltı katılıyor. Hava, ileri itiliyormuş gibi hisşırdarak geçiyor ve tren hızla geçerken frenlerin hafif bir tıslaması duyuluyor.

İlk başta hiçbir şey fark etmiyorum... ama sonra fark ediyorum.

Vagonların üzerine püskürtülmüş bir renk patlaması. Parlak, canlı ve karmaşık. Tren hızla ilerliyor ve ben her keskin çizgiyi, her patlamış kenarı içime çekiyorum.

Gökkuşağının renkleriyle bulanıklaşıyor ve sonra onu görüyorum: gölgeden dikenli kenarları çıkıntı yapan pembe ve şeftali rengi bir serap. Bir gül olduğunu anlıyorum. Bükülmüş ve yapraklarından kanıyor. Sanki çiçek açarken solmuş gibi. Sapının üzerinde, pürüzlü harflerle şöyle yazıyor: "Ve onun öpücüğüyle, ben ölürüm."

Göğsüm sıkışıyor ve sonra bakışlarım köşeye takılıyor.

RMO.

Nefesim boğazımda takılır.

Tepkimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum, ama yine de gözlerimden yaşlar akıyor, çünkü bu bir aşk mektubu gibi geliyor. Trajedi ile yazılmış bir mektup.

"Bu..." Cevabı duymak istediğimden emin olamadığım için sözümü yarıda kestim.

Roman resme bakmıyor bile. Beni izlemekle meşgul. Ve konuştuğunda sesi yumuşak geliyor. Hatta kesin.

"Sana söyledim Juliette. Seni her şeye resmedeceğim."

The **ROSEBROOK** Rag

SON DAKİKA: Graffiti Bombshell, Belediye Başkanı Penngrove'un Ofisini Vurdu!

Belediye Başkanı Penngrove'un seçim kampanyası merkezinin yan tarafında bir gecede ortaya çıkan şaşırtıcı bir duvar resmi.

Belediye Başkanı Penngrove olduğunu düşündüğümüz, kasabanın üzerinde yükselen devasa bir görüntü, boynunda gölgeli bir figürün tuttuğu bir tasma var. Figürün yüzü mü? Bir logo. Calloway Enterprises.

Bu, gizemli sanatçımızın belediye başkanının yeniden seçilme kampanyası hakkında yaptığı cesur bir açıklama mı?

Calloway ailesinin önümüzdeki günlerde bu söylentilere yanıt vermesi bekleniyor.

#MayorPenngrove #GraffitiGate #CallowayWatch
#RosebrookRagExclusive

JULIETTE

Beverly etrafta dolanıp dolaşıyor, dolabıma bir sürü çamaşır asıyor, bir şeyler gevezelik ediyor, ama benim aklım Roman'da.

O gece otoparkta olanlardan beri midem bulanıyor, sözleri kulaklarımda çınıyor.

O zamandan beri bana ulaşmadı ve bir hafta geçti.

Yıllardır Marcus Montgomery ve onun kanından gelen herkesin düşman olduğu söylendiği için kafam karışık ve zihnim, her zaman inandığım şeylerle *hissettiğim* şeyler arasında çatışıyor.

Gerçek gözlerimin önünde duruyor.

Paxton'ın telefonda bana karşı ne kadar çekingen davrandığını ve geri döndüğümünden beri onu neredeyse hiç görmediğimi düşünüyorum. Lance'in HillPoint'teki barlarda dolaşıp, şehirden uzak durmam gerektiğini ima ettiğini düşünüyorum. Babamın beni sevdiğini iddia etmesine rağmen, sırf Preston'ı da kendi taraflarına çekmek için annemin beni bir araç olarak kullanmasına izin verdiğini düşünüyorum. Kendi amaçları için masum çocukları *öldürmeye* çalıştığını düşünüyorum; bu amaçlar her neyse artık.

Beverly bir yerden bir yere koştururken gözlerim onu takip ediyor.

"Bevie," diye sesleniyorum.

Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama bu onu durduruyor, büyük giyinme odamın köşesinden başını uzatıp bana bakıyor.

bana bakıyor.

"Montgomery'ler hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum.

Yüzü ciddileşir, asmak üzere olduğu giysileri yakındaki bir sandalyeye bırakır ve oturduğum yere doğru gelir, yüzü hiç de sakın değildir. "Diğer herkes kadar, sanırım, çocuğum."

"Ben çocuk değilim," diye tersliyorum. "Hepiniz bana sürekli çocukmuşum gibi davranmanıza rağmen."

Yüzü soluyor ve gömleğindeki olmayan kırıksıklıkları düzelttikten sonra bana uzun uzun bakıyor.

"Tek bildiğim, Marcus'un karısı öldükten sonra, o... şey, bir süre yas tuttu, sanırım. Baban bunu fırsat bilip...

Omurgam kaskatı kesildi. "Nasıl yararlandı?"

"HillPoint'teki bazı işleri ele geçirdiği ve Marcus'un bunu ya bilmediği ya da umursamadığına dair söylentiler vardı."

Şaşkınlıkla geriye yaslandım. "Bevie, babam buradaki kötü adam mı? O gerçekten o spreyci boyacı resimlerinin iması ettiği kadar kötü mü?"

Herkes bunların onunla ilgili olduğunu biliyor. *Bizimle ilgili olduğunu*. Calloway Enterprises'ın önünde şeffaflık talep eden insanlar protesto ediyor. Roman yeni bir şey çizdiğinde bu sayı artıyor.

Yanakları soluyor. "Tanrım, bilmiyorum Juliette. Ne önemi var ki? Bu onu daha az sevmene neden olur mu?"

"Önemli değil, sanırım." Bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

"Herkes birileri için kötü biridir. Sadece neyi kabul etmeye hazır *olduğunu* anlamam gerekir."

"Ya nefret etmem söylenen insanlar, en çok sevmek istediğim insanlarsa?"

Roman tekrar aklıma geliyor ve onu Tyler'a karşı savunmak zorunda kalacağım düşüncesi boğazımı düğümliyor. Aslında *herkese* karşı. Beni seviyorlarsa, sadece mutlu olmamı istemezler mi? Felicity şu anda burada olsaydı, kendimi toparlamamı ve onunla yaşamaya gelmemi söylerdi. Nasıl yaşamam gerektiğine şartlar koyan insanlara siktir git derdi.

Ve belki de haklı olurdu.

Beverly beni dikkatle izliyor ve sonra arkasına, kapalı yatak odamın kapısına bakıyor, sonra yanımdaki şezlonga oturuyor. "Balkonunda kamera olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

O bunu söylediğinde her sinirim panikle doluyor, zihnim yıllar boyunca yapmamam gereken şeyleri yaptığım tüm anları gözden geçiriyor. Lance ve Tyler ile gizlice dışarı çıktığımda ya da daha yakın zamanda Roman'ın parmaklıktan tırmandığında.

"Beverly..."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Maalesef, sen üniversiteden döndükten kısa bir süre sonra çalışmayı bıraktılar. Henüz kimse onları tamir edecek zaman bulamadı." Kucağındaki gömleklerimden birini elleriyle okşayarak, kumaşı düzeltiyor. "Tuhaf, değil mi?"

Dilim damağıma yapışır ve ses tellerim birdenbire zımpara kağıdıyla kazınıyormuş gibi hissetmeme rağmen konuşurum. "Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

Elini uzatıp elimi okşadı ve sesini alçaltarak, "Telefonuna da dikkat et. Kimlerin dinleyip gördüğünü asla bilemezsin," dedi.

Yutkunup başımı sallıyorum.

"Babam gibi Marcus'tan da nefret ediyor musun?"

diye soruyorum. "Ölmüş bir adamdan nefret etmek aptalca geliyor."

Geri çekilirim, son birkaç gündür yaptığım tüm konuşmalar aklıma gelir. "Neden böyle söylüyorsun? Babam onu *öldürmeye* mi çalışıyor?"

Beverly'nin ağzı açık kalır ve gözleri büyür. "Ne? Hayır, çünkü Marcus Montgomery ölüyor."

Şok dalgası beni vurur. "Ne demek ölüyor?"

"Boş ver. Ben de pek bir şey bilmiyorum."

"Bevie, lütfen. Duymak istiyorum. Diğerleri gibi beni karanlıkta bırakma."

Dudaklarını yaladı ve sonra başını salladı. "Marcus dördüncü evre kanser.

O... Şey, çok fazla zamanı kalmadı."

Yeni bilgileri bir araya getirmeye çalışıyorum, ama sanki kare parçaları yuvarlak deliklere zorla sokmaya çalışıyormuşum gibi geliyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, ama gözlerime bakmıyor. "Yardımcılar genellikle her şeyi bilir. İnsanlar sanki bizim görme ve işitme yeteneğimiz yokmuş gibi konuşmayı severler."

Suçluluk duygusu midemi burkuyor. Onun bu şekilde muamele görmesinden nefret ediyorum. "Mantıklı, değil mi?" diye ekliyor.

"Oğlu, mirasını devralmak için geri dönüyor."

"Ya oğlu mirasını istemiyorsa?" diye soruyorum. "Başka seçeneği yok mu? Roman biliyor mu?"

Beverly çenesini kaldırır, yüzünde bilmiş bir ışıltı belirir. "Bence bu soruları başkasına sormak daha iyi olur."

Ağzımı kapatıyorum, içim bir girdap gibi dönüyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyor.

"Ne?"

"Basit bir soru." Omzundaki bir tüyü alır. "Onu seviyor musun? Onun için aileni terk eder misin? Onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yapar mısın?"

Boğazım düğümlenir, parmaklarım birbirine dolanır. "Evet."

Bunu ilk kez itiraf ediyorum. Ve bu, düşündüğümünden daha hafif bir his.

"Aşk karanlıkta hayatta kalamaz, Juliette. Senin ışığa çıkmanı ister." Bana keskin gözlerle bakıyor.

Yutkunuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, sabahı görmek istiyorsan, geceyi terk etmen gerektiği anlamına gelir."

Kaşlarımı kaldırıyorum, göğsüm ağırlaşıyor. "Ve bu senaryoda gece benim ailem mi?"

Beverly gülüyor. "Ailen *gece yarısı*, Juliette."

"Hiç böyle birini sevdin mi?" diye soruyorum. Bu sorunun neden ağzımdan çıktığını bilmiyorum. Belki de kendimi yakın hissedebileceğim birine ihtiyacım olduğu için, ya da belki de içimdeki duyguları anlamlandırmak için yardıma ihtiyacım olduğu için.

Bir an duraksıyor, tereddüt ediyor ve sonra "Evet, sevdim" diyor.

Belli ki, o kişi artık çoktan gitmiş. Aksi halde, neden bunca yıldır burada kalsın ki?

"Juliette, *her zaman* senin yanında olduğumu bilmeni isterim. Nereye gidersen git. Sadakatim her zaman sana karşı olacaktır."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "*Gece yarısını feda etsem* bile mi?" diye soruyorum. O, bacağıma hafifçe vurup ayağa kalkıyor. "Özellikle o zaman."

The **ROSEBROOK** Rag

SON DAKİKA! Calloway Ailesinin Etkisi Üzerine Kampüste Protesto Patlak Verdi!

Verona Üniversitesi öğrencileri, yerel yönetim ve üniversite işleri üzerinde aşırı etki sahibi oldukları iddiasıyla güçlü Calloway ailesine karşı tavır alıyor. VU Quad, "Sanat gerçektir!" ve "Sizin kuklanız değiliz!" gibi mesajların yazılı olduğu pankartlar ve sloganlarla dolu bir denize dönüştü.

Calloway ailesi tüm iddiaları reddediyor, ancak Craig Calloway'in istifası için iç baskı olduğu ve bu durumda oğlunun Paxton'ın görevi devralacağına dair söylentiler dolaşıyor.

Tüm gözler Rosebrook Falls'a ve sokaklarda resim yapan gizemli sanatçıya (veya sanatçılara) çevrilmiş durumda.

#GraffitiGate #CallowayWatch #StreetArtSpeaks #VUUprising

ROMAN

"Bugün seninle ilgili ilginç bir söylenti duydum," diyor babam, kasaba meydanının ortasında bulunan Dante's adlı restoranda karşımda otururken.

Konuşurken başını kaldırmıyor. Bunun yerine, bıçağıyla yavaşça bifteğini keserken, etten sızan kanın tabağa damlamasını izliyor. Sesi sakın ve kendinden emin görünüyor.

Ama onun sözleri omurgamda bir farkındalık dalgası uyandırdı.

"Öyle mi?"

Aklım, bu söylentinin ne olduğu ve neden bu gece buraya gelmemi istediği konusunda hızla çalışmaya başladı. Bir şeyden memnun değil gibi görünüyor ve bunun benim resim yapma hızımdan kaynaklandığını düşünüyorum. Fazla bir şey yapma fırsatım olmadı, ama erteliyordum, çünkü kontrolüm dışında bir silah olarak kullanıldığında etiketleme dürtüsü ortadan kalkıyor.

VU kampüsündeki protesto ve ardından Juliette'in gazetecilerden korunmak zorunda kaldığı fotoğraflar beni hasta etti.

"Benny, Calloway kızıyla... arkadaşça davrandığını söylüyor," diyor.

Midem sıkışıyor, Juliette'in görüntüleri zihnimde canlanıyor.

Gülümsemesi. Kahkahası. Sinirlendiğinde burnunu kıvrması ve sırtıtmamak için dudaklarını ısırması.

gölümsemekten kaçınmaya çalıştığı anlar.

Bir garson gelip şarap şişesini alır, babamın kadehine biraz daha şarap doldurur ve tek kelime etmeden gider. Babamın bunu içmesi doğru mu diye merak ediyorum, ama yıllarca onun ölmesini dilemiş olsam da, hala *bir şeyler* yiyip içebildiğine seviniyorum.

Tanrım, ben bir felaketim.

"Benny aptalın teki," diyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Yuvarlak Masada otururken bir adam ona sataşıyordu."

Babam başını sallar ve şarabından bir yudum daha alır. "Yani endişelenmeme gerek yok mu?"

Öne uzanıp kendi şarabımı alıp bir dikişte içiyorum.

Lanet olası Benny. İspiyoncu orospu.

Maskeni özenle hazırladım ve cevap verirken artık aşılmaz olduğundan emin oluyorum. "Endişelenecek ne var ki? O kimse değil."

O her şey.

Omuzlarını silkiyor. "Benny, ikinizin birbirinizi tanıyor gibi görüldüğünüzü söylüyor. Sizin... Sanırım kullandığı kelime 'samimi' idi."

Aklım hızla çalışıyor, nasıl bir tavır takınacağımı düşünerek.

Şarap kadehimi masaya bırakıp sandalyeme yaslanarak iç çekiyorum. "Endişelenecek bir şey yok."

"İyi," diyor. "Kiminle yattığın umurumda değil, bu beni ilgilendirmez. Ama Calloway'ler seni sapıkça bir akıl oyununa sokuyorlarsa, bu beni ilgilendirir."

Ben alaycı bir şekilde gülerim, o da bana ciddi bir bakış atar.

"Onları hafife alma. Ben bir kez bu hatayı yaptım ve neredeyse her şeyimi kaybedecektim."

Duygular boğazımı tıkıyor, çünkü daha iyi bilmesem, benim hakkımda konuştuğunu düşünürdüm.

"Juliette öyle biri değil."

Sözler fısıltı gibi yavaşça çıkar. Bunu söylemek riskli, ama siktir et. Herkesin onun kim olduğu konusunda kendi fikrine sahipken, ben de arkada oturmaktan bıktım.

Babamın yüzünde anlayışlı bir ifade belirir ve başını sallar, ama beklediğim öfke hiç gelmez. "Demek bir şey var."

Çenemi sıkarım, parmaklarımla şarap kadehinin sapını ileri geri çeviririm, kırmızı sıvı kadehin dibinde sallanır. "Yok. Önemli bir şey değil."

Ve lanet olsun, bunu itiraf etmek çok acı verici.

"Bazı şeyler ölmeye bırakılsa daha iyi olur, evlat."

Göğsüm sıkışır ve zorla başımı sallarım. "Annemle de böyle mi yaptın?"

"Anneni sevmiştim." Gözleri hüznle doldu. "Ama ona olan duygularım, sana olan sevgimin yanında sönük kalır."

Kaşlarım çatılır ve göğsümün ortasında bir ağrı hissedirim, sanki içime bir şey girip eski yaralarımı deşmiş gibi. Gülünç olmayan bir kahkaha atarım. "Bunu gösterme şeklin çok komik."

"Çok hata yaptım, bunu kabul ediyorum. Ama sen benim mirasımsın Roman. Hayatımda hissettiğim en saf aşk, senin doğduğun ve seni kollarımda tuttuğum andı. İnanmak zorunda değilsin, ama gerçek bu."

Göğsümde başka bir hayali ağrı yayılır ve onu yok etmek için elimi uzatırım.

Babam biftekten bir ısırık alır, çiğnerken çenesi hareket eder, sanki bir sır vermek istercesine gözleri bana kilitlenir. "Ve seni korumak için yaptığım şeyi bin kez daha yapardım."

"Bir parçam hala senden nefret ediyor," diye itiraf ediyorum. "Yumuşak sözlerin ve acıma dolu davranışların, yıllarca süren terk edilmeyi telafi edebilir mi, bilmiyorum."

O homurdanır. "O zaman öldüğümde bununla barışmam gerekecek."

"Kendin hakkında böyle konuşma. Hoşuma gitmiyor." Şok, yüzünde bir perde gibi yayılır.

"Brutus Myrddin kim?" diye sorarım, az önce söylediğim şeye odaklanmasını istemediğim için.

Birinin duyacağından endişelenir gibi etrafına bakınır. "Calloway'lerin iş yaptığı adam."

"O zaman neden bana verdiğin dosyalarda onun resmi vardı?"

"Çünkü sahip olduğumuz her şeyi kaybetmemizin en büyük nedeni o."

"Calloway'lerle ortaklık kurdu."

Ağzının köşesini bez peçeteyle siler ve peçeteyi tekrar kucağına koyar. "WayMont anlaşmasını feshetmek için noktalı çizgiyi imzalamadığım için çok kızmıştı. Önemli değil. Artık öldü."

"Nasıl öldü?"

Babam içkisini bir yudum aldı. "Başının arkasından vurulmuş ve Boston'da bir nehrin kıyısında bulunmuş."

"Tanrım."

"Bu konuyu kapatalım," diyor. "Her şey olması gerektiği gibi yoluna giriyor ve sen de bu yüzden buradasın. Bir açıklama yapmak için. Craig artık gücünü kaybetmeye başladı; insanlar uyanıyor."

Sonra öksürür, ağzını örtmek için peçetesini çıkarır. Bu şiddetli bir saldırıdır ve bana onun iyi olmadığını hatırlatır. Bazen bunu hatırlamak benim için zor oluyor çünkü bunu çok iyi gizliyor. "İş konuşması yeter. Kız kardeşin nasıl?"

Aklım dakikada bin kilometre hızla çalışıyor, babamın bana bir bulmacanın parçalarını verdiği ve insanların saklamak istedikleri sırları ifşa ederken benim yarı yarıya karanlıkta kalmamın sorun olmadığını varsaydığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

Rosebrook çevresindeki kameralara benim tarifime uymayan başka kişiler kasıtlı olarak yakalanmasaydı, insanlar bunun ben olduğumu çoktan anlardı.

"Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Annem nasıl?" diye cevap veriyorum.

Geçen hafta Monterey tepelerindeki rehabilitasyon merkezine götürülmesi gerekiyordu ve ben onun hakkında bilgi sahibi olma ihtiyacım ile rehabilitasyonu başarısız olduğunda hayal kırıklığına uğramamak için onu unutma isteğim arasında gidip geliyorum.

"Onunla konuşmadım," diyor. "İlk otuz gün kimse konuşamaz."

Midem sıkışır. "Ama en azından orada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Kırılmış gibi görünüyor. "Frederick her gün onu kontrol ediyor."

"Neden Frederick?"

"Çünkü ben istedim."

Ben başımı sallıyorum, ama endişe bir ilmek gibi etrafımı sarıyor. "Orada güvende olacak mı?"

O öne eğilir ve parmaklarını masaya vurur. "Annenin bir özelliği, çok becerikli olmasıdır. İlaçların etkisi geçtikten sonra, sana dönmek için elinden gelen her şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Bunu göstermiyor olabilir, ama seni hayatından daha çok seviyor."

"Evet." Peçeteyi parmaklarımla karıştırıyorum, onun gerçekten iyileşeceğine inanmadığımı kabul etmek istemiyorum. Sonuçta, birinin iyileşmek istemesi gerekir ki iyileşebilsin, ama o daha önce hiç istekli olmamıştı.

İlk otuz günün ardından onu kontrol edebileceğimi hatırlayarak kendimi sakinleştiriyorum.

"Yani, Craig Calloway'in artık peşimden gelmesinden gerçekten endişelenmiyor musun?" diye soruyorum. "Ya da çocuklarından herhangi birinin?"

"Hayır. O, Rosebrook Falls'u eskisinden çok daha fazla kontrol ediyor. Ayrıca, burada çok tanınırsın ve artık küçük bir çocuk değilsin. Sana ulaşabilmesinin tek yolu, gardını düşürmendir. Mesela, kızıyla olduğu gibi."

Onun sözleri çok fazla duygu uyandırdı ve Juliette'in bir daha benimle asla konuşmayabileceğini bilmek daha da acı verici hale geldi. "Sana söyledim, o öyle biri değil."

"Seni duydum. Ama sana bir soru sorayım, cevabı iyice düşün." Çenesiyle arkamdaki masayı işaret etti, ben de koltuğumda dönüp baktım.

"Eğer sen ve o bu kadar yakınsanız, o zaman neden valinin oğluyla birlikte burada?"

JULIETTE

Preston Ascott tam beklediğim gibi biriydi.

Akıllı, kibar, centilmen ve lisedeki kadar yakışıklı.

Dante's'e vardığımızda arabanın kapısını açıyor ve sandalyemi itiyor. Dante's, kasabamızın en ünlü restoranı ve tesadüfen Paxton'a ait. Birlikte olduğumuz süre boyunca gözleri bir saniye bile benden ayrılmıyor.

Bu çok hoş.

Başka bir evrende olsaydım, iyi vakit geçiriyor olurdum. Ama geçmişte beni nasıl yüzüstü bıraktığını ve ailemin hala bizi satılacak sığır gibi bir araya getirdiğini bildiğim için dilimde bir acı tadı hissediyorum.

Ve ben burada başka biriyle olmak isterdim.

Ama sabır bir erdemdir ve tüm o görgü derslerinin bana öğrettiği bir şey varsa, o da harekete geçmek için uygun zamanı beklemek başarının anahtarıdır. Şimdilik rolümü oynuyorum.

Preston'ın oturduğumuzda ne istediğimi sormadan benim için sipariş ettiği şaraptan bir yudum alıp ona bakıyorum.

"Gerçekten benimle tekrar çıkmak istiyor musun?" Onun söylediklerini kesiyorum.

Durur, mavi gözleri şaşkınlıkla parlar, sonra boğazını temizler. "İyi vakit geçirmiyor musun?"

"Hayır, eğleniyorum," diye cevap veriyorum. "Benden ayrılırken gösterdiğin o iğrenç davranışın için hiç özür dilememiş olsan da."

Yüzünü buruşturur. "Ben çocuktum Jules..."

Onu keserek sözünü kestim. "Burada olmak istediğin için mi yoksa ailemiz bunu siyasi bir ön sevişme olarak gördüğü için mi burada olduğunu merak ediyorum."

Yüzünde bir anlık bir anlayış belirdi ve başını sallamadan önce hafifçe gülümsedi. "Sen burada olmak istemiyorsun."

"Hayır, pek değil."

Dudaklarını büzüştürdü ve eğilerek masanın üstünde benim elimi kendi eliyle kapattı.

Elime baktım, *bir* şey hissetmeyi bekledim. Ama hissetmedim.

Yavaşça, elimi geri çekiyorum, ta ki bana hiç dokunmayana kadar.

"Ailem bana hiçbir şey yapmamı söylemedi," diye cevaplar. "Ben istediğim zaman istediğim kararları veren yetişkin bir adamım. Ve seni dışarı çıkarmak *istiyorum*. Seni özledim, Jules. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Omuzlarım gevşiyor. "Hayır, bu kötü bir şey değil."

Onunla tekrar çıkmak istemiyorum. Aslında, geriye dönüp baktığımda, ilk başta onunla çıkmaya karar veren ben mi olduğumu, yoksa yıllar önce annemin kulağıma fısıldadığı bir şey mi olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama onun aksini söylese de, belki de benim gibi kendi ailesinin kontrolü altında bu dünyada sıkışıp kalmış olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Kötü vakit geçirirsen ve benden nefret edersen, sana baskı yapmayacağıma söz veriyorum. Baban beni ne kadar korkutursa korkutsun." Kıkırdar. "Ama burada olmak istemenizi istiyorum Jules. Eskiden ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun?"

Aslında hayır.

Ama benim takıldığım kelimeler bunlar değil. "Babam seni neden korkutuyor?"

Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce 'babam beni ne kadar korkutursa korkutsun' dedin, ben de bunun nedenini merak ediyorum. Yani, babam vali. Benim babamın ne önemi var ki?" Çenemi elime dayayıp ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

O viskisini yudumlar ve rahatsız bir şekilde güler. "Yani, babanın tehlikeli insanlarla iş birliği içinde olduğunu bilmelisin."

"Mm. Lütfen, bildiğim şeyleri bana anlatmaya devam et."

"Hâlâ çok enerjiksın." Gülümser. "Bize bir şans ver, tatlım. Eğer tekrar anlaşırız ve bu süreçte ailelerimizi mutlu edersek... bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi?"

"Preston, bana *tatlım* deme, yoksa 15 santimlik topuklu ayakkabılarım kucağına düşer. Ve bu hiç hoş olmaz."

"Üzgünüm, eski alışkanlıklar." Beyaz bayrak sallıyormuş gibi ellerini kaldırır. "Taşınmak istemen hakkında konuşalım. Kendi evine sahip olmak istediğini duydum?"

Başımı eğip gülümsemeye devam ediyorum. "Nasıl...?"

O gülüyor. "Oh, özür dilerim. İnsanlar bunu bilmemeli mi? Annen geçen gün konuştuğumuzda bana söyledi, ben de herkesin bildiğini sandım."

İçimde bir sıkıntı hissediyorum.

Herkesin arkamdan konuştuğunu bilmek beni rahatsız ediyor.

Ayrıca, annemin Preston'ı ne kadar sevdiğini ve bunca yıl sonra bile onun hala annemin kontrolünde olduğunu hatırlamak, yüzüme açık bir tokat gibi çarptı.

"Ne?" diye sordu, gülümsemesi kayboldu. "Ne dedim ki?"

Başımı sallayarak, yutkunup kucağıma baktım, sonra tekrar ona baktım. "Hiçbir şey. Sadece... annem hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Annemle gergin ilişkimden haberdar; lise yıllarından beri sık sık aramızda arabuluculuk yapardı ve annem beni kızdıran bir şey yaptığında, saatlerce arabasının yolcu koltuğunda onun öfkelenmesini dinlemek zorunda kalırdı.

"Hâlâ ona zorluk çıkarıyorsun, ha?" diye gülümsedi.

Sinirlenerek şarap kadehimi biraz fazla sert bir şekilde masaya koyarım. "Buna öyle denir mi bilmiyorum."

"O sadece senin için en iyisini istiyor, Jules. Bir gün bunu anlayacaksın. O seni seviyor."

"Annem kendini seviyor," diye düzeltiyorum. "Diğer her şey bir zorunluluk."

Preston parmaklarını masaya vurarak, sözlerimin ciddiyetini dinlemek yerine onu eğlendiren bir çocukmuşum gibi bana bakıyor. "Hâlâ böyle olduğunu söylemişti."

Dişlerimi sıkıyorum, göğsümde sıcak ve ateşli bir şey yayılıyor. "Spoiler uyarısı, ben buyum. Belki de onunla yatmalısın."

Kaşlarını çattı. "Sözlerine dikkat et. Sadece *söylüyorum*."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, tırnaklarım avucumda hilal şeklinde izler bırakıyor.

"Mm," diye mırıldanıyorum, şarabımı alıp bir yudum alıyorum. Esas olarak ellerime bir iş vermek için, yoksa masanın üzerinden uzanıp onu boğazlayacağım. "Şey, üniversiteden döndüğümünden beri onu toplamda sadece üç kez gördüğümü düşünürsek, *sadece söylemek* senin için kazançlı bir hamle olmayabilir."

Preston yüzünü buruşturur, sonra öne eğilir ve yine o lanet eli, benimkinin üstüne uzanır.

Neden bunu yapmaya devam ediyor?

O göz kırpar ve ben onun gözlerini yüzünden kopardığımı hayal ederim. "Ben senin tarafındayım. Söz veriyorum."

Parmak uçlarımı şakağıma bastırarak tekrar başımı sallıyorum. "Tabii. Elbette öylesin. İzninle, tuvalete gitmem gerek."

O başını sallar ve elini geri çeker, beni dikkatle izler. "Bizim için tatlı sipariş edeceğim."

"Harika," diyorum düz bir sesle.

Tuvalete doğru yürürken midem bulanıyor, olması gerektiği gibi nezaket kurallarına uymakla, bir kişinin daha benim söylediklerimi alıp, her zamanki gibi "ne kadar tatlı, tabii ki böyle söyleyecek" diye bir kutuya tıktırdığını bilmek arasında denge kurmaya çalışıyorum.

Tek kişilik tuvalete girip lavaboya doğru yürüdüm ve çığlığımı bastırmak için avucumun içini ağzıma bastırdım.

Ciğerlerim, annemin yumruklarıyla sıkıştırılıyormuş gibi hissediyorum ve belki de bunun nedeni, içten içe bunun benim için her zaman planladıkları gelecek olduğunu bilmemdir. Planlanmış, kusursuz ve ben sadece özenle hazırlanmış bir yanılısamada yaşıyorum

Onların istediğini istersem, yeterince iyi performans gösterirsem, bunun özgürlük gibi hissettireceğini iddia ediyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarır, Felicity'nin Preston'ın aletini kesip kesmediğini soran mesajını görmezden gelir ve kardeşlerimle olan grup sohbetini açarım.

CALLOWAY KRALLARI (VE KRALİÇESİ)

BEN:

Aranızdan biri gelip beni bu randevudan kurtarabilir mi?

ALEX:

Randevuda mısın?

BEN

Evet. Dante's'teyim ve buradan gitmem lazım. Lütfen gelip beni al.

PAXTON:

Arabayı çağır yeter.

Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim. Tabii ki Paxton bunun o kadar kolay olduğunu düşünürdü. Ailelerimizin ayarladığı randevudan beni uzaklaştırmak için bir araba çağıramam. Şoförlerin ücretini onlar ödüyor.

BEN:

Pax, sürekli anne ve babana takılmak nasıl bir şey? Şoförü arayamam. Büyük bir kaçış planlıyorum.

ALEX:

Bana ne faydası var?

BEN:

Yalvarmaktan çekinmem.

ALEX:

Ben de rüşvet vermekten çekinmem.

Dudakımın köşesini ısııyorum.

BEN:

...ne istiyorsun?

ALEX:

Henüz karar vermedim. Borç senedi yapalım. Bana yirmi ver.

Rahat bir nefes alarak, telefonumu çantama geri koyup aynaya bakarak, kokteyl elbisemin önünü elimle düzelttim.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken kapı bana doğru itildi ve neredeyse birine çarpacaktım, dudaklarımdan bir özür kaçtı.

Ama bir şey söyleyemeden, Roman'ın yüzü görüş alanımı doldurur, gözleri fırtınalı ve çenesi sıkıdır.

Çenem düşer ve midem bulanır. "Ne yapıyorsun...?"

"Kapa çeneni," der ve tuvalete girip kapının kilidini tekrar kapatır.

Onu, sonra kapıyı, sonra tekrar onu izlerken kalbim göğsümde düzensizce atıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

O, mizahsız bir şekilde güldü, elleriyle saçlarının köklerini yoldu. "O şimdi senin erkeğin mi? Onunla mı birliktesin, Juliette?"

"O benim...?" Gözlerim büyüdü, içimi memnuniyet kapladı. "Kıskanıyorsun."

Bana sırtıyor, ama gözleri gülmüyor. "Bana parmaklarımla seni sikmem için yalvarırken ikiniz birlikte miydiniz diye merak ediyorum."

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıyorum. Burada oturup, sırf onun dev egosunu okşamak için duymak istediklerini söylemeyeceğim. Diğer herkes gibi benim hakkımda en kötüsünü, önceden oluşturulmuş bir fikri inanmak istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

Ama benim hakkımda böyle düşünmesi canımı yakıyor.

Belki de zaten sinirlerim çok gergin olduğu içindir, belki de herkes ve kardeşleri, varsayımlara ve başkalarının onlara anlattıklarına dayanarak benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görüldüğü içindir, ama yapmadığım bir şey için kendimi savunmaktan yoruldum.

Çenemi kaldırıyorum. "Kiminle olduğum seni ilgilendirmez."

Karanlık bir kahkaha atıyor, ama bu mizahsız bir ses. Beni işaret ediyor. "Yanlış cevap, Küçük Gül. *Sen* benim işimsin. Nedenini bilmek ister misin?"

Sertçe yutkunarak cevap vermiyorum.

"Çünkü birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi kaç kez söylesek de, seni kafamdan çıkaramıyorum." Elini göğsüne vurur. "Buradan da çıkaramıyorum, o zaman siktir et beni, değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum
"

"Seni istiyorum!" diye bağıırır, kolları çaresizce yanlarına düşer
. "Sadece *seni* istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle serbest düşüşe geçer ve gözlerimin arkasında yaşlar belirir, onları düşürmemek için çabalarken yanma hissi şiddetlidir.

"Bu boktan küçük kasabaya geldiğinden beri hayatımdaki tek gerçek şey sensin, gerçek hissettiren tek şey, ve şimdi *bunun* bile doğru *olup* olmadığını bilmiyorum."

Bana bir adım yaklaşır, ben de geri çekilirim. "Her nefesimde seni arzulamayı bırakmak istiyorum."

Midem kasılır.

Bir adım daha ileri gittim ve bir adım daha geri çekildim, sırtım el kurutma makinesinin yanındaki duvara çarptı.

"Sana dokunamayacağını söylemeni istiyorum," diye mırıldanıyor, mavi gözleri vücudumu incelerken kararmış, sanki benim tenimden kendisi dışında her şeyi yakıp yok edebilirmiş gibi. "Başka hiç *kimsenin* seni benim hissettiğim gibi hissetmeyeceğini. Hala çaresizce hissetmek istediğim gibi."

Nefesim hızlanır, bacaklarımin arasında bir sıcaklık hissederim, kalbim göğsümde o kadar hızlı atar ki tam nefes alamam.

Eli uzanır, yüzümün yanından, köprücük kemiğimden aşağıya doğru kayar, sonra tekrar yukarı çıkarak boğazımın önünü hafifçe kavrar.

"Durmamı söylemeni istiyorum," diye fısıldar.

Dudaklarımı yalıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Arzu içimi kaplıyor, dokunduğu her yeri şok eden statik elektrik gibi. Preston'la aramızda eksik olan bağ şimdi patlamak üzere, sanki oda onu barındıramayacakmış gibi.

Roman eğilir. "Bu kasabadaki herkes seni benden uzak durmam için uyardı. Kendi babam bile karşımda oturup senin benimle oyun oynadığını söyledi. Ama onlar seni tanımıyorlar, değil mi Juliette?"

Titrek bir nefes veriyorum. "Hayır, tanımıyorlar."

Ellerim titreyerek uzanıp omuzlarına bastırıyorum.

"*Sen* beni tanıyorsun, Roman."

Parmakları boynumu sıkıca kavrar, diğer eli ise elbisenin sıkı kumaşı üzerinden uyluklarımdan yukarı doğru kayar ve kalçama yerleşir.

Sonra bir şey beklemiş gibi durakladı.

"O bana dokunamaz," diye fısıldıyorum. Ellerim omuzlarından kayarak boynunun arkasına dolanıyor. "Sadece *sen* bana dokunabilirsin."

Gözümü kırpmadan önce, üzerime çıkıyor, beni duvara itiyor ve elbiseyi uyluklarıma kadar kaldırıyor.

Külotumu kenara itip beni çıplak gördüğünde inliyor ve ağzı amımı kaplamadan, dili kıvrımlarımı okşayıp klitorisimi yalamadan önce nefes almaya bile zorlanıyorum.

Dudaklarımı kapatmak için elimi ağzıma kapatıyorum ve bu yoğun his yüzünden çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyorum, ama bir şekilde inlemelerimi bastırıyorum.

"Siktir, tadı hayal ettiğim kadar güzel." Tekrar bacaklarımdan arasına gömüldü ve beni yalarken dizlerinin üzerinde duruşu, içimi sıkılaştırıp beni stratosfere fırlatmaya yetti.

Dişlerim elime o kadar sertçe batıyor ki kanın tadını alıyorum, ama kimsenin beni duyması riskini göze alamam. Babası ve Preston bu kapının hemen dışında dururken olmaz.

Bu düşünce içimi ısıttı, buna rağmen onun burada dilini kullanarak beni becerdiğini bilmek.

"Bu amcık benim mi, Juliette?" diye inliyor, sesi kalınlaşıyor.

Parmaklarından biri içime girip kıvrılıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Söyle," diye emrediyor, ikinci parmağını da içeri sokarken. "Söyle. Hemen şimdi."

"Evet," diye inledim, serbest elim onun başının arkasına gidip onu tekrar bana doğru zorla çekti. "Hepsi senin."

Parmaklarını içeri ve dışarı kaydırmaya başlarken ağzını üzerime kapatıyor ve dudaklarını, klitorisimin etrafında işkence edici bir baskı yaratacak kadar emiyor. Ritmik ve ezici bir his ve ben çok yaklaştım.

"Siktir," diye fısıldıyorum, gözlerim parmaklarımın saçlarını nasıl kavradığına ve başının bacaklarımın arasında nasıl şehvetle hareket ettiğine kilitlenmiş durumda.

Gerilim bir yılan gibi etrafımı sarıyor ve sıkıştırıyor.

"Yüzüme boşalmanı istiyorum," diyor ve son bir dil darbesiyle ve elinin pompalamasıyla, ben uçup gidiyorum, uzaya fırlıyorum ve kollarında parçalanıyorum.

Bacaklarım onun etrafında titriyor ve o da sanki boşalan kendisiymiş gibi zevkini *inleyerek* dile getiriyor.

Kendime geldiğimde, pis bir sırtışıla topuklarının üzerine oturmuş, benim uyarılmam dudaklarını kaplamış ve parlatmış.

O eğilip amıma bir öpücük kondurur ve ben hala hassas olduğum için kasılırım. Ama o geri çekilmez.

Bunun yerine ayağa kalkar. Elleri zaten kemerindedir, çenesi gergindir ve gözleri vahşidir.

Midem altüst oluyor ve geriliyor, sonra ona uzanıyorum, parmaklarım pantolonunun düğmesiyle uğraşılıyor ve o beni durdurmuyor. Sadece içimi sıvılaşıyormuş gibi hissettiren keskin, karanlık bir açlıkla izliyor.

Onu serbest bıraktığımda, elimi onun uzunluğuna doladığımda nefesi kesildi.

Penisi avucumda zonkluyor, ucu çoktan ıslanmaya başlamış ve onu okşadığımda çıkardığı ses bacaklarımın arasına doğru fırlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve eli başımın arkasına uzanıyor, diğer eli çenemi yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum. "*Lanet olsun.* Şu haline bak."

Onun övgüsüyle göğsüm ısınır.

Çenemi bırakır ve penisinin tabanını yumruklar, ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirir. "Penisimi istiyor musun, bebeğim?"

Konuşmadan başımı sallıyorum ve sonra o kendini sarsıyor, penisinin başını ağzıma dokunduruyor.

"O güzel dudaklarını benim için aç, Juliette."

Ben de öyle yapıyorum ve o yavaşça içeri giriyor, dilimin üzerinde kayarken sanki benim için aklını kaçırmış gibi inliyor.

O kalın, ağzım çenem ağrısına kadar onun etrafında geriliyor ve hareket etmeye başladığında her santimini hissedebiliyorum; beni doyurana kadar bana daha fazlasını veren sığ itmeler. Penisini boğazımın arkasına çarpıyor ve ben inliyorum.

Gözleri geriye doğru yuvarlanıyor, sanki bu ses ona fiziksel acı veriyor gibi.

Ve onun böyle kontrolünü kaybetmesini görmek? Bu benim açlığını daha da artırıyor.

Hareket ediyorum, ellerimi uyluklarına dayayarak onu emiyorum, dilim onun penisinin alt kısmında atan damarı okşuyor.

"Siktir, Juliette." Kalçaları sallanıyor ve ben boğazımı sıkıştırdığımda, başını geriye atıp inliyor, parmakları saçlarımın köklerine dolanıyor.

O öne doğru sarsılır ve ben onu daha da derine alırım, ağzım ıslak ve dağınıktır, tükürük ve ön sıvı çenemden damlar ve onu yutarken, o birdenbire benden uzaklaşır ve boğuk bir küfürle ayağa kalkar, beni kollarımdan yakalar ve kaldırır, sonra beni döndürür, ta ki onun penisini bacaklarımın arasında sert ve ağır hale gelene ve ellerim duvara düz bir şekilde yapışana kadar.

"Seni sikmem lazım, bebeğim."

Kıçımı ona doğru bastırıyorum, sikini içime biraz sokmaya zorluyorum.

"Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" diye soruyor, ileri doğru hareket ederek penisinin ucu klitorisime baskı yapıyor.

Uyluklarım onun etrafında gerginleşiyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Lütfen, yap şunu."

Kendini hizalıyor, başı girişime dokunuyor. "Benim olduğunu söyle," diyor.

İçimdeki ateş omurgamda alevlenirken, içim sıkışıyor. "Senin," diye kabul ediyorum. "Lütfen..."

Tek bir yıkıcı vuruşla içime girer ve kendini sonuna kadar gömer.

Bağırıyorum, başım omzuna düşerken, amım onun etrafını sıkıca sarıyor, onun kalınlığından dolayı zorlanıyor. Gerginlik yoğun, neredeyse acı verici, ama o kadar iyi ki düzgün düşünemiyorum.

"Çok sıkıydın," diye inliyor. "Karşı koyma, bebeğim. Bırak gireyim."

"Dayanabilirim," diyorum, vücudum titreyerek geri itiyorum, onu daha derine itmeye çalışıyorum.

"Tabii ki dayanabilirsin," diye cevaplar, şişmiş başı girişime baskı yapana kadar tamamen dışarı çıkar. Kollarını belime dolayarak beni yerinde tutar ve tekrar içeri girer. "Sen benim için *yaratılmışsın*, Juliette. Bu vücut, bu am, lanet ruhun; her santimin bana mükemmel uyuyor."

Son kelimeyle sonuna kadar girer ve ben onu sıkıca sararım, ıslaklığım içimden damlayarak uyluklarımdan aşağı akıyor. Acımasız bir ritim belirler, kalçaları tekrar tekrar bana çarpar, sikini içimdeki her aşırı duyarlı sinire vurur.

Bir kolu belime dolanmış, beni kendisine sabitlerken, diğer eli saçlarımı bulur ve yumruklar, omurgamı kavisletip zihnimi boşaltacak kadar geri çeker.

Nefes nefese kalıyorum ve o içime giriyor.

"Hissediyor musun?" diye kulağıma fısıldadı. "*Benim* olmak böyle hissedersin."

Her yerim yanarken inledim.

"Sen de benimsin," diyorum, kalçalarımı geriye doğru çevirip amımı onun etrafında mengene gibi sıkıştırıyorum.

O, alçak ve karanlık bir kahkaha attı. "Anlamıyorsun, değil mi?" Beni işkence etmek için yeterince geri çekildi. "Ben her zaman senin oldum. Seninle tanıştığım anda, mahvolmuştum."

İtiraf sert bir şekilde kalbimin ortasını parçaladı.

O inliyor, dişlerini boğazımın yanına batırıyor.

Konuşamıyorum. Nefes bile alamıyorum. Tek yapabileceğim bu hissin tadını çıkarmak, elini belimden klitorisime doğru kaydırırken beni açtığını hissetmek, mükemmel bir baskı uygularken.

"Roman," diye nefes nefese söylüyorum.

"Ver bana, Küçük Gül," diye mırıldanıyor, sesi çakıl taşları üzerinde sürtünüyormuş gibi geliyor. "Beni baştan aşağı kirlet."

Orgazmım yıldırım gibi içimi kaplıyor, vücudum kaskatı kesiliyor ve amım onun etrafında kasılmaya başlıyor. Sanki tek bildiğim şey oymuş gibi adını inleyerek söylüyorum ve her dalgayı sürerken onun sarsıntılı itişlerine kendimi bırakıyorum.

"İçime boşal," diye yalvarırım. "Sen içimden akarken ona geri yürümek istiyorum."

Boğuk, kesik bir inilti çıkarır ve son bir kez derinlemesine girer, boşalırken penisi çılgınca titrer.

Yerimizde kalıyoruz, kulaklarımda pamuk topakları gibi sessiz bir his var.

Titriyorum. Nefes alamıyorum. Elleri beni asla bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Kalın ve ıslak bir şekilde içimden çıkıyor ve ben bu kaybın acısıyla derin bir nefes veriyorum.

Roman tek kelime etmiyor. Beni döndürüyor, bırakıyor ve sonra bacaklarımdan arasına diz öküyor. Gözleri yaptığımız dağınıklığa düşüyor ve ben düşüncelerimi toparlayamadan, ağzı yine üzerimde.

Aşırı uyarılmış ve aklımı kaçırmış bir şekilde sarsılıyorum ve o iki eliyle kalalarımla sabitliyor, dili yavaş ve kasıtlı bir baskı ile ikimizin karışımını tarıyor.

İnliyor ve sonra klitorisime yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra iç amaşırımı üzerine yerleştiriyor.

Sonra bana memnun bir sırıtışla bakar.

"Tadım nasıl?" diye soruyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışmaktan göğsüm inip kalkıyor.

Gülümsemesi koyulaşır, ayağa kalkar ve burnumuz birbirine değene kadar eğilir.

"Benim."

Onun sözleri üzerine boğuk bir inilti çıkar ve alnımı

onun onun göğsüne "Sen gülünç
sahiplensin, biliyorsun

biliyor musun?"

O mırıldanıyor.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırıyorum, bunu yaparken kalbim çarpıyor.

Bu doğru.

Burası evim.

Her şey bu.

O geriye yaslanıp bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme atıyor, başparmağı alt dudağıma bastırıyor.

Sıcaklık içimi kaplıyor.

"Olay çıkarmayacağım," diyor. "Ama sana dokunmaya devam ederse, ayrıldıktan sonra onu bulup parmaklarını tek tek kıracağım."

Yavaşça başımı sallıyorum, karnımda bir sıcaklık hissediyorum. "Lanet olsun. Bunu inanılmaz çekici buluyorum."

Sırıtarak eğilir, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırır ve sonra gider.

JULIETTE

"Alex'in beni alacağını sanıyordum." Aston Martin'inin direksiyonuna oturmuş olan Paxton'a kaşlarını çatıyorum.

Paxton koyu renkli kaşlarını kaldırır. "Alex'in gelmesini istiyorsan, gruba mesaj atmamalıydın."

"Hayır, Alex'in geleceğini sanıyordum çünkü geleceğini *söylemişti*. Senin kışına saplanmış o sopadan başka bir sorunun yok."

Trafiğe girerken sırtarak, direksiyonu çevirirken saati parıldıyor. Ne tür bir saat olduğunu bilmiyorum ama pahalı olduğuna eminim. Paxton, diğer insanların güzel sanat eserleri topladığı gibi saatleri topluyor.

"Beni daha çok sevdiği için kızma," diye araya girer Alex, arka koltuktan öne doğru eğilerek.

Kalbim güm güm atarken, elimi göğsüme bastırarak bağırırım. "Tanrım, Alex, arkada olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü dikkat etmiyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." "Durumun farkında olmadığın anlamına geliyor," diyor.

"Tamam, hepimiz derin uzayda hayatta kalma senaryoları için eğitilmedik. Yıldız Filosu'nda olmadığım için üzgünüm."

Paxton gözlerini bana çevirir. "Bu *Star Trek*'e bir gönderme miydi?" Gözlerimi kırıştırırım. "Ne? Hayır."

Kaşlarını kaldırır. "Eminim öyleydi."

Öyle miydi?

"Kahretsin, belki de öyleydi." İç geçiriyorum.

O gülümser. "Bu kadar üzülme."

"Önemli üzülmüyorum üzülmüyorum, sadece biraz ki
Felicity işime bilinçaltımı bilinçaltımı işgal ediyor."

"Felicity *Star Trek*'i biliyor mu?"

Ona bakıyorum. "Neden sanki *senin* hatan değilmiş gibi soruyorsun?" "Nasıl *benim* hatam olabilir ki?"

"Bilmiyorum, çünkü onunla birlikte izlemesine izin verdin, değil mi?" Kırgın bir ifadeyle bana bakıyor. "Kesinlikle *izin vermedim*."

"Yaptın," diyorum. "Dışarıda fırtına vardı ve o çok korktu, sen de dikkatini dağıtmak için *Voyager*'ı açtın."

Alex mırıldanır. "Aslında ben de hatırlıyorum."

"Gördün mü?" diye işaret ettim. "Beni sorgulama. Ben her zaman haklıyım."

Paxton tartışmak ister gibi ağzını açar, ama sonra kapatır. Ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğine *yemin* edebilirim.

"Doğru," diyor sessizce, sinyal lambasını yakarak. "Onu unutmuşum."

Ona tuhaf bir bakış attım ve sonra ayaklarımı torpido gözüne koydum, Roman beni deli gibi siktiği için bacaklarımın arasında hissettiğim acıya yüzümü buruşturarak.

Kalbim hızla atıyor.

"Ayaklarını ön panelden çek, Juliette."

Ona keskin bir bakış attım. "Kıçına sok."

Ayakkabılarımı tokatladı.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, ayakkabılarımı yere bırakıp telefonumu çıkarıyorum. "Bu, Felicity'nin sözlerinin beynimi parazit bir solucan gibi kemirdiği teorimi kanıtlıyor."

Alex inliyor. "Bu arabada sıkışıp kalmışken uzay solucanları hakkında konuşmasak olmaz mı? İkinizin de Felicity'yi sanki benden daha iyi tanıyormuşsunuz gibi konuşmanız yeterince kötü."

Koltuğumda dönerek, "O *benim* en iyi arkadaşım, seni Neandertal. Onu rahat bırak."

Paxton dikiz aynasından Alex'e bakar. "Sen bir aptalsın."

"Teknik olarak, ailede en zeki olan benim," diye düzeltir Alex. Ben alaycı bir şekilde, "Kim diyor bunu?" derim.

Gülümseyerek arkasına yaslanır. "Söylemelerine gerek yok. Korkarım ki bu herkesin bildiği bir şey."

"Neyse, randevundan nasıl kurtuldun? Seni almaya geldiğimizi biliyor mu?" Paxton, sinyal verip sağa dönerken bana yan gözle bakar.

Preston'a bahaneler uydururken Roman'ın spermlerinin içimden akıp gittiğini hissettiğimi düşününce yanaklarım kızarır. Vücudum hâlâ onun ellerinin dokunuşunu ve beni kendisine ait bir şeye dönüştürmeye çalışmasını hissederek titriyor.

"Kendimi iyi hissetmediğimi düşünüyor."

Alex gülüyor, Paxton ise başını sallıyor.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Ne?"

"Sen yapamazdın gel bir bir bir bir biraz daha orijinal bir şeye mi?" Paxton'ın dudakları kıvrıldı.

"Bu gayet makul bir açıklama."

"Her erkek bilir ki, bir kız randevunun ortasında kaçarsa, onu sevmediği içindir," diye Alex araya girer.

"Bu doğru değil," diye cevap veriyorum.

Ama belki de doğrudur. Onlar bilir, değil mi?

Dudaklarımı ısırarak, ne kadar ikna edici olduğumu merak ettim.

"Preston umursamış gibi görünmüyordu."

"Senin randevun Preston Preston'la mıydı?

Preston Ascott mu?" Paxton soruyor. "*Eski* sevgilin mi?"

"Evet, ne olmuş? Sorun ne?" diye sertçe soruyorum.

Paxton her zaman huysuz bir pislikti, ama ben okuldan döndüğümünden beri bu hali daha da kötüleşti.

"O sana layık değil," diyor.

"Hadi oradan," diyorum. "Bunu sevgili annemle konuş."

Paxton bana göz ucuyla bakar ve homurdanır ama başka bir şey söylemez.

Alex de sessizleşir.

"Neyse, başarısız randevumdan bahsetmekten yoruldum," diyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler, bunu yaparken pislik gibi davransan da."

Paxton başını sallar, çenesindeki kas seğirir.

"Tiffany seni beni almaya gelmene aldırmadı mı?" diye ısrar ediyorum, çünkü onu kızdırmak istiyorum. Paxton karısı hakkında *asla* konuşmaz.

Bana yan gözle bakar. "Tiffany bana nereye gideceğimi veya ne yapacağımı söyleyemez."

Alex arka koltuktan ısıklık çalar. "Cennette sorun mu var?"

"Her şey yolunda."

Sırıtırım. "İkna edici, Pax."

Alex'in telefonu arka koltuktan çalar ve ekran, ona bakmak için döndüğümde gördüğüm kocaman gülümseme kadar yüzünü aydınlatır.

"Seni böyle gülümseten kim?"

Kaşlarını oynatıp bana bakar. "Sence kim?" "*Hayır*. Felicity mi?"

Telefonunu cebine geri koyar ve tembel bir gülümsemeyle arkasına yaslanır. "Öpüşüp anlatmam, Jules."

Evet, ben de.

"Ama Felicity anlatır ve seninle öpüşüyorsa bana kesinlikle anlatırdı."

"Bilmeni isterim ki, benimle çıkmayı kabul etmeye *çok* yakın," diye devam eder. "O yüzden lütfen onun benden hoşlanmadığına dair teorini sürdür."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Eğer kardeşimle çıkmaya karar verip bana söylemezse, çok kızarım.

"Preston'la işleri batırman çok kötü," diye şaka yapar. "Çiftler buluşması yapabilirdik."

"Ben hiçbir şeyi *mahvetmedim*."

Yüzüm kızarır ve teknik olarak bu doğru olmadığı için kelimeler ağzımdan çıkmaz. Boğazımı temizlerim ve Roman'ı aklımdan çıkarırım.

"Ayrıca, Pax ve Tiffany ile çiftler buluşması yapabilirsiniz." Paxton'a geniş bir gülümseme atıyorum.

"Kesinlikle *olmaz*," diye araya girer Paxton, parmakları direksiyona sıkıca tutunmuş. "O kızla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına, Pax. Düşmanlığını biraz azalt, o senin köpeğini ezmedi ki."

Malikanenin önüne yanaştık ve Paxton motoru durdurduğunda araba sessizliğe gömüldü.

"Pekala çocuklar, çok eğlenceliydi ama bir *kıza* mesaj atmam lazım." Alex sırtarak telefonunu havada salladıktan sonra arka kapıdan çıkıp

içeride kaybolur.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabanın kapısını açmak için uzanıyorum ama Paxton kolumu tutarak beni durduruyor.

"Hey, ben..." O iç geçirir ve başını sallar. "Preston'ı gerçekten seviyor musun?"

Şaşkınlık içimi kaplar, kapı kolunu bırakıp koltuğuma geri çöküyorum ve ona göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Basit bir soru. Ondan hoşlanıyor musun, yoksa bu da anne ve babamın kurduğu bir tuzak mı?"

Tedirgin oldum. "Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun."

Paxton dudaklarını sıkıştırdı. "Biliyorsun, Tiffany ile onlar için evlendim."

Bunu biliyordum, elbette biliyordum, nabızı atan herkes onun onu ne kadar sevmediğini görebilir. Ama yine de, bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyor. En azından bana karşı. Kardeşimin sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kaldığının teyit edilmesi neden beni bu kadar üzdüğünü bilmiyorum, ama öyle. Gittiği her yer ve yaptığı her şey başkaları için gibi görünüyor ve bu konuda onunla benzer olduğumuzu ilk kez fark ettim.

Karnım ağrıyor, çünkü kardeşimizi seviyorum, ama onun gibi olmak istemiyorum.

Calloway ailesinin ilk çocuğu olarak, o bizim hiç yaşamadığımız bir şekilde kurallara ve katı kurallara bağlı kalmak zorunda kaldı ve eğer *ben kendimi* bir kafeste *hissediyorsam*, bu Paxton'ın hissettiklerinin sadece bir kısmıdır.

"Evet, kötü haberlerin habercisi olmak istemem ama rol yapmada pek iyi değilsin," diyorum ona.

Yüzünde hüznü bir gülümseme yayılır ve sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi parmakları direksiyonu sıkıca kavrar. "Yaptığım her şeyi, senin de aynı kaderi paylaşman için yapmadım."

Başımı eğiyorum, sözleri göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Paxton benden altı yaş büyük ve belki de bu yaş farkı yüzünden, bu şimdiye kadar yaşadığımız en samimi konuşma oluyor.

Dudakları bükülür. "Mutlu olmanı istiyorum Jules. Ailemizdeki herkesten daha çok bunu hak ediyorsun. Preston seni mutlu ediyorsa, o zaman

iyi. Ama bu sadece annem ve babama olan sadakatinden kaynaklanıyorsa, o zaman... seni destekleyeceğimi bilmeni isterim."

"Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle, itirafı boğazımı düğümlerken gözlerim yanıyor.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Her zaman en iyi ağabey olmadığımı biliyorum," der. "Yapma..."

Beni bir bakışıyla susturur. "Ama öyle görünmese bile, ben senin yanındayım. Ben senin tarafındayım."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlar, sanki bunu söylemek için tüm gücünü kullanmış gibi nefesini verir.

Birkaç saniye donup kalırım, sadece ona bakarak göz kırparım. "Ailemizle ilgili suçlamalar konusunda endişeli misin?"

İçimdeki büyük bir kısmı bu konuyu açmak bile istemiyor, çünkü her açtığımda, ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Roman'a sadakat mi, yoksa onlara sadakat mi?

Omuzlarını silkiyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Hayır. Her şey geçip gidecek. Kimsenin kanıtlayabileceği bir şey yok ve babam durumu hallettiğini düşünüyor gibi görünüyor."

Dudak içimi ısırarak başımı salladım. "Haberlerde söylenenler doğru mu? Sen devralmak zorunda kalabilirsin mi?"

Yine omuzlarını silkiyor. "Belki, evet." "Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden üzgün olman gerekiyor ki?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırırım. "Mutlu olmadığın için üzgünüm, sanırım."

"Mutlu olmadığımı hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu, Pax."

Ellerine bakıp kısa bir baş sallama yapar ve ben arabadan inerim, omuzlarımı ağır bir his bastırır.

İçeri girer girmez, Beverly'nin sesi köşeden duyulunca bir metre havaya zıplarım. "Randevun nasıldı?"

"Tanrım, Bevie, kalp krizi geçirecektim." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Preston'la çıktım, berbat geçti."

Roman'dan bahsetmek dilimin ucunda ama o konuyu değiştirmeden önce fırsat bulamıyorum.

"Baban eve geldi. O yüzden, senin kanadına çıkıp orada kalmanı tavsiye ederim."

"Tabii." Uzun koridora bakarak babamın ne yaptığını merak ediyorum. Artık onu düşündüğümde içimi kaplayan bir korku hissi var.

Ama dinliyorum, odama çıkıyorum, defterimi çıkarıyorum ve anılarımı kurguya dönüştürüyorum.

Kız, kurtun kendisini yemesine izin verdi.

Bilmediğı için değıl, bildiğı için.

Çünkü onun tarafından yok edilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için çaresizdi. O, rüzgarda fısıldanan bir lanet gibi ona gömüldü ve şimdi kız, sanki onun izi derisine kazınmış gibi dolaşıyor. İşaretlenmiş.

Sahip çıkılmış.

Kanlı aylar, kadife dudaklar ve daha basit zamanları hayal edeceğini biliyor... Onun yıkımından kurtulabileceğini düşündüğü zamanları.

The **ROSEBROOK** Rag

"Biz yanlış bir şey yapmadık!"

Calloway ailesi sert bir şekilde karşılık veriyor.

Cesur bir basın toplantısında Craig Calloway, yolsuzluk söylentilerini "skandal" ve "tamamen yanlış" olarak nitelendirerek, eşi Martha ve en büyük oğulları Paxton'ın yanında kararlı bir duruş sergiledi.

Protestolar ve yeni grafitiyle karşı karşıya kalan Calloway ailesi, bunların hepsinin Marcus Montgomery'nin karalama kampanyası olduğunu iddia ediyor.

"Bu kasabayı biz kurduk. Biz bu kasabayız," dedi Craig.

Paxton bağımsız bir soruşturma yapılması çağrısında bulunarak, "Saklayacak hiçbir şeyimiz yok" diye ekledi.

Peki ya Montgomery ailesi? Sessizlik hakim.

#CallowayWatch #GraffitiGate #RosebrookRag #FamilyFeud

41

ROMAN

BROOKLYNN:

Belgeyi imzaladım.

Brooklynn'in tröstü imzaladığını kabul etmesi beni keskin ve sert bir şekilde rahatlattı. Bu, endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Bana *ne* olursa olsun, o güvende. Bu yasal olarak bağlayıcı ve o tüm fonlara hemen tam erişim hakkına sahip.

BEN:

Siktir, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Teşekkür ederim.

Başparmağım ekranın üzerinde duruyor.

BROOKLYNN:

Bu arada, annem nasıl, biliyor musun?

Değişim çok ince, ama göğsümde hafif bir korku hissediyorum.
Annemin adı her geçtiğinde hep böyle olur.

BEN:

İki hafta daha onu arayamayız. İzolasyon süresi bittiğinde ziyaret planlayabiliriz, istersen? Uçakla gelirim. Nasıl hissediyorsun?

BROOKLYNN:

İyiyim. Aslında harika hissediyorum. Son birkaç haftadır daha enerjik hissediyorum ve yataktan çıkamadığım bir günüm olmadı. Neyin değiştiğini bilmiyorum ama bunun için minnettarım.

BEN:

Umarım böyle devam eder.

Sözleri bir kez daha okudum. Sonra bir kez daha. Göğsüm biraz rahatladı.

"Neden suratın asık, tatlım?" Merrick, yeşil şişe birayı yudumlarken sorar, gözleri Round Table'daki masamızın karşısından beni izlerken yoğun bir bakışla.

Konuşmak istemediğim için ona gülümsedim.

"Merhaba, Roman, dünyaya dön." Merrick gülerek parmaklarını yüzümün önünde şıklatır. "Düşüncelere dalıp durursan, ilahi müdahale için dua etmeye başlamak zorunda kalacağım."

"Birisi daha önemli olmalı," der Rosalie, Merrick'in önüne yeni bir içki koyarken sırtarak.

Telefonuma bakıyorum, parmaklarım onu o kadar sıkı tutuyor ki eklemlerim ağrıyor.

Juliette'e mesaj attım.

Tekrar.

Ama cevap vermedi.

Geçen gece onu tuvalette köşeye sıkıştırdığımdan beri, ortadan kayboldu. Bu beni deli ediyor, benimle ilişkisini bitirip bitirmediğini merak ediyorum.

Bunu yapmaz.

En azından,
sanmıyorum. Onun
sessizliğini hak
ediyorum.

Sanat, beklediğimden biraz daha fazla tepki yaratıyor. Ya da belki her şey planlandığı gibi gidiyor ve ben sadece kalbimi bu işe karıştırdığım için daha karmaşık geliyor.

Babamın bana durumun büyük bir kısmını bilerek anlatmadığını hissetmeye başlıyorum, sanki körü körüne resim yapıp en iyisini umuyormuşum gibi. Bu da beni sorgulamaya itiyor. Bir makineyi parçalamaya yardım etmediğimi, sadece başka bir dişli gibi davrandığımı hissettiriyor.

Yine de Brooklynn *sağlıklı* hissediyor. *Mutlu*. Artık ne olursa olsun ona bakılıyor.

Ve annem yardım alıyor. O
yüzden, yapmam gerekeni
yapacağım.

Telefonumu cebime koyup içkimin bir yudumunu içiyorum.

Benjamin geç kaldı, onun arkadaşlığını özellikle özlediğimden değil, ama tam ona nerede olduğunu soracakken, arka koridordan odaya girip, Lance ciddi bir yüzle Genevieve'e bir şeyler söylerken, barın arkasındaki Genevieve'e sırtarak bakıyor.

Lance ve Genevieve arasında bir şeyler oluyor.

Lance hafifçe Genevieve'in kolunu tutuyor ve Genevieve keskin bir bakışla bir şey söylüyor. Lance ne olursa olsun sırtıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Onu daha önce hiç gülümserken görmemiştim.

Art Penngrove arka koridordan çıkıyor ve onlara doğru ilerlediğinde Lance'in gülümsemesi kayboluyor, Genevieve'i sanki onu yakmış gibi bırakıp arkasını dönüyor.

Benjamin, Lance'in omzuna arkadaşmış gibi vurur ve gülerek bize doğru gelir.

Bakışlarım Juliette'in kardeşinin üzerinde kalır, içimde derin bir öfke yankılanır, çünkü onun başka biriyle birlikte olması neden sorun değil de Juliette ve benim için imkansız?

Benjamin'in soyadının "Montgomery" olmadığını biliyorum, ama o hala *bizim* tarafımızda.

"İşte günün adamı. Nerelerdeydin?" Benjamin yaklaşıırken Merrick'in sesi o kadar yüksek ki, yakındaki masalardan birkaç kişi ona bakıyor.

"Naber, Benny?" Ona çenemle selam veriyorum. O da gözlerini kısarak karşılık veriyor.

Ne yaptım ben?

Masamızın önünde bir kargaşa çıkar ve sonra yaşlı bir kadın önümüze geçer, sanki görünmemek için gözlerini kapatan bir şapka takmıştır.

"Merhaba beyler."

"Hey, bayan. Maçı izlememizi engelliyorsunuz." Merrick, kadının arkasındaki televizyonda yayınlanan UFC dövüşünü işaret eder.

Kadın dövüşe bakmak için dönüyor ve sonra tekrar Merrick'e dönüyor. "Sen ne tür bir adamsın? Bu dövüşler barbarca. İğrenç."

Merrick güldü. "Böyle bir şey söylemek için yanlış yerdesin."

Bu benim ilgimi çekti. Sıradan yemekler ve bira servis eden tozlu bir barda bunu söylemenin nesi yanlış?

"Ayrıca, ben de diğerleri gibi bir erkeğim," diye devam eder Merrick. "Dövüşteki erkekler gibi. Onları Tanrı yarattı ve istediklerinde kendilerini mahvetmeleri için onlara özgür irade verdi."

Gülümsüyorum. "Onun için endişelenmeyin hanımefendi. O her zaman saçma sapan konuşur; çoğu zaman kimse ne demek istediğini anlamaz."

"Ama yalan söylemiyor, değil mi?" Gözleri benimkilere kilitlenir, bakışlarında bir şeyleri anlayan bir ifade vardır. "Hepimiz kendimizi mahvetme özgürlüğüne sahibiz... ve bazen başkalarını da."

Kafamı sallayarak kaşlarımı çatıyorum, onun ciddi bakışları beni ağır bir hisle kaplıyor. "Sanırım haklısınız."

"Roman Montgomery?" diye sordu, tüm dikkati artık bende idi.

Öne doğru eğildim. "Kimin sorduğuna bağlı."

"Seninle konuşmam lazım." Gözleri masadaki diğer erkeklerle kayar. "Özel olarak."

Benjamin burnunu çeker ve Merrick'in koluna dokunur. "Ya günahlarını itiraf etmeye ya da iyi vakit geçirmek için yalvarmaya geldi."

"Oh, yalvarmaya gelmedi." Merrick güldü. "Ve kesinlikle onun için değil. Alınma tatlım, ama Roman, dial-up'ı hatırlayan kadınlara ilgi duymasıyla bilinmez." Durakladı ve ona küstahça bir bakış attı. "Ben ise, öte yandan..."

Benjamin alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım, Merrick, bacakları ve içkisi olan bir hayaletle bile flört ederdin, değil mi?"

"Sen yapmaz mıydın?" diye karşılık verir, sırtarak. "Senin her yerinden mezarlık enerjisi fışkırıyor."

"Merrick, Benny'yi tanıyor olabilirsin, ama *benim* neye ilgi duyduğumu bilmiyorsun."

"Senin adın ne?" diye sorarım.

Kadın Merrick'e sert bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırarak bana baktı. "Bana kendilerinden aşağıymışım gibi konuşabileceklerini sanan kaba erkeklerin önünde konuşmayacağım."

"O zararsızdır," diye tekrar ediyorum. "Sadece kendi sesini duymayı seviyor."

"Özelde." Çenesini sıkarak ve sesini alçaltır. "Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğine inanıyorum."

Benjamin'in gözleri kısılır, tanıma ışığı parlar. "Bir dakika, tanıdık geliyorsun. Freddy'nin arkadaşı mısın?"

Sırtını dikleştirir. "Öyleyim, ama aslında Callowaylar için çalışıyorum."

Başımı ona çevirip, onu yeni bir bakış açısıyla görürüm. "Calloway'ler için mi çalışıyorsun?"

"Roman, yapma." Benjamin sanki saçmalıyormuşum gibi güldü. "Onunla ciddi ciddi özel olarak konuşmayacaksın, değil mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Sen babamın kölesi olduğun için benim de senin kölen olacağımı sanma, Benny."

Ayağa kalkıp çenemi kadına doğru salladım ve o da beni takip etti.

Merrick gülerken şişesini kaldırır ve bağırır, "Yaşlı cadının nasıl olduğunu bana haber ver, tatlım! Belki onu gezmeye götürürüm!"

"Onları boş ver," diye mırıldanıyorum ve masaların arasından geçerek, kısa bir süre önce Juliette'i bulduğum arka koridora varıyoruz.

Dönerek kollarımı kavuşturur ve duvara yaslanırım. "Tamam, tekrar deneyelim. Adın ne?"

Arkasını dönüp beni tekrar bulur. "Beverly. Sana bir mesaj getirdim."

Gözlerim parlar ve dikleşirim. Juliette için endişe içimde kabarmaya başlar. "Mesaj nedir?"

Bana baktı. "Sana vermeli miyim, vermemeli miyim emin değilim."

"O zaman zamanımı boşa harcıyorsun."

"Tam tersi. Juliette'i önemsiyorum, hatta onu seviyorum, ve eğer sadece onun kafasını karıştırmak için dalga geçiyorsan, onu yalnız bırakmak için, o zaman bilmen gereken bir şey var." O eğilir. "Seni incitecek kadar güçlü olmayabilirim"

seni incitecek kadar güçlü olmayabilirim, ama bunu yapabilecek insanlar tanıyorum. Ve hayatının geri kalanında acı çekmeni sağlayacağım."

Dudaklarım kıvrılır, göğsüm sıcaklıkla dolar. Juliette'in yanında kimse olmadığını, en azından gerçekten kimse olmadığını düşünerek endişelenmişim, ama ailesinin dışında güvenilebileceği en az bir kişinin olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

"Oyun oynamıyorum," diyorum. "Sana söz veriyorum."

Bakışları yumuşar. "Onun için savaşacak birini hak ediyor.

Bu karmaşık olsa bile. İmkansız görünse bile."

Ne yazık ki, imkansız doğru kelime. "Seni görmesi gerekiyor," diyor Beverly.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. "Neden bana mesaj atmadı ki?"

Beverly bana bir bakış atıyor. "O bunu önermedi, ben sadece bunun gerçekleşmesine yardımcı olabileceğimi söylüyorum."

Sertçe yutkunuyorum, ellerimi ceplerime sokarken başımı sallıyorum. *O acımasız*. Juliette bunu ondan mı öğrendi?

"Gerçekten onun hayatını kurtardın mı?"

"Sayılır." Daha basit zamanların anıları, benim sadece kötü fikirleri ve flörtöz sözleri olan aptal bir adam olduğum zamanların. Onun istememesi gereken şey haline gelmeden önceki zamanların. "Sence bu gece benimle orada buluşabilir mi? Onu kurtardığım yerde?"

Nefesini verip başını salladı. "Bunu ayarlayacağım. Ama Roman, sadece onun için oraya *gitme* ve onun karanlıkta seni beklemeye devam etmesi gerektiğini düşünme."

Kaşlarımı çattım.

"Onu istiyorsan, *gerçekten* istiyorsan, o zaman onu almalısın. Onu seç. Geriye bakma. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Sessizlik yoğun.

"Callowaylar için çalıştığını sanıyordum," diye cevap veriyorum sonunda.

"Çalışıyorum," diye onayladı. "Ama o ev onun ölümüne neden olacak. Onu oradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Göğsüm sıkışır ve onu dikkatle izlerim.

Frederick'in sözleri, söylediği günden beri olduğu gibi zihnimde yankılanıyor.

*Bazen aşk kadar değerli bir şeyi korumanın tek yolu... onu
kimsenin ulaşamayacağı bir yere götürmektir.*

ROMAN

Her zaman sorunsuzca gizlice dolaşabilmişimdir. Küçük bir çocuk olduğumdan beri, nedense bu benim için çok doğal bir şeydi. Bu sayede geceleri sokaklarda dolaşıp binaların, tren vagonlarının ve benzeri yerlerin duvarlarına resim yapmak benim için çok kolaydı.

Ama o zamanlar ben hiç kimseyim.

Ve sanırım hala birisi olmaya tam olarak alışamadım.

Paxton Calloway geçen gün düzenlediği basın toplantısında babamın adını karıştırarak resimlerin bir karalama kampanyası olduğunu ima ettiğinden beri, dışarıda gazeteciler beni her yerde bekliyorlar. Frederick bana "yorum yok" dememi söyledi ve ben de öyle yaptım, ama asıl söylemek istediğim şey "herkese lanet olsun"dur.

Haksız değiller. İçinde gerçeklik payı olsa bile

Ama gazeteciler hakkında öğrendiğim bir şey var. Nasıl görünmeleri gerektiğini bilmiyorlar

Nasıl *bakacaklarını* bilmiyorlar. Ön kapıda bekliyorlar ya da pencereleri izliyorlar. On yaşından beri bunu yapıyorsan, balkona tırmanmanın ya da arka merdivenlerden gölgelerin arasında kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu anlamıyorlar.

Bu gece gizlice kaçmak mı? Nefes almak kadar kolay.

Resim kıyafetlerimi giydim: koyu renk kot pantolon, siyah beyzbol şapkası ve yüzümü kapatan kafatası maskesi.

Akşam geç saatlerde, yıldızlar gökyüzünü kaplamışken, buluşma noktamıza vardım.

Kalbim hızla atıyor ve midem düğümleniyor, ve kısa süre sonra onu görüyorum, uçurumun kenarında bekliyor, rüzgar siyah saçlarını sanki parmaklarını saçlarının arasına sokmadan duramayacakmış gibi dalgalandırıyor.

Yaklaşık yirmi adım uzakta ve o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

"Geldin," diyorum.

Bana doğru dönüyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Aradın, ama çok gizemli bir şekilde."

Ona doğru uzun, ölçülü adımlarla yaklaşıyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum, çünkü bir daha ne zaman böyle bir fırsatımız olacağını bilmiyorum.

"Seni görmek güzel," diye fısıldıyor, gözleri yüzümden vücuduma doğru kayıyor, giydiğim kıyafetleri inceliyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor, sanki beni bu şekilde giyinmiş görmekten mutluymuş gibi. "Kasabamızı tahrip etmekten mi geliyorsun, yoksa gidiyor musun?"

"Gidiyorum." Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor ve sırt çantamı yanıma bırakıyorum, teneke kutular birbirine çarparak yüksek ses çıkartıyor.

Gözleri hareketi takip eder ve benim bakışlarımla karşılaşmadan önce bir ayağından diğerine geçer. "Bir ara görmek isterim. Senin doğal halini."

Başımı eğiyorum. "Beni yüzlerce kez çizim yaparken gördün." "Evet, ama... o gerçek *sen* değilsin, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, çünkü birkaç gündür tanıdığım bu kadın, nasıl olur da beni başka hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde *anlıyor*?

Bir adım öne çıkıp parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum, her hareketimde midem burkuluyor. Dudaklarımı yalayıp onun bakışlarını yakalıyorum, güçlü duruyorum. Aramızdaki hava, yanlış bir adım atarsak kopacakmış gibi gergin bir ip gibi titreşiyor.

"Sanırım," diye mırıldandım, "dünyadaki herkesten... beni en iyi sen tanıyorsun."

Gözleri benimkilere kayar ve yanakları kızarır. Her zamanki gibi, bu beni göğsümden vurur. Kendini korumaya çalışmadığında ne kadar yumuşak görüldüğünü seviyorum ve onu bu şekilde tutma *içgüdü*sü, yoğunluğuyla neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Parmakları önünde kıvrılır ve dişleriyle alt dudağını ısırır. Elimi çekerek onu serbest bırakırım.

"Bunu yapma," diyorum, midem sıkışıyor. "Kanayacaksın." O, zar zor başını sallıyor. Ve sonra, "Sen de beni en iyi tanıyorsun."

Her şey imkansız gibi hissedilirken, onun bana bu sözleri söylemesi canımı yakıyor. "Ama bunun önemi yok, değil mi?"

Titrek bir nefes alır. Ellerine bakar, bir başparmağıyla diğerini agresif bir şekilde ovuşturur, sanki kendini silmeye çalışıyormuş gibi.

"Onları *hiç* sevmediğim *olmadı*," diyor sessizce. "Yaptıkları şeylerden nefret ettiğim zamanlarda bile."

Ağır bir sessizlik olur, ama o başını kaldırmaz.

"Ve sonra sen varsın." Sesi artık yıpranmış gibi geliyor, sanki sözcükler boğazını yırtıyormuş gibi.

Hareket etmiyorum. Nefes almaya korkuyorum, nefes alırsam göğsümdeki acı ciğerlerimi çökertecekmiş gibi endişeleniyorum.

"Sen..." Yutkunur ve tekrar dener. "Sen her şeysin." "Juliette..."

"Bunu içimden atayım." Elini havaya kaldırır.

Yumruklarım sıkışır, kalbim çarpar, sinirlerim bozulur.

"Her şeyi hissediyorsun," diye düzeltir. "Ama sonra şehirde dolaşırken seni orada görüyorum. Tuğlada. Camda. Kampüste."

Avuç içini dudaklarına bastırır ve sesi kırılır. "Her yeni duvar resmi yapıldığında, seçmediğim bir savaşın ortasında duruyordum gibi hissediyorum. Ve hangi taraftan kaçmam gerektiğini bilemiyorum."

Aramızdaki mesafe gerginleşir ve ben taş heykel gibi dururum, çünkü ne diyebilirim ki?

Ona ne sunabilirim? Ona yeterli olduğumu nasıl söyleyebilirim ki, yeterli olmadığımı biliyorum — ayrılırsam annemin ortada kalacağını *biliyorum*.

"Bana ne söylüyorsun, Küçük Gül?" Sonunda zorla çıkardım, çenem ağrıyordu ve kalbim lanet olasıca yere kanıyordu.

Yumruklarım sıkılı, kollarım yanlarıma yapışmış çünkü hareket etmelerine izin verirsem, ona uzanacaklarından korkuyorum.

"Sadece seninle birlikte olmanın bir yolunu bulmak için onları sevmekten vazgeçmem."

Ve işte orada.

En keskin bıçağı olan en sessiz bıçak, göğsümü kesiyor.

Yanma hissi hızla yükselir ve burnumun arkasından gözlerime yayılır. Ciğerlerim çalışmayı unutmuş gibi bükülür ve parmak eklemlerimi ağzıma bastırarak boğazımdaki ani tıkanıklığı yutarım.

Anlayış, sanki çözmeye çalıştığı bir sorunun cevabını bulmuş gibi mükemmel yüzünden akıyor ve başını eğerek bana doğru adım atıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Sözlerini geri alacakmış gibi nefes alır ve ben olduğum yerde donmuş olsam da, eğer geri alırsa ölebilirim.

Hareket edersem, dizlerimin üzerine çöküyorum. Konuşursam, muhtemelen yalvarırım. Ve ikimizden hangimizin bu durumdan sağ çıkacağını bilmiyorum.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum, sessiz kalmaya çalışmaktan boğazım ağrıyor, gözlerim yanıyor ve bundan *nefret ediyorum*.

Böyle olmamalı.

O beni sevebilmeli, ben de *onu* sınırsızca sevebilmeliyim. Bizimle *hiçbir* ilgisi *olmayan* ailelerimiz arasındaki bu saçma sapan kavga olmasaydı.

Ve aynen böyle, her şey yerine oturuyor, bedenimin içinde fiziksel bir klik sesi duyuluyor.

Bunca zaman sorumluluklarım, uzaklaşamadığım insanlar yüzünden kendime işkence ettim. Ama Brooklyn belgeleri imzaladı. Parayı ve çözümleri elinde tutuyor.

Annem benim için ne zaman bir şey yaptı ki?

Juliette'in dudağı titriyor ve duygularını bastırmaya çalışır gibi dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye devam eder, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bunu söyleyene kadar, böyle hissettiğimi fark etmemiştim ve ben..."

Tanrım.

Gözlerimi kırıyorum ve sonra harekete geçiyorum. Ellerim onun yüzünü buluyor, pürüzlü ve titriyor, ve onu bana çekiyorum, sanki ondan önceki her saniye boşa gitmiş gibi.

Nefesi boğuk bir sesle kesilir ve sonra o da hareket eder, parmakları sanki bırakırsa düşecekmiş gibi gömleğimin önünü sıkıca tutar.

Ağzım ağzına çarpar ve inlerim.

Tadı, tüm hayatım boyunca peşinde koştuğum bir şey gibi.

Tadı, eve dönmek gibi.

"Bunda yalnız olduğunu *asla* düşünme," diye dudaklarına karşı dişimi sıkarak söylüyorum. "Anlamıyor musun? Beni *tükettiğini* hala anlamadın mı?"

O inliyor ve ben, sanki ortadan kaybolacakmış gibi korkarak ellerimle yanaklarını tutuyorum.

"Sana o kadar aşığım ki, sensiz nasıl yaşayacağımı unuttum," diyorum. "Seni sevmek için *yaratılmışım* gibi seviyorum seni. Sanki bu dünyaya, sen kalbimi oyup içine kendini bırakabilesin diye gelmişim gibi."

Ağzı açılır, gözleri cam gibi olur, ama hiçbir şey çıkmaz.

Ellerim çenesine kayar, başparmaklarım cildini okşar, sanki onu yeterince sıkı tutarsam evren bizi ayırmanın bir yolunu bulamayacakmış gibi.

"Sen benim için *teksin*, Juliette," diye fısıldıyorum. "Her zaman öyle oldun."

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Parmakları hala gömleğimin kumaşına kıvrılmış durumda, ama artık beni kendine çekmiyor. Sanki bırakırsa bu an bozulacakmış gibi, sadece tutunuyor. Sanki bizim için tutamayacağımız kadar büyük bir şeyin eşiğinde olduğumuzu biliyormuş gibi.

Alnımı alnına dayıyorum.

Nefesi dudaklarımda titriyor.

Ve sessizlikte hissediyorum. Değişimi. Sahte olduğumuz yer ile *gerçek* olduğumuz yer arasındaki o görünmez anı.

Gerçeğin gerçek çok basit ben onu onu.

Çaresizce. Sonsuza dek.

Geri dönülmez bir şekilde.

Ama aşk kanı silmez ve isimlerimizin arasındaki çizgiler hala yıkamaya gelmeyecek kadar koyu kırmızı mürekkeple çizilmiş durumda.

İkimiz de Rosebrook Falls'ta var olduğumuz sürece, birbirimizi ne kadar istersek isteyelim fark etmez.

Aşkımız o kadar parlak ki, gözleri kamaştırıyor.

Ama nefret ışığı yutmayı bilir.

JULIETTE

"Onların bir parçası olduğum için benden nefret mi ediyorsun?" diye soruyorum.

Sesim sessiz, ama ormanın sessizliğinde bir çığlık gibi yankılanıyor.

"Kim olduğum için benden nefret mi ediyorsun?" diye cevaplar.

Aşk itiraflarımızla ondan sonraki anlar arasında bir yerde, yere çöktük. Ben onun kucağında kıvrılmışım, o da beni sıkıca sarıyor, parmakları omurgamda dans ediyor, sanki gerçeğin kayası üzerimize çöküp ikimizi de parçalamak üzere değilmiş gibi.

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum, nefesim titriyor, burada yıldızlara bakarak geçirdiğimiz her saniye içimi kaplayan korku hissini bastırmaya çalışıyorum.

Sonunda gece sona erecek ve ağır itiraflarımız da onunla birlikte yok olacak.

"Asla."

"İnsanları önemsemek normaldir," diyor uzun bir sessizlikten sonra.

"Bizi incitseler bile. Yabancılaşsalar bile."

Sesi sevgi dolu ve benim hissettiklerimi bile tam olarak anlayamadığım bir tür anlayışla dolu.

Mırıldanıyorum, ama boğazım konuşamayacak kadar sıkışmış.

"Bırakacağım," diye devam ediyor. "Etiketlemeyi. Artık ailen hakkında yapmayacağım."

Bu sözleri beni başımı kaldırmaya zorluyor, göğsümde bir şeyler sallanıyor. "Teşekkür ederim. Neden yapıyordun ki?"

"Çünkü babam ölüyor... ve ölmeden önce intikam almak istiyor."

Başımın üstüne öpücük konduruyor.

İçim rahatlar. Ona öğrendiklerimi söylemememin ağırlığı beni çok zorluyordu. "Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyor *musun*?"

Yutkunuyorum. "Evet, Bevie söyledi."

Anlamış gibi başını sallar. "Çünkü Frederick'in arkadaşı.

Doğru."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bevie'nin Freddy'yi o kadar iyi tanıdığını sanmıyorum.

Ben çocukken hiç konuşmazlardı."

Roman gözlerini kısar ve gözlerime bakabilmek için hafifçe geriye yaslanır. "Beverly. Beni görmeye gelen kadın, değil mi?"

"Kısa boylu, biraz huysuz ve sanki dünyaya kin besliyormuş gibi yüzünde somurtkan bir ifade olan kadın mı?"

"Evet."

"O."

Kaşları çatıldı. "Frederick'i kesinlikle tanıyor."

Rosebrook tam olarak geniş bir şehir değil, sadece hepimizin birbirimizin üstünde yaşamadığımızı varsayabileceğimiz kadar büyük ve Frederick her zaman arka planda olmuştur. Marcus Montgomery'nin kışına yarı yarıya girmeden önce, ailemin toplantılarının düzenli bir üyesiydi ve hayatımın bir döneminde onun ve babamın arkadaş olduğunu düşünmüştüm.

"Huh. Mantıklı, sanırım."

"Seni asla incitmek istemedim," diyor Roman, sesi alçak.

Çenesi sıkı, gözleri bana sabitlenmiş, o sabit, ağır bakışıyla her zaman ruhuma bakıyormuş gibi hissettiriyor.

O beni seviyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Çünkü biliyorum.

"Herkesten daha fazla," diye devam ediyor. "Senin mutluluğun..." Yutkunurken boğazı titriyor. "Tek önemli olan şey bu."

"Öyle söyleme," diye fısıldıyorum, sözleri kalbimi daha hızlı attırır da. "Kız kardeşinden daha önemli olmak istemiyorum. Ailenden daha önemli olmak istemiyorum."

Kollarını bana daha sıkı sarar, çenesini başımın üstüne dayar. "Brooke'un artık bakılan biri var ve annem..." Derin bir nefes verir. "Annem seçimini uzun zaman önce yaptı."

Onun sözleri göğsümü acıtıyor, ama bunu hafifletecek bir şey söyleyemiyorum. Doğrusu, onun kadar *ona* zarar veren birini sevgiyle hatırlamam çok zor. Ama yine de onu o yarattı, bu yüzden minnettarlığımı koruyorum ve onun yolunu bulmasını umuyorum.

"Frederick'e güveniyor musun?" diye soruyor, ses tonu daha keskin bir ritim kazanıyor.

Yanağımın içini ısıyorum. "Sanırım. Neden?"

Roman'ın eli sırtımda yukarı kayarak enseme yerleşir ve ben onun kucağına yaslanarak başımı omzuna dayarım. Başparmağı yavaşça, yatıştırıcı bir daire çizerek okşar, ama vücudu gergindir; sabit dokunuşunun altında gergin bir şekilde kıvrılmıştır.

Bana hemen cevap vermez.

"Roman," diyorum yumuşak bir sesle, ona bakmak için yeterince geri çekiliyorum

Sanki burada değilmiş gibi uzaklara bakıyor. "Sorun var," diye tekrar deniyorum. "Neden?"

Bu onun dikkatini çeker ve bakışları yüzümde dolaşır, sanki hatırlamak istercesine yüzümde dolaşır.

"Tek düşünebildiğim, bundan sonra ne olacağı," diye itiraf ediyor. "Buradan ayrıldıktan sonra, sen köşene dönüp ben de kendi köşeme çekilmek zorunda kalacağım. Kalırsak bu neye benzeyecek?"

Kaburgalarımın arkasında keskin bir acı hissediyorum.

Parmaklarını yanağımda gezdirir, sesi artık fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Ya kalmasaydık?"

Gözlerimi kırptıyorum.

"Neyi yapmasaydık?"

"Kalmasaydık."

Ona bakıyorum, sözlerinin ağırlığı sanki bataklığa saplanmışım gibi içime işliyor.

"Juliette..." O eğilir, alnını alnıma dayar. "Benimle kaç."

Kalbim bir an durur, sonra şiddetli bir ritimle kemiklerime çarparak hızla atmaya başlar. "Ne?"

Elleri yüzümü kavrar, dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için beni kendine çeker. Bir kez. İki kez. Tatlı, iffetli öpücükler, ama tadı çaresizliktir.

"Benimle kaç," diye tekrarlar.

Bu sefer sözler yıldırım gibi çarptı, aramızdaki boşlukta gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Sen olmadan bunların hiçbir önemi yok," diyor. "Hiçbirini umursamıyorum. Parayı da, ismi de. Sadece *seni* istiyorum."

Nefes alamıyorum.

Beynim kısa devre yapıyor, yakalayamayacağım kadar hızlı olası senaryoların görüntülerini bana fırlatıyor. Roman'ın eli benim elimde, gecenin karanlığında kayboluyoruz. Boş bir yatak odası. Annemin sert, katı sessizliği. Kardeşlerim koridorda volta atıyor, bana çeşitli düzeylerde öfkeli ve alaycı mesajlar gönderiyorlar. Felicity, Alex'in yanında oturuyor, ya da belki Paxton'ın yanında, asla göndermeyeceğim bir cevabı bekliyor.

Roman'ın başparmağı tekrar yanağımı okşayana kadar hareketsiz kaldığımı fark etmiyorum bile.

Onunla kaçmak, tüm hayatım boyunca kendim dikmişim gibi davrandığım kökleri söküp atmak anlamına gelir.

Ama belki de onlar hiç kök olmamışlardır. Belki de rahatlık kılığına girmiş zincirlerdirler.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı.

"Herkesi kaybederim," diye cevap veriyorum. "Bunu yaparsak... Kaçarsak. Herkesi kaybederim."

Derin bir nefes alır, sıcak nefesi tenime değiyor.

"Belki sonsuza kadar değil," diyor. "Frederick bir keresinde bize, istersek bize nasıl yardım edebileceğini söylemişti. Ve Beverly... O da yardım ederdi, sence de öyle değil mi?"

"Juliette, her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Tehlikeli ve keskin bir umut, göğsüme çarpar.

"Sonsuza kadar ortadan kaybolmamız gerekmiyor. Belki de sadece şimdilik. Her şeyin sakinleşmesi için yeterli bir süre. Eğer gidersem, imparatorluğu kaybederim."

Nefesimi tuttum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Cevap bu olabilir. Montgomery serveti benim adıma kalmadığında ve Frederick mirası kasabaya dağıttığında, geri dönsem kimin umurunda olur ki? Babanın umurunda olur mu?"

Boğazım sıkışır, söylediklerini düşünürken alnım kırışır. "Bilmiyorum... Belki?"

"Sen yine sen olursun. Yine Juliette. Sadece bir süreliğine başka bir yerde olursun. Bizim seçeceğimiz bir yerde. *Özgürce*."

Yanağımı avuçladı ve ben, beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi onun dokunuşuna yaslandım.

Seçebileceğimiz bir yerde. Özgürce.

Ne kadar zamandır bunu arzuluyordum?

"Gerçekten bir gün geri dönebilir miyiz?" diye fısıldıyorum.

Çenesi gerilir. "Bunu söz veremem. Ama denemekten vazgeçmeyeceğime söz veririm. Ve biz farklı olacağız. Daha güçlü."

Anlamlı bir sessizlik. "Birlikte."

O bunu söyledikten sonra ışık kararır, gerçeklik her zamanki gibi yavaşça ortaya çıkar. "Ama baban..."

"Onu umursamıyorum." Sesi kararlı. Tonu emin.

Ama buna bir saniye bile inanmıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Ya onu kaybedersen? Ya seni asla geri alamayacağın zamandan alırsam?"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Seni seçiyorum," diyor. "*Lütfen*. Seni seçmeme izin ver."

İstiyorum. Tanrım, istiyorum. Ama korku göğsümü sıkıştırıyor.

"Ya'lar mutlu sonumuzu mahvetmesin, Juliette." Kaşlarımdaki kırıksıklığı düzeltir, dokunuşu bir söz gibidir. "Kötü şeylerin kazanmasına izin verme."

Ve bu yeter. Göğsümde sürekli bir ağrı var, dışarıya doğru yayılıyor ve beni baş döndürücü pençeleriyle sarıyor. Bu, umutla karışık bir kalp kırıklığı ve bu yıkıcı bir kokteyl.

"Freddy'nin yardım edeceğinden emin misin?" diye soruyorum. O başını sallıyor.

O beni kucaklayana kadar kollarında kıvrılıyorum ve elimi kaldırıp yanağına bastırıyorum. Bakışları açık, dolu ve *her şeyi* ifade ediyor. Gözlerinde geleceğimizi görüyorum.

"Tek nefretimden doğan tek aşkım," diye mırıldanıyorum, yüzünü okşayarak.

Bakışları titrer ve başparmağımı çenesine doğru kaydırırım. Sakalları cildimi kaşır.

"Tamam, Trouble," diye fısıldıyorum. "Bizim için inşa ettikleri duvarları tırmanalım ve mutlu sonumuzu yaşayalım."

ROMAN

"Neden Juliette ve bana yardım etmek istiyorsun?"

Frederick'in bize yardım edeceğinden emin olmam gerektiği için lafı dolandırmaya gerek yok. Bu gece, tüm kasabanın katılacağı ve babamın benim de katılmamı istediği bir hayır galası var.

Bu benim son eğlencem olacak. Juliette'in de. O benim pervasız planımı kabul ettikten sonra, lojistik üzerinde çalıştık.

"Ne zaman gideceğiz?"

"VU Kurucuları Galası bu hafta sonu. O zamana kadar rollerimizi oynayalım. Freddy ile konuşman için zaman kazan. Sonra da kaçalım."

Frederick çenesini ovuşturur. "Çünkü ikinizin anahtar olduğuna inanıyorum. Ateşi yakıp kan davasını yakacak olan kibrit, ya da belki de... onu nihayet sona erdirecek merhem."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim ve karşısındaki sandalyeye daha da derin bir şekilde çöküyorum. "Düşmanlık umurumda değil. Juliette ve beni rahat bırakacaklarsa, birbirlerini öldürsünler ve sokaklarda kanlar içinde kalsınlar."

Kaba gelebilir, ama her kelimesinde ciddiyim. Juliette farklı düşünebilir, ama bu onun hak etmeyenleri bile derinden sevdiği içindir. Tabii bunu asla itiraf etmez, çünkü etrafına ördüğü duvar on bin metre yüksekliğinde ve taştan yapılmış.

Frederick savaştan yıpranmış ve yorgun görünüyor. "Yirmi beş yıl önce bu kasabaya ilk geldiğimde, eski paranın getirdiği bir zarafete rastladığımı düşünmüştüm." Gülüyor. "Ama karşılaştığım şey, medeniyet kılığına girmiş bir savaştı."

Dirseklerini masanın kenarına dayayarak öne eğildi. "O günden beri her gün diplomatlık yapmak zorunda kaldım. Bu oyunun ustası olmak, onu kontrol etmek anlamına gelir demiştim, bu doğru, ama bu çok yorucu. Hiç bitmiyor. Rüşvetler. Konsey koltukları. Arazi gaspları. Calloway ve Montgomery, insanları para birimi olarak kullanıyorlar."

"Yani yorgunsun," diye sonuçlandırıyorum. "Bu benim için bir şey ifade etmiyor
."

"Bu yorgun *yorgun*, bu daha daha bunun
bunu Ben dua bunu
bir şeyin sona ermesi için dua ettim. Belki ateşle, kanla ya da bir el sıkışmayla değil. Ama eğer bu aşk yüzünden olursa..." Hafifçe gülümser. "Ben kimim ki buna engel olayım?"

Kollarımı kavuşturup dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yani babamın Craig Calloway kadar yozlaşmış olduğunu, ama yine de Juliette ve benim çözüm olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözleri kısılır. "Bunu zaten bilmiyormuş gibi davranarak ikimizi de aşağılamayın."

Cevap vermiyorum, çünkü haklı.

"İkinizin ailesi de sömürü üzerine imparatorluklar kurdu," diyor Frederick. "O paranın dürüst topraklardan çıktığını mı sanıyorsun? Uyan artık, Roman."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bunların hiçbirisi benim için önemli değil, Frederick. Ahlak hakkında soru sormuyorum, Juliette ve benim ortadan kaybolmamıza yardım edip edemeyeceğini soruyorum."

Frederick başını sallar ve bu hareketi neredeyse fazla yumuşak bir şekilde yapar. "İkinizin birlikte çekilmiş fotoğrafını gördüğümde beri istediğim şey bu. Montgomery'lerin oğlu ve Calloway'lerin kızı. İki aile de aynı derecede saygın, mirasla bağlı, açgözlülükle bölünmüş. Kan davasını sona erdirmek için, iki çocuğun tamamen ortadan kaybolmasından daha iyi bir yol *olabilir* mi?"

"Bunu çok trajik bir şey gibi anlatıyorsun." Göğsüm sıkışır.

O durur, gözleri parlar. "Bazen dünyanın ilerlemesi için biraz trajediye ihtiyacı olur."

Kaşlarım çatılır.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Buradan uzaklaşırsan daha güvende olursun. Marcus, Calloway'lerin Badon Hill Çetesi ile bağlantıları varken, senin halkın öfkelerini Calloway'lere yöneltmene izin vererek ne düşünüyormuş bilmiyorum."

Kalbim titrer ve öne doğru eğilirim. "Sadece duvara bazı komplolar çizdim."

Frederick bana sanki üç kafam çıkmış gibi bakıyor. "Sana pek bir şey anlatmamış, değil mi? Duvara astığın her resim onların yüzüne bir tokat gibi, peki ya Badon Hill çetesi? O adamlar fırçayı kimin tuttuğunu umursamıyor."

Midem kurşun ağırlığı gibi düşer. "Bana bunun bittiğini söyledi. Brutus denen adam öldü."

Yüzü buruşur. "Yalan söyledi."

Göğsümde boş bir acı hissediyorum.

İlerleme kaydettiğimizi, sonunda babamın beni hayatım boyunca hissettirdiği şeyden daha fazlası olarak görmeye başladığını düşünmüştüm. Ama bu? Bu, iyi anların bile kötü niyetler üzerine inşa edildiğinin kanıtı. Beni kullanıyor, sırtımdan ipleri çekiyor, sanki hareket eden bir kukla gibi.

Başparmağım parmağımdaki yüzüğü çeviriyor, sanki geçmişi derimden söküp atabilirmişim gibi, ama o hala yapışıp kalıyor.

İçimde bir yerlerde, pencereden dışarıya bakan o çocuk yeniden paramparça oluyor.

Çünkü bu sefer farklı olacağını düşünmekle nasıl bu kadar aptal olabildim?

Nefesimi verip acıyı bastırıyorum. "Eğer gidersem... anneme ne olacak?"

Frederick'in yüzü yumuşar. "O güvende olacak. Bakılacak. Senin ayrılman, onun için halihazırda yürürlükte olan şeyi değiştirmez."

Onun yüzünü inceliyorum. Hiç tereddüt yok. Hiç şüphe yok. Sadece cıvıltı bir sakinlik var, sanki benim bunu soracağımı bekliyormuş gibi.

Bu sözler beni rahatlatmalı, ama rahatlatmıyor.

Yine de... Her şeyi, her zaman parçaları *toplamamı bekleyen* bir kadın için feda etmekten bıktım.

Parçaları toplamak için her zaman orada olmamı bekleyen bir kadın için her şeyi feda etmekten bıktım.

Onu seviyorum ve bir gün bunun karşılığını acı vermeyecek bir şekilde hissedebileceğimi umuyorum. Ama kendi aşkımdan asla vazgeçmeyen bir kadın için *en büyük* aşkımdan vazgeçmeyeceğim. Ve annemin en büyük aşkı her zaman uyuşturucu olmuştur.

"O, senin düşündüğünden daha fazlasını anlıyor," diye ekliyor, sesi şimdi daha sessiz. "O anlayacaktır."

Söyleyişinde bir şey var...

Bu duyguyu kafamdan silip kısa bir baş sallama ile yanıt veriyorum.

Frederick boğazını temizledi. "Giderek miras hakkını kaybedeceğini hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum."

"Mirasın senin olsun. Ben sadece Juliette'i istiyorum."

Frederick'in gözlerinde bir ateş parlar ve bu umuda çok benzer.

"İyi."

Babamın yakında ölebileceğini bildiğim için ona ^{bakmak} farklı bir şey.

Seni kendi çıkarları için kullanırken bunun gerçekten önemi var mı?

Hayatımın ilk yirmi üç yılında benim hayatımda olmamayı kendi başına karar verdi ve şimdi ben buradayım, şimdi kız kardeşime ve annemize yardım etti, bu benim tüm duygularımı onun anlatısına uydurmam gerektiği anlamına mı geliyor? Bence öyle değil. Aslında, bu onu daha çok nefret etmeme neden olabilir. Bana kin dışında başka bir şey hissettirmeye çalışıp, sonunda bunu hissettiğimde bunu benden almak onun bencilliğidir.

Montgomery Manor'a, rol yaptığım gibi sadık bir evlat gibi gittim ve onu oturma odasında, koridorun karşısındaki odada bir hospis hemşiresi ile birlikte serum bağlı halde buldum. Bir dakika kapıda durup, gözlerimle onu içime çekerek, derisinde kötülüğü bulmaya çalıştım.

Bir kitapçığı karıştırıyordu, ağrısını dindirmek için verdikleri kokteyl yüzünden gözleri yarı kapalıydı ve sevdiği o sert, gösterişli sandalyelerden birine yaslanmıştı

Ölmek üzereyken bile, sanki bir mahkeme salonunda oturuyormuş gibi hissetmeye ihtiyacı varmış gibi.

Ama gala için giyinmemiş.

Ve her zamanki gibi görünüyor, biraz solgun ve biraz zayıf. Hala hayatım boyunca merceklerden ve gazete kupürlerinden uzaktan izlediğim adam.

Cilalı ayakkabılarım parke zeminde tıklıyor ve ona doğru ilerlerken sert smokinimi elime alıp düzeltiyorum.

Beni duyabildiğini biliyorum, ama bana bakmıyor. Sanki koridorda hayaletler dolaşıyormuş gibi boş boş uzaklara bakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor. "Bu akşamki gala için." "Senden daha hazırım," diye cevaplıyorum.

Şimdi bana bakıyor, kaşları sanki dünyanın sırları kulağına fısıldanıyormuş gibi çatılmış. "Gazeteler şimdiden bunu sezonun en önemli olayı olarak nitelendiriyor."

Şömineye bakıyorum. "Sanırım öyle olurdu."

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor.

O hafifçe hareket eder ve yüzünü buruşturur. Açıkça acı çekiyor ve içim bir yerlerde derin bir ağrı hissediyorum. Şimdi bildiğim onca şeye rağmen hala bunu hissetmekten nefret ediyorum.

"Sen gelmiyorsun," monoton bir ses tonuyla söylüyorum.

O başını sallar. "Sırf kanla lekelenecek diye takım elbise giymenin bir anlamı yok."

"Bana söyleyebilirdin." Öfke damarlarımdan akıyor. "Buraya boşuna gelmezdim."

"Kendi evimde kalmak için izin almam gerektiğini bilmiyordum." Yine boş boş koridora bakmaya başlar. "Freddy sana söylemiştir diye düşündüm."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Freddy, basının bunu yutacağını, benim ayakta duramayacak kadar zayıf olduğumu ve tekerlekli sandalyeyle geldiğimi söyledi. Bunun etkinliği gölgede bırakacağını söyledi."

Tabii ki öyle demişti.

"Ne zamandan beri gölgede kalmayı umursuyorsun?" diye soruyorum. "Umursamıyorum, ama Freddy en iyisini bilir."

"Ona çok güveniyorsun," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu beni sarıyor. Frederick'in her şeyi bırakmama yardım ettiğini bilseydi, aynı şekilde hissetmeyebilirdi.

Yorgun gözlerle bana bakar. "Bana güvenmemem için hiçbir neden vermedi."

İçim burkulur, ama bunu bastırıyorum.

Nefes verip sesime sakın bir ton katmaya çalışıyorum. "Sadece benimle birlikte olmak isteyeceğini düşündüm. Yılın en büyük galasında beni görmek, adımızı temsil etmek için."

Beni dikkatle izliyor ve bir an için bir şey gördüğümü sanıyorum. Pişmanlık belki. Ama onu yakalayamadan kayboluyor.

"Seni yeterince gördüm, Roman."

"Öyle değil," diye tartışıyorum. "Beni hiç gerçekten görmedin bence. Sen sadece Calloway'ler için benim senin için neler yapabileceğimi gördün."

Kuru bir kahkaha attı. "Mesele onlar değildi, evlat. Mesele, ben öldüğümde geriye bir şeyler kalmasını sağlamaktı."

"Ama beni bunun bir parçası *yapmadın*," diye tersliyorum. Gözleri yukarı kayıyor. "Seni bu yüzden kaybetmek istemedim." "Ve şimdi buradayız."

Sessizlik uzar.

"Uzun zamandır sana kızgındım, biliyor musun? Ve *sonunda* belki de bu kızgınlığı bir kenara bırakabileceğimi düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "Ama bu değışti."

"Gerçeği biliyorum," diyorum. "Badon Hill Çetesi hakkında. Brutus denen adamın aslında ölmediğini."

O tepki vermez.

"Beni *kullandın*."

Sanki ona yönelttiğim tüm suçlamaları kabul ediyormuş gibi bir kez başını sallar.

"Nasıl baba olunacağını hiç bilmedim," diyor bir süre sonra. "Nasıl erkek olunacağını bile zar zor biliyorum. Miras aldığım bu imparatorluk... kontrol etmeyi bildiğim tek şey bu."

Sesinde melankolik bir ton var ve ben öfkemi korumak istiyorum, ama sadece... *yorgunum*.

"Gidiyorum," diyorum.

Yaklaşıyorum, halının kenarında duruyorum.

"Sonsuza kadar. Geri dönmeyeceğim."

Parmakları kol dayanağında hafifçe seğirir. "Bu beni üzmeli mi?"

"Hayır," diyorum, şimdi daha sessizce. "Sanırım seni incitmeye çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. Tek umursadığım şey, *senin beni* incitmeni nasıl durduracağımı bulmak."

Sonunda bana bakar. Gözleri çökmüş, kenarları gölgeli.

Bir an sessizce oturduk, sonra o, "Uzaklaşmanın seni benden daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bence bu beni senden kurtarır."

Gözleri hafifçe kısılır. "Peki tüm bunlar olmadan ne yapacaksın?"

"Yaşayacağım," diyorum. "Birine yalan söylemeden seveceğim. Kız kardeşimin örnek alabileceği biri olacağım."

Kemiklerinin ağırlığı sonunda onu yakaladıymış gibi yavaşça geriye yaslanır. "Bu dünyada kurtuluş yok, Roman."

"Belki senin için yok," diyorum. "Ama artık senin günahlarını sırtımda taşımaktan bıktım."

"Freddy kalacağını düşünmüştü. Bunun yeterli olacağını düşünmüştü."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir, kafamda bir barajı yıkan nehir gibi kafa karışıklığı dolaşır. "Ne demek Frederick *kalacağımı* düşündü?"

Omuzlarını silkiyor. "Senin geri dönmene izin vermem, tüm bu olay, onun ısrarıyla oldu. Ben bunun çok riskli olduğunu düşünüyordum ve ölmeyi göze almıştım, her şeyi senin adına bırakıp, bir gün güvenli bir şekilde eve dönüp haklarını alabileceğini umuyordum."

Bu hiç mantıklı değil.

Onun sözleri kafamda dönüp duruyor ve sonra ayaklarıma düşüyor, ona yaklaşıyorum, sesim alçak. "Frederick Lawrence'ın seni beni eve getirmeye ikna ettiğini ve sonra geldiğim anda, eğer gidersem her şeyin ona kalacağını söyleyen bir kağıt imzalatmasını mı söylüyorsun?"

Babamın yüzünde bir anlık bir farkındalık belirliyor. Bir ihtiyat. Bir ihanet.

Bunun ağırlığı yavaş, boğucu dalgalar halinde üzerime çöküyor. Göğsüm geriliyor ve boğazım kuruyor.

Juliette ve benim için attığımı sandığım her adım, başka birinin planlarına gömülmüştü.

Bu farkındalık mideme bir yumruk gibi çarptı.

"Bize gitmemizde yardım edeceğini söyledi," diye mırıldandım, daha çok kendime değil, ona. "Juliette ve bana."

İçimde yanan acıyı yutuyorum, ellerim yanlarımda gevşekçe sarkıyor. Vücudum hareketsiz, ama içimde bir şeyler kırılıyor.

"Brooklynn'in güvenini kim sağladı?" diye soruyorum, ciğerlerim sıkışıyor.

Babam hiçbir şey söylemez, ama gözleri sertleşir, aniden cam gibi keskin ve uyanık hale gelir.

Siktir.

"O zaten sahip," diye yalvarırım, yarı ona söylerken yarı sorarken. "Bir evi, sigortası, bankada parası var."

Babam sertçe yutkunur.

"Belgeleri incelediğini söyle bana. Bir boşluk olmadığını, benim ortadan kaybolmam durumunda devreye girecek bir şey olmadığını söyle bana."

"Bunu sana söyleyemem, evlat. Ben küçük yazıları yazan adam değilim."

Kalbim parçalanıyor, kulaklarımda kan basıncı yükseliyor.

ROMAN

Verona Üniversitesi'nin ön ve merkez binası olan Old Main'in balo salonundayım.

Gözlerim odayı tarıyor, pahalı kıyafetler ve milyon dolarlık mücevherler giymiş insanlar, başımın üzerindeki kristal avizelerin ışığında göz kamaştırıyor. Alanın her yerine siyah örtülü yuvarlak masalar serpiştirilmiş, ön tarafta geçici bir sahne, ortada şeffaf bir podyum ve arkasında bir sıra sandalye var.

Calloway Enterprises logosu, odadaki hemen hemen her şeyin üzerine işlenmiş ve duvarlarda, ihtiyaç sahiplerine yemek dağıtan gülümseyen yüzlerin stok fotoğrafları, film afişleri gibi asılı.

Kalabalıkta Frederick'i bulamıyorum, ama Juliette'i buluyorum ve kalbim gırtlığıma çıkıyor, midem ağzıma geliyor ve tüm varlığım ona gitmek için can atıyor. Elini tutup buradan çıkmak için. O uçurumun tepesinde fısıldadığımız gibi, bizim yapabileceğimiz bir dünyaya kaybolmak için.

Bunun artık mümkün olmadığını bilmek göğsümü boşlukta bırakıyor.

Gidemezdin. En azından henüz. Kız kardeşimin iyi olduğundan emin olana kadar gidemezdin.

Bu yüzden ona gitmiyorum. Sadece burada duruyorum, önlerinde paramparça olsam bile umursamayacak insanlarla dolu bir odada,

ve hayatımda tek istediğim şeyin, onu özgürce sevmeme asla izin vermeyecek bir dünyada kayboluşunu izliyorum.

Bana kızacak mı?

Bu düşünce göğsümde dikenli tel gibi dolanıyor, bu yüzden onu bir kenara itip, acıyı atlatmak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, neden burada olduğuma ve Frederick'in ikimizi de kandırdığını öğrendikten sonra babamla yaptığım konuşmaya odaklanıyorum.

"Gala'ya git Roman," diyor babam. "Kameralara gülümse. Hiçbir şeyin değişmediğini düşünsün. Biraz zamana ihtiyacım var, bunu düzeltmem için bana biraz zaman ver."

Tereddüt ediyorum, yüzünde gerçeği arıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, ona güvenmiyorum.

"Her şeyden sonra neden hala önemsiyorsun?" diye soruyorum.

Bakışları tüm gücünü, gururunu, öfkesini yok ediyor. Ve birdenbire, bedeni çökmüş, nasıl seveceğini hiç bilemediği bir oğlu olan bir adam gibi görünüyor.

"Çünkü seni seviyorum." Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Bu gerçek," diyor. "Ölümden sonra cezasını çekmem gereken birçok şey yaptım ve bu benim kefaretim. Bu benim suçum. Ama sen... sen benim hep olmak istediğim türden bir adamsın."

Gözleri yaşarır ve ben yüzümü ifadesiz tutmaya çalışırım.

Bunca zaman sonra hala tepki alamıyor.

"Üzgünüm, evlat." Sesi gergin. "Her şey için."

Omzumun arkasına gelen bir şaplak beni hayallerimden uyandırır ve dönüp bana sırttan Benjamin'e bakarım. "İşte buradasın."

Kaşlarımı kaldırırım, çünkü neden beni arıyor?

Benjamin gülüyor. "Bana öyle bakma. Bütün bu insanlarla sohbet etmekten sıkıldım." Eğiliyor. "Bu kasabada kesinlikle bir gerginlik yarattık, değil mi? Her yer *titriyor*."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu çok da sevinmiş gibi konuşma."

Rosalie yanımıza gelir ve kolunu Benjamin'in koluna takar, yüzü aşağıya doğru eğik, saçları yüzünü yarı gizliyor ve ikimizle de göz teması kurmuyor.

"Merhaba Rosalie," diye selam veriyorum.

Bana bir bakış ve bir gülümseme atar, ama sonra sanki bir şeyi saklamaya çalışır gibi tekrar yere bakar. Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzereyim, ama Merrick yaklaşır ve benden önce davranır.

"Fırtınadan çıkmış gibi görünüyorsun," der, başını eğerek. "Her şey yolunda mı, bebeğim?"

Rosalie gerginleşir. "Sadece yorgunum."

Benjamin ona bakmaz bile. Sadece içkisini yudumlar ve kalabalığı tarar.

Merrick gözlerimi yakalar, sırtışı kaybolur.

Juliette onun arkasında görüş alanıma girer ve nefesim kesilir.

O her zaman güzeldir, ama bu gece yüksek yakalı ve kolsuz şık siyah elbisesiyle Rosebrook Falls kraliyet ailesinin bir üyesi gibi görünüyor. Döndüğünde sırtı tamamen ortaya çıkıyor, boynunun arkasından omurgasına kadar uzanan ve kalçalarına kadar inen bir dizi kristal var.

Kan damarlarımdan kan akıyor, heyecan beni olduğum yere çiviliyor. *Tanrım*. O bu haldeyken bütün gece ondan nasıl uzak durabilirim? Burada yüzlerce farklı insan var ama hiçbirisi umurumda değil, gözlerim ona yapışmış gibi.

Bir grup insanla konuşuyor ama dönüp omzunun üzerinden bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Sadece bir anlık bir şey ama beni karnıma yumruk yemiş gibi vuruyor.

Bir an için, belki de bu hala işe yarayabilir diye kendimi inandırıyorum.

Onun hala benim olduğunu, benim de hala onun olduğumu ve tüm hayatımızın, para ve güç hırsı empati ve sevgiyi gölgeleyen insanlar tarafından yönetilmediğini.

"Tatlım." Merrick omzuyla bana hafifçe vurur. "Yine yüzünde o işkence görmüş, düşünceli ifade var."

Trans halimden çıkıp ona göz kırpıyorum. Kahretsin, ne zamandır ona bakıyorum?

Merrick'in gözlerinde bilge bir ışıltı var. Ve ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum, çünkü güvenebileceğim birinin yanımda olmasını istiyorum

güvenebileceğim birinin yanımda olmasını istiyorum.

Ama ona güvenebilir miyim?

İç çekerek saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Sadece bu katı penguen takımlarını giymekten hoşlanmıyorum." Anlatmak istediğimi ifade etmek için kol düğmemi çekiyorum.

"Seni rahatsız eden ne olursa olsun, burada çözebileceğini sanmıyorum."

Göğsüm ağrıyor, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Yaklaşıyor, kolunu tembelce omzuma atıyor ve beni grubumuzdan uzaklaştırıyor. "Ama yine de, aradığın aşk ise, onu çoktan bulduğunu düşünüyorsun gibi görünüyor."

Kalbim durdu. *Bunu nereden biliyor?*

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Merrick, bilmece çözme havamda değilim."

O gülümser. "Sadece dikkatli ol, Roman. Sana burada her zaman arkanı kollayacağımı söyledim ve ciddiyim, bu yüzden, elde etmek üzere olduğun her şeyi, sadece arzuladığın bir kız için feda etmeni söylediğimde... Buna değmez."

Bu önemli bir an gibi geliyor. Gözlerim yine Juliette'e kayıyor, sanki onu aramaktan kendimi alamıyormuşum gibi, ve onu gördüğüm anda midem bulanıyor.

"Neden bir şeyleri atacağımı düşünüyorsun?" diye soruyorum, şüphe kemiklerimi sarsıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Sadece bir tahmin."

"Ya bu şehvet değilse?" diye soruyorum ona.

O gülüyor. "Demek sen bir aşıksın, Roman? Diğerleri gibi sen de onun kaprislerine kolayca kapılıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aşka inanmıyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Beynimizin yarattığı kimyasal bağımlılığa inanıyorum ve bu bağımlılık geçtiğinde incinen duygulara ve kaçırılan fırsatlara inanıyorum."

Calloway'lere doğru elini sallıyor. WayMont Balo Salonu'nun diğer tarafında sert ve şık görünen, ancak birbirlerinin şirketinden hoşlanmıyormuş gibi görünen Craig ve Martha'ya, sonra da Paxton Calloway ve kolunda duran çilek sarısı saçlı kadına. Şık. Mükemmel.

Ama hiçbiri Juliette'e baktığım gibi birbirlerine bakmıyor.

"Anlaşamadığımızda anlaşalım," diyorum Merrick'e.

Merrick barın kenarına yaslanıp çenesini eğdi. "Rosebrook Falls'ta çok fazla aşk var. Para sevgisi. Şöhret sevgisi. Açgözlülük sevgisi. Ama her şeyden çok başka birini sevmek? Bence sadece hayal kırıklığı bulursun."

JULIETTE

VU Kurucuları Galası, Rosebrook Falls'ta *her yıl* düzenlenen yılın en önemli etkinliğidir.

Connecticut ve ötesinden gelen önemli şahsiyetler ortaya çıkıyor, bir masa için inanılmaz miktarda para harcıyor ve ardından sessiz müzayedede daha da fazla para harcıyor. Bunu hayırseverlik için yaptıklarını düşünmek isterdim ve gençken ve Calloway'e hala inanırken bunu düşünecek kadar naiftim, ama şimdi bunun esas olarak servetlerini göstermek ve güzel bir vergi indirimi almak için olduğunu biliyorum. Herkesin eve gidip, bu ülkenin sokaklarını kaplayan servet eşitsizliği konusunda vicdan azabı duymadan uyuyabilmesi için atasözü gibi bir sırt sıvazlama.

Aynı zamanda, tüm ailemin en azından birkaç saatliğine aynı yerde olacağını garanti edebileceğim tek zamanlardan biri.

Yanımda birinin varlığını hissediyorum ve yanımdaki sandalyeye oturan Felicity'ye bakıyorum. Elbisesi kan kırmızısı bir avize gibi parılıyor. Hem çarpıcı hem de sinirli görünüyor, ki bu tür etkinliklerde onun için normal bir durum.

"Lütfen bana buradaki insanlarla alay etmemin serbest olduğunu söyle," diye mırıldanıyor.

"İçeri girdiğimizden beri bunu yapmıyor muydun?"

"Beni bilirsin, karakterimi bozmaktan nefret ederim." Yaklaşarak sesini fısıltıya indiriyor. "Paxton'ın küçük karısı sanki

sırf eğlence olsun diye bir mağazanın tüm gelinlik bölümünü satın alıp kendini parıltılı bir şeye bulaştırmış gibi görünüyor."

Burnumdan soluyarak, gözlerimi Tiffany'nin Paxton'ın yanında, tam karşımda oturduğu yere çevirdim. "Muhtemelen seni duyuyordur."

"İyi," diyor, şampanyadan bir yudum alarak.

Paxton bize öfkeyle bakıyor, çenesi sıkı ve parmakları masadaki peçeteye düzensiz bir ritimle vuruyor. Bakışları Felicity'ye kayıyor, sonra hemen başka yere yöneliyor.

Alex, dramatik bir iç çekişle Paxton'ın yanına oturur. "Tanrım, bu tür şeyler en kötüsüdür. Buradan çıkmak için kime karşı sahte bir çekicilik sergilemeliyim?"

"Bulduğunda bana da haber ver," diye cevapladı Felicity.

Alex, Lance'in Tyler ve Art ile birlikte durduğu odanın diğer tarafına bakıyor. "Lance bizi seviyormuş gibi davranırsa, belki yardımcı olabilir."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Şanssızlık. Bu gece selam bile vermedi." "Gidip kıcını tekmelememi ister misin?" Felicity teklif eder.

"Aslında, ikiniz de buradasınız," diye araya giriyorum, Alex ve Felicity'yi işaret ederek. "Alex'le çıkıyor musun, Felicity?"

Gözlerini genişletir ve masanın altında ayağıma tekme atar.

"Ne? Arkamdan iş çevirip çevirmediğini bilmeye hakkım var." "Bunu binlerce kez konuştuk. Onunla çıkmıyorum." "Henüz," diye araya girer.

"Hiçbir zaman," diye gözlerini kısarak cevap verir.

Sonra annem ve babam gelir, annem balonun kraliçesi gibi görünürken, babam onun kolunda sert ve şık durur. Kolayca koltuklarına otururlar, bu da akşam yemeğinin servis edileceğini bana bildirir.

"Bu gece ne kadar büyülü değil mi?" diye sorar annem, yapmacık tatlı bir sesle.

"İyi bir amaç için vergi kaçırmak kadar büyülü bir şey yoktur," der Felicity, kadehini kaldırarak.

Paxton içinden kıkırdar ve Felicity'nin gözleri ona kayar, sonra tekrar şampanyasına döner.

Annem onun yorumuna gerginleşir, ama çabucak toparlanır, ki bu şaşırtıcı değildir. Her zaman duymamış gibi davranma yeteneği vardır

Babam boğazını temizler ve Paxton dikleşir, sonra Felicity'ye bakar. "Bu gece nazik olmaya çalışalım."

"Oh, ben son derece naziğim. Sadece hayalperest değilim." Sırıtıp elimi yüzüme kapatıyorum.

Tiffany, Felicity'ye onu çatalla bıçaklamak istermiş gibi bir bakış attı, ama Paxton hiç tereddüt etmedi.

İçkisini kaldırır. "Biliyor musun, davet bile edilmeyen biri için, çok fazla fikrin var."

"Ben davet edildim," der, şurup kadar tatlı bir sesle. "Beni etrafında görmekten hoşlanan biri tarafından. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğine şaşırmadım."

Paxton kaşlarını kaldırır. "Söylesene Flick, aynada böyle cadalozluk yapmayı mı çalışıyorsun, yoksa bu sana doğal mı geliyor?"

Flick. Yıllardır ona bu takma adı kullandığını duymamıştım. Ona çocukken böyle seslenmeye başlamıştı, çünkü *her şeyi* hep flikliyordu. Saçlarını, alnını.

Felicity'nin bu kelimeyi duyduğunda irkilmesi, onun da uzun zamandır bu lakabı duymadığını gösteriyor.

Gülümser. "Seni küçük düşürmek için pratik yapmama gerek yok. O kısım hiç zor değil."

Paxton'ın bakışları daralır ama cevap vermez. Sadece, sanki kemikleri derisinden çıkmaya çalışıyormuş gibi, aynı gergin ritimle peçeteyi tekrar tıklamaya başlar.

Tiffany ona doğru eğilir, elini kolundan aşağı doğru gezdirir ve o gözlerini ondan ayırıp karısına döner.

Akşam yemeği, şık siyah yelekli garsonlar tarafından gümüş tepsilerde servis edilir ve herkes nazik, boş sohbetlerine dalar. Çocukluğumuzdan beri prova ettiğimiz türden sohbetler. İltifatlar. Bağış toplama sloganları. Kimsenin komik bulmadığı şakalara kahkahalar.

Roman'ın balo salonunun arkasında ne kadar sessiz durduğunu düşünerek bifteklerimi yavaşça çiğniyorum. Ne kadar hüznü. Ne kadar uzak.

Endişe midemi sıkıştırıyor. *Bir şey mi değişti? Sadece rol mü yapıyor?*

Annemin sesi sisin içinden geliyor. "Juliette, bu akşam Preston'la konuştu mu?"

Çatalım tabağın kenarında duruyor. "Maalesef." "Belki yemekten sonra onunla promenada yürüyüşe çıkabilirsin" diye cevaplıyor, ağzının köşesini peçeteyle silerek.

Ona bakıyorum.

Ve içimdeki bir şey kırılıyor. Nereye duracağımı, ne giyeceğimi, kime gülümseyeceğimi söylemelerinden bıktım. Annemin benim için yarattığı dünyada pasif bir rol oynamaktan bıktım.

"Preston'la yürüyüşe çıkmayacağım," diyorum ve çatalımı bırakıyorum.

Kaşlarını kaldırdı, bakışlarında ateş parladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü istemiyorum."

Alex içkisini boğazına
kaçırır. Paxton çiğnemeyi
bırakır.

"Çocukça davranma, Juliette." Annem sanki her şey bir şaka gibi gülüyor. "Siz birbirinizi çok uzun zamandır tanıyorsunuz. Tekrar birlikte görülmeniz size iyi gelir. İnsanlar konuşur."

"İnsanların dedikodusu umurumda değil," diyorum dişlerimi sıkarak. "Onların tatlı yerken dedikodu yapacakları, özenle hazırlanmış bir masalın parçası olmak istemiyorum."

Masada, babam yine boğazını temizler. Bir uyarı.

Ama ben çoktan sınırı aşmıştım. Ve açıkçası, o da *siktirip* gitsin. O iyi bir adam değil ve benim hayatımda aktif bir rol oynamak için beni hiç umursamadı.

"Preston ile evlenmeyeceğim," diye devam ediyorum, sesim giderek keskinleşiyor. "Senin küçük bağış toplama etkinliklerine yardım etmeyeceğim. Ve hiç istemediğim bir hayatı istediğimi iddia etmeye devam etmeyeceğim."

Aniden sessizlik hakim oldu. Masamızdaki tüm nazik sohbetler bir anda kesildi.

Annem sanki ona tokat atmışım gibi bana bakar.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" diye tıslar.

Boğazıma yükselen paniği yutuyorum ve ellerimi yumruk yapıp titrememiyorlarmış gibi davranıyorum.

"Yazacağım."

Annem gözlerini kırpıştırır. "Ne yazacaksın?"

Omuz silkiyorum, onun bakışları altında kendimi küçültme dürtüsü çok güçlü. Ama sonra Paxton'a bakıyorum ve o bana küçük bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık veriyor. Omurgam düzeliyor.

"Kitaplar. Hikayeler. İnsanlara gerçek bir şeyler hissettiren şeyler."

Annem, şaka yaptığımı düşünürcesine güldü.

"Hayatım boyunca bu aileye sadık kaldım," diye devam ediyorum, sesim yükseliyor. "Benden istediğiniz her şeyi yaptım. Çığlık atmak istediğimde gülümsedim. Sanki bu benim ikinci doğamış gibi davrandım. Ama artık beni gururlandırmak için kendimi sizin istediğiniz şekle sokmaktan bıktım."

Babam tek kelime etmiyor. Annem ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Paxton çatal bıçaklarını dikkatlice masaya koyar. "O haklı." Annem sertleşir. "Anlamadım?"

Paxton sandalyesine yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur; bu sakin ve hesaplı tavrı onu babamın mükemmel çırağı yapar. "Birçok şeyi kontrol edebilirsin anne, ama artık onu kontrol etmene izin vermeyeceğim."

"Paxton," diye araya girer babam.

"Hayır," diyor Paxton. "O artık rol yapmayacak. Siz ikiniz ailenizi kârınızın önüne koyamadığınız için onun hayatını, ışığını çalmanıza izin vermeyeceğim."

Sessizlik bir taş gibi çöker.

Ve ben kalbim durmuş bir şekilde ona bakıyorum. O benim için onlara karşı hiç çıkmadı. Bir kez bile. Ve şimdi sanki hiçbir bedeli yokmuş gibi bunu yapıyor, ama ben bunun böyle olmadığını biliyorum.

Annem kendine geliyor, ama zar zor. "Onun geleceğini, adını çöpe atmasını mı savunuyorsun?"

"Onun kendisine ait olan bir şeyi seçmesini savunuyorum," diye cevaplıyor.

Sesi yüksek değil. Ama kararlı. Sarsılmaz.

"Ve eğer ikinizden biri bununla bir sorunu varsa, o zaman benimle uğraşabilirsiniz." Bakışları ikisi arasında gidip geliyor. "Hepimiz, geri çekilmeyi bırakıp kontrolü ele almaya karar verirsem bunun ne anlama geleceğini biliyoruz."

Ne demek olacağını hepimiz biliyoruz."

Annem dudaklarını sıkıca kapatırken dudakları bembeyaz olur. Babamın yanakları kızarır.

Ama kimse tartışmıyor.

Felicity bile sessizdir, ağzı açık, masanın karşısındaki Paxton'a bakmaktadır. Paxton, babamı tahttan indirip tacı ele geçirmekle tehdit etmiş gibi davranmamaktadır.

O zaman içime bir suçluluk duygusu çöküyor.

Her şeyi geride bırakmak üzere olduğumu bilmek, o kendini tehlikeye attığı halde.

Gittikten sonra beni düşünecekler mi, yoksa beni, bir an önce kurtulmak istedikleri kötü bir alışkanlık gibi silip atacaklar mı, merak ediyorum.

Bu düşünce bedenimi delip geçer, derin, zonklayan bir acı yaratır.

Roman'a bakmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü kasabayı terk etmek gibi çılgınca bir şey yaparken gereksiz dikkat çekmek istemiyorum. Ama onun sadece birkaç metre uzakta olduğunu bilmek zor. Bu dürtüye yenik düşüyorum.

Merrick ve Benjamin ile konuşuyor, ama ona baktığım anda gözleri benimkilere kayıyor, sanki onları bekliyormuş gibi. Bu, parmak uçlarımı karıncalandırıyor ve midemi gerginlikten altüst ediyor. İkimizin ailelerinin burada birbirlerine karşı nazik davranması çok aptalca, ama kader bizi olduğumuz gibi yaratmaya karar verdiği için ikimiz sonsuza kadar ayrı kalmaya mahkumuz.

Ama biz kadere karşı gelip ona defolup gitmesini söylemek üzereyiz.

Şüphe çekmemek için bakışlarımı başka yere çeviriyorum ve bunu yapar yapmaz, bakışlarım başka birine takılıyor.

Tyler, tüm sırlarımı biliyormuş ve bu yüzden beni canlı canlı parçalamak istiyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Bu bakış, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor ve ben boğazımı temizleyip kendimi başka yere bakmaya zorlarken parmaklarım kucağımda kıvrılıyor. Olan biten her şey yüzünden, Frederick'in benim sırrımı paylaştığını unutmuştum.

"Affedersiniz," diyorum, masadan kalkıp Tyler'ın gözüne bakarak. Frederick bizi durdurup

Roman'ın adını ağzından kaçırmamasından beri onunla konuşmamıştım ve bunun çok geciktiğini biliyorum. Bu konuyu halletmeden buradan ayrılamam.

O her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştur ve onun benim hakkımda en kötüsünü düşünmesi fikrine dayanamıyorum. Gittiğimi öğrendiğinde benden nefret edeceğini bilsem bile.

Dışarı çıkıp gece havasını içime çekiyorum ve VU avlusundaki bir bankta oturuyorum. Tyler yanıma oturana kadar kırmızı ve kahverengi tuğlalara odaklanmaya çalışıyorum. Kolunu bankın arkasına atıyor, bacaklarını önüne uzatıyor, yüzünde somurtkan bir ifade ve gözleri uyanık.

"Roman Montgomery sana bakmaktan vazgeçmiyor, biliyor musun? İkiniz çok barizsiniz ve bu iğrenç."

Midem burkulur ve omuz silkerim, umursamazmış gibi görünmeyi umarak. "Bunun benim sorunum olduğunu anlamıyorum."

Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Yine omuz silkiyorum. "Birçok insan bana bakıyor."

O da başını sallar ve tekrar etrafa bakınır. "O zaman Lance'e söyleyeceğim. Onu mahveder, bir daha *kimseye* bakamaz hale getirir."

"O bile *o kadar* aşırı koruyucu değildir." Tyler'ı dikkatle izledikten sonra soruyorum, "Onu neden bu kadar çok nefret ediyorsun? Onu tanı mıyorsun bile."

"O bir *Montgomery*."

"O da senin yapamadığın bir şeyi yapamaz," diyorum.

Tyler dudaklarını büküyor ve homurdanarak kollarını kavuşturuyor. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Peki bu kimin suçu?" diye ters bir şekilde soruyorum. "Belki de hepiniz 'ben güçlü bir erkeğim, o ise zayıf bir kadın' şeklindeki kaba tavırlarınızı bıraksanız, bana her şeyi anlatmanın beni karanlıkta bırakmaktan daha iyi olduğunu anlarsınız."

O homurdanır, çenesi gerilir.

Ona biraz olsun ulaşabildiğimi umarak ona doğru eğildim. Çünkü Tyler'a ulaşabilirsem, belki diğerlerine de ulaşabilirim ve bir gün gerçekten buraya geri dönebilirim. "Tyler. *Benim*. Dürüst ol. Onları sadece babam söylediği için mi nefret ediyorsun?"

Elini bankın üzerine vurur, metal altımızda tıkırdar. "Onlardan nefret ediyorum çünkü onlar annemle babamın ölümünden sorumlu."

"Roman bunu yapmadı."

O, mizahsız bir kahkaha attı. "Olanların tek sebebi o, Juliette. O pembe gözlükleri çıkar ve etrafına bir bak. Kötü adamların kim olduğunu mu bilmek istiyorsun? Biziz. Ailemi öldürmek, babanın Roman ve kız kardeşini öldürmeye çalışmasına misillemeydi."

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim. "Neden bahsediyorsun?"

Başını eğdi, yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. "Şaşırmış gibi davranma. Bilmek istediğini sanıyordum."

"Ben..."

"Senin baban bize oy vermemiz için rüşvet verdiği için ben belediye meclisindeyim. Art'ın babasının kampanyasına *para yatırdı* çünkü Belediye Başkanı Penngrove, Calloway'lerin imar kanunları ve emlak vergileri konusunda üstünlük sağlamasını garanti ediyor. Yargıçların cüzdanları dolu olduğu için, emlakçılarımız bir iş sahibini aniden ölümle tehdit ederek mülkünü bırakmasını istediğinde görmezden geliyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Onların her zaman dürüst davranmadıklarını biliyorum, ama Art'ın babası böyle bir şey yapmaz..."

O içinden gülüyor. "O da bu işin içinde, Jules. Hepsi öyle. Polis. Belediye başkanı. Vali. Varlığından bile haberdar olmadığın suç örgütleri, çünkü insanları emirlerine uydurmak için kasabaya ayak basmaları gerekmiyor." Elini binaya doğru uzatıyor. "Bu binaların altında, yeraltında, tüylerini diken diken edecek şeyler oluyor."

Aklım karışır. *Nasıl fark edemedim?*

"Tamam, peki." Sesimi güçlü çıkarmaya çalışıyorum. "Bu, Roman'dan neden nefret ettiğini açıklamıyor; sanki kendimizden nefret etmemiz gerekiyormuş gibi geliyor. Babasından nefret et, burada yaşamış herkesten nefret et. Ama o, koşulların kurbanı, Ty. Bunu kesinlikle görebilirsin."

Tyler alaycı bir kahkaha attı. "Roman Montgomery ölmüş kalmalıydı."

Bakışlarında ateş var ve ne dersem diyeyim, hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum.

Tyler, ailesini kaybettiğinden beri ciddi öfke sorunları yaşıyor ve ben gerçeği bilmeden büyüdüm.

Sivil kan, sivil elleri lekeler.

Midemi bulandırıyor.

"Ailem ölmeyi hak etmemişti. Uzun bir süre boyunca, Marcus toprağa girince her şeyin biteceğini bilmek bana tek huzur veriyordu. Tekrar nefes almaya *bu* kadar yakındım, Juliette. Ama şimdi o pislik burada ve seni parmağında oynatıyor."

Onun bakışları altında kendimi 25 santim boyunda hissederek yutkunuyorum. Tyler bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, sanki her an patlayacakmış gibi ve ben onun için her an ölecekmişim gibi.

"Benden bir aile üyesini daha alıyor ve bunun için hiç çaba sarf etmesine gerek bile yok. Bu *adil* değil."

"Öyle değil." Sözleri zorla çıkardım.

"Saçmalık. O da ailelerimizin nesiller boyu oynadığı oyunu oynayarak seni manipüle ediyor. Sen bunu görece kadar masumsun."

Kafamı sallıyorum, ama onun küçümseyici tavrı artık sinirimi bozuyor ve öfkesinin damlalarının sızdığını hissedebiliyorum. "Ben masum *değilim*, Tyler. Sadece kendi seçimlerimi yapmak istiyorum; soyadım yüzünden belirli bir hayata zincirlenmek istemiyorum."

Kulağıma eğilip fısıldıyor. "Çok yazık, Jules. Sen de Lance gibi kafeste yaşıyorsun, sadece bunu görece kadar safsın."

"Hayır," diyorum, burun deliklerim genişliyor.

O gülerek ellerini havaya kaldırır. "Peki. Ne istersen onu düşün, ama durum bu. Montgomery'nin zihnini zehirlemesine izin verdiğin için sanki barış bakanıymışsın gibi bana vaaz verme."

İçimde keskin bıçaklar gibi kesen acı sözleri yutuyorum. "Ty, onu seviyorum."

Bana sanki onu bıçaklamışım gibi bakıyor, gözlerinde ihanet parıldıyor.

"Onu *seviyor* musun?" diyor. "Onların oyununa geliyorsun, Juliette."

Göğsüm kasılıyor. "Anlamıyorsun."

Ama belki de anlıyor ve bu, midemde bir dalga gibi mide bulantısı yaratıyor.

"Anlamama gerek yok." Gülerek, olanlara inanamıyormuş gibi yüzünü ovuşturuyor. "Her şeyin

Her şeyin siyah ve beyaz olmadığını, her durumda nüanslar olduğunu anlayacak kadar akıllıyım. Ama sana söz veriyorum Juliette. Roman Montgomery'yi seçersen, benim için ölmüş sayılırsın."

"Öyle deme." Elimini uzatıp kolunu tutmaya çalışıyorum, ama o kolunu çekip, alaycı bir şekilde, sanki bana bakmak bile onu üzdüyü gibi gözleri yaşararak gülüyor.

"Kardeşlerine söyleyeceğim. Bilmeleri gerek. O seninle akıl oyunu oynuyor, Juliette. Rosebrook Falls'ta masum kimse yok. Sen, içinde bulunduğunun farkında bile olmadığını bir şeye karışyorsun."

"Bu ne demek?"

Kafasını salladı. "Her şeyi mahvediyorsun, anlamı bu."

"Ty." Sesim kırılır.

Beni görmezden gelir, ayağa kalkar ve uzaklaşır.

"Tyler!" Yarı bağırırım.

Sic et Non yurduunun önünde birkaç üniversite öğrencisi takılıyor ve sesime doğru bana dönüyorlar.

Göğsüm ağrıyor ve acıyı dindirmek için elimi göğsüme götürüyorum ama işe yaramıyor.

Roman'ı seçmenin diğer herkesi bırakmak anlamına geleceğini biliyordum. Sadece *neden* bunu yaptığımı anlamalarını umuyordum.

ROMAN

Gecenin geri kalanında Juliette'i görmüyorum.

Bu durum tüylerimi diken diken ediyor ve sinirlerimi ateş karıncaları gibi karıştırıyor, çünkü onunla konuşmam gerekiyor; ona olan biten her şeyi anlatmam gerekiyor. Ona dünyaları vaat etmeme rağmen neden öylece toparlanıp gidemediğimi açıklamam gerekiyor.

Kendimi sorgulamadan önce, balo salonunda dolaşıp her köşeyi tarayarak onu bulmaya çalışıyorum.

Bir şeyler yolunda değil.

Babam da telefonuna cevap vermiyor.

Midemde ağır ve sert bir yük var, sanki içime beton dökülmüş gibi.

İçim boşaldığında, yan kapılardan sıyrılıp binadan çıkıyorum, ana yapı ile üniversitenin avlusu arasındaki alana doğru ilerliyorum. Rüzgâr yanaklarımı ısıyor ama ben neredeyse hissetmiyorum.

O nerede olabilir ki?

Gözlerimin arkasında hafif bir zonklama başlar, çok fazla çözülmemiş mesele varken ve bunları nereye koyacağımı bilemediğimde hissettiğim türden bir zonklama.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dönüyorum, kalbim göğsümde dolu bir silah gibi atıyor. "Tanrım, Frederick. İnsanlara böyle gizlice yaklaşma."

Gülümsemiyor, hatta sırtıtmıyor bile. Bunun yerine, başını yana eğiyor ve beni ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. "Burada ne yapıyorsun, Roman?"

Ağzım kurur, dilim tavana yapışır. "Biraz hava almam gerekiyordu," derim, ses tonumu sabit tutarak. "Neden? Bu yasak mı?"

"Baban malikanede seni soruyordu," diye cevaplar. "Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Midem burkulur. "O iyi mi?"

"Dinleniyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, yutkunurken boğazım spazm geçiriyor. "Bana haber verdiğin için teşekkürler."

"Gergin görünüyorsun, her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ağzımı sıkmamam için dikkat ederek ağırlığımı değiştiriyorum. "Sadece yapmayı planladığımız şey için gerginim."

Binanın köşesinden sesler geliyor, ayak sesleri ve yarı sarhoş ısıklar kampüsün tuğla duvarlarından yankılanıyor ve sonra Merrick, Benjamin ve Rosalie ortaya çıkıyor. Merrick sarhoş, bu çok açık. Papyonu çözülmüş ve boynuna tembelce asılmış, saçları dağınık, Rosalie onu bize doğru sürüklerken kolunu Rosalie'nin omuzlarına atmış.

Onların burada olması beni rahatlatıyor. Artık Frederick ile yalnız değilim.

"Benny, gel de arkadaşını al *lütfe*," diye şikayet ediyor. "O bir yük ve sınırlarını bilmiyor."

"Sınırlarımı biliyorum," diyor Merrick, dili dolanarak. Kolunu Rosalie'den çekip alıyor ve bize doğru sendeleyerek geliyor, neredeyse ayakkabılarına takılıp düşüyor.

"Lanet olsun Merrick, sana bu kadar içme demiştim," Benjamin ona bağırır, elini saçlarında gezdirir ve bizden birkaç adım ötede durur.

Merrick ellerini iki yana açar ve daireler çizerek döner. "Bu bir parti, değil mi?"

Tökezler ve kendini toparlar, elini yüzüne geçirir ve *kıkırdar*. Bana bakar ve sırtarak "Sarhoşum" der.

Eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi canım."

Frederick Benjamin'e sert bir bakış attı.

Benjamin yutkunur ve bakışlarını kaçıır. "Hadi ama. Şansımıza, burada lanet olası Calloway'e rastlayacağız ve kavga çıkacak."

Merrick, sanki silahın namlusunu nişan alıyormuş gibi bir gözünü kapatır ve Benjamin'i işaret eder. "*Sen* kavga etmek istemiyormuş gibi davranan ama her zaman kavgaya hazır olan adamlardansın."

Benjamin alaycı bir şekilde, kolundaki görünmez tüyleri koparır. "Değilim."

Rosalie güldü ve Benjamin ona keskin bir bakış attı. "Ne?" "Kesinlikle öylesin," dedi. "Biri en ufak bir şey yapsa sen sinirleniyorsun, sinirlendiğinde de kavga çıkarmak için ilk harekete geçen hep sensin."

Benjamin somurtur ama sonra kusurlarını kabul ediyormuş gibi omuz silker. "Kötü bir şey olmadan buradan ayrılıp kendi bölgemize dönmemiz için daha fazla neden var. Ben burada kalıp zarar görmeyecek kadar değerliyim. Değil mi, Freddy?"

Frederick başını eğdi ve ellerini ceplerine soktu. "Gitmelisin."

Merrick kahkahalarla güler. "Sen bir aptalsın."

Benjamin kaşlarını kaldırır. "Yine de ikimizden sadece ben dik durup mantıklı konuşuyorum."

Uzakta daha fazla ses yankılanır ve bir grup insan, çeşitli dağınıklık halleriyle aynı köşeyi döner.

Frederick iç çeker.

"Harika," diye şikayet eder Benjamin. "İşte geliyorlar."

Merrick gözlerini kısar ve sallanır. "Vay canına. Şuna bak. Hala umursamıyorum."

Onların bakışlarını takip ediyorum ve grubun önünde Tyler'ı, Juliette'in kardeşi Lance ile konuşurken görüyorum.

"Bırak onu, Ty," Lance yaklaşıncı mırıldanır. Tyler birini öldürecekmiş gibi görünür.

"Hayır," der ve bize sert bir bakış atar. "Sen bırak. Onlarla ben konuşurum."

Diğerleri onu durduramadan ayaklarını yere vurarak ilerler ve tam önümüzde durur. Frederick'e bakarak dudaklarını inceltir.

Benjamin kollarını kavuşturur, Merrick ise sadece gülümser. Rosalie içine kapanır ve ben onların arasındaki hikayenin ne olduğunu merak ederim. O Tyler'ın kız kardeşi, ama onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyor gibi görünüyor.

Ne tür bir kardeş kız kardeşini terk eder ve sanki o yokmuş gibi davranır?

Bunu Brooklynn'e yaptığımı hayal ediyorum ve göğsüm ağrıyor.

"Hey, Roman. Seninle konuşmak istiyorum," diyor Tyler.

Merrick kıkırdar. "Sadece bir şey mi? Bir şey daha ekle, Ty, mesela yumruğunu. Benny kavga etmek istiyor."

Tyler'ın gözleri kısılır ve parmaklarını kırıştırır. "*Benny'yi*, bana bir neden ver yeter."

Merrick sallanıyor, dengede kalmak için kolunu omzuma dayıyor. Onu bırakıyorum, çünkü zaten durumu daha da kötüleştiriyor ve en son ihtiyacımız olan şey onun düşmesi.

"Ben sana bir neden vermeden bir neden bulamıyor musun?" diye alay ediyor Merrick. "Bu tembellik, Ty."

Tyler alaycı bir şekilde gülümser, bakışları bana takılır, sonra kız kardeşine döner. "Montgomery'lerle takıldığına inanamıyorum, Rosalie. Her zaman alçaldığını biliyorum, ama o bir çöpçü."

Merrick gülüyor ve ben sinirleniyorum. "Takılmak mı? Sanki biz bir grup hayranıyız gibi konuşuyorsun. Sesimizi duymak istiyorsan, bunu söylemen yeterliydi."

O dikleşir, bakışlarında şimdi kötücül bir şey parlar, aniden son birkaç dakikaya göre çok daha ayık görünür.

Frederick öne çıkar ve Merrick'i görüş alanından korur. "Roman'la konuşmak istiyorsan, özel bir yere git, Tyler. Burası halka açık bir yer. Herkes için kötü bir görüntü ve gazeteciler her zaman gölgelerde pusuda bekliyorlar, içimizden birinin elini göstermesini bekliyorlar."

O anda olanların tam olarak ne olduğunu anladım. Tyler *benimle* konuşmak istiyordu ve Merrick, sarhoş haldeki saçmalıklarına rağmen beni koruyordu.

Minnettarlık göğsümü dolduruyor, ama bu duygu korkuyla karışıyor, çünkü Tyler'ın Juliette ile ilgili bir şey olmadığı sürece bana neden bir şey söyleyeceğini bilmiyorum ve *bu durum* hiç hoşuma gitmiyor.

Ayrıca, Merrick'in benim için savaşmasına ihtiyaçım yok.

Merrick, Frederick'e inanmaz bir bakış atar. "Görseler ne olur ki? Bırakın baksınlar."

Bu iş gülünç bir hal almaya başladı. Onların etrafından dolaşıyorum. "Konuşmak istiyorsan Tyler, hadi konuşalım."

Tyler, Merrick ve Frederick'e sırtarak alaycı bir selam verir ve kaldırımın başka bir kısmına geçeriz, bizi duyamayacakları kadar uzak ama herkesin gözleri üzerimizde kalacak kadar yakın bir mesafeye.

Juliette'in kardeşi Lance tek kelime bile etmedi. Kollarını kavuşturmuş, dudaklarını büzmüş bir şekilde kenarda durup bizi izliyor. Sanki bir şey bekliyor gibi, ama ne olduğunu tam olarak bilemiyorum.

"Juliette'i rahat bırak," diyor Tyler, kollarını kavuşturup gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

kalbim daha hızlı atıyor , sinirlerim içimdeki atıyor.

Bir şeyler yolunda değil.

"Bana söyledi," diye

tükürüyor. "Ne söyledi?"

Sırıttıyor. "Her şeyi. O benim kuzenim. Bilmeyeceğimi mi sandın?"

Ciğerlerim kramp giriyor. *Her şey mi?* Onun bunu yapacağına inanmıyorum.

"Tyler." İç çekerek saçlarımı okşuyorum. "Sen benim düşmanım değilsin. Eğer sadece..."

"Umurumda değil," diye sözümü kesti. "Ailenin bana verdiği zararı hiçbir sözün telafi edemez. Her gün kan ağlıyorum, *yalnızım*. Babam yok. Annem yok. Lanet olası kız kardeşim yok. Şimdi de Juliette'i mi almak istiyorsun?"

Gözlerini Rosalie'ye çevirir, bakışlarında hüznölü bir parıltı belirir, sonra tekrar sertleşir. Bir adım öne çıkar, başını eğerek ona bakar.

Burun delikleri genişledi. "Rosalie. Yüzündeki morluk ne?"

Havayı içimden dışarı üflerim ve kaşlarım kalkar, ona ve Benjamin'e dönerek. "Ne?"

Bu yüzden mi bütün gece yüzünü saklıyordu?

Tyler beline uzanır ve göz açıp kapayana kadar bir silah çıkarır. Hemen ellerimi kaldırıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. *Tanrım.* "Tyler." Lance'in sesi bir gürültü gibi yankılanır ve sonra herkes tekrar yaklaşır, durumu kontrol altına almaya çalışır.

"Ne oluyor, Ty?" Rosalie bağırır. "Silahı nereden buldun? Neyin var senin?"

Frederick kenarda durur, elleri hala cebindedir. "Kapa çenenin, Rosalie," der Tyler. "Bunu *senin* için yapıyorum."

"Tyler," diyorum, sesimin sakin olmasını sağlayarak. Gözleri yaşlı, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibi.

Merrick yanıma ve Benjamin'in yanına gelir. "Ty, biriyle kavga etmek istiyorsan, *benimle* kavga et. Yumruklarınla, korkak. En azından o zaman adil olur."

Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Tek istediğim Juliette'in yanına gitmek, ama bunun yerine, benim kavgalarımı yapmaya çalışan insanlarla ve Benjamin'in pislik olması yüzünden bizi silahla tehdit eden kuzenlerinden biriyle buradayım. Bu kasabanın berbat olduğunu biliyordum, ama bu başka bir seviye.

Lance tekrar öne çıktı, kaşları çatılmış ve bakışları Tyler'a kilitlenmişti. Sanki bunun için eğitilmiş gibi yavaş ve kararlı hareket ediyordu ve Tyler, Lance'in ne kadar yaklaştığının farkında bile değildi, çünkü gözlerini Benjamin'den veya benden ayırmamıştı.

Eli o kadar titriyor ki, silah sallanıyor. "Craig amca, ikinizi ortadan kaldırırsam, yürüdüğüm yeri öperdi." Gözleri parlıyor. "Herkes için daha iyi olurdu."

"Gideceğim," diyorum ellerimi kaldırarak.

"Umurumda değil!" diye bağırıyor. "*Onun* özgür olmasını istiyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Kim, Juliette mi?"

Tyler silahını daha sıkı kavrar ve elini sabitleyerek yeniden nişan alır. Gecenin sessizliği o kadar yoğun ki, sanki hareket etmenin tehlikeli olacağını hissedebiliyormuş gibi.

Ve sonra Merrick, sarhoş olduğu için sendeliyor.

Pop.

Bir saniye boyunca hiçbir hareket yok. Silahın ateşlendiğini duyduğumdan bile şüphe ediyorum; üzerinde susturucu olmalı, çünkü ses boğuktu. Gökyüzünde bir çatırtı sesi çıkmadı. Ama sonra, bir telaş başlıyor.

Lance, Tyler'ın elini tutar ve onu silahsızlandırır, sanki bu onun için nefes almak kadar kolaymış gibi, ve silahı yana atar, böylece onu kollarından tutabilir.

Ama Tyler onlara karşı koymuyor; az önce yaptıklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak yanıma bakıyor. Ağzını açıp kapatıyor. "Ben yapmadım, ben..."

Merrick sendeler ve düşer, eli yan tarafını tutar ve parmaklarının arasından kan akar.

"*Tanrım.*" Öne atlarım, ellerimle onun ellerinin yerine geçerek kanamayı durdurmaya çalışırım. O yere düşerken ben de dizlerimin üzerine çöküyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Gözümün ucuyla Frederick'in öne doğru yürüdüğünü, eğilip atılmış silahı aldığını görüyorum. Silahı elinde tutarak ona bakıyor ve sonra Tyler'a bir şey söylüyor, Lance'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ama ne dediğini bilmiyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan panik sesi ve tek hissedebildiğim Merrick'in kanının parmaklarımı ıslattığı.

Benjamin şok geçiriyor. Aşağıya bakıyor, Merrick'i görüyor ve yüzündeki her şeyin yerini sakin bir öfke alıyor. Lance, Tyler'la konuşuyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyor, Rosalie ise hıçkırarak ağlıyor.

Ama tek dikkat edebildiğim şey Merrick.

"*Siktir,*" diye mırıldanıyor ve öksürüyor.

"Merrick." Ne yapacağımı, yarayı nasıl durduracağımı, kimi arayacağımı bilmiyorum. Telefonuma uzanıp 911'i aramak istiyorum, ama ellerimi hareket ettirmek istemiyorum, çünkü bu onun daha hızlı kan kaybetmesine neden olabilir, ya da... Bilmiyorum, ama bir şeyler yapmam gerekiyor.

"İyisin, iyisin, *lanet olsun,*" diyorum.

"Sadece bir çizik, tatlım," diyor, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Tyler, seni aptal." Benjamin'in sesi keskin ve emin bir şekilde yankılanıyor ve bakışlarım herkese kayıyor, Frederick'in avlunun ortasına adım attığını ve Tyler'ın karşısına geçtiğini görüyorum, silahı avuçlarında düz bir şekilde duruyor.

Lance şimdi Rosalie'yi teselli ediyor, Tyler ise donmuş gibi duruyor. "Ro-Roman."

Bakışlarımı tekrar Merrick'e çeviriyorum.

"Hayır, burada olmanın sana hiçbir faydası olmaz. İnsanlar... güvendiğini sandığın insanlar göründükleri gibi değiller. Öyleyse, eğer seviyorsan..." Yine duraksadı, dişlerini sıktı. "Onu sev. *Onu* seç. Bu aileler lanetli." Açıkça acı içinde bağırdı, sonra gözleri diğerlerine odaklandı ve oturmaya çalıştı. Bir şekilde sesini güçlendirdi. "Beni duyuyor musunuz? İkinizin evine de *lanet* olsun!"

Yere düşer, nefes nefese kalır, sonra vücudu gevşer ve elimden kayar.

"Biri bir şey *yapsın!*" diye bağırırım. "Bu saçmalığı bırakın ve yardım çağırın."

Benjamin, Merrick'e bakarken donmuş gibi durduğu yerden hareket eder, yüzü hayalet gibi bembeyazdır, sonra başını sallar ve dönerek binanın içine koşar.

Merrick'e bu kadar odaklanmamış olsaydım, belki de sonra olanları engelleyebilirdim, ama engelleyemedim.

"Freddy, dinle, anlamalısın." Tyler'ın sesi panik içinde. "*Tek* bir görevin vardı, Tyler. Senden tek bir şey istedim ve

Benjamin'in onu geri vermesine izin verirdim."

Ne oluyor lan?

Frederick silaha bakar ve sonra tekrar ona bakar. "Ama sen hep sorun çıkarıyorsun."

Lance kaskatı kesilir ve harekete geçer, ama çok geçtir. Frederick silahı hareket ettirir. Nişan alır.

Ve Tyler'ı göğsünden vurur. Dünya yine donar.

Sonra Rosalie boğazından gelen bir çığlık atar.

Sonraki birkaç dakika tam bir kaos olur.

"Ty," diye bağıırır Lance, sesi sert ve derindir, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Tyler'ın bedenini kollarına alır ve o kadar şiddetli titriyor ki, Merrick'e tutunduğum yerden bile görebiliyorum.

Ben olduğum yerde donup kalırım, çünkü Merrick hala nefes almaktadır ve hareket edersem, onu bırakırsam öleceğinden korkarım.

Silah Frederick'in yanında sallanıyor ve Tyler kaldırımında, altında kan birikmiş ve göğsünde bir delikle yatıyor.

Boğazıma kusmuk geliyor ve gözlerimi başka yere çeviriyorum, burun deliklerim genişliyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Şimdi panik yapmanın sırası değil.

"Sen *bittin*!" Rosalie, Frederick'i işaret ederek bağırır. "Senden nefret ediyorum. Senden *nefret ediyorum*, duyuyor musun? Craig amca bunu yanına bırakmayacak!"

Frederick gülerek ilerler ve silahın namlusunu Rosalie'nin yüzüne doğru indirir. "Ben mahvoldum mu?" Dönerek bana yan gözle bakar ve sonra tekrar onlara döner. "Burada *patron* benim."

Ne?

Rosalie, Lance ve Tyler'ın yanına çöker, yüzünden iri, siyah maskara damlaları akarak yanaklarına sızar.

"Tyler!" diye bağırır, sesi kırılır. "Ty... *lütfe*."

"Onu sustur Lance, yoksa ben senin için yaparım." Frederick Rosalie'yi işaret eder.

Lance ona öfkeyle bakar. "Sen tüm bunları bitirmeliydin, daha da kötüleştirmemeliydin. Sana güvendik."

Kalbim sıkışır, kafam karışır, başım zonklar ve midem bulanır.

Frederick boynunu çıtlatır ve sonra topuklarını döndürerek yavaş, kararlı adımlarla bana doğru yürür. "Birinci ders. Asla kimseye güvenme."

Bana söylediğini anlamam biraz zaman alır. "Siktir *git*,

Frederick," diye bağırırım.

Yanımda çömelir ve ben ne olduğunu anlayamadan elime uzanır ve soğuk bir şeyi elime bastırır.

Silah.

Parmaklarım içgüdüsel olarak onu kavradı, sonra panikleyip yere düşürdüm. Ama artık çok geçti. Orada duruyordu. Merrick'in kanıyla lekelenmiş parmak izlerim.

Silahın her yerinde parmak izlerim var.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor.

Frederick gülümser. "Babanın intikamını almak için tüm bunları yapacağına inanamıyorum."

Gözlerim büyüdü.

"Tanıklar var," diyorum, göğsüm baskıdan patlayacakmış gibi hissediyorum. "Bunu çarpıtamazsın."

"Ama buradaki herkes ne gördüğünü biliyor." Rosalie ve Lance'e bakar, ikisinin de yüzünde keder ve kabullenme ifadesi vardır.

Tyler yerde kıvranıyor.

Frederick ayağa kalkar ve smokinini düzeltir. "Tyler her zaman kontrolsüz bir adam olmuştur. Bunu herkes bilir. O çıldırdı ve Merrick'i vurdu, sen de araya girdin ve kaosun içinde yakalandın."

Kafamı sallarım.

"Tam zamanında geldim." O yüzünü buruşturur. "Ne yazık ki, kendi hayatını sonlandırmandan seni kurtarmak için yeterince hızlı olamadım."

Silahı alır ve kafama doğrultur, ancak o anda eldiven giydiğini fark ederim. Sanki bu an için hazırlıklıymış gibi.

Nefesim bir anda kesildi.

Kalbim hızla çarparak ona bakıyorum, parmaklarım hala Merrick'in kurşun yarasının içinde ve zihnim bu kabustan kurtulmaya çalışıyor. "*Kimsin sen?*"

Yaklaşarak beni Merrick'in bedeninden uzaklaştırır ve namluyu kafama dayar. "Senin ailenin kurduğu her şeyi miras alacak olan kişiyim. Sonuçta sen de noktalı çizgiyi imzaladın."

Tanrım. Her şey parayla ilgili. Bu insanların tek umursadığı şey bu.

Gözlerim, artık sessizleşmiş, hafif hıçkırıklar atan ve yıkılmış görünen Rosalie'ye kaydı.

Gözlerime bakıyor, ama sadece bir saniye, sonra yüzünü tekrar aşağı eğiyor.

İnanamayan bir kahkaha attım, ama şu anda düşünmek için vaktim yok. Şok, buz gibi dallarıyla beni sarıyor. Yutkunuyorum, herkese son bir kez bakıyorum, çünkü bu gerçek hayat olabilir mi?

Parmaklarım koyu, misk kokulu kırmızıya bulanmış ve onlara odaklandığımda midem bulanıyor, bu yüzden bunun yerine

kan lekeli kaldırıma, sonra da giysilerime baktım, beyaz smokinimin üzerine boya gibi sıçramış lekeler vardı.

Ellerim titriyor.

"Babam bunu yanına bırakmayacak."

Frederick gülümsüyor. "Marcus bu kasabayı on yıllardır kanatıp durdu. Sonunda bir köpek gibi *iflas etmek* üzereydi. O olmadan dünya daha iyi bir yer. Senin ailen asla iktidarda olmamalıydı."

Mideye bir balyoz darbesi bile beni bu kadar şok etmezdi. Geriye doğru sendeleyerek, ayağa kalkarken yere kayıyorum. "Onu sen öldürdün."

Omuz silkiyor. "Zavallı adamı acılarından kurtardım. Birkaç sıfır ve düşük maaşlı bir hemşire neye razı olabileceğini görmek şaşırtıcı. Özellikle de bunu merhamet olarak gösterirsen."

Dünya başımı döndürüyor.

Ellerimdeki kan artık yapışkan, koyu ve koyu renkte. Smokinim mahvoldu. Parmaklarım titremeyi kesmiyor.

Lance'in gözleri benimkilerle buluşur ve sonra binanın yanından bir ses gelir.

Yüksek sesli bağırışlar ve bir kapının çarpması.

Frederick, dik durarak içinden küfürler ediyor. Silahı daha sıkı kavlıyor.

Ve ben düşünmüyorum.

Ayağa kalkıyorum ve koşuyorum.

ROMAN

Ellerimde hala kan var.

Fiziksel olarak değil, son yirmi dakikayı kampüsün kenarındaki benzin istasyonunun tuvaletinde ellerimi ovuşturarak geçirdim, ama zihinsel olarak, parmaklarımda tek görebildiğim kırmızı ve asla tutmamam gereken bir silahın hatırası.

Zihnim dakikada bin kilometre hızla çalışıyor.

Merrick'in cesedi.

Yerde kıvranan Tyler.

Frederick, babamın öldüğünü söylerken gülümsüyordu.

Juliette'e olanları nasıl anlatacağımı bilmiyorum, ona söyleyebileceğimden emin değilim.

ona söyleyebilir *miyim emin değilim*.

Ve oyun tamamen değiştii. Frederick beni *öldürmeye* çalıştı.

Şu anda buna odaklanamıyorum, teknik olarak babam ölürse, yeni Montgomery patriği olacağım gerçeğine bile odaklanamıyorum.

Midem şiddetli bir şekilde sarsılıyor, safra boğazımın arkasına geliyor.

Frederick'in planının işe yaraması için benim ölmem gerekiyor.

Ne yapacağım ben şimdi?

Ve o her şeyi biliyor. *Her şeyi*.

Kız kardeşim. Annem. Yıllardır babamın en yakın sırdaşı.

Elim titreyerek telefonumu çıkarıp Brooklyn'i arıyorum ve Tanrı'ya cevap vermesini diliyorum.

"Roman?"

Sesi beni derinden etkiliyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Selam, evlat." "İyi misin? Sesin garip geliyor."

Elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. "İyiyim, evde misin?" "Evet, neden?" Tereddüt ediyor. "Bir sorun mu var?"

Başımı sallayıp boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sadece sesini duymak istedim."

Onun tarafında bir duraklama olur ve onun kaşlarını çatıp kollarını kavuşturduğunu, benim yalan söylediğimi bildiğini hayal edebiliyorum.

Benzin istasyonundaki lavabonun kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Güvende misin? Kapılar kilitli mi?"

"Dostum, ben on iki yaşında değilim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece... beni idare et."

Bir saniye daha geçer ve sesi yumuşar. "Güvendeyim. Söz veriyorum."

Nefes veriyorum, göğsümdeki yük biraz hafifliyor. "İyi." "Hey, laf açılmışken, annem seninle mi?"

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"O lüks rehabilitasyon merkezine ulaşmaya çalışmamamı söylediğini biliyorum, ama yine de aradım, tamam mı? Endişelendim... ve onlar onun hiç kayıt yaptırmadığını söylediler."

Aynadan uzaklaşıp, boynumda gevşekçe sallanan papyonu yırtıyorum. "Eminim iyidir."

Yalan.

Sesi çatallanır. "Sence iyi mi?"

"Gerektiğinde ortadan kaybolacak kadar akıllı olduğunu düşünüyorum. Onu bulacağım

bula

cağı "Her şeyi düzeltebilecekmişsin gibi konuşuyorsun."

m." Göğsümde kasırga gibi esen paniğin içinden küçük bir gülümseme belirir.

göğsümde. "Ve şimdiye kadar hiç yanıldım mı?"

Nefesini verir. "Dikkatli ol, Bear."

Boğazım düğümlenir, duvara bakarım. "Seni seviyorum, evlat." "Ben de."

Telefonu kapatıyoruz ve bir an için dünya duruyor.

Sonra telefonu cebime geri koyarım ve her şey yeniden hareket etmeye başlar.

Juliette. Frederick. Babamın mirası. Kayıp annem. Ve ben, bir şekilde hala tüm bunların ortasında duruyorum.

Parmaklarım, Juliette'in balkonunun korkuluğuna bacaklarımı atana kadar evin yan tarafına tırmanırken, kafesin deliklerine dolanır.

Geç oldu.

Ve sessiz.

Bir yanımda, kapısının kilitli olacağından ve tüm bu çabalarımın boşa gideceğinden endişeleniyorum, ama bu riski almaya hazırım. Onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Galada yoktu, Upside Down Rock'ta yoktu... Umarım buradadır.

Uzak durmam gerektiğini biliyorum. Bundan sonra ne yapacağıma odaklanmam gerektiğini biliyorum, ama sabah olmadan ölebilirim ve onu son bir kez görmeden yapamam. Ve biraz gerginim, Frederick'in bana ulaşmak için onu kullanmak gibi çılgınca bir şey yapmasından endişeleniyorum.

Yavaşça ve olabildiğince sessizce, çift kanatlı Fransız kapılarına gelene kadar balkonda yürüdüm, yansıma pencerelerde parılıyordu. Yutkundum, ellerim titreyerek kapı koluna uzandım ve denedim.

Kapı hemen açılır ve ben derin bir nefes alırım, kapıyı açıp içeri girerken sinirlerim yatışır ve gözlerim hemen onu arar.

Odası geniş, tam ortasında dört direkli bir kral yatak ve duvarların kenarlarında detaylı taç pervazlar var.

En az iki stüdyo dairem buraya rahatlıkla sığabilir ve belki de ilk kez, onun bu atmosferde büyüdüğünü ve benim bunu kabul etmeyi yeni yeni öğrendiğimi fark ettim.

Eğer bir şekilde bu durumdan sağ çıkarsam, ele geçireceğim bir imparatorluk ve düzeltmem gereken bir miras olacak.

"Juliette," diye karanlığa
fısıldıyorum. Kimse cevap
vermiyor.

Soğuk parmaklarla sinsice yaklaşan ve omurgamı kavrayan bir korku yüzünden nefesim kesilir. Her adım bir öncekinden daha yavaştır, nabzım kulaklarımda staccato ritmiyle atmaktadır.

Onun odasının derinliklerine doğru ilerlerken gölgeler etrafımda kıvrılıyor gibi görünüyor, bakışlarım odayı tarıyor ve sonunda yatakta onun silüetini görüyorum.

Hareket etmiyor.

Yaklaşıyorum ve silüeti netleşiyor. Bir kolu battaniyenin üzerine uzanmış, saçları krem rengi yastığın üzerine mürekkep gibi dökülüyor.

Küçük bir horlama sesi çıkarır ve bacaklarım neredeyse çöküyor.

Ayakta kalabilmek için elimi komodine dayıyorum, ani bir rahatlama hissi görüşümü bulanıklaştırıyor.

Juliette burada. Güvende.

Ayın soluk ışığı pencerelerden içeri süzülerek tenine dokunuyor ve yemin ederim ki, onun iyi olduğuna şükrederek sonsuza kadar her anımı geçireceğim.

Bu haldeyken çok masum görünüyor ve sabah uyandığında dünyasının ikiye bölüneceğini bilmek kalbimi parçalıyor. Onu kuzeninin yasını tutmaktan uzaklaştıramam. Ailesinden uzaklaştıramam.

Böyle olmaz.

Kaçmanın *her şeyi* çözeceğini düşünmekle ne kadar safmıştız?

Parmaklarım yüzünün yan tarafını ve elmacık kemiklerini hafifçe okşuyor, sanki ona çok sert dokunursam yok olacakmış gibi.

O kadar güzel ki, acıtıyor.

O, bana *iyi* gelen tek şey ve bunu kaybetmek istemiyorum. Bunun yerine onu beslemek, bir tohum gibi sulamak ve büyümesini izlemek istiyorum. Belki başka bir hayatta bunu başarabiliriz.

Kirpikleri titriyor ve parmaklarım duruyor.

Bana göz kırpar, elleri çenesinin altında, dudakları tembel bir gülümsemeye kıvrılır.

Bu beni beni. Tamamen. İçimde içimde içimde
çatladı, sanki bir kemik kırılır gibi ortadan ikiye bölündü.

"Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Merhaba," diye fısıldarım, sesim bu kelimedede takılır.

Yüzümü inceliyor ve yavaşça farkına varıyor, yatakta birden
dikleşiyor.

"*Delirdin mi?*" diye tıslar. "Şimdi de odama gizlice mi giriyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu," diye itiraf ettim. Boğazımda bir
düğüm vardı ve kelimeleri telaffuz etmek zordu.

Gözleri pencereye kaydı. "Ya biri *seni* görmüşse?" "Görmediler."

"Emin misin?"

İç çekerek saçlarımı elime alıp, onun titrememi görmemesi için dua
ettim. "Sana bir şey söylemem gerek."

Gözleri kararır ve elini ağızıma kapatır. "Hayır."

Avuç içi sıcaktı. Tanıdık. Ve titriyordu, sanki o bilmiyor olsa da
vücudu biliyordu; aramızda geri dönülmez bir şekilde bir şeyler değişmişti.

Parmaklarımla tekrar yüzünü okşadım, onu kaliteli bir şarap gibi
içime çektim, ona dokunmak, her santimini kaydetmek için çaresizdim,
böylece onu binlerce kez çizip sonsuza kadar yanımda tutabilecektim.

Alt dudağını ısıtır ve pembe ipek tişörtünün ince askısı omzundan
kayarak koluna düşer.

Gözlerim onun izlediği yolu takip ediyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum yine, ama sesim zar zor
duyuluyor. Sadece kaburgalarımla boğazım arasında bir yerde takılmış,
boğuk bir ses.

Dudaklarını büzerek açıyor ve diliyle alt dudağını yalıyor. Kendimi
eğilip aynı hareketi kas hafızamla tekrarlamaktan alıkoyuyorum.

Ama kendimi hareket etmeye
zorlayamıyorum. "Ne var?" diye
soruyor.

Kelimeler dilimde duman gibi takılıyor.

Ağzımı açıyorum.

Konuşmaya

çalışıyorum.

Başaramıyorum

m.

Ve ben lanet olası bir korkakım, ama ona bunu söyleyebilecek kişi ben olamam. O bana sanki ona dünyayı sunuyormuşum gibi bakarken ve ben uzaklaştığımda işlerin ne kadar kötüye gideceğini bildiğim için bunu yapamam.

Yerde kıvranan kuzeninin görüntüleri beynimde parlıyor ve dişlerimi sıkıp, gözlerimi kapatarak bu görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum.

Hayatımın en uzun saniyeleri gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor, alt dudağını ısırıp duruyor, sonra yüzünde en güzel gülümseme beliriyor ve bu beni öldürecek gibi geliyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalbim hızla atıyor, titriyor, sanki beni parçalayıp onun yanında kalmak istercesine göğsümde çılgınca atıyor... ama ben bunu görmezden geliyorum. Çünkü yarın, benim hakkımda farklı düşünebileceğini biliyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp yanıma yaklaşır, kollarını boynuma dolayarak, mükemmel parmaklarını saçlarıma geçirir. "Ne oldu?" diye fısıldar.

Dişlerimi sıkıyorum. "Yapamam..." Sesim kısılıyor ve ağlamayı zorlukla bastırıyorum.
ağlamayı zorla bastırıyorum.

"Roman," diye mırıldanır, eğilip yüzüme öpücükler kondurur.
. Gözlerime, yanaklarıma, burnuma, dudaklarıma. "Sorun yok, Trouble."

Önemli.

Eğilip, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi yüzünü iki avucumla kavradım ve bakışlarını bana çevirdim.

"Beni dinlemeni istiyorum," diyorum ona, sesim kalınlaşmış. "Ne olursa olsun, bu hayatın geri kalanında ve ondan sonraki her hayatta seni seveceğim. *Sen* benim nedenimsin, Juliette. Her anımı seni bu dünyanın köşelerine çizerek geçireceğim." Duruyorum, zorlukla yutkunuyorum. "Ve ben öldüğümde, seni gökyüzüne resmederim."

Nefesini içine çekiyor. "Beni korkutuyorsun."

"Ve sen beni *mahvettin*."

Bu anda, başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece Juliette var.

Alnımı alnına dayayıp, kokusunu, nefesini, avuçlarımdaki altındaki cildinin sıcaklığını ezberlemeye çalışıyorum. Belki dokunuşumu yeterince derine kazıyabilirsem, ben gittikten sonra da onunla kalır.

O benim. Ben de onunum. Bu, evrenin geri alınamaz bir gerçeği.

Ama bu hayatta elde edebileceğimiz tek şey buysa, o zaman bu anı bir sonraki hayata taşıyalım.

Nefesim kesiliyor, göğsüm sanki ölümün yumruğu onu sıkıyormuş gibi sıkışıyor.

Ve sonra onu öpüyorum.

Ağızlarımız birbirine çarpar, dağınık ve acil. Güzel değil, dişlerimiz çarpışıyor ve nefeslerimiz karışıyor, ama gerçek.

Bu biziz.

O aklıktan ölüyormuş gibi bana inliyor ve ben onu sıkıca sarıyorum, bırakırsam kaybolacağından korkuyorum.

O uzaklaşıyor, dudakları benimkine değişiyor ve fısıldıyor, "Bana bir şey söz ver."

İnlerim, vücudum ateşle titriyor. "Her şeyi," derim, sesim kısık.

"Bana söz ver, aramızda ne olursa olsun, yıllarca buradan uzak kalmak zorunda kalsak bile, ailelerimiz arasındaki uçurumu kapatmaya çalışacağına söz ver."

Boğazımda bir yumru oluşur. Ona gerçeği söylemek isterim. Zararın artık çok derin olduğunu ve bazı yaraların asla iyileşmeyeceğini.

Ama onun için, barışı sağlamak için her şeyi yapacağım. "Söz veriyorum."

O başını sallar, kollarını boynumun arkasına dolayarak alnını alnıma dayar. "Bir sorun olduğunu biliyorum ve şu anda bana söylemeni zorlamayacağım. Ama bana söylemeni istiyorum."

"Juliette." Sesim çatlar.

"Şşş," diye yatıştırır, parmakları saçlarımı okşar.

Böyle kalırız, onun nefesinin tenimde hissedilmesi ve kalp atışlarının benimkine yankılanmasından başka hiçbir şeyin var olmadığı kırılğan bir anda.

Gözleri gözlerime kilitlenir ve parmakları boynumu daha sıkı sarar. "Benimle sevişmeni istiyorum Roman. Ne olursa olsun, bırak gitsin. Benimle ol. Gerisini sabah düşünürüz."

Burada bir seçim var. Belki daha iyi bir adam farklı bir seçim yapardı, ama ben o adam değilim.

Onu çaresizce istiyorum.

Ellerim beline yapışır ve onu kendime çekerim, dudaklarım onun dudaklarına yapışır.

Onun tadına inleyerek tepki veriyorum ve sonra onu yatağa geri itiyorum, o da üstüme çıkıp kucağıma tırmanana kadar bizi döndürüyor.

Uylukları kalçalarımı kavriyor, uyku şortu öne doğru kayıyor ve kendini bana bastırıyor, ta ki onun sıcaklığını üzerimde hissedene kadar.

Bir elim kalın saçlarının dalgalarına dolanıyor, boğazını ortaya çıkarmak için onu geri çekiyor, diğer elim ise sanki bizi birbirimize bağlamak istercesine belinin alt kısmını kavriyor.

Onun altında sertleşiyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum ağzına.

O, hem kötü hem de yumuşak bir gülümsemeyle, ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi alt dudağımı ısırır. Sonra kalçalarını tekrar sallar.

Bu, içimde bir şeyi kırıyor.

Onunla buluşmak için kendimi zorluyorum, onun ritmine uyum sağlıyorum, sikim boxerımın ince bariyerine ve bu saçma sapan pantolonuma baskı yapıyor ve *Tanrım*, hiç bu kadar iyi hissettiren bir şey olmuş mu? Onu daha sıkı tutuyorum, onu bana daha sertçe çekiyorum, o aramızdaki sürtünmeyi sürerken ben yukarı doğru itiyorum, vücutlarımız sanki bunu bekliyormuş gibi, bunu arzuluyormuş gibi hareket ediyor. Parmaklarım uyku tişörtünün kenarını kıvrıyor, sonra karnının önünden aşağı kayıyor, gerginliğini ve gevşemesini hissediyorum. Sonra minik uyku şortunun bel bandının altına dalıyorum ve en çok olmak istediğim yerdeyim, parmak uçlarımı onun merkezine bastırıyorum.

Ben baskı uyguladığımda inliyor ve ben dilimle bu sesi yutuyorum.

Bizi ters çeviriyorum, sırtı yatağa çarpıyor ve bir saniye sonra onun üstüne çıkıyorum, şehvetli bir arzunun öfkeli cehennemi, onu ne kadar çok istediğimden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

O benim. Dünya aksini söylese bile. Saat bu an için geri sayıma başlamış olsa bile.

Sonraki birkaç saniye, ellerin giysileri yırtıp parçaladığı bulanık bir an: ben onun gömleğini yırtıp yere atıyorum. Onu seyretmek için bir an duruyorum; sığ nefesleriyle yükselen çıplak göğüsleri, ay ışığında kızaran ve parıldayan teni.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, ellerimle onları kavrayıp, o nefes nefese kalana kadar meme uçlarını parmaklarımla okşuyorum, vücudunu benimkinin altında kıvrandırıp sıcak küçük amını benim sikime bastırıyor.

Parmakları saçlarımı kısıyor. "Roman."

Karnına öpücükler konduruyorum, avucum kaygan amına doğru kayıyor. Klitorisini bulup daireler çiziyorum. Kıvranıyor, kalçaları baskıyı takip ediyor.

"Benim için her zaman bu kadar ıslaksın, yaramaz kız," diyorum boğuk bir sesle. "İstediğin bu mu? Bacaklarının arasında olup seni kıvrandırmam mı?"

O inliyor ve benim sikim pantolonumun arkasında zonkluyor.

Geri çekilip ağzımı onun ağzına bastırıyorum, parmaklarım onu açana kadar içine giriyor.

O kopar, gömleğimi telaşla ve beceriksizce kurcalar, düğmeleri kopana kadar çekiştirir.

Keskin bir nefes ve gözleri kısılırken, eğilip giysilerime bakar.

Kan.

Kırmızı lekeler, sanki onları yok etmek istercesine bakıyor.

"Roman... o ne?"

"Seninle konuşmam gereken şey bu, ben sadece..."

"Boş ver," diye sözümü kesti. "Uyumda değil. Uyumda değil... Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum, ama ben... Uyumda değil."

Onu bir an izledim. Sonra iki an.

Ama ben bencil bir adamım ve eğer o benim günahlarımı görmezden gelip bir süre daha gizli kalmasına izin veriyorsa, onu durduran ben olmayacağım.

Omuz silkiyorum ve o tekrar sormadan, fikrini değiştirmeden önce dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Sonra pantolonumu indiriyorum ve kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum, amının sıcaklığı göğsümün en derinlerinden bir inilti koparıyor

"Emin olduğunu söyle," diye
yalvarırım. "Eminim."

Ondan sonrası bulanık ve ben ona kaptırıyorum kendimi.

Beni yönlendiriyor, parmakları benim sikimi sahiplenici bir tutuşla sarıyor ve sonra benim ucumu onun girişine bastırıyor, ama beni içeri almıyor.

Bunun yerine, avucunu düzleştirip beni orada tutarken kalçalarını ileri geri sallamaya başlıyor. Yavaş. İşkence gibi.

Onun kıvrımları arasında kayıyorum, uzunluğum onun ıslaklığından ve beni ne kadar çok sızdırttığından parıldıyor.

"Tanrım, Juliette," diye boğuluyorum, içgüdüsel olarak ona doğru itiyorum.

Başparmağı şişmiş başımın üzerinde kayıyor, tek bir amaçla beni okşarken ön sıvımı tüm uzunluğum boyunca yayıyor.

"Zaten çok yaklaştın," diye fısıldadı, ağzı kulağıma değiyordu. "İçime girmek için can atıyorsun, değil mi Trouble?"

Omzuna inleyerek, ellerinin altında hamur gibi eriyorum. "Bana biraz zaman ver, bebeğim," diye yalvarıyorum.

Kafasını sallar, elini bana sıkıca bastırarak beni fiziksel olarak içine çeker, ta ki penisimin başı girişine gelip onun merkezini kışkırtana kadar.

"Lanet olsun," diye hırıltıyla söylüyorum, kollarım onu üstümde tutmak için o kadar gergin ki, neredeyse pes edecekler.

Eli tekrar hareket eder, beni içeri sokmaya çalışır, ben de homurdanarak hafifçe elini iteklerim, iki bileğini de yakalar ve tek elimle başının üstüne sabitlerim.

"Hayır," diye zorla söylüyorum. "Henüz değil."

Onu görmek için, *gerçekten* görmek için, geriye doğru biraz eğildim. Terden parıldayan cildi, tuttuğum yerden titreyen kolları, her hızlı ve kesik nefeste yükselen göğüsleri. Beni izlediğini fark etti ve bakışları bir anda parladı.

Uylukları açılıyor, heyecandan parıldıyor. Kalbim titriyor ve kırılıyor.

Onu kaybedeceğim. Belki yarın. Belki ölümümle.

Belki de onu yanımda götürmek için çok korkak olduğum için.

Ama şu anda o benim ve ben öldükten sonra da beni uzun süre hissetmesini sağlayacağım.

"Seni sikmemi ister misin, Küçük Gül?"

Kalın penisimin başını ıslak yarık boyunca sürüklerim, ıslaklığı beni kaplar. Ucu klitorisine bastırırım, ikimizi de acımasızca kızdırırım, sonra geri kaydırırım, içeri girmeden girişini okşarım.

Henüz değil.

Ben onun bileklerini başının üstünde tutarken, o inliyor ve vücudu bana doğru kıvrılıyor. "Roman, *lütfe*."

Sırıtırım. "Lütfe ne, Prenses?"

Bu lakap onu bitirir ve benim altımda titrerken bile bana öfkeyle bakar. "Lütfe o büyük ağzını daha iyi bir şekilde kullan," der ve kalçalarını kaldırarak sıcak amını benim sikime sürter. "Tabii tüm o konuşmalar sadece *konuşma olarak* kalmadıysa."

Göğsümden bir inilti kopar. Nefesi kesilir.

"Açılmış ve yalvaran sensin, bebeğim. Burada kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?"

O sırtarak, olabildiğince yükselip boynumu yalıyor. Ben tıslayarak, kollarını daha sıkı tutuyorum ve ona hafifçe dokunacak kadar öne doğru itiyorum.

"Kazanmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye cevaplar.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki sesim boğazımda kalıyor, ama yine de sessizce gülüyorum. "Sen çok geveze bir kadınsın."

Bir santim daha içeri giriyorum.

O nefesini keser, kalçaları bana doğru sallanır ve ben onun üzerinde sabit dururum, kollarıma, ona batıp kendimi tamamen kaybetmemek için harcadığım çabadan titrer.

"Ver bana, Trouble," diye talep ediyor. "İkimizi de işkence etmekten vazgeç." Sapına kadar giriyorum, amcığı beni sıkıca sarıyor.

içinde dibe vardığım anda amcığı beni sıkıca kavrar.

Sıcaklık içimi kaplar; uyluklarımdan omurgama doğru yükselir, gözlerimin arkasında patlar. O ıslak, sıkı ve mükemmeldir, ben ise

zaten sınırdan savaşıyorum.

"Hissediyor musun?" diye fısıldıyorum, geri çekilip sonra tekrar içeri girerek. "Benim için bu kadar iyi açılmanı?"

"Evet," diye inliyor.

"Hepsi *benim*." Omzunu ısııyorum, avucumla bileklerini yatağa bastırıyorum. "Bu amcık. Boşaldığında çıkardığın ses. Kalp atışların ve kafadaki düşünceler. Hepsi. *Benim*."

Şimdi kollarını bırakıyorum ve bacakları belime dolanıyor, elleri enseme atıyor ve göğüslerimizi birbirine değene kadar beni aşağı çekiyor.

Kalplerimiz birbirine değiyor.

Uylukları titriyor.

"Sen de benimsin," diye cevaplar, benim böyle sahiplenici davrandığımda her zaman yaptığı gibi.

Bunu seviyorum — her konuda eşit olduğumuzdan emin olmak istemesi, bu konuda bile. Çünkü haklı. Ben onunum. Sadece onunum. Sonsuza kadar.

"Tabii ki seninim." Sözleri onun ağzına sıkıştırıyorum. "Seni her yerde hissediyorum Juliette. Lanet olası kemiklerimde bile varsın."

Daha hızlı bir ritim tutturuyorum, onu daha sert sikiyorum ve topukları belime batıyor, daha derine girmeye zorluyor. Her itiş acımasız ve arzuyla dolu, kaygan tenlerimiz birbirine çarpıyor, vücudu bana doğru yükseliyor, tekrar tekrar.

Ve şu anda, bunun dışında hiçbir şey yok.

Tehlike yok.

Ölüm yok.

Kan davası

yok.

Sadece *biz*.

Olması gerektiği gibi.

"Gel bana, bebeğim," diyorum. "Bırak kendini. Hissetmek istiyorum." O da pes ediyor.

Bütün vücudu benim altımda eğilir, odayı yırtan bir çığlıkla boşalırken amı benim sikimi sıkıca kavrar. Tırnakları sırtımı tırmalar ve ben hızımı keserim, kalçalarım daha derine bastırırken sarsılır. Zevkten çok acı veren bir iniltiyle kendimi bırakırım, içime boşalırken sikim onun içinde seğirir, duvarları hala

benim etrafımda titriyor. Görüşüm beyazlaşır. Vücudum kilitlenir. Ve sonra her şey paramparça olur.

Onun üzerine yığıldım ve öylece kaldık, nefes nefese, kalplerimiz çarparak.

Parmakları omurgam boyunca yavaşça daireler çiziyor. Omzuna bir öpücük konduruyorum ve hatırlamadığım bir ısırık izi fark ediyorum.

Ancak bu, içimde ilkel ve sahiplenici bir şeyi alevlendiriyor ve keşke bunu onun cildine kalıcı olarak kazıyabilsem diyorum. Gelecek belirsiz olsa bile, onun benim olduğunu kanıtlayan bir iz.

"*Lanet olsun*," diye mırıldanıyorum, boynuna nefes nefese.

O yine mırıldanıyor, elleri saçlarımı, boynumu, sırtımı okşuyor, tırnakları cildimi okşayarak titremeye neden oluyor. Bu, orgazmımın ardından gelen sarsıntıyla birleşince, neredeyse ona eriyip, hareket edemez hale geliyorum.

Yine de göğsüm hala ağır. Boğazım hala sıkışık.

Yüzünü görebilmek için geri çekilmeyi başardım. Terden ıslanmış saçları cildine yapışmış, ben de onu nazikçe çekip, parmak eklemlerimle yanağını okşadım. Dokunuşumla gözleri kapandı.

İçimdeki her şey durdu.

Burada sonsuza kadar kalabilirim. Sadece onu *izleyerek*. Onu içime çekerek.

Ama sonunda pes ediyorum, uyku beni ele geçiriyor.

Birkaç saat sonra uyandığımda oda karanlıktı; perdelerin kenarlarından gri bir ışık sızıyordu, sabahın henüz başlamadığını hayal edebileceğim kadar yumuşak bir ışık. Ve bir an için, kendime hayal kurmaya izin verdim. Kalabileceğime inanmaya izin verdim.

Bunun bizim sabahımız olabileceğine, *her* sabahın böyle olabileceğine.

Ama şimdi bile, Juliette'in evinin canlanmaya başladığını duyuyorum ve bunun gerçek olmadığını biliyorum. Bu, bıçağın soğuk kenarı gibi derimin altına işliyor.

Midemde bir ağırlık hissediyorum.

Hareketsizce tavana bakıyorum. Kolum, bana sarıldığı yerden uyuşmuş durumda, sıcak ve yumuşak, yavaş nefes alıyor, parmakları sanki oraya aitmiş gibi kaburgalarımın gevşekçe kıvrılmış. Gitmek istemiyorum.

Yine de... kolunu göğsümden çekip, parmaklarına bir öpücük konduruyorum ve sonra onları yatağa koyuyorum.

Giysilerimi giyerken nefes almıyorum ve giydikten sonra, beyaz gömleğin düğmeleri açık, dün gece olanların hatırası kollarımda lekeler halinde dururken, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup, parmak eklemlerim ağrıyana kadar ellerimi saçlarıma gömüyorum.

Arkamda, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbimin milyonlarca buz parçasına bölündüğünü hissederek yutkunuyorum.

Cildim hala onun teriyle yapış yapış. Duygularım hala *onunla ilgili* her şeye boğulmuş durumda.

Gitmek istemiyorum, kendime tekrar ediyorum. Ama kalamayacağımı biliyorum.

JULIETTE

Annemin çığlıklarıyla uyanıyorum.

Garip bir ses ve ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. Onun daha önce bu kadar duygusal bir şekilde bağırdığını hiç duymadığımı sanıyorum, bu yüzden alarm saati olarak kullanmak benim için bir şok oluyor.

Yataktan birden kalkarak etrafa bakıyorum, ilk aklıma gelen şey, belki annem Roman'ın dün gece burada olduğunu biliyor olabilir. Belki hala buradadır.

Elim hemen yanıma uzanır, ama yatak soğuktur, sanki saatler önce gitmiş gibi.

Yastığımın üzerinde, defterimden koparılmış gibi görünen bir kağıt parçası var. Onu alıp gülümsüyorum, çünkü bana bir not bırakmış.

Seni seviyorum. Özür dilerim.

Seni dünyanın her köşesine çizeceğim ve gökyüzüne resmederim.

-RMO

Not: Frederick'e güvenme.

Gülümsemem sönüyor.

Kaşlarım çatılır ve notu bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar okurum.

"Özür dilerim" kelimesi, sanki sayfadan sızıyormuş gibi ortada ağır bir şekilde duruyor.

Dün geceki halini hatırlıyorum.

Sanki bir daha hiç fırsatı olmayacakmış gibi bana dokundu.

Bana sanki en güzel sanat eseriymişim gibi bakışı.

sanki.

O bana bana itiraf itiraf aşkını aşkını ve
yalvarıyordu ben hatırlamamı

hatırlamamı

Midemidem bulanıyor. O diyordu veda veda Ve o
bunun

bunun için *özür diliyordu*.

Kağıt elimde titriyor ve onu buruşturup bir kenara atıyorum, sanki onun sözleri pençeleri varmış gibi kalbim göğsümden kopuyor.

Ve şimdi o *burada değil*. Sanki verdiği tüm sözler hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi.

Annemin bir başka feryadı beni şimdiki zamana geri getiriyor, zihnim tünel görüşü gibi daralıyor ve ben yorganı geri çekip yataktan kalkıyorum.

Odamın kapısında durmuş, ne olup bittiğini araştırmaya gitmek üzereyim ki, kapı açılır ve Beverly, gözleri kırmızıya dönmüş, çılgın bir ifadeyle içeri dalar.

"Bevie," diye nefes nefese, elimi göğsüme koyarak. "Ne oldu? Ne oldu?"

Arkasına bakıyor ve annemin hıçkırıkları, sanki antredeymiş gibi, kavisli merdivenden geliyor.

Beverly kapıyı arkasında kapatıp bana koşar, parmaklarıyla beni sıkıca tutup odanın karşısına, dolaba sürükler. Konuşmaz, oraya vardığımızda dudaklarını sıkıştırır, yüzündeki tüm renk kaybolur, giysilerimi karıştırıp giymem için çeşitli parçalar çıkarır.

"Bevie," diye tekrar denerim.

Ve yine beni görmezden gelir.

"Beverly!" diye bağırırım, öne atılır ve fiziksel olarak onun hareket etmesini engellerim. Ellerimle onun ellerini tutarım ve panik halinden dolayı titrediğini düşünürüm.

Ama titremez.

Korku omurgamdan aşağıya doğru akıyor ve bunun Roman ile bir ilgisi olduğu konusunda içimde kötü bir his var.

Dün gece veda etmek için buraya geldi.

Ben yarasa düşündüm düşünce düşünceyi
kalbim kalbim hissetmek gibi daha çok uzun süre
düşünürsem toz haline dönüşecekmiş gibi hissediyorum.

"Ne oldu?" Gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde bir gerçeklik bulmaya çalışıyorum.

Ağzını açıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Ty... Tyler, çocuğum."

Göğsüm sıkışıyor. *Roman ve benim hakkımda herkese mi anlattı?*

Yüzüm kızarır ve kalbim endişeli bir ritimle çarpmaya başlar. "Ona ne oldu?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Beverly bir saniye bana bakar. İki saniye.

"O öldü."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Hayır," diyorum. "Bu imkansız."

Beverly bana acıyarak bakar ve kendi yanağından bir gözyaşı siler, sonra sanki benim için bir çanta hazırlar gibi giysilerimi parçalamaya devam eder.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bir şeyler hissetmem gerekirdi, ama onun sözlerine inanamıyorum. Gerçek gibi gelmiyorlar ve o yanıltmış olmalı.

Annemin çılgılığı hafızamda yankılanıyor ve midem ağrıyor.

"Hayır," diyorum tekrar. Sonra harekete geçiyorum, ileri atılıyorum ve Beverly'nin ellerini şifonyer çekmecelerimden sertçe çekip alıyorum. "Hayır," diyorum tekrar. "Bana şu anda gerçekte neler olduğunu söyle."

Dudaklarını birbirine
bastırıyor. "Tyler
nerede?"

Gözleri, ona bunu tekrar söyletmeye niyetli olduğuma inanamıyormuş gibi büyüdü.

"Nerede o!" diye bağırırım.

Beverly sesimden irkilir ve sonra yaklaşır. "O öldü, Juliette."

Ondan geriye doğru sendelerim, elim göğsümdeki derin zonklamayı bastırır.

Bu mümkün olamaz. Tyler olamaz. Dün gece iyiydi... belki biraz dengesiz ve çok kızgındı, ama *ölümüne* yol açacak bir şey yoktu.

"Çocuk," diye başlıyor Beverly, bana doğru yaklaşarak elini yanağıma koyuyor ve bakışlarımı kendine çeviriyor.

Yere baktığımı fark etmemiştim bile.

Başımı sallayarak, parmaklarını benimkilerle kavrayıp yüzüme bastırıyorum. "Bana öyle deme. Ben çocuk değilim."

Gözlerinde hüznün belirir ve belki de ağlamam gerekir. Bir yanımdan her an gözyaşlarının akmasını beklerken, şoktan mı yoksa inanamama hissinden mi bilmiyorum, ama ben sadece... uyuşmuş durumdayım.

"Nasıl oldu, anlat bana," diyorum. "Herkes ne zamandır biliyor?"

"Sanırım anneler dün gece öğrendi; eve hiç gelmediler," diye fısıldadı ve eli düştü, atılmış giysileri alıp ellerime tutuşturdu. "Ama seni buradan çıkarmalıyız."

Kaşlarım çatılır ve tekrar başımı sallarım. "Gitmeyeceğim Bevie. Tyler gitmişse, gidemem..." Sözler boğazımda takılır ve elim ağzımı kapatmak için uçar, böylece çığlık atmam, ağlamam ya da... *başka bir şey yapmam*.

"Herkes senden ve Montgomery denen çocuktan bahsetti," diyor yavaşça. "Lance biliyor. Anneler biliyor. *Herkes* biliyor."

Dişlerimi sıkıp, bana söylediklerini kafamda oturtmaya çalışıyorum, ama bu hiç mantıklı gelmiyor. "O yapmaz."

Ama bunu söylerken bile yapacağını biliyorum.

Omurgamdan aşağıya doğru bir korku hissi yayılıyor. "Nasıl öldü?"

Beverly bana acıyarak bakar ve bu, midemde bir bulantı hissi uyandırır. "Roman'dı, Juliette."

Dünyam duruyor. "Emin misin?"

Artık gözyaşları akıyor. Tyler için. Roman için. Gözlerimin önünde paramparça olan tüm olasılıklar için.

Nefesim hızlanır, görüşüm daralır, gözlerimin köşeleri kararır ve nefes almak *acı verir*.

"Hayır, o olamaz. O böyle bir şey yapmazdı."

Ama gömleğindeki kanı hatırlıyorum. Gözlerindeki özrü. Dokunuşundaki vedayı.

O yapmazdı.

Beverly beni yatağıma oturtur ve ben gözlerimi kırıştıtırırım.

Komik. Dolaptan çıktığımızı fark etmemiştim bile.

"O değildi," diye mantra gibi tekrarlıyorum. "Ty'ın öldüğünden emin miyiz? Ya eğer... Ya eğer..."

"Şşş." Beverly beni yakalayıp göğsüne çekiyor ve ben onun kollarında parçalanıyorum, sonunda Tyler için, Roman için, düzelmek yerine daha da kötüye giden bu karmaşa için ağlıyorum.

"O böyle bir şey yapmaz," diyorum tekrar. "O... o beni seviyor, Bevie."

Kolumu okşadı ve geri çekildi, gözlerimin içine bakarak. "Bütün erkekler yalan söyler, Juliette. Bütün erkekler aldatır. Hepsi kötüdür."

"O değil." Kafamı şiddetle sallarım.

Çok şey bilmiyor olabilirim, ama kalbimi tanıyorum. Ve onun kalbini de tanıyorum.

Belki o bir Montgomery'dir, ama bana böyle bir acı çekertmezdi.

Ama o biliyordu, zihnim fısıldıyor.

Dün gece bana geldiğinde, dokunuşunda bir aciliyet vardı, belki de Tyler'ın gittiğini biliyordu. Ve bana söylemedi.

"Onunla konuşmam lazım." Ayağa fırlıyorum ve Beverly geri çekiliyor.

Alaycı bir şekilde, "Kuzenini öldüren adamla konuşmayacaksın," diyor. "Onun yaptığını bilmiyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak, öfke

bütün vücudumu kapladı. "Tyler da onu kollarını açarak karşılayacaktı sanki. Kavgı çıktıysa, eminim Roman başlatıcı değildi. O yapmazdı."

Ama Tyler yapardı.

Kalbim göğsümde çarpıyor, mideye dalıyor ve ayaklarımdan kanıyor. Bu kelimeleri düşündüğüm için Tyler'ı ihanet ediyor gibi hissediyorum, ama aynı zamanda, bunu *yapmazsam* Roman'ı da ihanet etmiş olacağım.

"Juliette."

"Onunla konuşmam lazım, şey... Hapiste mi? Onu tutukladılar mı?"

Kafasını sallıyor ve benden gözlerini ayırıyor, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. "Onu bulamıyorlar, Juliette. Seni buradan çıkarmalıyız, anlıyor musun? Annen, o... Çok kızgın. Yıkılmış durumda. Onu yakalamak için sana ne yapacaklarına karar verirken ben seyirci kalmayacağım."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Neden gitmem gerekiyor?"

Öne eğilir ve kolumu daha sıkı tutar. Aşağıdan gelen sesler koridordan odama sızar ve bakışları kapalı kapıma kayar. Bana tekrar odaklandığında çılgına dönmüş gibidir.

"Bana güveniyor musun, Juliette? Bana güvenmen gerekiyor." "Tabii ki güveniyorum."

Arka cebinden bir matara çıkarır ve bana uzattığında gözlerim fal taşı gibi açılır. "İç şunu. Sinirlerini yatıştırır."

Onu açıp kokladım ve yüzümü buruşturdum. "Iyy, bu ne böyle?" "Soru sormayı bırak da iç şunu."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi geliyor, ama onu dinliyor ve acı sıvıyı yutuyorum.

Hepsini içtikten sonra rahat bir nefes alır. "Üzgünüm, ben sadece... annen çok değişken biridir. Keder insanları garip şekillerde saldırganlaştırır."

Söylediklerinin farkına varmak beni derinden etkiler. "Kendi ailemin bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

Bunu soru olarak ifade etmiyorum.

"Burada kalıp bunu öğrenmene izin vermeyeceğim." Balkonuma doğru başını salladı. "Hala gizlice dışarı çıkıp kafeslerden aşağı inmeyi biliyorsun, değil mi?"

Yine yutkunuyorum, zihnim karışık ve kalbim acıyor. Başımı sallıyorum.

"İyi. O zaman gitmelisin." Giysileri elime tutuşturur. "Giyin ve *hemen* git. Sokağın aşağısında biri seni bekliyor. İşler sakinleşene kadar kaçmana yardım edecek."

"Kim?" Kafam şimdi tamamen karışmış durumda ve vücudumdaki her sinir ucu gergin, çünkü söyledikleri mantıklı gelmiyor.

Ama sanırım şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Güvenebileceğın biri." Bana doğru yaklaşıp elini yanağıma koydu. "Güvenli olduğunda seni bulmaya geleceğım ve her şeyi açıklığā kavuşturacağız. Birlikte. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğım, Juliette."

"Peki Roman?" Adını söylerken nefesim kesildi, kalbimin ortasından tüm vücuduma yayılan bir ağırı hissettim. "Beni aramaya gelecek," dedim, kelimeler ağızımdan çıkarken, bunların doğru olup olmadığını bilmeden. "Onu görmem lazım. Ben... Onun bunu yapmadığını biliyorum, Bevie. Biliyorum."

Beverly'nin çenesi gerilir ve başını sallar. "Onu bulmak için elimden geleni yapacağım."

Gömleğı başımdan geçirirken kolum takılır ve aceleyle üstüme geçiririm. "O yapmadı, Bevie. Lütfen bana güven."

"Ben onların dikkatini dağıtırım." Başını kapıya doğru çevirip elini uzatarak yanağıma okşadı. "Kendine dikkat et, Juliette."

Ve sonra kapıdan çıkıp gittim, geride ne bıraktığımı düşünmeden.

The **ROSEBROOK** Rag

SON DAKİKA: ÖLÜM, YARALANMA VE KAYIP VARİS — ROSEBROOK KRİZDE

Montgomery mirası onarılamayacak şekilde parçalanmış olabilir.

Dün gece, Montgomery ailesinin inzivaya çekilmiş patriği Marcus Montgomery

Montgomery ailesinin inzivaya çekilmiş patriği Marcus Montgomery, malikanesinde ölü bulundu. Yetkililer, "çok az kişinin haberi olduğu" uzun süreli bir hastalığı gerekçe göstererek, olayı sessizce intihar olarak nitelendiriyorlar. Ancak duruma yakın olanlar, ayrıntıların tuhaf olduğunu ve sessizliğin kulakları sağır ettiğini söylüyorlar.

Yangına körükle giden bir olay, birkaç saat sonra meydana gelen ve iki kişinin hastaneye kaldırılmasına neden olan bir silahlı çatışma oldu.

"Ailelere ve devam eden soruşturmaya saygıdan" isimler açıklanmıyor,

ancak bildiğimiz şey şu:

Roman Montgomery kayıp.

Peki ya polis? Onu sadece babası hakkındaki haberleri iletmesi için aramıyorlar, aynı zamanda onu şüpheli olarak da görüyorlar.

#MontgomeryMystery #MissingRoman #RIPMarcus #RosebrookRag

ROMAN

Frederick Lawrence.

Frederick Lawrence.

Frederick Lawrence.

Adı kafamda sürekli yankılanıyor ve önceki gece olanları ve önceki günlerde her şeye karıştığını düşündükçe, kendimi daha da dengesiz hissediyorum.

O her şeyi biliyor. *Her* şeye karışıyor. Yıllardır iki tarafta da oynuyor ve her iki ailenin de avukatı olduğunu hiç gizlemiyor.

Vücudum kaskatı, boynum ağrıyor ve risk alıp evime gizlice girip yeni kıyafetler almamış olsaydım, iğrenç bir halde olurdum.

Şu anda, Round Table'ın arkasındaki sokakta park edilmiş bir arabanın arkasında saklanıyorum ve Benjamin'i bekliyorum.

Dün gece geç saatlerde, telefonumu atmadan önce bana mesaj attı ve burada buluşmamız için yalvardı.

Muhtemelen bu bir tuzak ve ben de muhtemelen dünyanın en aptal adamıyım, ama başka ne seçeneğim var ki?

Arka girişe vardığı anda, onu tuğlaya doğru itip boğazına çakıl bıçağı dayadım.

Ellerini havaya kaldırır, ama bana karşı koymaz. Gözleri boş, altında koyu halkalar vardır. "Roman," der, sanki beni gördüğü için *minnettarmış gibi*.

"Bana neler olduğunu anlat, Benny," diyorum. "Artık yarı gerçekler yok. Artık saçmalık yok."

"Merrick hayatta."

Rahatlama içimi kaplar ve derin bir nefes veririm, gözlerim düşünmeden ellerime kayar ve sonra tekrar yukarıya döner. Saatlerce süren bir ovma sonrasında onun kanını üzerimden temizledim, ama onun hala nefes aldığını bilmek göğsümdeki sıkışmayı biraz olsun hafifletir.

Benjamin'i duvardan indirip birkaç adım geri çekildim, aramızda sağlıklı bir mesafe bırakarak. "Peki ya Tyler?"

Benjamin yutkunur ve elini saçlarının arasından geçirir, parmakları titrer ve kusmamaya çalışıyormuş gibi cildi solgunlaşır. "Ondan emin değilim. Bilmiyorum."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmadığım için beni affet."

Benjamin başını sallar, dilini yanağına bastırır ve sonra kendini bir şeye hazırlar gibi nefes verir. "Bunun olmasını istemedim."

Çenemi kaldırıp dişlerimi sıkarım. "Neyin olmasını?"

Yutkunur, gırtlığı hareket eder.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Benny," diye bağırırım.

Kaşları çatılır ve yüzü gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi buruşur. "Bu kadar kontrolden çıkması gerekmiyordu. Merrick'in bu işe karışması gerekmiyordu. Yaralanması gerekmiyordu. Ben..." Hıçkırarak boğulur ve şimdi odada volta atmaya başlar, parmaklarıyla kirli sarı saçlarının köklerini koparır.

"Benjamin," diyorum, sesim yüksek ve net. "Saçmalıyorsun. Bana neler olduğunu anlat."

O durur. "Frederick Lawrence, söylediği kişi değil."

"Hadi canım," diyorum. "Sen de öyle görünüyorsun. Nasıl yapabildin, Benny? Aileni nasıl bu şekilde ihanet edebildin?"

"Ailem için!" diye bağıırır ve tekrar saçını çeker. "M amca yalan söyledi. Her şeyi örtbas etti. Tek yapmaya çalıştığı hayatta kalmakken, onu sorunlu biri gibi gösterdi."

Kalbim durur. "Kim?"

Gözlerimi karşıladı, gözleri kederle boşalmıştı. "Eleanor teyzem. Marcus'un karısı."

Bu isim, kaburgalarımın bir yumruk gibi çarptı ve yarım adım geriye sendeledim.

"Bu..." Kafamı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun? O öldü, öldü, annem hep derdi ki..."

"Dengesiz olduğunu mu? Tehlikeli olduğunu mu?" Benjamin'in sesi içimi parçaladı. "M amcayı mutsuz ettiğini mi?"

"Hayır, annem hep Eleanor'un benim geri dönmememin sebebi olduğunu söylerdi."

Benjamin kısa, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "O senden nefret ediyordu, Roman. Sen, ondan alınan her şeyin kanıtıydın. M amca onu küçük düşürdü. Metresinden bir çocuğu oldu ve sonra *sana* onun soyadını verdi. Ve o Craig Calloway ile kaçmayı planladığında, onu bu yüzden öldürme cüretini gösterdi."

Ona bakıyorum, ama dünya yine dönüyor, bildiğimi sandığım her şey yeniden düzenleniyor. "Bu doğru olamaz..."

"Öyle," diye

cevapladı. "Yalan

söylüyorsun."

"Keşke yalan söylüyor olsaydım."

Kafamı sallıyorum. "O böyle bir şey yapmazdı..." "*Yaptı*," diye bağılıyor

Benjamin.

Çenemi sıkıyorum. "Bunun Frederick'le ne ilgisi var?"

Tereddüt eder, sanki biri duyacakmış gibi etrafına bakınır. "Çünkü Frederick onun üvey kardeşi."

Kaşlarım yükseldi. "Frederick bir *Voltaire* mi?"

"Resmi olarak değil. Bazılarının aksine, o bu ismi bir ilişki sonucu doğduğunda almadı. Ama arayışa çıktı ve Eleanor'u buldu. Kimsenin bilmesin diye bunu gizli tuttular, böylece Calloway'lerden ve babanızdan güvende olacaktı. Voltaire'lerin kasabada çok fazla güç kazanmasını hiç sevmediler."

Elimi yüzüme götürdüm. "Yani babamı ihanet ettin."

Benjamin'in ağzından çıkmasaydı, bunun doğru olduğuna inanmazdım. Benjamin'in sonuna kadar sadık olduğunu, "ya hep ya hiç" in tam anlamıyla bir adam olduğunu düşünmüştüm.

O tereddüt etmez ve tartışmaz. Sadece "Aileme sadık kaldım" der.

"Sadık kalmak, beni cinayetle suçlamak mı demek? Merrick'in vurulmasını sağlamak mı?" diye bağırırım.

Çenesi seğirir, burun delikleri genişler. "Öyle olmamalıydı dostum. Artık her şey mahvoldu. Buraya seninle konuşmaya ve... durumu düzeltmeye geldim."

Kaşlarım yükselir. "Bilmece çözmekten gerçekten yoruldum, Benny." Elini ağzına bastırır, yüzü solgunlaşır. "Kusacak mısın?" diye sorarım.

Derin bir nefes alır.

"Neden şimdi?"

Benjamin'in yüzü değişir. "Her zaman şimdi olması gerekiyordu."

Duvara yaslanır.

"M amca öldü. Ve sen geriye kalan son parçasısın. Freddy ile yıllardır hazırladığı plan arasında duran tek şey sensin."

Alaycı bir şekilde gülerim. "Adama fazla değer veriyorsun."

"Sen ona yeterince değer vermiyorsun." Beni ölümcül bir bakışla sabitler. "Senin kırılmanı bekliyorlardı."

Gözlerine bakarım. "Ben kırılmam."

Yavaşça, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Zaten kırılmadığını mı düşünüyorsun?"

Öne atılıp gömleğinin yakasını tutup onu tuğlaya doğru itiyorum. "Sence kırılmak böyle mi görünür?"

O hiç kıpırdamadı. "Bence bu, birinin etrafındaki herkesin farklı bir oyun oynadığını fark ettiğinde böyle olur."

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama sesim soğuk çıkıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Freddy bunu *yıllardır* inşa ediyor. Eleanor öldüğünden ve seni, zavallı, yalvaran ve *hayatta olan* halinle babanın kapısında gördüğünden beri."

Onu tuğlaya daha sertçe vuruyorum. "Bir daha söyle."

Sırıttırıyor ama sırtıtışının arkasında ateş yok. Sadece hüznü, karanlık ve zaten kanayan bir şey var.

"Yanlış mı düşünüyorum?" diye gülüyor. "Sarhoş annen bir hafta sonra, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşıntılı bir halde ortaya çıkıp,

"Onu yakmışım gibi bıraktım.

Beynim o kadar hızlı dönüyor ki, hareket hastalığı hissediyorum.

Benjamin, bir adım daha geri çekilirken başını salladı.

"Annem neden..." Cümleyi bitirmiyorum, çünkü cevabı zaten biliyorum.

Para. Belki de babam. Kendini kaybetmiş ve bir sonraki dozu için her şeyi yapmaya hazır birini manipüle etmek zor değil.

"Frederick ona ulaştı."

Bunu her şeyi bildiğim gibi biliyorum.

"Ah, gördün mü?" Dilini şaklatıyor. "Şimdi anlamaya başladın."

Göğsüm boşalıyor ve midem bulanıyor.

"Annen seni teslim etti Roman, bir fiyonkla sarmış gibi. Senin ruhunu etkiledi ve Freddy M amcanın kulağına fısıldadı. Mükemmel bir fırtına."

Keşke itiraz edebilseydim, ama hepsi doğru geliyor. Hepsi o kadar mantıklı ki, beni öldürüyor.

"Neden bana bunu şimdi söylüyorsun?" diye soruyorum. "Neden buraya gelmem için yalvardın?"

Dişlerini sıkar, gözlerinin alt kısmı yaşlarla dolar. "En iyi arkadaşıma zarar verdiler. O şimdi lanet olası bir hastane yatağında yatıyor ve bu hiç olmamalıydı..." Başını sallar. "Kefaretimi ödemeye çalışıyorum."

"Biraz geç kaldın."

"O zaman, şimdi söyleyeceğim şeyi duymazdan gelebilirsin." Sözlerini ayaklarıma tükürüyor. "Juliette'i kaçırıyorlar çünkü onunla *sana* ulaşabileceklerini biliyorlar."

JULIETTE

Parmaklıkların altından çıktığım anda, bir şeyler ters gidiyor gibi hissettim. Ama Beverly beni yanlış yönlendirmezdi, bu yüzden onun sözlerine güveniyorum ve şu anda her şey kafa karıştırıcı olsa da, onun talimatlarını takip ederek mülkün kenarına doğru ilerliyorum, kafamda kimi aramam gerektiği konusunda düşüncelerim dönüp duruyor.

Bana onların adını hiç söylemedi.

Zaman yoktu, diye hatırlatıyorum kendime.

Söyledikleri bana pek mantıklı gelmese de, şu anda mantıklı gelen pek bir şey yok ve tek bildiğim, Roman'ın Ty'ı öldürmekten şüpheleniliyorsa, ailem onun yanına gitmeme *asla* izin vermeyecek.

Ve ona ulaşmam gerekiyor.

Belki zihnim dakikada yüz mil hızla çalışmıyor ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmıyor olsa, Tyler'ın yokluğunun acısını kabullenebilirdim, ama şu anda bu duygu her yüzeye çıkmaya çalıştığında, onu geri itiyorum, elimden geldiğince bölümlere ayırıyorum, böylece Roman'a ulaşmaya ve gerçeği bulmaya odaklanabiliyorum.

Ya o yaptıysa?

İçimdeki düşünceler hainler, bilinçaltıma ürkütücü bir ninni gibi "ya eğer"leri fısıldıyorlar. Ama o yapmış olsa gerçekten bir şey değişir mi? O benim sevmediğim bir şey yapmış olsa bile onu yine de severdim.

Elbette affedebilirim. Bu olasılık beni rahatsız ediyor ama onu da bir kenara itiyorum ve bu düşünceyi binlerce parçaya bölerek bir daha yüzeye çıkmaması için engelliyorum.

Roman'ı yıllardır tanımıyor olabilirim, ama onun kalbini tanıyorum. O bunu yapmazdı. Bana yapmazdı. Hiçbir şey için yapmazdı. Onu bulana kadar bu gerçeğe tutunuyorum, çünkü bu beni bu durumdan kurtaracak.

Hala sabah güneşinin bulutların arkasında olduğu, çimlerde çiyn olduğu ve cildime yapışıp onu yapışkan hale getiren tuhaf bir sisin olduğu kadar erken bir saat. Arazinin kenarına geldiğimde, bir araba rölantide çalışıyor.

Beverly'nin dediği gibi, biri beni bekliyor. Endişe midemi sıkıştırıyor, ama bunu görmezden gelip oraya varmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Yavaşça yaklaşıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Yolcu kapısının yanında duran kadın beni görünce dikleşiyor. Tanıdık geliyor ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyorum. Belki beynim daha iyi çalışsaydı hatırlayabilirdim ama nedense çalışmıyor.

Muhtemelen olan bitenin şokundan dolayıdır.

Biraz yaşlı, yüzünde zor bir hayat yaşamış gibi derin çizgiler var. Kahverengi-siyah saçları arkaya toplanmış, yumuşak gri bir hırka giyiyor. Ve o kadar... lanet olasıca... tanıdık geliyor ki.

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Juliette?"

Yutkunuyorum, içimde derin bir tedirginlik hissederek ona başımı sallıyorum. "Seni Roman'a götürmek için buradayım."

Tereddüt ediyorum, kaşlarım çatılıyor ve adımlarım kesiliyor. "Bu doğru değil... Bevie onu göremeyeceğimi söyledi."

Daha geniş bir gülümsemeye, parmaklarıyla dalgın dalgın diğer kolunu kaşıyor. "Planlar değişti."

Sesi sakindir. Hatta güven vericidir.

Başımı eğiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, sonra tekrar netleşiyor. "Roman'ı nereden tanıyorsun?"

Yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce beni dikkatle süzdü. "Öyle bir şey demedim. Acele et, görülmek istemiyorsak gitmemiz gerek."

Midem bulanıyor ama arabaya biniyorum ve bir saniye sonra o da arabaya biniyor, kapıyı çarpıp uzaklaşıyor.

İç mekan hafifçe deri ve alkol temizleyici kokuyor ve sessizlik cildimi jilet gibi kesiyor.

"Kuzenin için üzgünüm," diyor birkaç dakika sonra. "Ve Roman için de. Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bu sözler boğazımı acıtıyor. Tyler hakkında konuşmak istemiyorum. Roman'ı *düşünmek* istemiyorum.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, başımı cama yaslayarak. Soğuk, aşırı ısınmış yanağıma iyi geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sonra başımı sallıyorum. *Neden bu kadar yorgunum?*

Kadın gözlerini yoldan ayırmadan başını sallar ve ben kendimi durduramadan uykuya dalarım.

"Hey," diye mırıldanıyorum, kafamı toparlamaya ve gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Gözlerim tekrar kapanıyor.

Tanıdık bir kadın başımda duruyor ve beni uyandırmak için sallıyor.

Gerçekten kendimde değilim, beynim çırpılmış yumurta sarısı gibi hissediyorum. Ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Sen... Roman'ın annesi misin?"

Donup kalır, eli omzumu sıkıca kavrar.

Aniden hafızam geri gelir ve nerede olduğumu anlarım. Onu nasıl tanıyamadım... ve şimdi o burada.

Elimi alnıma bastırıp birkaç kez vurarak, hafızamdaki bulanıklığı gidermeye çalışıyorum.

"Evet, tatlım, sana söylemiştim."

"Söyledin mi?" Yüzümü buruşturup hatırlamaya çalışıyorum.

Etrafıma bakıyorum ve Upside Down Rock'a giden patikanın girişinde olduğumuzu fark ediyorum.

"Neden buradayız?" Dilim kelimelerde takılıyor.

"Burada buluşalım dedi," diye cevaplar o yumuşak bir sesle. "İkinizin ilk kez karşılaştığı yer, değil mi?"

Midem burkulur, ama başımı sallarım. "Evet."

"Yürümekte sorun yok mu? Biraz kayalık bir yer."

"Sorun yok."

Ama değilim. Ayağa kalktığımda bacaklarım garip hissediyor. Sanki ağır ve gevşek bir şeyle değiştirilmiş gibiler. Sendeliyorum ve o orada, kolumun altından eliyle beni destekliyor.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Sana yardım edeyim."

Tartışacak kadar yorgun olduğum için başımı sallarım. Onun beni patikada yönlendirmesine izin veririm, ağaçların kenarları bulanıklaşır. Her şey yapış yapış hissedilir. Yavaş.

"Bevie'nin bana verdiği içkide ne vardı?" diye soruyorum, dilim ağırlaşmış.

Cevap vermiyor.

Yürüyoruz.

Ya da... o yürüyor. Ben sendeliyorum.

Dizlerim sürünüyor. Kollarım karıncalanıyor. Yavaşça gözlerimi kırpyorum, bir kez. İki kez. Bir şeyler yolunda değil.

Bir şey *yanlış*. "Roman nerede?" diye soruyorum.

Ya da belki sormuyorum. Belki sadece düşünüyorum.

Uçuruma varıyoruz ve onu arıyorum, ama burada değil. O burada değil...

Ve sonra dünya eğilir, gökyüzü yana doğru kayar ve ben düşüyorum. Karanlık içime giriyor.

ROMAN

Hiç şiddet yanlısı bir insan olmadım, ama şu anda bu kasabayı yakıp yıkabilirim.

"Yemin ederim Benny, ona dokunurlarsa, *herkes* bunun bedelini ödeyecek. Onu nereye götürüyorlar?" diye soruyorum, onun üzerinde durarak.

Kafasını sallar ve boğuk bir sesle, "Freddy'nin birine onu kendisine getirmesini söylediğini duydum. Onu senin kurtardığın yere götüreceğini söyledi. Bunun seni ortaya çıkaracağını biliyorlar."

Kaşlarım çatılır. *Upside Down Rock*. "Orayı nereden biliyorlar?"

Benny bana inanmaz bir bakış attı. "Freddy her şeyi bilir Roman. Bunu anlamadın mı? Haberleri engelleyebilmesinin ve istediği gibi yönlendirebilmesinin bir nedeni var. Sen ve Juliette yıllar önce fotoğraflandınız ve o fotoğrafları ele geçirdi."

Belki de aklım onu bulmaya bu kadar odaklanmamış olsaydı, az önce söylediği şeye odaklanabilirdim.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Bana bir bakış attı. "Gerçekten başka seçeneğin yok, değil mi kuzen?"

Benjamin'in arabasının direksiyonuna geçtiğimde hiç bu kadar hızlı sürmemiştim ve göz açıp kapayana kadar Verona County Park'ın girişine varmıştık.

"Oraya çıktığımda ne olacak?" diye soruyorum Benjamin'e, araba rölantide çalışırken.

"Juliette orada olacak, ama dinle, o seni bekliyor."

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. Juliette'e bir şey olursa...

"Umurumda değil," diyorum. "Onu bırakırsa beni alabilir." Bir kez başını sallar ve ben kolunu tutmak için uzanırım.

"Lance'i bulacağım, tamam mı?" diye beni sakinleştirir.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Lance *oradaydı*. O da bu işin içinde değil mi?"

"Lance de herkes gibi bir tutsak. Freddy ona bir çıkış yolu vaat etti ve o da buna çaresizce ihtiyaç duyuyor. Ama Juliette'e zarar vermelerine izin vermesi imkansız."

Derin bir nefes alıp tekrar başımı salladım, arabanın kapısını açıp tepeye doğru yürümeye başladım. Öfke kanımı kaynatıyordu ve tek bir şeye odaklanmıştım.

Juliette'e ulaşmak.

Frederick beni istiyorsa, sorun değil. Beni alabilir.

Kayalığın tepesindeki açık alana vardığımda, Frederick'i hiçbir yerde göremiyorum.

Gözlerim etrafı tararken, aşık olduğum piknik masasının üzerinde onu görüyorum.

Baygın halde, yan yatmış, elleri ve bacakları ip gibi bir şeyle bağlanmış. Görüşüm daralıyor ve ona doğru koşuyorum, onu masadan kaldırıp yere ve kucağıma çekiyorum, elimle yanağını okşuyorum. "Juliette."

Başı yana doğru eğilir ve ben öne eğilip titreyen dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım, midem korkuyla dolar. "Küçük Rose, uyan *lütfen*."

Parmaklarım boynunu kavrar, nabzını bulmaya çalışır ve bulduğumda rahat bir nefes alırım.

Ölmemiş.

Kan da yok. Tanrıya şükür.

Juliette inliyor ve bakışlarım ona dönüyor, elim yanağında. Gözleri açılıyor ve tekrar inliyor, ellerini hareket ettirmeye çalışıyor gibi

Ellerini hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi.

Siktir. Onları hemen çözmeye başlamalıydım. Düğümleri çözmeye çalışmak için harekete geçiyorum, ama bir şey yapamadan arkamda ayak sesleri duyuluyor ve Frederick yüzünde bir gülümsemeyle odaya giriyor.

"Roman, geldin," diyor.

Juliette'in gözleri tekrar kapanır ve bayılır, yine küçük bir inilti çıkar.

"Ona ne yaptın?" diye bağırırım.

Onu nazikçe yere yatırıp önüne geçtim, sanki onun ona çok yakından bakmasını engelleyebileceğim gibi.

Daha önce aldığım çakıyı hala üzerimde taşıyorum ve hiç cinayet işlemedim, ama o kadına yaklaşmaya kalkışırsa onu öldüreceğim. Bu, hayatımın geri kalanında kabuslar görmeme neden olsa bile.

Etrafına bakınıyor. "Sadece biz mi?"

"Senin istediğin bu değil miydi?" diye soruyorum.

"Benny'nin bunu yapacağından emin değildim. O biraz kararsızdır, duygularıyla hareket eder, bilirsin."

Benjamin beni kandırdı mı? Bu işte tek başıma mıyım?

"Bu komik," diyorum. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Juliette yine iniliyor ve ben onu uyandırmaya çalışıyordum ama şimdi uyumaya devam etmesini istiyorum. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamasını istemiyorum; belki o zaman, daha sonra uyanır ve bunu kötü bir rüya gibi hisseder.

"Ben mi?" Frederick gülüyor. "Ben tam tersiyim." "Yani, dün gece Tyler'ı vurmayı planladın mı?"

Yüzünü buruşturur. "Talihsiz bir aksilik. Ancak Tyler işlerin önüne geçmemeliydi. Oynayacağı bir rol vardı ve bunu iyi oynamadı."

"Ne rolü?"

Onu konuşturmaya devam edersem, belki Benjamin'e Lance'e ulaşması için zaman kazanabilirim. Tabii söylediklerinde ciddiye.

Gülümsemesi genişler. "Artık pek önemi yok, değil mi?"

"Tüm bunlar ne, Frederick? Neden sadece beni yakalamak için tüm bunları yapıyorsun?"

Gülümsemesi kaybolur. "Siz Montgomery'ler hep aynısınız. Her zaman aşırı şişirilmiş bir özgüvene sahipsiniz. Bu yıllardır böyle." Kollarını açar ve sanki geniş boş alan beni etkilemeliymiş gibi etrafına bakınır. "Ve sonunda yapmamız gerekeni yaptık, ve sen buradasın. Kabul ediyorum, her zamankinden biraz daha dağınık, ama yine de..." Eğilir, gözleri parlar. "İşi bitirmek üzereyiz."

Biz.

Bu kelime içime işliyor ve etrafa bakma dürtüsüne direniyorum.

"*Biz* kimiz, Frederick?"

Cevap vermez. Ama cevap vermesi gerekmez.

Arkasında çakıl taşları üzerinde yavaş, ölçülü bir ayakkabı sesi duyulur ve sonra o belirir ve sanki göğsüme elini sokup kalbimi sökmüş gibi tüm nefesim ciğerlerimden çıkar.

"Anne," diye boğuk bir sesle söylerim.

O gülümser. "Merhaba, Ry."

Öfke, kör edici ve hızlı bir şekilde içimi kaplar. "Bana öyle deme."

Gülümsüyor, Frederick'in yanında duruyor, gözleri çılgın ve cildi solgun.

"Seni incitmek istemedim," diyor, sanki bu sadece bir yanlış anlaşılma gibi.

Gözlerim arkamda Juliette'e kayıyor. Hareket etmiyor ve yüzü çok sabit. Yüzü çok solgun.

"Ona ne yaptın?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Frederick ve annem kahkahalar atıyor.

Ona bakar. "Beverly sana ne kullanmayı planladığını söyledi mi?"

Annem, kayanın üzerine yığılmış kızın önemi yokmuş gibi omuz silkiyor.

Ve başka bir bıçak sırtıma saplanıyor. Hayır, daha kötüsü, *Juliette'in* sırtına saplanıyor.

"Onu uyuşturdun," diye fısıldıyorum.

Annem dudaklarını büzüyor ve tırnak etlerini koparıyor. "Bu kadar dramatik olma."

İçimdeki her şeyin, tek istediğim onun oğlu olmakken bana bu kadar acı veren bu kadını boğazlamak istediğini görmezden gelerek bir adım öne çıkıyorum. "Uyanacağını söyle."

"İyi olacak," diye onaylar Frederick. "Eninde sonunda. Sadece... dinleniyor."

"Çünkü ona uyuşturucu *verdini*!" diye bağıyorum.

"Çünkü onun işbirliği yapmasını sağlamamız gerekiyordu," diye sakın bir şekilde cevaplar.

Nefesim kesik kesik, gözlerim çılgınca anneme dönüyor. "Sen bu işe ne kadar *karıştın*, anne? Tanrım." Sesim kırılıyor. "Neden bunu yaptın?"

"Çünkü o beni seçmedi," diye alaycı bir şekilde gülümser. "Çünkü ona kaç gece verirsem vereyim, kaç yıl beklersem bekleyim, asla yeterli olamadım."

Ona bakıyorum. Beni büyüten kadının boş kabuğuna. "Marcus'u sevdim," diye fısıldıyor. "Eğer yakınında kalırsam, sadık kalırsam, bana bir karşılık vereceğini düşündüm. Ama o beni karanlıkta bıraktı. Sonra Eleanor öldü, her şey parçalanmaya başladı ve Freddy beni buldu ve her şeyin farklı olabileceğine söz verdi."

Boğazım yanıyor.

"Sana ne söz verdi?" diye soruyorum, sonra elimi kaldırıyorum. "Hayır, dur, bırak tahmin edeyim. Uyuşturucu? Para?"

İnkâr etmiyor.

"O işleri kolaylaştırdı," diyor. "Ve benim tek yapmam gereken onun kurallarına uymaktı. Seni eve dönmek için yeterince çaresiz hale getirmek, o da Marcus'u seni geri kabul etmesi için ikna etmek. Böyle olmamalıydı, biliyorsun. Geri dönmek için bir nedenin olmalıydı, sonra da kaçmak için bir nedenin, parayı *bize* bırakmak için."

Bu sözler beynime bir kurşun gibi saplandı, vücudumda çamur gibi süzüldü.

"Ne dedin?" Başımı eğiyorum, vücudum bastırılmış öfkeyle titriyor. "Ne dedin lan?" Bir adım öne çıkıyorum. "O sözleri tam olarak tekrarla."

Ağzı balık gibi açılıp kapanıyor.

"Beni çaresiz bırak" demiştin. Titrememi durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Bunu nasıl yaptın *anne*? Sen..." Dudaklarımı yalayıp derin bir nefes alıyorum. *Bu imkansız*. "Brooklynn'e bir şey mi yaptın da babamın yanına kaçmam için?"

Gözlerinde suçluluk belirir ve yere bakarak yutkunur.

Aman Tanrım. Midem bulanır, vücudum, bana ulaşmak için Brooklynn'e zarar verdiği imasından tiksindir.

Dilimi o kadar sert ısırırım ki kanın tadını alırım ve avuçlarımı gözlerime bastırarak yanmayı durdururum. "Onun neyi olduğunu biliyor muydun?"

Frederick alaycı bir şekilde güler. "Bu zamanı boşa harcamaktan bıktım. O biliyordu. Benim istediğim gibi onu zehirledi. Onu hasta edecek ve seni acınası ve *çaresiz* bırakacak kadar, tıpkı onun dediği gibi."

Gözlerim anneme döner, kalbimin parçaları milyonlarca parçaya bölünür ve boğazıma, gözlerime, lanet dişlerime takılır.

"Seni öldürmeliyim," diye tısladım.

Sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sendeliyor. Ve ben de vurmak istiyorum. Ona vurmak istiyorum. Ellerimi boynuna dolamak ve Brooke'a ve bana çektiği acıyı ona da çektirmek için *neden* diye bağırarak istiyorum.

Frederick tekrar araya girer, sanki bu sadece işmiş gibi takım elbisesini düzeltir.

"Annenin seçimleri trajik, evet," diyor. "Ama silahı eline kimin verdiğini unutmayalım. Marcus. Montgomery adı. Zalimliği ödüllendiren ve dürüstlüğü cezalandıran kasaba."

"Yani bu mu?" diye patlarım. "Kasabayı cezalandırıyor musun?"

"Hayır," der. "Ben onu arındırıyorum. Eleanor benim kardeşimdi. Ve Marcus onu öldürdü."

"Onu kurtaramadın, şimdi ne yapıyorsun? Tanrı mı oynuyorsun?"

"*Tarihi yeniden yazıyorum*," diyor, cebine uzanıp dün geceki silahı çıkarıyor.

Kanım donuyor ve sağa doğru bir adım atarak Juliette'i korumaya devam ederken ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorum.

Onun peşinde olduğu benim. Calloway ailesinin çocuğunu öldürecek kadar aptal olamaz, *değil mi?*

"Tiyatroyu bırak," diye bağıyor. "Zaten kaybettin."

Kafamı sallıyorum. "Ben babam değilim. Senin oyununu oynamam."

"Oyunu çoktan oynadın," diyor hafifçe gülümseyerek. "Kaliforniya'daki galeriye geldiğin anda. Juliette sana gülümsediği ve sen de ona gülümsediğin anda. Babanı aradığın ve o da sana eve dönmeni söylediği anda."

Göğsüm sıkışıyor. *Sanat sergisi mi?* Anneme bakıyorum.

Tabii ki. Beni o sergiye götüren oydu. Ve Juliette'in orada olması bana garip gelmemiş miydi?

Tanrım. Hayatımda gerçek olan bir şey var mı?

Juliette arkamda hafif bir iniltiyle kıpırdanıyor. Bu sesle nefesim kesiliyor.

Frederick bunu hemen fark eder. "Oh, uyanıyor mu? Bu çok sakıncalı."

Silahını kaldırıyor.

Kalbim durur ve görüşüm kırmızıya döner.

Atlarım.

Yere sert bir şekilde çarptık. Dirseğim onun kaburgalarına çarptı ve silah toprakta kayarak uçuşumun kenarından birkaç santim uzağa düştü. İkimiz de kan ve toprakla kaplı bir şekilde yerden kalkarken, arkamda Juliette'in zayıf ve şaşkın sesini duydum.

"Roman?"

Önce silahı aldım. Ve tereddüt etmedim.

Silahı Frederick'in kafasına doğrulttum.

O benim altımda donakaldı, göğsü kısa ve sık nefeslerle inip kalkıyordu. Yüzünün yan tarafında bir çizik ve ağzının köşesinde kan vardı.

Annem çığlık atıyor, ama ona yardım etmeye gelmiyor. Bunun yerine, döndüğünü ve koştuğunu duyuyorum. Nereye gittiğine bakmıyorum, tek bildiğim Juliette'in yanında olmadığı ve benim yanımda olmadığı.

Gözlerimi Frederick'ten ayırmıyorum.

Parmağımı tetiğe bastırırken elim titriyor.

"Beni vurmayacaksın," diye gülüyor, ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim oluyor.

Onun arkasında bir şey dikkatimi çekiyor ve umut içimi bir yangın gibi sarıyor.

Kolum *acıyor*, taş parçaları ve dallar etime batmış, ama bunu umursamıyorum.

Emniyeti açıyorum, havada yüksek bir klik sesi duyuluyor.

Frederick'in gözleri büyür, sonra silahı ona doğrulttuğum yerden kaldırıp Lance'in uzattığı eline koyarım.

Lance benim yerimi alır almaz geriye doğru sendelerim ve hala yerde yatmakta olan, bilinci kapalı olan Juliette'in yanına koşarım.

"Sen gerçekten en büyük pisliksin, değil mi Freddy?" diyor Lance.

Silahı kaldırmasını bekliyorum ve öyle de yapıyor, ama onu vurmak yerine, tabancayla vuruyor ve Frederick'in yüzü yana doğru uçuyor.

"Hata yapıyorsun," diye tükürdü Frederick. "İkimiz de biliyoruz ki, beni öldürürsen, kaçışın yok."

Ne hakkında konuşuyor bu adam?

"*Kız kardeşimi* alabileceğini mi sandın?" Lance'in sesi tehlikeli bir gürültüyle yankılanıyor ve ben Juliette'in kollarından ipi koparıp onu kucağıma çekiyorum, tam o sırada Lance tekrar yumruk atıyor ve yumruğu Frederick'in yanağına isabet ediyor.

Frederick'in ağzından bir dişin çıktığını gördüm galiba, ama emin değilim.

Lance hemen karnına tekme atar. Sanki aklını kaçırmış gibi, tekrar tekrar.

"Sen aklını mı kaçırdın? Onu sana dokundurmaktansa, hayatımın geri kalanını o yeraltı kafeslerinde geçiririm." Lance silahı doğrultur.

Yeraltı kafesleri mi?

"Lance," diyor Benny, ağaçların arasından çıkarak.

Lance dişlerini sıkıyor. "Kapa çeneni, Benny."

Frederick yerden gülerек inler ve sonra kendi üzerine kıvrılır. "Orada kalırsan seni öldürür."

Lance omuz silker. "O zaman cehennemde görüşürüz."

Ateş eder.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve yine.

Kuşlar, ölümün kokusunu almışçasına ağaçlardan uçup giderler.

Ha

va. Benjamin, Lance'in elinden silahı kapar, gömleğiyle silip

ve kendi parmaklarıyla sıkıca bastırır. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorar Lance.

"Sen olamazsın," der ve ona döner. Kusacak ya da bayılacak gibi görünür. "Sen olamazsın, biliyorsun. O sana ihtiyaç duyuyor."

Lance başını sallar, sonra gözleri bize kayar ve Juliette'in kucağında yatıp nefes almasına rağmen hala baygın olduğunu fark edince gözleri büyür.

Bana doğru yürür ve somurtkan bir ifadeyle bana bakar. "O..."

"Hayatta," diye sözünü kesiyorum. "Ama onu hastaneye götürmemiz lazım."

Yine başını sallar ve sonra gözlerime bakar. "Onu götür. Ve Roman, *teşekkür* ederim. Onu kurtaracak kadar sevdiğin için."

The ROSEBROOK Rag

İlçenin en iyi avukatı, yüksek riskli bir güç komplosunun suçlu beyni olarak ortaya çıktı!

Sıkı durun Rosebrook Falls, çünkü *her şey* bir anda patladı.

Rosebrook Falls'u derinden sarsan bir skandalda, güçlü avukat Frederick Lawrence'ın, cinayet, manipölasyon ve Montgomery malikanesinin kontrolünü ele geçirmek için yapılan çarpık girişimleri içeren Yıllardır süren bu komploda cinayet, manipölasyon ve Montgomery malikanesinin kontrolünü ele geçirmek için yapılan çarpık girişimler yer alıyordu.

Asıl şok edici olan neydi? Lawrence bu planı tek başına gerçekleştirmiyordu.

Bugün erken saatlerde Paxton Calloway bir basın toplantısı düzenleyerek tüm söylentilerin doğru olduğunu doğruladı.

Heather Argent (evet, o Heather Argent: Roman Montgomery'nin bir zamanlar öldüğü sanılan annesi) Roman'ı kontrolü altında tutarken Lawrence ise perde arkasından ipleri elinde tutuyordu.

Onun

motivasyonu

neydi? İntikam.

Meğer Lawrence'ın birçok sırrı varmış ve bunlar müşterilerinin ötesine geçiyormuş. O, beş yıl önce trajik bir şekilde ölen Marcus Montgomery'nin rahmetli eşi Eleanor Voltaire'in gizli üvey kardeşiymiş.

Roman Montgomery, Juliette Calloway'i planlanan bir kaçırma girişiminden kurtarmak için devreye girdiğinde komplo çöktü ve tüm plan tek bir gecede ortaya çıktı.

Frederick Lawrence, iki gece önce VU Kampüsü'ndeki silahlı saldırıdan Roman'ı sorumlu tuttu ve Roman'ın kaçacak yolu kalmayınca... silahı kendine doğrulttu.

Ve bu, dramayı sevenlerin iştahını kabartmaya yetmediyse? Calloway'leri kötü adamlar olarak gösteren o grafiti?

Asla inanmayacaksınız...
Frederick Lawrence.

Heather Argent ortadan kayboldu ve şu anda sorgulanmak üzere aranıyor. Sorgulanmak üzere aranıyor. Ama belki de daha da şok edici olan şey: Calloway ailesinin uzun süredir ev yöneticisi ve dadısı olan Beverly, aslında Beverly değildi.

Gerçek adı ne
mi? Cassandra
Troy.

Şu anda firari durumda.

Rosebrook, sırların ortaya çıkıyor. Ortaya çıkarılacak başka bir şey kaldı mı?

#ScandalInTheFalls #JusticeForJuliette #RomanMontgomeryRises
#FamilyFeudWho #HeatherExposed #FrederickFraud
#EleanorDahalyisiniHakEdiyordu #RosebrookRag

JULIETTE

Sessizleşmeyen bir bip sesi var ve bu ses, ritmine uyarak başımı zonklatıyor.

Ağzım kurudu. Yutkunmaya çalışıyorum ama sanki keskin jiletler boğazımı kesiyormuş gibi hissediyorum.

Sol elimi saran sıcaklık dışında, vücudumun hiçbir yerinde iyi hissettiren bir şey yok.

Göz kapaklarımı zorla açıyorum ve sanki yapıştırıcıyla yapışmış gibi açılıyorlar. Görüşümdeki bulanıklığı gidermek için birkaç kez göz kırpiyorum.

Kaşlarım çatılır. Evimin yatak odasındayım, ama bipleyen bir monitör var ve koluma bağlı. Kendime geldikçe ses hızlanır, kalbim göğsümde çarpar ve anılarımı bir araya getirmek için deli gibi uğraşırım.

Roman'ın annesi, sonra kendimi dışlanmış hissettim ve şimdi... buradayım.

Aşağıya bakıp kısa bir nefes alıyorum, Roman'ı yanımda görünce kalbim daha da hızlanıyor, eli benim elimi kavırıyor ve yavaş, kontrollü nefesleri koluma üflüyor. Uykusunda bile endişeli görünüyor, başı omzuma yaslanmış ve beni sıkıca sarıyor.

Odamın kapısı açılıyor, Felicity başını içeri sokuyor. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kırpiyorum.

"Uyandı!" diye koridora doğru bağılıyor ve köşeyi dönüyor.

Ona bakıyorum ve o boşuk bir kahkaha atıyor. "Vay canına, Jules. Rahatlayıp yaşamaya karar verdiğinizde, bunu gerçekten kelimenin tam anlamıyla yaparsınız.

Yanağımda sıcak bir el hissediyorum ve dönüp Roman'ın masmavi gözlerine bakıyorum.

Kalbim çarpıyor.

"Juliette." Sesi acı dolu bir boşuklukla çıkıyor.

Kolumu kaldırıp çenesini okşuyorum ve Felicity yatağımın yanına gelip bana sessizce su bardağını uzattığında, o bardağı neredeyse Felicity'nin elinden kapıyor.

O alaycı bir şekilde, "En yakın arkadaşımın diriliş hikayesinde içecek kızına indirgenmek zorunda mıyım?" der.

Gülüyorum, ama bu başımı zonklatıyor.

Roman ona bir bakış attıktan sonra pipeti dudaklarıma tuttu ve ben açgözlülükle içtim. Su soğuk ve mükemmeldi, kurumuş boğazımı rahatlatı.

"Buradasın," diyorum ona.

"Buradayım," diye tekrarlar, elimi kaldırıp arkasına küçük öpücükler kondurur. "Bir daha seni asla terk etmeyeceğim."

"Nasıl..."

"Şşş." Serbest eliyle öne uzanıp saçlarımı okşadı, sanki ellerinin altında beni hissetmesi gerekiyormuş gibi, gerçek olduğumu anlamak için.

"Bayan Calloway," Felicity sözünü keserek parmaklarıyla ayak bileğimi tuttu. "Kendi kendime atadığım ve hiç eğitim almamış hemşireniz olarak, hayati fonksiyonlarınızı ölçmem gerekiyor. Ama aynı zamanda, eviniz büyük, öfkeli ve sürekli volta atan adamlarla dolu, bu yüzden..."

"Bize bir dakika ver," diye bağıır Roman. "Bekleyen herkese onun uyandığını söyle."

Felicity kaşlarını kaldırır. "Onlara bağırdığımı duymadın mı?" "O zaman tekrar söyle."

"Peki, ama sadece iyi bir aşk hikayesine bayıldığım için." Bileğimi tekrar sıkıp bırakır. "Ama iyi olduğundan emin olana kadar öpüşmek yok."

Roman ona bakmaya bile tenezzül etmez.

Felicity göz kırpar ve koridora doğru kaybolur, yine yüksek sesle bağırarak, "Uyandı, sizi aptallar, kimse beni duymadı mı?"

"Duyduk. Lanet olsun, sivrisinek gibisin," diye cevaplar Paxton, sesi sanki merdivenlerin altından ona bağıırıyormuş gibi uzaktır.

Kaşlarımı kaldırırım. "Kaba."

Roman gülümser ve elime bir öpücük daha kondurur.

"Çok endişelendim." Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bir daha asla kaçırılmana izin vermeyeceğim."

"Ne, sanki bilerek yaptım da?" Gözlerimi kısarım. "Beni kaçırın *senin* senin annen kaçırdı, unutmuş olabilirsin."

"Unutmadım," diyor, sesi sessiz. "*Asla* unutmayacağım."

Bakışlarında bir tür hayalet var ve bu benim içimde derin bir şeyleri altüst ediyor. "Sorun yok, tamam mı? Ve bu onun suçu değil, Trouble. Hatırladın mı? Uyuşturucunun suçu. Onun değil."

O homurdanıyor. "*Öyleydi*, Juliette."

Kafamı sallıyorum, sonra bunun verdiği acıdan yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, bebeğim."

Öyle değildi. Uyuşturucu insanı değiştirir, değil mi?"

Çenesi gerildi. "Onun yaptıklarını bilmiyorsun, sen..." "Önemli değil," dedim. "Yani, önemli, ama... senin kalbin için? Önemli değil."

Burnunu çeker ama bana cevap vermez. Ve ben ısrar etmem çünkü dürüst olmak gerekirse, bu konuda bilgim yok ve kederin üstesinden gelmek zaman alır.

Göğsüm sıkışır ve sis, küçük parçaları hatırlayabileceğim kadar dağılır. "Ne oldu?"

"Kısaca mı? Frederick Lawrence, yıllardır annemle birlikte herkesi manipüle eden pisliğin tekiydi ve şimdi o öldü, babam da öldü ve sen güvendesin. Tek umursadığım şey bu."

"Ne? Aman Tanrım, *Roman*," diye haykırdım, kalbim onun için acıyordu.

O başını salladı. "Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Ben iyiyim. Sen buradasın. Brooklynn güvende. Ve ben *iyiyim*." Yutkunuyorum. "Tamam."

Gerçeklik sisin içinden sızarak geri dönerken midem düğümlenir. "Ty," diye boğuk bir sesle söylerim. "O...?"

Roman çenesini sıkar, bakışlarında karanlık bir şey geçer, ama başını sallar. "Hastanede, ama en azından şimdilik... hayatta."

"Sen değildin, değil mi? Senin yapmadığını biliyorum, ama Bevie öldüğünü söyledi ve..."

"Beverly sana yalan söyledi, Juliette. Aslında yıllardır."

Kalbim çarpıyor ve onun söylediklerine öfkelenmek, öyle olmadığını iddia etmek istesem de, bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Bu onun gerçek adı bile değil. Gerçek adı Cassandra Troy."

Dürüst olmak gerekirse, beklediğim kadar içten bir acı hissetmiyorum. Belki de o kadar çok şey oldu ki, hissizleştim.

"Onun kandırılmadığından emin misin?" diye soruyorum. "Bevie benim için *her* şeydi benim için her şeydi."

Saçımı tekrar okşadı. "Onu bulurlarsa, sana söz veriyorum, ona kendin sorabilmeni sağlayacağım."

O gitti. Tabii ki gitti.

Yumuşak bir gülümsemeyle eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Felicity, sana benim sikimi hızlıca sürmene izin verirsem beni öldürür mü sence?"

Ağzım açık kalır. "Roman!"

Omuzlarını silkiyor, üzgün görünmüyor. "Sen hayattasın. Ben hayattayım. Hayatımın son kırk sekiz saati büyük bir uyanış oldu. Bence ikimiz de biraz zevki hak ediyoruz."

"Kalp monitörüne bağlıyım," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Aynen öyle." O başını sallar. "Artık, senin kalp atışlarını ne kadar kolay hızlandırdığımı saklayamazsın."

"Çok *sinir* bozucusun."

Omzuna vurmak için uzandığımda bileğimi yakalayıp sırttı. "Ve sen beni seviyorsun."

"Öp beni, Trouble."

Gülümseyerek eğilir ve dudaklarını benimkilere bastırır. Başımı eğiyorum, ama ikimiz de çok fazla kaptırmadan, kapı tekrar gıcırdıyor ve tanıdık sesler içeri doluyor.

"Peki, hayatta mı, değil mi?"

Bu Alex'e benziyor.

"Tanrıya şükür," diye karşılık verir Felicity. "Yemin ederim, Paxton'ın bir kez daha ayak seslerini dinlemek zorunda kalsaydım..."

"Neredeyse öldürülüyordu, Flick."

Paxton tarafından, tabii ki.

"Aman Tanrım," diye şikayet eder. "Sanki *ben* kötü adammışım gibi konuşma. Hepimiz arasında, ona buz parçaları yedirip onurunu koruyacak olan benim."

Hepsi tartışmanın ortasında odaya girerler, ardından hiçbir şey söylemeyen Lance gelir.

O sadece durur ve gözleri benimkilere kilitlenir. Ve bir saniye için, tüm gürültü kesilir.

Duruşu gergin, ifadesi her zamanki gibi düşünceli ve işkence görmüş gibi, ama maskesinde bir çatlak görüyorum.

"O açıkça hayatta," diye mırıldanır Lance, sesi bu sözlerle hafifçe kırılır. "Onun gözeneklerinden sızan alaycı tavırlarından bunu anlayabilirsin."

Kalbim durur ve midem düğümlenir.

"Seni de gördüğüme sevindim," diyorum, onun beni gösterdiği kadar soğukkanlı görünmeye çalışarak.

Roman yanımda duruyor, ama ben onun yanına dokunuyorum. "Sakin ol. Çocukluğumuzdan beri benimle dalga geçiyor. Bu sevginin bir göstergesi."

Lance'in ağzı hafifçe gülümser gibi kıvrılır. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor."

Kaşlarımı kaldırırım. "Öyle mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Ne, seni kurtaranın o olduğunu mu sanıyorsun? Tek başına mı?"

Roman sırtıyor. "Tek başıma da yapabilirdim."

Alex inler ve dramatik bir şekilde şezlonga düşer. "Şu anda erkeksi şehit monologlarını yapmasak olmaz mı? O daha yeni bilincini geri kazandı, testosteron toleransı artmadı."

Paxton iç çeker, bana kaşlarını çatarak bakar. "Seni Benjamin Voltaire ile takip ettik, hayatında ilk kez yardımcı oldu. Lance bizden önce sana ulaştı."

"Roman'ın bir ağaca yumruk attığını duydum," diye araya girer Felicity. "Bir ağaca yumruk attın mı?"

Lance güldü. "Tabii ki ağaca yumruk attı."

Roman alaycı bir şekilde, "Bu sembolikti," dedi.

Gözlerim hepsinin arasında gidip geliyor. Roman... şaka mı yapıyor? Kardeşlerimle.

Ben uyuşturulup baygınken ne oldu?

"Başka ne sembolik biliyor musun?" Alex ellerini salladı. "Jules'un hayatta kalması. Zehirlenmiş, ihanete uğramış, bir Yunan trajedisinin son perdesi gibi bir uçurumdan aşağı sürüklenmiş, ama yine de ayağa kalkmış."

Felicity burun kıvrır. "Çok dramatiksin."

"Sadece söylüyorum," diye devam eder, hiç rahatsız olmamış gibi. "Bu bir oyun olsaydı, son perdede olurduk. Maskeler çıkarıldı. Kötüler öldü. Aşıklar yeniden bir araya geldi. Geriye sadece perde selamı kaldı."

"Tanrım," diye inler Lance. "Birkaç oyunculuk dersi verdin ve şimdi kendini *Hamlet'in* anlatıcısı sanıyorsun."

"Ben özünde bir *filozofum*, Lance. Bunu biliyorsun. Her şeyde iyi olmam benim suçum değil." Alex sırtıttı.

"Beş dakika içinde Nietzsche'den alıntı yapmaya başlayacaktır," diye mırıldanır Paxton, sanki kendi koltuğuymuş gibi yatağının ucuna uzanır.

"Bu sadece beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor," diyor Alex. "Şu anda Sophocles dönemimdeyim. Kaos, kader, tek cümlelik sözleriyle öldüren trajik kadınlar..."

Felicity'ye kaşlarını oynatır.

Hepsini görmezden gelip Roman'a odaklanıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım, elini sıkarak. "Geri döndüğün için. Beni kurtardığın için. İlişkimizi bitirmemizi engellediğin için." Boğazım düğümlenir, gözlerim yaşarır. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Beni *asla* kaybetmeyeceksin." Ailemin tartışmalarını görmezden gelerek, eğilip alınını alnıma dayadı. "Kader bizi her zaman yeniden bir araya getirir."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öperim, yumuşak ve yavaşça, söylemeyi bilmediğim her kelimeyle dolu.

"Hala her şeyde beni resmedecek misin?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Dudakları seğirir. "Ellerimde, gökyüzünde, bir nefes ile bir sonraki nefes arasındaki boşlukta."

"*Nefesin* resmini çizemezsin," diyorum.

"Bu bir meydan okuma gibi geliyor." Omuz silkiyorum.

"Belki de öyledir."

Biri boğazını temizledi.

"Tamam," diyor Alex. "Bu çok tatlı bir an oldu ama eğer benim önümde sevişmeye başlarsa, ben gidiyorum."

Felicity ona bir yastık fırlatır. "Ayrılırlarsa ağlarsın. Rol yapma."

"Ağlardım," diye araya girer Lance.

Herkes ona bakar ve ağızım açık kalır.

O omuz silker, gözleri hala Roman ve benim üzerimde. "Ne? Ben de duygusal olabilirim."

"Vay canına. Duygusallık mı? *Bu* evde mi?" Felicity şaka yapar. Lance sırtarak, "Buna alışma," der.

"Bence bu çok tatlı," diyorum. "Hassasiyete ihtiyacım var, özellikle de ebeveynlerimiz burada değilken." Sesim yükselir. "Neredeler?"

Felicity burun kıvrır ve Paxton'a bir bakış atar. "Bu adam onların bizimle gelmesine izin vermedi."

Paxton omuz silkiyor. "Sana bir daha sana bulaşmalarına izin vermeyeceğime söz verdim ve ciddiydim."

Minnettarlığımı boğazımda hissederek dudaklarımı sıkıştırıp keskin bir şekilde başımı sallıyorum. Konuşmaya çalışırsam ağlayacağım galiba.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama beni zar zor büyüten ve sevginin her şeyden önce gelmesi gerektiğini unutan bu iki kişiyle işimin bittiğinden eminim.

Lance doğrulur ve ayrılmaya hazırlanırken kalbim sıkışır. "Gitmeliyim."

"Ne yapmaya?" Paxton kaşlarını kaldırır.

Lance omzunu kaldırır. "Bakmam gereken bazı insanlar var."

."

der Felicity " bir akıllıca bir ama ben onları onları dışarıda

Lance'in kapıya doğru yürüdüğünü izliyorum. Davranışlarında ağır bir şeyler var ve ona sormak istediğim, cevaplarını öğrenmek için can attığım daha birçok soru var.

"Lance," diye sesleniyorum.

Durur ve gözlerime bakacak kadar dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Her şey için. Oraya ulaşan kişi olduğun için."

Çenesini, doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi oynatıyor. Ama sonunda sadece başını sallıyor.

Roman birkaç saniye sonra diğerlerini dışarı çıkarır ve sonra kötü bir sırıtışla bana doğru yürür. Ben de nefesimi veririm ve o yatağa tırmanıp beni kollarına alırken ona uzanırım.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşar, gözleri beni saygıyla izler.

"Seni gökyüzüne resmederim, Küçük Gül," diye söz verir.

"O zaman ben de seni yıldızlara yazacağım, Trouble," diye fısıldarım. "Böylece hep birlikte olacağız."

Gülümser, gözlerinde şakacı bir bakış vardır. "Bu *tam* bir sapığın söyleyeceği bir şey."

Gözlerimi
deviriyorum.

"Beni
seviyorsun."

"Evet,
seviyorum,"
diye itiraf
ediyorum.

Ve bunu kanıtlamak için onu öpüyorum.

Mükemmel değillerdi. Karmaşa, karmaşıklık ve ipek çarşafların arasında fısıldanan özürlerle biten tartışmalar vardı.

ama önemli olduğunda, o ortaya çıktı ve o da onu içeri aldı. Kolay olduğu için değil, bu gerçektir.

Belki de onların hikayesi cam ayakkabılar için yazılmamıştı. Belki de hiçbir zaman kalıba uymadılar.

Ama bu onların hikayesiydi. Ve bu bir sanattı.

Eğer o güneşse, o zaman o gökyüzündeki tüm takımyıldızlardı.

Çünkü yıldızların gösterebileceği bir bağ yoktu,
Juliette ve Romeo kadar sınırsız...

EPILOG

JULIETTE

Bu, katıldığım ilk cenaze töreni değil, ama en kalabalık olanı.

Roman'ın elini sıkıca tutuyorum, ön sırada oturmuş, papazın miras ve dostluk, kurucu aile ve bunun anlamı hakkında konuşmasını dinliyoruz. Bayrağı devretmek ve öncekileri asla unutmamak hakkında.

Birkaç kez ağladım, ama onun dışında kendimi oldukça iyi tuttum.

Önemli herkes burada ve bir saniye içinde işlerin nasıl kontrolden çıkabileceği, sonra da biraz para ve nüfuzla nasıl örtbas edilip halının altına süpürülebileceği bana çok çılgınca geliyor. Gerçeğe değil, anlatıya uyması için şekillendirilmiş.

Frederick Lawrence utanç içinde öldü.

Sağıma baktım, Tyler'ı görünce içim ısındı. Hâlâ yarısından iyileşmeye çalışıyordu, kolunu Rosalie'nin sandalyesinin arkasına atmıştı. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana baktı ve göz kırptı.

Onun hayatta kalması için Tanrı'ya şükretmediğim tek bir gün bile yok. Hala onunla Roman arasında çok fazla husumet var

ama zaman tüm yaraları iyileştirir. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

Babam Marcus'un cenazesine katılmak için aralarındaki husumeti yeterince untabiliyorsa, o zaman ailemin geri kalanı ve Roman'ın da bir gün aralarındaki uçurumu kapatıp, onları sevmesi gereken insanlar tarafından manipüle edildikleri için birbirlerini affedebileceklerine dair umudum var.

Umutlu değilim, ama en azından herkes hayatta.

Ve şimdi Montgomery'ler ile Calloway'ler arasındaki husumet Marcus'la birlikte gömüldü. Sanırım bir adam kızının hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye attığında, sadece damarlarınızda akan kan yüzünden bazı kinlerin sürdürülmemesi gerektiği anlaşılır.

Roman artık Montgomery imparatorluğunun başı. Paxton da babamın yerini alacak, ama ikisinin de bunu tamamen gönüllü olarak yaptığını sanmıyorum.

Roman ve Paxton, Roman'ın bu işin üstesinden gelemeyeceği halde birlikte çalışacaklar. Paxton, ona iş dünyasında yol göstermeye yardım edeceğini söyledi. *Benim de* herkesin ne yaptığını bildiğimden değil.

Annem ise başka bir hikaye, ama artık benim hayatımda pek söz hakkı yok. Evden ayrılıp HillPoint'teki Montgomery Manor'da Roman'la birlikte yaşamaya başladığımdan beri öyle.

Ayrıca, babam emekliye ayrıldığına (kovulduğuna) göre, ikisi de kalıcı bir tatile çıkmaya karar verdiler. Dünyayı dolaşmak gibi bir şey.

Onlarla konuşmadığım için bilmiyorum.

Keşke her şeyin daha iyi olduğunu söyleyebilseydim, ama o gece ve o geceye karışan insanlar hakkında hâlâ çok fazla sorum var.

Beverly, yani Cassandra, hala kayıp. Roman'ın annesi de öyle.

Onu ve ona bıraktığı travmayı düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Brooklyn'e henüz hiçbir şey anlatmadı ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Birinin annesinin, senin bir pisliğin planında farkında olmadan bir piyon olmana izin verdiğini nasıl anlatırsın?

Benjamin, Merrick'in yanında, ikisi de Roman'ın diğer tarafında oturuyorlar ve Roman'a yakın olmalarını pek istemem ama

Roman'a yakın olmalarını istemem ama o onların orada olmasını istiyor gibi görünüyor ve ben onun seçimlerine güveniyorum.

Ve sonra Alex ve Art'ın yanında oturan Lance var, Art'ın diğer tarafında Round Table'dan barmen kız Ginny var, ki artık onun Art'ın kız arkadaşı olduğunu kesin olarak biliyorum.

Yine, özellikle Roman bana Upside Down Rock'ta baygın yatarken kaçırdığım her şeyi anlattıktan sonra, kafamda bir sürü soru var.

Ama bunun için daha sonra zaman var.

Gözlerim babama takılıyor, içimde rahatsız edici bir his dolaşıyor.

Bu kasabada hâlâ kötü şeyler oluyor ve babam da bu olaylardan masum değil.

Beverly'nin bize çocukken anlattığı masalları düşünmeden edemiyorum. Bu kasabanın temellerinin kırık kalpler ve gömülü sırlar üzerine inşa edildiğini.

Sivil kan, sivil elleri lekeler.

O gerçekte kimdi?

Onun hayatımıza bu kadar kolayca girmiş olduğunu düşündüğümde omurgamdan bir ürperti geçiyor ve acaba o da diğerleri gibi kasten mi yerleştirildi, yoksa manipüle mi edildi diye merak ediyorum.

Umarım kaçtığı yerde kalır ve ben bunu asla öğrenmek zorunda kalmam.

Roman'ın eli uyluğumun üzerinde kayarak üstüne sahiplenircesine yerleşir ve sıkar. Ona yaslanarak, ihtiyacı olan desteği veririm. Babasının vefatından dolayı üzülmediğini, bunu beklediğini söyledi, ama yine de bunun acı verici olduğunu biliyorum. Özellikle de sonunda pek bir kapanış yaşamadığı için.

Kabul etse de etmese de, bu hayata seçim şansı olmadan itildi ve babanın sana rehberlik etmek için yanında olmayacağını bilmek, herkesin omuzlarında ağır bir yük olurdu.

Ama onun dediği gibi: bazen mutlu sonlar elde edemeyiz.

Bazen kötü şeyler kazanır.

Ve hayat hayattır, işler istediğiniz gibi gitmediğinde bununla başa çıkmalı ve bunu nasıl atlatacağınızı bulmalısınız.

Papaz konuşmasını bitirir ve havada hüzünlü bir hava vardır. Bir kez daha etrafa bakarım ve gözlerim köşede duran birine takılır.

Bir adam. Uzun boylu, bronz tenli ve sırık gibi. Güneş gözlükleri yüzünü gizliyor ve kulaklarının arkasına sıkıştırabileceği siyah saçları rüzgarda dalgalanıyor. Arkasında iki kişi daha var. Üçü de takım elbise giymiş. Sanki onlar da Marcus'un cenazesi için buradalar.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum ama onları daha önce gördüğümü sanmıyorum. Öndeki adam çenesini hafifçe eğiyor, sonra dönüp uzaklaşıyor, diğer ikisi de onu korumalar gibi takip ediyor.

Bakışlarımı onun yüzünün olduğu yere çevirdiğimde, Lance'e denk geliyor.

Onları izliyor, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade var. Ginny, bakışları ikisi arasında gidip gelirken alt dudağını ısırtıyor.

Art'ın başının arkasında gözlerinin buluştuğunu kaçırmadım.

Kalbim sıkışıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, ama bu duyguyu şimdilik bir kenara bırakıyorum.

Bugün yas tutma günü. Yarın, geri kalanı için endişeleneceğim.

Ve bunu tek başıma yapmak zorunda olmayacağımı biliyorum.

Sonuçta Roman, Rosebrook Falls'un yarısının kontrolünü elinde tutuyor. Ve sırlar ancak bir süre gizli kalabilir.

Roman

İKİ AY SONRA

Yuvarlak Masada oturuyoruz, Juliette kolumun altına mükemmel bir şekilde yerleşmiş, vücudu gevşemiş ve içtiği alkolün etkisiyle yanakları kızarmış.

Felicity, Alex'in yanında oturmuş, bir bardak şarabı çevirirken, Alex'in dramatik el hareketleriyle yaptığı konuşmayı dinliyor.

"Sadece söylüyorum," diyor Alex, sesi köşede şarkı söyleyen gitaristin sesini bastırıyor. "Kökleri olan bir şeye ihtiyacım var."

Juliette alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayatın boyunca burada yaşadın Alex." "Ee?" Alex ona sert bir bakış atıyor. "Belki de sürekli başka biri gibi davranmaktan

sanki başka biriymişim gibi davranmaktan yoruldum. Birisi *olmak* istiyorum. Kendim. Alex Calloway."

Parmaklarını masaya vurur.

"Belki bir tiyatro şirketi kurarım. Ya da bir kahve dükkanı. Ya da... kahve dükkanının *içinde* bir tiyatro şirketi."

Felicity şarabını içerek güldü. "Adını *Bard & Beans* koyabilirsin."

"Evet!" Alex parmaklarını şıklattı, gözleri parladı.

Onun yüzünü tutar ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurur. İkisi de donar, Felicity'nin gözleri büyür.

Juliette altımda kaskatı kesiliyor.

Gülümserim, geriye yaslanırım ve bir kez olsun dramanın bizimle ilgisi olmadığını keyifle izlerim.

Kimse havadaki belirgin değişime alışmadan, masanın üzerine bir gölge düşer.

Lance.

Son zamanlarda daha fazla çaba gösteriyor, özellikle de Juliette artık HillPoint'te benimle birlikte yaşadığı için, ama aralarındaki ilişki hala gergin. O temkinli, günlerce ortadan kayboluyor, sonra geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, omuzlarında dışarıdan yağın yağmur damlaları var ve ifadesi okunamaz ve sadece Lance'in yapabileceği o sinir bozucu şekilde sakın.

Yine de, gözleri benimkilerle buluştuğunda, çenesini hafifçe kaldırıyor. Juliette'i kurtardığımızdan beri aramızda sözsüz bir bağ var.

Merrick, yeni içkilerle onun etrafında dolaşıyor ve Juliette'in yanındaki kabine girip Lance'e kaşlarını kaldırıyor. "Vay vay, karanlık ve kasvetli rüzgar ne getirdi bakalım."

"Alex'in orta yaş krizini kaçırdın," diyor Juliette.

"Ne trajik," diye mırıldanır Lance, Alex'in yanına oturarak onu Felicity'ye yaklaştırır. "Yine mi ağlıyordun?"

"Neredeyse," diyorum.

Alex öfkeyle nefes alır ve bardağını kimseye özel olarak göstermez. "Epictetus, gerçek gücün duygularını kontrol etmek olduğunu, onlara boyun eğmemek olduğunu söylerdi." Bir süre durur ve sonra ekler, "Bu yüzden sadece içimden ağlıyorum."

Felicity gözlerini devirir. "Senin sıkıcı biri olduğunu da söyler miydi?" Alex ona kaşlarını çatarak bakar. "Bu çok incitici."

"Felsefe sıkıcıdır. Eğlenceli bir şeyden alıntılar yapmanızı tercih ederim."

Barın diğer tarafında biri gülüyor. Sıcak ve melodik bir gülüş. Lance'in gözleri, ışığa uçan bir kelebek gibi gülüşün kaynağına doğru kayıyor.

Genevieve.

O tek kelime etmez ve masaya bakınca, kimsenin ona aldırış etmediğini görürüm.

Ama ben görüyorum. Çünkü

hissettim. Çenesindeki seğirmeyi.

Sanki kendini tutuyormuş gibi parmaklarının kıvrılması.

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zorla başka yere bakmadan önce bakışlarının çok uzun süre kalması.

Şimdi bana bakıyor, belki de o lanet şeyin ne olduğunu fark eden tek kişinin ben olduğumu anladı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kaşlarını çatıyor, sonra benden gözlerini ayırıyor.

Ve aynen böyle, odanın kenarlarında hissedilen gerginlik ortadan kalkıyor, bardakların tıkırdaması ve kahkahaların sıcak sisine geri dönüyor.

Merrick, Alex'i bir tiyatro-kahve dükkanı açmasının ona büyük bir maddi kayba yol açacağına ikna etmeye çalışıyor.

Felicity menüyü inceliyor, ama burada bulunan tek yemek zaten masada yarısı yenmiş durumda.

Juliette ise bana yaslanmış, başını omzumun hemen altına dayamış, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, sanki dünya sonunda düzelmiş ve ona nefes almasına izin vermiş gibi.

Uzun zamandır ilk kez, bundan sonra ne olacağını düşünmüyorum.
Sadece buradayım.

Onunla. Ailemle.

Şu anda özlediğim tek kişi Brooke. Hala Cali'de, kendi işini yapıyor, ancak VU'yu potansiyel bir üniversite olarak araştırdığını söyledi. Karşılaştırmalı Edebiyat programlarının ülkedeki en iyilerden biri olmasıyla ilgili bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum, Juliette'i kollarımla daha sıkı sarıyorum ve sanki hayatımda tanıdığım tek şey oymuş gibi onun kokusunu içime çekiyorum.

Odanın bir yerinde bir bardak düşüyor. Biri çok yüksek sesle bağırıyor. Sahnede şarkı söyleyen gitarist bir akorda hata yapıyor.

Dünya dönmeye devam ediyor. Ama bu his?

Bu *bizim*.

Ve ben sonsuza kadar onu gökyüzüne resmetmeye devam edeceğim.

2. Kitabı Ön Sipariş Ver

Burning Daylight'ı Okuyun Genişletilmiş Epiloğ ve Karakter Profilleri

The **ROSEBROOK** Rag

Herkes konuşur. Biz sadece yazıyoruz.

Bizi Instagram'da takip edin
Tabloid almak için kaydolun
Bir dedikodu uydurun ve ipucu hattımıza gönderin!

EMILY'Yİ TAKİP EDİN!

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Threads](#)

[Facebook](#)

[X](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[BookBub](#)

Sohbet etmek ister misiniz? Facebook grubumuza [katılın: The McInCult](#)

Bir sonraki yayınımlı kaçırmmamak için haber bültenime abone olun, ayrıca ilk bakışlar ve özel hediyeler kazanın!

[Buradan abone olun](#)

[Defying the Stars serisinin 2. kitabını ön sipariş verin](#)

BAZI MİRASLAR YANMAK İÇİN VAR. VE BAZI AŞKLAR TARİHİ YENİDEN YAZACAK KADAR GÜÇLÜDÜR.

KAYNAKLAR/ YAZARIN NOTU

Aşağıda bazı kaynaklar bulunmaktadır:
SAMHSA Ulusal Yardım Hattı—1-800-662- HELP (4357) [Ulusal](#)
[Uy sturucu Bağımlılığı Enstitüsü](#)
[Alkolikler Anonim SMART](#)
[Recovery](#) .

Bu hikaye, birinci şahıs sınırlı, duygusal bir bakış açısıyla anlatılır ve karakterler genellikle bakış açılarından ziyade acılarını dile getirirler.

Burada bağımlılığın gösterilme şekli, derin bir acı ve kayıpla şekillenen bir karakterin çevresindeki dünyayı ve içindeki insanları nasıl gördüğünü yansıtmaktadır. Onun anlayışı eksiktir ve ona zarar verenlere tüm hikayeyi anlatmayabilir.

Bu tasvirin bağımlılığı veya bağımlılık yaşıyan kişileri tanımlamak amacıyla yapılmadığını lütfen unutmayın.

Bağımlılık karmaşık bir konudur ve insanları ve aileleri birçok farklı şekilde etkiler. Siz veya sevdiğiniz biri bu sorunla mücadele ediyorsa, siz değerli birisiniz, kimseye göre eksik değilsiniz ve yalnız değilsiniz.

EMILY MCINTIRE'DEN DİĞER YAZILAR

YILDIZLARA MEYDAN OKUMAK

Burning Daylight

Kitap 2 TBA

SUGARLAKE SERISI

Yıldızların Altında

Tribünlerin Altında

Kaputun Altında

Yüzeyin Altında

ASLA SONRA SERISI

Kanca Yaralı

Sefil Çarpık

Çapraz Lanetli

BAĞIMSIZ

Be Still My Heart: Romantik Gerilim

—

TEŞEKKÜRLER

Kısa ve öz tutacağım.

Sizlere, okuyucularıma, McCulties'ime: Her zaman yanımda olduğunuz ve bu dünyanın ne kadar büyüğü olabileceğini bana hatırlattığınız için teşekkür ederim. Bu aşk hikayelerini anlatmama izin verdiğiniz ve benimle birlikte her bir parça sevinci, kalp kırıklığını ve karmaşık, güzel anları yaşadığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Christa ve tüm ekibine: Her seferinde beni daha iyi bir yazar yapıyorsunuz. Seks sahnelerimin lojistiğini düzelttiğinizde ya da "Bu ne?" diye sorduğunuzda ve ben ne demek istediğimi anlamaya çalışmak yerine sessizce silip attığımda bile.

Menajerim Kimberly'ye ve Park, Fine & Brower'daki herkese: Bana inandığınız, benim için mücadele ettiğiniz ve her zaman nezaket ve azimle beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Bloom ve Piatkus ekiplerinin tümüne: Kitaplarıma şans verdiğiniz ve bu karakterleri ve hikayeleri hayata geçirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Emily ekibine: Sizler benim beynim, organizatörlerim ve akıl sağlığımsınız. Ben yapamadığım zaman işleri üstlendiğiniz ve beni her zaman ileriye ittiğiniz için teşekkür ederim.

Kapak sanatçım Apryl'a: İğrenç derecede yeteneklisin, bu beni hasta ediyor. En iyi şekilde.

Halkla ilişkiler uzmanım Katie'ye: Yol arkadaşım olduğun ve en çılgın pazarlama fikirlerini hayal etmeme izin verdiğin ve sonra bir şekilde bunları gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım Sav'a: Benim dayanağı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz kim olurdum bilmiyorum ve hala Smokies'deki o yeri bekliyorum.

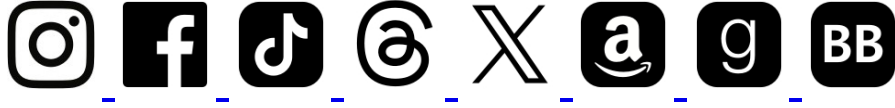
Kocam Mike'a: Gerçek, ruhun derinliklerinden gelen sevginin ne olduğunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen benim evimsin.

Ve son olarak, kızım Melody'ye. Sen şimdi ve her zaman her şeyin sebebisin. Seni sonsuza kadar seveceğim.

YAZAR HAKKINDA

Emily McIntire, *New York Times* ve *Sunday Times*'ın en çok satan yazarlarından biridir ve hikayeleri ateşli, yavaş gelişen ve ciddi şekilde sorgulanabilir ahlak unsurları içerir. Kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve romantizm türünün çeşitli alt türlerini kapsamaktadır.

Evre IV meme kanseriyle mücadele eden Emily, ruh haline göre ailesiyle boş zamanlarının tadını çıkarıyor, iyi bir kitapta kendini kaybediyor veya evini yeniden dekore ediyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

